

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Dirt on Ninth & Grave

A Novel

DARYND A
JONES

New York Times Bestselling Author

The Dirt on Ninth &

Dan ndmÄones

ST. MARTIN'S PRESS ## NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:**

us.macmillanusa.com/piracy.

Lorelei için,

Resmi unvanları bunlarla sınırlı olmamak üzere şunları içerir:

Diyalog Düşesi

Tonlama İmparatoriçesi Ses

Virtüözü

Konuşma Sireni

Anlatım Ninjası Süperkadın

Bard Baronesi

Kurgunun Kadın Fatması

Hitabetin Büyücüsü Sıcak

Dudaklar*

Bu seriye muazzam yeteneğinizi kattığınız için teşekkür ederiz!

*Egemen soyluluk yasaları kapsamında asalet anlamına gelmez ve kalıtsal bir unvan değildir.
Kazanılması gerekir.

Teşekkür

Aşağıdaki kişilere özel bir teşekkür, onlar olmadan bu kitap berbat olurdu. Ciddi anlamda. Birçok acı verici seviyede.

Teşekkür ederiz:

Alexandra Machinist, baş harfleri aslında Awe-inspiring Marvel anlamına geliyor.

Jennifer Enderlin'e inanılmaz bir editör ve amigo olduğu için teşekkür ederim.

Anna Boatman desteği ve çok takdir edilen coşkusu için. Harika redaksiyon için India Cooper.

Bay Jones, hayatımın inkar edilemez aşkı ve güzel yaratıklar Jerrdan ve Casey, nam-ı diğer Kudretli, Kudretli Jones

Çocukları. Ailemin geri kalanı. Beni sahiplenmeyenler bile.

Heroes and Heartbreakers'daki muhteşem insanlar.

Harika grup ismi için Sarah Wendell ve Smart Bitches, Trashy Books'taki herkes.

Dana ve Netters, kitaplar için her şeyi yapıyorlar ama onları yazmıyorlar.

Quentin Lynn, bir restoranın işletilmesi hakkındaki 17.835 sorumu yanıtladığı için.

Margie Lawson, özellikle "kıç" bağımlılığımın tamamen ayrı bir konu olan "as" bağımlılığımı ele alan müdahale için. Ve Bobert için. Bobert'e sonsuza dek minnettarım.

Altı Cıvcıv ve Bir Cep Horozu. Gelmiş geçmiş en iyi hafta! Marika Gailman: Olağanüstü Çevirmen.

Merci!

Theresa Rogers notlar için. *Jeopardy!* alıntısı için. Omuz için ve yoldaşlık.

İnanılmaz içgörünüz ve çoklu silahlanma çağrılarına cevap verme isteğiniz için Kit.

Jowanna ve Rhianna betalar için.

Robyn Peterman ve Donna McDonald harika oldukları ve sizinle birlikte yazmama izin verdikleri için.

LERA'daki herkes, RWA'nın NM bölümü.

Benim muhteşem Ruby kardeşlerim.

Grimlets! Grimlets oldukları için!

Ve her zaman olduğu gibi, Charley ve Reyes'i benim kadar sevdiğiniz için SİZE teşekkür ederim, sevgili harika muhteşem okuyucu.

XOX! ~D~

1

Unutmayın, LSD'yi denemek için hiçbir zaman geç değildir.

-T-SHIRT

Kabinin yanında durdum ve üzerinde FIRELIGHT GRILL yazan bej bir fincana kahve doldurdum, müşteri Bay Pettigrew'a yanında oturan ölü striptizciden bahsedip bahsetmemeyi düşünüyordum. Her gün ölü bir striptizci müdavimlerimden birine saldırmıyordu ama Bay P'ye ondan bahsetmek iyi bir fikir olmayabilirdi. Bir ay kadar önce ilk kez yürüyen bir ceset gördüğümde verdiğim tepkiyi verebilirdi. On iki yaşında bir kız gibi çığlık atmış ve kendimi banyoya kilitlemişim.

Yedi saat boyunca.

Madalyalı bir savaş gazisi ve emekli NYPD dedektifi olan bu serseri yaşlı adama hayranlık duyuyordum. Çoğu kişiden daha fazla aksiyon görmüştü. Ve bununla birlikte, daha fazla acımasızlık. Daha fazla ahlaksızlık, çaresizlik ve alçalma. Çivi gibi sert, gerçek bir süper kahramandı ve Bay P'nin on iki yaşında bir kız çocuğu gibi çığlık atıp kendini banyoya kilitleyeceği bir durum düşünemiyordum.

Yedi saat boyunca.

Kendimi savunmam gerekirse, gördüğüm ilk ölü adam Kalamazoo'daki bir inşaat alanında düşerek ölmüştü. Yüz metrelik bir düşüş ve

inşaat demirinin talihsiz bir şekilde yerleştirilmesiyle, asla göremeyeceğim şeyler koleksiyonuma ekleyebileceğim bir görüntü daha elde ettim. Gümüş astarlar, bebeğim.

Önlüğümün cebinden üç tane krema çıkardım, çünkü kot pantolonumun cebinde krema saklamanın sonu hiç iyi olmamıştı. Onları onun yanındaki masaya koydum.

"Teşekkürler, Janey." Bana arsızca göz kırptı ve havadan daha çok sevmeye başladığım iksiri kahvesini hazırladı. Ve patates kızartmasından. Ve hijyen, ama sadece geç uyandığımda ve yaşamın anahtarından bir fincan yapmak ya da duş almak gibi yürek burkan bir kararla karşı karşıya kaldığımda. Garip bir şekilde, kahve kazandı. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Bay P. müdavimdi ve müdavimleri severdim. Ne zaman biri içeri girse Kafede kendimi biraz daha az kaybolmuş, biraz daha az kırılmış, sanki ailem ziyarete gelmiş gibi hissediyordum. Kulağa ne kadar berbat gelse de, sahip olduğum tek şey onlardı.

Bir aydan biraz fazla bir süre önce, bir sokakta uyandım, iliklerime kadar ıslanmışım.

Yüzüme dondurucu bir yağmur yağıyordu ve kim olduğuma dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Ya da nerede olduğumu. Ya da ne zaman olduğumu. Sırtımdaki giysiler, yüzük parmağımdaki kocaman bir elmas ve kör edici bir baş ağrısından başka hiçbir şeyim yoktu. Baş ağrısı oldukça hızlı bir şekilde kayboldu. Neyse ki kıyafetler ve alyans kaybolmadı. Ama eğer evliysem, kocam neredeydi? Neden benim için gelmemişti?

O ilk günden beri bekliyordum. Birinci Gün demiştim. Dört hafta, üç gün, on yedi saat ve on iki dakikadır bekliyordum. Onun beni bulmasını bekliyordum. Herhangi birinin beni bulmasını.

Elbette bir ailem vardı. Yani, herkesin ailesi vardır, değil mi? Ya da en azından arkadaşları. Ancak görünen o ki, benim ikisine de sahip değildim. Sleepy Hollow'da ya da tüm New York eyaletinde kimse kim olduğumu bilmiyordu.

Ama bu beni yırtık tırnaklarımı kazımdan ve gezegendeki neredeyse herkesin bir sevgilisi olduğu bilgisine tutunmaktan alıkoymadı,

ve benim birisi dışarıdaydı. Bir yerlerde. Beni arıyordu. Gece gündüz galaksiyi tarıyordu.

En azından benim umudum buydu. Bulunmak. Bilinmek. Beni bir arada tutan kabuktaki örümcek ağı çatlakları parçalanıyor, birbirinin içine kanıyor, kırılğan yüzey boyunca sürünüyor ve çatırdıyordu. Daha ne kadar dayanacağını bilmiyordum. İçimdeki basınç patlayana kadar daha ne kadar dayanacaktı. Parçalanıp ruhumun parçalarını uzaya, evrenin en uzak noktalarına fırlatana kadar. Ben yok olana kadar.

Olabilir.

Doktorlar hafıza kaybım olduğunu

söyledi. Değil mi?

Görünüşe göre bu bok gerçek. Kim bilebilirdi ki?

Bay P'nin ezbere bildiği menüyü taramasını beklerken, kafenin camlı pencerelerinden önümdeki iki dünyaya baktım. Uyandıktan çok kısa bir süre sonra başkalarının göremediği şeyleri görebildiğimi fark etmiştim. Bir kere ölüleri, ama aynı zamanda onların dünyalarını. Onların boyutunu. Ve onların boyutları *cray-cray* kelimesini tanımlıyordu.

Çoğu insan sadece somut dünyayı görüyordu. Rüzgârın içlerinden geçmediği ama onları bombaladığı, buz gibi pençesinin sadece mecazi olarak kemiklerini kestiği, çünkü fiziksel bedenlerinin sadece bir yere kadar nüfuz etmesine izin verdiği bir dünya.

Ama etrafımızda başka bir dünya vardı. Rüzgârların etrafımızda dolaşmadığı, ancak sadece bir ışık huzmesiyle görülebilen havadaki yakıcı duman gibi içimizden geçtiği soyut bir dünya.

Bu özel günde, somut hava tahmini parçalı bulutlu ve yüzde 80 yağış ihtimaliydi. Ancak soyut hava tahmini, yüzde 100 ihtimalle gök gürültülü şimşek fırtınaları ve manzaranın üzerinde sonsuz bir dansla dönen ateşli kasırgalar içeren öfkeli, kabaran bulutlardı.

Ve renkler. Renkler büyüleyiciydi. Somut dünyada benzerlerine rastlanmayan turuncular, kırmızılar ve morlar etrafımda parıldıyor, kaprisli havanın her tepkisiyle sanki egemenlik için savaşıyormuş gibi dönüyor ve birbirine karışıyordu. Gölgeleler orada gri değil, bakır ve altın tonlarıyla mavi ve lavantaydı. Su mavi değil, orkide, menekşe, zümrüt ve turkuazın alacalı tonlarındaydı.

Birkaç blok ötede bulutlar yarıldı ve parlak bir ışık, bedensel formunun son kullanma tarihine ulaşan şanslı ruhu kucaklamak için başka bir ruhu karşılamak üzere aşağıya doğru fırladı.

Sleepy Hollow büyüklüğündeki bir kasabada bile bu oldukça sık oluyordu. Tanrıya şükür, daha az sıklıkta olan şey ise tam tersiydi. Yer çatlayıp yarıldığında, daha az talihli bir ruhu -daha az hak eden bir ruhu- karanlığa teslim etmek için derin bir uçurum ortaya çıkardı.

Ama sıradan bir karanlık değil. En karanlık geceden bin kat daha siyah ve bir milyon kat daha derin, sonsuz, kör edici bir boşluk.

Doktorlar hiçbir sorunum olmadığına yemin ediyor. Göremiyorlar. ne görüyorsam. Hissettiğimi hissediyorum. Mutlak hafıza kaybı durumumda bile, önümdeki dünyanın gerçek dışı olduğunu biliyordum. Dünya dışı. Doğal olmayan. Ve bunu kendime saklamam gerektiğini biliyordum. Kendimi korumak güçlü bir güdüydü.

Ya bir tür duyu ötesi algım vardı ya da gençliğimde çok fazla LSD kullanmışım.

"O bir bebek," dedi striptizci, boğucu sesi beni etrafımdaki öfkeli dünyadan uzaklaştırdı.

Şehvetli vücudunu ona yasladı. Babası olabilecek yaşta olduğunu belirtmek istedim. Sadece öyle olmadığını umabilirdim.

"Adı Bernard," dedi parmağını adamın yan tarafında gezdirerek. yüzü, sıyrılmış omzundan aşağı kayan bir spagetti askısı.

Aslında ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe bakılırsa ya striptizci ya da fahişeydi. Chrysler Binası'nı boyamaya yetecek kadar mavi göz farı sürmüştü ve küçük siyah elbisesi bir Slinky'den daha fazla kıvrım ortaya çıkarıyordu. Striptizciye meyletmemin tek nedeni elbisesinin ön kısmının cırt cırtla tutturulmuş olmasıydı.

Velcro'ya karşı bir şeyim vardı.

Ne yazık ki, Bay P'nin önünde onunla konuşamadım, ki bu talihsizlikti. Onu kimin öldürdüğünü bilmek istiyordum.

Nasıl öldüğünü biliyordum. Boğulmuştu. Siyah ve mor Yakasının etrafı lekelerle doluydu ve gözlerindeki kılcal damarlar patlamış, beyazları parlak kırmızıya dönmüştü. Pek iyi görünmüyordu. Ama durumu merak ediyordum. Nasıl geliştiğini. Saldırganı görüp görmediğini. Onu tanıyıp tanımadığını. Açıkçası hastalıklı bir yapım vardı ama ona yardım etmek için içimde bir istek duyuyordum.

Sonra tekrar, o ölmüştü. Bir kapı çivisi gibi. Kışın. Ne yapabilirdim ki?

İlk günden beri sloganım başımı eğmek ve burnumu temiz tutmaktı. Bu beni ilgilendirmezdi. Nasıl öldüklerini bilmek istemiyordum. Arkalarında kimleri bıraktıklarını. Ne kadar yalnız hissettiklerini. Çoğunlukla ölenler eşek arısı gibiydi. Onları rahatsız etmedim. Onlar da beni rahatsız etmedi. Ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Ama bazen ölen birini gördüğümde içimde bir çekilme, ani bir tepki hissediyordum. Onlar için elimden geleni yapmak için içgüdüsel bir arzu. Bu içgüdüsel, derinlere yerleşmiş ve korkunç derecede sinir bozucuydu, bu yüzden bir fincan kahvenin içine süründüm ve diğer tarafa baktım.

"Bernard," diye tekrarladı. "Ne kadar şirin bir isim, değil mi?" Bakışları soru sorar gibi üzerime dikildi.

Bay P., "Sanırım ben de bir şeyler alacağım. her zamanki gibi, Janey."

Kahvaltıda her zamanki şeyleri yedi. İki yumurta, domuz pastırması, patates kızartması ve tam buğday tostı.

"Tamamdır, tatlım." Menüyü ondan aldım ve aşçı Sumi benden yaklaşık beş adım ötede, çıkış penceresinin diğer tarafında durmuş, ona siparişi söylemediğim için hafifçe sinirlenmiş görünmesine rağmen Bay P'nin siparişini girdiğim servis istasyonuna geri döndüm, çünkü benden yaklaşık beş adım ötede, çıkış penceresinin diğer tarafında durmuş, hafifçe sinirlenmiş görünüyordu.

Ama yürürlükte olan bir protokol vardı. Uymam gereken katı kurallar vardı. Patronum, Dixie adında şımarık bir kızıl saçlı, bir tuğgeneralden sadece biraz daha az prosedürcüydü.

Striptizci, Bay P'nin telefonunda okuduğu bir şeye kıkırdadı. Siparişi bitirdim, böylece diğer sıkıntılara geçebilirdim.

LSD, Slinkys ve kılcal damarlar gibi heyecanlar. Nasıl oldu da *kılcal damarlar ve tuğgeneral* gibi kelimeleri hatırlayıp kendi adımı hatırlamamak? Hiç mantıklı gelmiyordu. Alfabeyi gözden geçiriyor, bir aday bulmak için beynimi zorluyordum ama harflerim tükeniyordu. *S'den* sonra sadece yedi harfim kalmıştı.

Kahve fincanımı aradım ve kaldığım yerden devam ettim.

Sheila mı? Sheila mı? Hayır.

Shelby mi? Hayır.

Sherry mi? Yakınından bile geçmez.

Hiçbir şey doğru gelmedi. Hiçbir şey uymuyordu. Sadece adımı, *gerçek adımı* duyarsam anında tanıyacağımı ve tüm anılarımın parıldayan bir hatırlama dalgasıyla geri geleceğini biliyordum. Şimdiye kadar hayatımdaki tek gelgit dalgası midemdeydi. Belli bir müdavim içeri her girdiğinde takla atıyordu. Simsiyah saçlı, uzun boylu, esmer bir müdavim ve ona uygun bir aura.

İş arkadaşımın sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. "Yine mi daldın, tatlım?" Yanımda durmak için yürüdü ve kalçamı biraz dürttü. Bunu o yaptı.

Cookie benden iki gün sonra kafede çalışmaya başlamıştı. Benimle birlikte sabah vardiyasını almıştı. Sabah 7:00'de başladı. 7:02'de arkadaş olmuştuk. Çünkü birçok ortak noktamız vardı. İkimiz de yeni nakil olmuştuk. İkimiz de arkadaşsızdık. İkimiz de restoran işinde yeniydik ve insanların yemekleri çok sıcak ya da kahveleri çok soğuk olduğu için bize bağırmasına alışık değildik.

Tamam, soğuk kahveyi anladım.

İhtiyaç duydukları anda hiçbir müşterimi terk etmediğimden emin olmak için bölümüme göz gezdirdim. Söz konusu müşterilerin ikisi de - ölüleri de dahil edersem üçü- oldukça memnun görünüyordu. Özellikle de striptizci. Kuşluk sükunetinin tam ortasındaydık. Ancak bu uzun sürmeyecekti. Öğle yemeği kalabalığı yakında gelecekti.

"Özür dilerim," dedim ve tezgahı silmekle meşgul oldum.

"Ne dedin sen?" Bir şişe ketçabı önlüğüne tıktırmadan ve dışarıya açılan pencereden iki tabak almadan önce şakacı bir şekilde sırtıttı. Kalın siyah saçları, sadece düzensizmiş gibi görünen dikenli bir şaheser haline getirilmişti, ancak kıyafetleri tamamen başka bir konuydu. Tabii müşterilerini kör edecek kadar parlak renkleri sevmiyorsa. Bunu söylemenin bir yolu yoktu, gerçekten.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi sert anne sesiyle. Bu çok mantıklıydı. O bir anneydi ama kızıyla henüz tanışmamıştım. Cookie ve yeni kocası Robert yeni evlerine yerleşirken o da Cookie'nin eski sevgilisiyle kalıyordu. "Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Özür dileme meselesini?"

"Doğru ya. Sor-" Özür dilemenin ortasında durdum, düşüncemi tamamlayamadan ve onun gazabına uğramadan kendimi yakaladım.

Kaşları yarı ciddi bir hal aldı. Bir kez daha "özür dilerim" desem düpedüz sinirlenecekti.

Cömert kalçasını tekrar benimkine çarptı ve müşterilerine öğle yemeklerini götürdü. Benim gibi onun da iki yaşayan ve bir ölü müşterisi vardı, çünkü köşedeki kabinde oturan merhum adam teknik olarak onun bölümündeydi.

Bunun ona pek faydası olmaz. Cookie ölü insanları benim gibi göremezdi. Son haftalarda öğrendiğim kadarıyla kimse ölüleri benim gibi göremiyordu. Görünüşe göre bu benim süper gücümdü. Ölü insanları ve içinde yaşadıkları garip dünyayı görmek. Süper güçlere gelince, 24 Saat Sudafed içen ve Thor'un Sabah Odunu adında geniş bir kılıç kullanan intikamcı bir deli bize saldırırsa, mahvolurduk. Pazara kadar altı yol.

Cookie'nin müşterilerinin su bardaklarını doldurmasını izlerken Bay P'ye siparişini götürdüm. Cookie Kowalski Davidson'ın dünyasında yeni olmalılar. Pek zarif bir garson değildi. Kadın, sevgilisinin tabağındaki patates kızartmasını almak için Cookie'nin kolunun üzerinden uzandığında bu gerçek fazlasıyla belirginleşti. Büyük hataydı. Bu hareket Cookie'yi şaşırttı ve bir saniye sonra sürahidен adamın kucağına bir duvar dolusu soğuk su sıçradı.

Buzlu sıvı yere düştüğünde, yerinden fırladı ve kabinden dışarı fırladı. "Vay anasını," dedi, sesi çatlıyordu, dallarına ve meyvelerine gelen ani soğuk nefesini kesmişti.

Cookie'nin yüzündeki dehşet dolu ifade giriş ücretine değerdі. "Çok özür dilerim," dedi ve kasıklarındaki büyük ıslak noktayı silerek durumu düzeltmeye çalıştı.

Tüm enerjisini adamın alt bölgelerini kurutmaya harcarken çılgınca özürlerini tekrarladı. Ya öyle ya da menüden servis yapıyordu.

Karşısındaki kadın kıkırdamaya başladı, önce utangaçça bir peçetenin arkasına saklandı, sonra erkek arkadaşının şok olmuş ifadesini görünce daha açık bir şekilde. Kıkırdamaları derin kahkahalara dönüştü. Cookie'nin erkek arkadaşının ihtiyaçlarını karşılamasını izlerken omuzları titreyerek kabinin koltuğuna yığıldı.

Evet, kesinlikle yeniydiler. Müşterilerimizin çoğu erken öğrendi Kurabiye'nin etrafında hızlı hareketler yapmamalarını söyledi. Elbette çoğu kişi, bir garson öğle yemeği randevularına hizmet etmeye çalıştığında da gülmezdi. Ondan hoşlanmıştım.

Kurnaz arkadaşımın tekniğini keselemekten düpedüz ovalamaya çevirdiği acı dolu birkaç eğlenceli andan sonra Cookie sonunda müşterisinin erektör setini parlattığını fark etti.

Kıkırdamadan durdu, yüzü adamın hayati organlarının birkaç santim ötesindeydi, sonra doğruldu, çifte son bir özür diledi ve hazırlık alanına döndü, sırtı ikiye dört düz, yüzü Heinz-ketchup kırmızısıydı.

Tüm enerjimi bir uzaylı bebek gibi göğsümden fırlamak üzere olan kahkahalarımı zapt etmek için kullandım ama içimde cenin pozisyonunda yatıyordum, gözlerim yaşlıydı ve vücudumu saran spazmlardan dolayı ağrıyordum. Yaklaştığında ayıldım. Boğazımı temizledim. Ona başsağlığı diledim.

"Müşterilerinizin yemeklerini satın almaya devam ederseniz, burada çalışmak yerine kafeye para ödemek zorunda kalırsınız."

Çelik yününden yapılmış bir gülümseme sundu. "Bunun farkındayım, teşekkür ederim." Tek başına mahcubiyetine katlanmak için Sumi'ye seslenerek mola verdiğini bildirdi ve ardından arka tarafa yöneldi.

O kadına bayılırdım. Eğlenceli, açık ve kesinlikle samimi biriydi. Ve anlaşılmaz bir nedenden dolayı beni önemsiyordu. Derinden.

Tek kadın müşterim, içinde uyuyabileceği kadar büyük bir çantası olan salaş şık bir sarışın, ödemeyi yaptı ve gitti. Yaklaşık iki dakika sonra, Bay P elinde biletiyle kasaya doğru yürüdü, yüzü yumuşak bir pembeye bürünmüştü, gözleri mizahla sulanıyordu. Cookie bütün mekânı eğlendirmişti. Striptizci onu takip etti. Birkaç banknotu karıştırdı, başını salladı, hâlâ Cookie'nin maskaralıklarıyla eğleniyordu. Striptizci açıklama yapmak için bu andan yararlandı.

"O benim hayatımı kurtardı," dedi onun yanından. Kolunu onun koluna dolamıştı ama adam her hareket ettiğinde, cisimsiz uzvu kayıyordu. Kolunu tekrar bağladı ve devam etti. "Yaklaşık bir yıl önce. Zor bir gece geçirmiştım." Parmak uçlarını sağ yanağında gezdirdi ve bana zor gecesinde yüzüne en az bir yumruk yediği izlenimini verdi.

Duygularım bir-sekiz yaptı. Göğsüm sıkıştı. Yüzeye çıkan endişeyle savaştım. Onu bastırdım. Elimden geldiğince görmezden geldim.

"Çok kötü hırpalandım," dedi ilgisizliğime aldırmadan. "İfadem almak için hastaneye geldi. Bir dedektif. Bir dedektif beni görmeye gelmişti. Bana sorular sormak için. Bir devriye memuru bulursam şanslıyım diye düşünmüştüm... yaşam tarzımı göz önüne alırsak."

"Al bakalım tatlım," dedi Bay P ve bana bir yirmilik uzattı. Ben kasada birkaç tuşa basarken o da diğer banknotları katlayıp cebine koydu, sonra da para üstünü çıkarmaya başladı.

"Benimle konuşma şekliydi. Sanki biriymişim gibi. Sanki önemliymişim gibi, anlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve yutkundum. Biliyordum. İnsan davranışlarındaki nüansların ve bunların karşındakiler üzerindeki etkisinin farkına varmışım.

onların etrafında. En küçük bir iyilik benim dünyamda uzun bir yol kat etti. Ve işte oradaydım. Onu görmezden geliyordum.

"Ondan sonra temizlendim. Gerçek bir iş buldum." Muhtemelen tüm hayatı boyunca görmezden gelinmişti.

Kendi kendine usulca güldü. "Seninki gibi gerçek bir iş değil. Striptiz yapmaya başladım. Mekân batakaneydi ama beni sokaklardan kurtardı ve bahşışler de oldukça iyiydi. Sonunda oğlumu özel bir okula yazdırabildim. Ucuz bir özel okul ama yine de özel bir okul. Bu adam sadece-" Durdu ve içeri girdiğinden beri sahip olduğu o sevgi dolu ifadeyle ona baktı. "Bana çok iyi davrandı."

Nefesim kesildi ve tekrar yutkundum. Bay P'ye para üstünü uzatmaya çalıştığımda başını salladı.

"Sende kalsın, tatlım."

Gözlerimi kırıştıtararak ona döndüm. "Kahve içtin ve kahvaltından iki lokma yedin," dedim şaşırarak.

"Sabahtan beri içtiğim en iyi fincan. Ve büyük ısırıklardı."

"Bana bir yirmilik verdin."

"Sahip olduğum en küçük fatura," dedi savunmacı bir şekilde, dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Ağzımı birbirine bastırdım. "Zulanda birkaç tane tekli gördüm."

"Bunları sana veremem. Daha sonra striptiz kulübüne gideceğim."

Güldüğümde eğildi ve sordu, "Bana katılmak ister misin? Çok para kazanırsın."

"Oh, Tatlım, o Doğru." ve striptizci dedi, Kafa sallama içinde tam bir ciddiyet.

Yüzümde bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Sanırım garsonluk yapmaya devam edeceğim." "Sen bilirsin," dedi, sırtışı bulaşıcıydı.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Evet, öyle olacak. Daha erken olmasa bile."

Çıkışa doğru yöneldi ama striptizci geride kaldı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kimse dikkat etmediği için sonunda onunla konuştum. Ya da fısıldadım. "Seviyorum."

"Oğlum ş u anda büyükannesinin yanında, ama tahmin edin okula nereden gidiyor."

"Nereye?" Merakla sordum.

"O özel okul, Dedektif Bernard Pettigrew sayesinde."

Çenem biraz düştü. "Oğlunuzun okula gitmesi için para mı ödüyor?"

Başını salladı, gözlerinde minnettarlık parıldıyordu. "Kimse bilmiyor. Annem bile bilmiyor. Ama oğlumun okul masraflarını karşılıyor."

Parmaklarını oynatıp arkasından koşarken kalbimdeki gerginlik üç kat arttı, yüksek topuklu ayakkabıları karo zeminde ürkütücü bir sessizlik yarattı.

Gidişini izledim, Bay P'ye dönmeden önce son bir kez baktım. Köşede, bininci kez göğsünün içinde kıvrılan şeytandan ona bahsedip bahsetmemem gerektiğini merak ediyordum.

2

Alex, 400 dolara "Biraz Daha Az Travmatik Hayat "ı alacağım.

-JEOPARDY! YARIŞMACI

Bay P'nin içindeki yaratık kalın, parlak ve karanlıktı; jilet gibi keskin dişleri ve bir mikrosaniyede göğsü parçalayabilecek pençeleri vardı. Ensemde bir tanıma hissi uyandı. Daha önce de benzer bir şey görmüştüm ama ne olduğunu bilmiyordum. Tam olarak değil. Daha iyi bir açıklama bulamadığım için ona sadece iblis demiştim. Başka ne bir insan bedenine girip uykuya yatabilirdi ki? Uyandırılmayı bekler gibi? Sanki silahlanmaya çağrılmayı bekler gibi? Ve bu çağrı geldiğinde Bay P'ye ne olacaktı? Tek referansım, muhtemelen filmlerden ya da edebiyattan bildiğim, iblislerin insanları ele geçirebildiği gerçeği idi.

Bay P. pek ele geçirilmiş gibi görünmüyordu. Yine de nereden bilebilirdim ki? Belki iblisler gerçekten zekiydi ve insan dünyasında nasıl davranacaklarını biliyorlardı. Ama Bay P'nin içindeki uyuyor gibiydi. Kalbinin etrafında kıvrılmış yatıyor, omurgası dalgalanıyor, arada bir gerinir gibi esniyordu. Ben de tenyaların korkunç olduğunu düşünürdüm.

Cookie'nin müşterilerini kontrol ettim, ne zaman bir müşteri Firelight Grill'de öğle yemeklerinin müesseseden olduğunu öğrendikten sonra onu kontrol etmeye gitti. Ama dışarıdaki alanı son bir kez daha taramadan önce değil. Benim ikinci boyut olarak adlandırdığım öteki dünyadan gelen bulutlar dalgalanıyordu.

ve çalkalanıyordu. Bir fırtına geliyordu, uyandığım geceki gibi bir fırtına daha, tüm şiddetiyle ve vahşiliğiyle, ama aradığım bu değildi.

Kulağa ne kadar acınası gelse de, uzun boylu, karanlık ve ölümcül birini arıyordum. Şiddetli ve vahşi başka bir güç. Her sabah kahvaltıya ve her gün öğle yemeğine gelirdi. Ve görünüşe göre akşam yemeği için de. Akşamları kafeye her geldiğimde -çünkü hayatım yoktu- o da buradaydı. Günde üç öğün yemek yiyen iyi niyetli biri.

Aslında günde üç öğün yemek yiyen birkaç kişi vardı ve aramızda çok güzeller de vardı ama hem korktuğum hem de görmek için ağzımın suyunu akıttığım kişinin adı Reyes Farrow'du. Bunu biliyordum çünkü Cookie bir gün onun kartını kontrol etti ve ben de karttaki isme baktım. Diğerleri saldırganlık, aldatma ve güvensizlik saçarken, o kelimenin tam anlamıyla güven, seks ve güç saçıyordu. Çoğunlukla seks.

Ancak ona karşı ilk tepkim hayranlık değildi. Onu ilk gördüğümde ve başka bir şey olduğunu fark ettiğimde, karanlık ve güçlü ve bir meyve sepeti kadar insani bir şey, parmaklarımı haç haline getirme ve "Sanırım yanlış adrestesin dostum" deme dürtüsüyle savaştım. 666 Highway to Hell Avenue'yu arıyorsun. Biraz daha güneyde."

Neyse ki yapmadım, çünkü hemen sonraki anda, bakışlarım zayıf kalçalarında, geniş omuzlarında dolaştı ve yüzüne indi, sıradışı güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Sonra da "Sanırım yanlış adrestesin dostum. 1707 Howard Sokağı'nı arıyorsun. İki blok ötede. Anahtar kayanın altında. Kıyafet isteğe bağlı."

Neyse ki ben bunu da yapmadım. Kural olarak adresimi vermemeye çalıştım. Ama ne zaman yakınıma gelse içimi sızlatan bir yiğitliği, vahşi bir duruşu vardı. Mesafemi korudum. Çoğunlukla ateşle ve dalgalı bir karanlıkla yıkandığı için. Küçük ürpertiler gönderen türden

Vücudumda bir tedirginlik. Diri diri yanma korkusuyla fazla yaklaşımdan beni alıkoyan türden.

Tabii ki, benim bölümümde hiç oturmamasının da yardımı oldu. Asla. Muhtemelen iyi bir şeydi ama kompleks yapmaya başlamıştım.

Yine de o sabah gelmemiştı ve bu gerçek beni normalden biraz daha fazla üzmüştü. Cookie'ye eziyet etmek moralimi düzeltirdi. Her zaman öyle yapardı.

Dışarıya açılan pencereden komilerimizden Kevin'i gördüm ve ben beş dakikamı ayırırken benim için etrafa göz kulak olup olamayacağını sordum. El salladı, ağzı Sumi'nin inanılmaz muzlu krepleriyle doluydu, sonra telefonuna geri döndü.

Çıkarken ceketimi kaptığım gibi Cookie'yi kafenin arkasındaki ara sokakta, uyandığım yere çok yakın bir yerde buldum. Firelight Grill, Beekman Caddesi'nde köşedeki arsada, turistlerin büyük beğenisini toplayan, koyu renk kakmaları muhteşem kemerler ve oymalar oluşturmak için karmaşık bir şekilde yerleştirilmiş eski bir tuğla binada oturuyordu. Viktoryen bir havası vardı.

Hemen yan tarafta bir antika dükkanı ve kuru temizleme işi vardı. Bunun ötesinde. Beyaz bir teslimat kamyonu temizlikçilere yanaşmıştı ve Cookie adamların kutuları dışarı taşımalarını izlemekle meşguldü.

"Hey, sen," dedim, onun yanında durmak için yürürken.

Gülümsedi ve beni daha yakına çekmek için bir kolunu benimkine doladı. Soğuk havada nefeslerimiz buğulandı. Birbirimize sokulduk, ben dışarı adımımı attığım anda hissettiğim rahatsızlığı bulmak için etrafı tararken titriyorduk. Etrafımızdaki havada bir huzursuzluk dalgası dalgalanıyordu. Güçlü bir duygusal uyumsuzluk. Bir acı.

İlk başta Cookie'den geliyor sandım. Neyse ki değilmiş. O çift belli ki alınmamış. Olay hakkında fazla endişelenmeye gerek yok. Ama şimdi kaynağını merak ediyordum.

"Nasılsın, tatlım?" Cookie sordu.

Sahip olduğum aileye en yakın Şeye yeniden odaklandım. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Kıkırdadı. "Sanırım bugün yaptığım en kötü Şey buysa, olduğa iyi bir gün olacak."

"Katılıyorum. İyi tarafından bakarsak, o mŐteriyeye yaptıklarından sonra senin için sokak köŐelerinde gelecek vaat eden bir kariyer görüyorum. Yeteneklisin kızım. Tanrı'nın bize verdikleriyle alıŐmalınız."

Söylediklerimi tamamen görmezden gelerek, parlak bir serulean bakışını bana yöneltti. "Ve?"

Neredeyse uygunsuz, X dereceli Őakalara alışkın gibiydi. Tuhaftı. Ayak bileğimdeki botun burnuyla bir kayayı ittim. İlk maaş çekimle ilk kazancımdı ve kendimle ilgili başka bir gerçeği çabucak fark etmiştim. Botlara karşı bir zaafım vardı.

"Ben iyiyim," dedim omuz silkerek. Bakışlarını üzerimde yoĐunlaŐtırdığında, "Őz veriyorum. Dünyada her Şey yolunda. Cidden, en azından vücudunu kr amacıyla satmayı düŐünmelisin. Senin pezevenğin olabilirim. Harika bir pezevenk olurum."

Bana tam olarak inanmasa da -ben iyiyim, pezevenk değilim- konuyu kapattı. Ya da inanmış gibi yaptı. Endişeli görünüyordu. Başına gelen onca Şeyden sonra hâlâ benim için endişeleniyordu. Bunu söyleyebilirdim. Hayır, onun endiŐesini, benim iyi ve mutlu olmamı istediğini *hissede biliyordum*. Ve ona minnettardım. Gerçekten minnettardım, ama bazen onun içinde de bir aldatmacanın kabardığını hissediyordum. KonuŐmalarımızın içine sızıyordu. Bir mikrosaniye sonra konuyu değiştiriyordu. Yine de beni gerçekten nemsemiğini söyleyebilirdim.

Yine de pek çok insan beni önemsiyordu. Bir ay önce kafenin arkasındaki sokakta uyandığım ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamadığım andan itibaren, Sleepy Hollow, New York sakinlerinin çoğu

bana yardım etmek için bir araya geldi. Tamamen yabancı biri. Bazıları ben hastanedeyken kıyafet bıraktı. Bazıları bana şu ya da bu mağazadan hediye kartları verdi.

İyi niyet gösterileri birkaç hafta sonra azalmıştı -ki bunun için de minnettardım- ama insanlar hala beni kontrol etmek için uğruyorlardı. Nasıl olduğumu görmek için. Son durumu öğrenmek için. Polislerin elinde ipucu var mıydı? Bir şey hatırlıyor muydum? Bana sahip çıkan oldu mu?

Hayır, hayır ve hayır.

Tıpkı Cookie'de olduğu gibi, onların ilgisini hissettim ama ne Cookie'de ne de diğer müdavimlerimde hissetmediğim bir şey daha hissettim: acayip bir merak. Kim olduğumu bilmek için kabaran bir arzu. Hafızamı gerçekten kaybedip kaybetmediğimi. Numara yapıp yapmadığımı.

Doktorlar bende hiçbir sorun bulamadılar. Onlara göre, gayet iyiydim. Tamamen normal. Ama normal mi? Cidden mi? Doğaüstü bir boyutu görebilme yeteneğim hakkında ne düşünürlerdı? Bu iyi miydi? Normal miydi?

Ama belki de haklıydılar. Belki de benim tek sorunum psikolojikti. Alley-uyanış öncesi hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorsam, sorun bende miydi? Kendi anılarımı mı engelliyordum? Eğer öyleyse, bu kadar korkunç olan ne olmuştu? Kendi geçmişimi hatırlamak istemememin sebebi neydi? Kendi adı mı? Ve gerçekten bilmek istiyor muydum?

Evet, sanırım öyle. Mücadele, sürekli çekişme, bilmek istemenin çekimi, cehaletin mutluluğundan daha güçlüydü. Bu arada, Cookie gibi insanlar yanımda durdu ve beni yarı akli başında tuttu.

Şüpheciler de vardı elbette. Herkes retrograd amnezi yaşadığıma inanmıyordu ve ben de bunu biliyordum. Ara sıra müşterilerden şüphe sızdığını hissettim. Yoldan geçen rastgele birinden inançsızlığın kanadığını hissettim ve bununla birlikte bir tiksinti duydum.

Ancak çoğu için bu sadece küçük bir şüpheydi. Sadece numara yapıp yapmadığımı değil, neden yaptığımı da merak ediyorlardı. Ve haklıydılar da. Neden? Hafıza kaybı gibi korkunç ve acı verici bir şeyi neden taklit edeyim? İlgi çekmek için mi? Para için mi? İlgi çekmenin daha kolay yolları vardı ve para da berbattı. Hastaneler, doktorlar ve bitmek bilmeyen testler sayesinde şimdi bir milyar dolar borcum vardı.

Yani on beş dakikam pahalıya patlıyordu. Bahşış kavanozundan bahşış kavanozuna yaşıyordum. Biriktirdiğim tüm faturaları asla ödeyemezdim, hele ki peşinde koştuğum o büyük kitap anlaşmasını yapmazsam. En azından ortalıkta dolaşan teorilerden biri buydu. Daha agresif bazı şüphecilere göre, büyük bir kazanç sağlayacak bir açım vardı. Ne yazık ki yoktu. Ama şüpheleri, numara yaptığımdan emin olmaları berbattı. Bildiğim kadarıyla hiç numara yapmamıştım.

Ama bu beni ikinci süper gücüme getirdi. Bir şeyleri *hissedebiliyordum*. Müthiş bir şeydi.

Hayır. Harika *ötesiydi*!

Eğer esmerleri boğmak için kontrollü külotlu çorap kullanan dengesiz bir seri katil bana saldırsaydı, ölmemi ne kadar istediğini *hissedebilirdim*.

Tamam, o kadar da kötü değildi. İyi yanları da vardı. Mesela, biri bana yalan söylediğinde anlıyordum. Hayatım üzerine bahse girebilirim ki biliyordum. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar. Aldatmacalarını gizlemek için ne tür numaralar yaparlarsa yapsınlar, biliyordum. İşte böyle.

Ama bu avantajın yanında bir de dezavantaj vardı. Başka şeyler de hissettim. Başka dünyalara ait şeyler. Bazen izlendiğimi hissediyordum. Avlandığımı. Göremediğim bir takipçinin soğuk bakışlarını hissettim. Yırtıcı bir hayvanın sıcak nefesini ensemden hissettim. Bir yabancıнын ağzının yakıcı dokunuşu benimkine değdi. Tabii ki bunları ancak yedinci fincanımdan sonra hissettim.

Öğlen kahvesi. Müşterilerimin yüzleri bulanıklaşmaya başladığı anda yarım kahveye geçtim.

"Yeterince soğudu mu?" Tam da kafenin sahibi ve benim kurtarıcım - dini olmayan anlamda- Dixie kafasını kapıdan uzattığı sırada ona sordum. Saçları Cookie'ninkine çok benziyordu, sadece parlak, neredeyse neon kırmızısıydı. Şüphelerimi henüz doğrulamamış olsam da, karanlıkta parladığından oldukça emindim. Kırklı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen soluk tenini canlı ve genç gösteriyordu.

Kaşlarını bize doğru kaldırdı. "Siz ikiniz bugün garsonluk yapmayı mı planlıyorsunuz?" Cookie derin bir nefes alarak müzikle yüzleşmeye hazırlandı. Muhtemelen diskodur. Disko diğer müzik türlerine göre daha tövbe ettirici görünüyordu. Ancak belki thrash metal.

İçeri girmek için döndüğümüzde hayattaki yeni görevim için pratik yapmaya karar verdim.

Nefesimin altında fısıldayarak, "Param nerede, sürtük?" dedim.

"Sokak fahişesi olmayacağım."

Gözlerimi masumca yuvarladım. "Sadece alıştıрма yapıyorum. Bilirsin, fikrini değiştirirsen diye."

"Yapmayacağım."

"Lanet olsun." Onun yanında solmuştum, pezevenk olmaya dair tüm umutlarım ve hayallerim gerçeğin acımasız kayalarına çarpıp parçalanmıştı. Ve isteksiz bir fahişe.

Sonra acı beni tekrar vurdu. Bir dalga. Yakın bir yerden geliyordu ama yerini tam olarak belirleyemiyordum. Bir daire çizdim ama kimseyi göremedim.

"İyi misin, tatlım?" Cookie tekrar koluma girerek bana sordu. Ve yine içinde hissettiği endişe kabardı. Onu tam olarak anlayamamıştım. Neden benim için bu kadar endişelendiğini. Neden bu kadar şefkatliydi.

"Bana karşı her zaman çok iyisin," dedim. Yüksek sesle. Bu gerçeğe biraz şaşırdım.

Elimi sıktı. "Biz kankayız, unuttun mu? Tabii ki sana karşı iyiyim. Aksi takdirde, gelmiş geçmiş en berbat kanka olurdum."

Gösteriş olsun diye hafifçe kıkırdadım ama kanka olduğumuzu söylerken ciddiye. Varlığının her zerresiyle. Ve içimi kemiren o şüphe her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Birbirimizi sadece bir aydır tanıyorduk. Lanet olsun. Düşmanlarının sobasında tavşan kaynatan o muhtaç psikopat piliçlerden biri olduğu belliydi.

Oh, pekala. Devam ettiği sürece arkadaşlığının tadını çıkaracaktım. Ama alışveriş listemdeki tavşanları zihninden sildim.

Kafeye geri döndüğümüzde birkaç yeni müşterimiz vardı. Sadece otuz saniye kadar dışarıda kalmıştık. Bu kadar çabuk birikmeleri garip.

Dixie bana seslendiğinde ceketimi yeni asmıştım. "Birkaç teslimatımız var. Sadece biri için patates kızartması bekliyoruz."

Çok delikli kulak memesinden çok delikli kulak memesine kadar uzanan bir sırtı takıyordu.

"Neşeli görünüyorsun."

"Çok verimli bir sabah geçirdim." Siparişlerden birini paketlerken yüzü kızardı ve içinden bir heyecan geçti.

"Belli oluyor. Nerede olduğunu merak ediyordum." Sabahtan beri ortalıkta yoktu. Şimdi nedenini öğrenmek istiyordum.

"Yeni bir aşçı tuttum," dedi, gözleri pırıl pırıldı. "Yarın başlıyor. İlk vardiya."

"Ne?" Sumi'nin minik kafası havaya kalktı, dışa açılan pencere onu neredeyse mükemmel bir şekilde çerçevesiyordu, ancak boyu çok kısa olduğu için yüzünün alt yarısını tam olarak göremiyorduk. "Ben ilk vardiya aşçısıyım. Bunu bana yapamazsınız." Bir spatula salladı. "Dava açacağım!" Güzel kaşları badem biçimli gözlerinin üzerinde şiddetle kayıyor, öfkesi iyice ortaya çıkıyordu.

Sumi'nin yanında gardımı hiç düşürmezdim. Dikey engelli olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir kalp atışında kıcıımı tekmeleyebilirdi. Bu kadın çok sinirliydi. Ve hızlıydı. Kıvraktı. Bıçaklarla arası korkunç derecede iyiydi.

"Oh, sus," dedi Dixie, belli ki onun yeteneklerine benimkiler kadar düşkün değildi. "O daha çok" -çantanın üstünü katladı ve üzerine bir bilet zımbaladı- "Bilmiyorum, özel bir aşçı olacak."

"Harika," dedim, daha çok müşteri tabanımızla ilgileniyordum. Günde üç öğün yemek yiyen müşterilerimizden biri tam zamanında gelmişti, ancak saat on birde ikinci vardiya ekibimiz geldi ve benim bölümüm artık resmen ikiye bölünmüştü.

Francie ve Erin çoktan sipariş almakla meşguldü.

Şimdiye kadar benim bölümümde sadece bir müşteri vardı. Ona bir göz attım. Onlardan biriydi. Üç kişiden biri. Her gün saat gibi gelirlerdi. Sabah, öğlen ve akşam. Cookie ve ben daha iyi bir tanımlama bulamadığımız için onlara Üç Silahşörler demeye başlamıştık. Gerçi bu aralarında bir dostluk olduğu anlamına gelirdi ve bildiğim kadarıyla hiç konuşmamışlardı bile.

İlki, harika pazuları olan yakışıklı bir eski askerdı ve her zaman benim bölümümde otururdu. Mümkün olduğunda aynı kabinde, ama her zaman benim bölümümde. Parlak maun tenini ve kesilmiş siyah saçlarını tamamlayan haki bir ceket giymişti. Gözleri gümüşü griydi. Keskin. İnanılmaz şeyler yapabilirdi.

Garrett her zamanki yerine yerleşti, sonra bana baktı, fısıltıyla gülümsedi, en son çıkan Steve Berry'nin bir kopyasını açtı ve okumaya başladı.

"Uyanmışsın gibi görünüyor, tatlım."

Cookie'ye doğru eğildim ve ikimiz de manzarayı seyretmek için bir an durduk.

"Harika karın kasları varmış gibi görünüyor," dedim, derin düşüncelere dalmıştım. "Harika karın kasları varmış gibi görünmüyor mu?"

Dişlerinin arasından yavaşça nefes alıp verdi ve biz de güneşin doğuşunu ya da günün ilk kahvesinin demlenişini izler gibi, sadece izleme zevkini tatmak için izledik.

"Kesinlikle öyle," dedi sonunda.

Sürahiye aldım ve ona doğru yöneldim.

Sanki işaret verilmiş gibi, İki Numaralı Silahşör içeri girdi. Oş adında bir serseri. Gençti, belki on dokuz ya da yirmi yaşlarındaydı, omuz hizasındaki saçları güneş ışığıyla aydınlanmış mürekkep rengindeydi ama silindir şapkasının büyüleyici eğimiyle sürekli korunuyordu. Şapkasını çıkarıp oturacak bir yer bulmadan önce bana doğru eğdi. Aynı yere iki kez oturacak biri olmadığından, tezgâhta oturmaya ve Francie'yle biraz flört etmeye karar verdi.

Onu pek suçlayamazdım. Francie tırnaklarını boyamayı ve selfie çekmeyi seven sevimli bir kıızıydı. Gönderecek biri olsaydı ben de selfie çekerdim. Eskiden Cookie'ye gönderirdim ama onun zevkine göre biraz fazla müstehcen olduklarında benden durmamı istemek zorunda kaldı. Muhtemelen en iyisi buydu.

Osh, Francie'ye göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini göstererek, az önce pencereden aldığı tabakları neredeyse düşürmesine neden oldu. Küçük pislik.

İlk geldiğinde koyu renkli bir soda sipariş etti. Cookie hangisi olduğunu sorduğunda ve elimizdekileri saydığına başını salladı ve "Herhangi bir koyu soda olur" dedi.

O andan itibaren, onun için karıştırdık, yeniden doldurmalar arasında bile ona çeşitli içecekler verdik, bu hoşuna giden bir oyun gibi görünüyordu. Garsonları kızdırmak kadar olmasa da.

Francie kıkırdadı ve siparişiyle birlikte onun yanından hızla geçti. En azından bana karşı yarı nazikti. Öte yandan Erin benden ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. Dedikodulara göre, fazladan vardiya istemişti, ama

bendeniz

Dixie'nin cömertliği Erin ve kocası için zorluğa dönüştü. Aslında fazladan vardiya alma umudunu ve bununla birlikte arkadaşlık umudunu da elinden almıştım.

Ona doğru yürürken Garrett'ın pırıltılı gözleri beni esir aldı, irislerinin koyu grisinin üzerinde parıldayan gümüş parçalar. Sıcak ve samimiydiler ve... hoş geldiler. Elinden kurtuldum ve en iyi doksan dokuz dolarlık gülümsememi sundum.

"Kahve dışında bir şey ister misin, tatlım?" Sormadan bir fincan doldururken sordum. Her zaman kahve isterdi. Sıcak ve sade. Kahvesini sıcak ve sade içen bir adamda büyüleyici bir şey vardı.

Bardağı kendisine doğru çekti. "Sadece su. Bugün nasılsın Janey?"

"Her zamanki gibi harika. Ya sen?"

"Şikayet edemem."

Yan kabinden tanımadığım bir adam konuştu. Üzerinden sabırsızlığın yayıldığını hissedebiliyordum. "Hey, tatlım," dedi dikkatimi çekmek için başını kaldırarak. "Şundan biraz alabilir miyiz? Yoksa çok şey mi istiyorum?"

Şu anki müşterimin içinde bir öfke kıvılcımı patladı, ama dışarıdan bakıldığında Garrett'ın ifadesi donuktu. En ufak bir endişe belirtisi yoktu.

Kesinlikle askeri. Muhtemelen özel hareket.

"Elbette," dedim. Ahmağa ve arkadaşına sunduğum sıkı dudaklı gülümseme, gıcırdayan dişlerimi gizledi. Onlar bana bakarken iki fincan doldurdum, sunduğum her kıvrımı inceliyorlardı. "Size biraz menü getireyim."

Teknik olarak Cookie'nin bölümündeydiler ama onun onlarla uğraşmasını istemedim. Yeterince zor bir gün geçirmişti. Yeniden başladığında, ben

Başımı salladım ve onun bölümünde sipariş vermeye hazır görünen başka bir çifte doğru başımı salladım.

"Sadece bir çizburger ve patates kızartması istiyorum, tatlı yanaklar," dedi ilki. "O da aynısından alacak."

Görünüşe göre adamın arkadaşının yapabildiği tek şey bakakalmaktı. "Nadir," diye devam etti. "Ve tavşan yemi yok."

"Tamamdır," dedim.

"Bunu yazacak mısın?"

"Sanırım hatırlayabilirim. Mükemmel bir hafızam var." İronik bir şekilde, hatırladım.

En azından emirler söz konusu olduğunda.

"Yanlış yaparsan Hershel hiç mutlu olmaz."

Sadece arkadaşının Hershel olduğunu varsayabilirim. Ya öyleydi ya da kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyordu ki bu onu daha da dangalak yapıyordu. Ama yağ lekeli gömleğinin üzerindeki isim MARK'tı.

Arkadaşının tişörtünde de aynı logo vardı ve HERSHEL yazıyordu. Aynı kamyon şirketinde çalışıyorlardı. Kamyoncular genellikle iyi insanlardı ama her fiçinin çürük elmaları vardı. Üzerlerindeki koyu yağ lekelerine ve üzerlerinden yayılan yoğun mazot kokusuna bakılırsa, muhtemelen tamirciydiler.

Garrett'a doğru geri adım attım. "Ne alırsın, tatlım?"

GQ dış görünüşünün altında kaynıyordu ama yine de beni gülümsemesiyle onurlandırdı. "Spesiyalden alacağım."

"İyi seçim."

Küçük kamyonculardan etkilenmediğimi göstermek için elimden geleni yaparak menüsünü aldım. Belindeki kılıflı bıçağı fark etmeden edemedim. Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordum ama kanunla ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Polis değildi ama benzer bir şeydi.

Ancak istediğim son şey belaydı. Kimsenin benim için güvenliğini riske atmasına gerek yoktu. Kimsenin onurumu korumasına gerek yoktu. Dürüst

olmak gerekirse.

emin değildim. Hayatımı bir sebepten dolayı unutmuştum. Ya bu sebep kötüyse? Ya düşünülemezse? İğrenç? Şeytani?

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Aceleyle servis istasyonuna gidip siparişleri girdim, ancak sadece panik atak olarak tanımlayabileceğim tanıdık bir his beni çoktan karnımdan vurmuştu. İlk günden beri ara ara benzer krizler geçiriyordum. Onları ortaya çıkaran şey kayıp hissiydi, mutlak ve yıkıcı bir kayıp. Ciğerlerim sıkışana kadar göğsümü sıkıyordu. Kör olana kadar gözlerimi yakıyordu.

KontROLSÜZCE titreyerek tırnaklarımı tezgâha geçirdim, ağırlığımı tezgâha verdim, geçmişimi saklayan siyah perdeyi kazıyıp tırmaladım. Perdenin arkasında bir şey vardı. Ulaşmam gereken bir şey.

Bir aciliyet hissi orman yangını gibi yayıldı. Unutmuştum. Arkamda bir şey bırakmıştım. En değerli varlığımı, sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dişlerim birbirine kenetlendi, göz kapaklarım kapandı ve perdenin arkasına geçmeye çalıştım; kararlılık ve çaresizlik beni hatırlamaya itti. Beni ileri itti.

Oda dönüyordu ve kendi kalp atışlarımın göğüs kafesime halı bombardımanı yaptığını, kendi kanımın damarlarıma dolduğunu duyabiliyordum, ta ki zihnimin kenarları bile kararana ve üzerime kapanana kadar.

"İyi misin, tatlım?"

İrkilerek Cookie'yi görmek için göz kapaklarımı kaldırdım, kaşlarım birbirine kenetlenmişti, nefeslerim hızlı ve kısa aralıklarla geliyordu. Saldırımın neminin tenimi incelttiğini hissettim ve ıslak avuçlarım tezgâhtan kaydı.

"Charley!" Beş.

"Buraya gel," dedi ve beni arkadaki depoya götürdü.

Bana Charley demesini özlememiştim. Bunu daha önce de yapmıştı. Aslında dört kez. Ya geldiği yerde bir sevgi sözcüğüydü ya da yanlışlıkla bana tanıdığı başka birinin adıyla sesleniyordu. Muhtemelen köpeğinin.

Paramın yeteceği bir daire bulana kadar bir haftadan fazla bir süre boyunca üzerinde uyuduğum karyolaya oturttu beni. Burası benim evden uzaktaki evimdi. O üçüncü ev her neresiyse.

Bir havluyu ıslattı ve alnıma, yanaklarıma, ağızıma ve boynuma bastırdı. "İyisin," dedi, tonu yatıştırıcıydı, sesi çok tanıdıktı.

Dönme yavaşladı ve kalp atış hızım normal bir hıza düştü. Normal bir ritim.

"İyi olacaksın." Havluyu soğutmak için tekrar ıslattı, sonra enseme yerleştirdi. "Bir süredir bunlardan içmemiştin."

Başımı salladım.

"Bunu neyin başlattığını söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. Beni anlamasını, neye bulaştığının tamamen farkında olmasını istiyordum. "Çok iyi bir insan olduğumu sanmıyorum Cook."

Önümde diz çöktü. "Tabii ki öylesin. Neden böyle söylüyorsun?"

"Sanırım cezalandırılıyorum."

"Cezalandırılmak mı?" İfadem onu şok etti. "Ne için cezalandırıldın?" "Bir şey unuttum."

Omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Yani, bir ay öncesine kadar olan tüm hayatın dışında mı?"

"Evet. Yani, hayır. Hayır, bu bir şey... çok daha fazla bir şey önemli. Sanki uzun bir yolculuğa çıkmışım ve en değerli eşyalarımı bırakmışım gibi hissediyorum.

geride bıraktım. Onu terk ettim." Gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı, kanıtlar kirpiklerimin arasından geçip bir yanağımdan aşağı süzüldü.

"Ah, tatlım." Beni kendine çekti ve sarıldı. Vücudunun yumuşak sıcaklığı, etrafımdaki zımpara kağıdı dünyadan hoş bir kaçış oldu. "Sende hafıza kaybı var. Yaptığın hiçbir şey buna sebep olamaz." Beni bir kol boyu uzağıma oturttu. "Doktorların ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hafıza kaybım var."

Ağızını büzerek beni azarladıktan sonra -bu bana gösterecekti- "Ne dediklerini tam olarak hatırlıyorsun. Buna pek çok şey sebep olmuş olabilir. Sadece biraz zaman vermelisin. Bu senin yaptığın bir şey yüzünden olmadı."

Ne kadar hatalı olduğunu anlaması mümkün değildi ama bu onun hatası değildi. Yaptığım şey benim suçumdu. Bunu çözmek ve işleri yoluna koymak zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

3

*Birinin seni sevmesini sağlayamazsın.
Onları sadece takip edebilir ve en iyisini umabilirsiniz.*

-İTERNET MEME

Depo kapısı açıldı ve Erin diğer tarafta durdu, aurası kırmızının koyu bir tonuydu. Kızgın olduğunu anlamak için aurasını görmeme gerek yoktu. Beni bir sıcak hava dalgası gibi çarptı. "İkinizin de müşterisi var."

"Özür dilerim," dedim, dengesizce ayağa kalkarak, ama ben daha lafımı tamamlayamadan gitmişti. Cookie'nin kalkmasına yardım ettim, sonra lavaboya gidip saatime bakmadan önce yüzüme su çarptım.

Cookie kendini fırçalayarak, "Her an gelebilir," dedi.

Ona geri döndüm. "Kim?" Bana sempatik bir gülümseme sunduğunda, "Fark etmez zaten. O asla benim bölümümde oturmaz. Her zaman seninkine oturur. Ya da Francie'nin." İçimde kabaran kıskançlığı bastırdım. Kıskanmaya hakkım yoktu. Sanki benimle hiç konuşmamıştı. Ya da bana bakmadı. Ya da varlığını herhangi bir şekilde kabul etmemişti.

"Belki de sadece utangaçtır," diye önerdi Cookie. "Belki de senden o kadar hoşlanıyordur ki ilk hamleyi yapmaktan korkuyordur."

Bu fikri tamamen reddederek homurdandım. Bana utangaç bir tip gibi gelmemişti. "Her neyse, beklediğim kişinin o olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tatlım, kafedeki tüm kadınlar onu bekliyor."

Tenim yine kızardı. Francie onun için çok ateşliydi, o içeri her girdiğinde adrenalini on kat artıyordu. Aurası da kırmızıya döndü. Pembemsi bir kırmızı. Ve çok farklı bir nedenden dolayı.

"Doğru. Ama her zaman çok sinirli."

"Kızgın mısın?" Saç tokamdan kaçan kestane rengi saç tutamlarını çekiştirerek tam yerine yerleştirdi. "Sana bunu söyleten ne?"

"Bana ters ters bakıyor."

"Herkes ters ters bakıyor."

Bu da doğrudu ve beni içten içe mutlu etti.

"Bu arada göbek adı Alexander." Bunu sanki bir tür test ediyormuş gibi söyledi. Sanki benden bir tepki bekliyormuş gibi.

Ve oğlum, bir tane aldı. Elimde bir Uzi olsaydı şaşkınlık belirtilerine karşı koyamazdım. Ya da bir roketatar.

Reyes Alexander Farrow. Ben beğendim.

"Göbek adını nereden biliyorsun?"

"Ehliyetini gördüm."

Cevabı beni hazırlıksız yakaladı ve irkildim. Cevap verdiği için değil. Reyes Farrow'un ehliyetini görmeyi başarmıştı, bunu biraz kıskanmıştım. İrkildim çünkü az önce bana yalan söylemişti. Neden bu kadar sıradan bir konuda yalan söylesin ki? Reyes'in göbek adını nasıl öğrendiğinin ne önemi vardı?

"Buraya bu kadar çok yakışıklı erkeğin gelmesi sence de tuhaf değil mi?" diye sordu, yüzde 100'ün altında olduğunda her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirerek. Sanki aldatmacasını hissedebileceğimi biliyordu ve konudan sapmanın bunu sulandıracağını düşündü.

Ya öyle ya da vicdan azabım beni ele geçirmeye başlamıştı. İnsanları gözetlemek yanılttı ve duygularını okumak casusluk yapmakla eşdeğerdi. Ama öylece *oradaydılar*. İnsanların duyguları. Gözümün önünde. Onları okumamak imkansızdı.

"Tuhaf mı? Olabilir. Ama bir sürü harika görünümlü adam, istediğiniz gibi güzelce yürüyor mu? Kesinlikle evet. Ve sonra bazıları."

Kıkırdadı ve beni dışarı çıkardı. "Mükemmel bir noktaya değindin."

Kafeye iki adım atmadan Dixie beni durdurmak için el salladı. "Bunu sen alabilir misin Janey?" diye sordu ve elime bir sipariş tutuşturdu. Fişin üzerinde Vandenberg ismi yazıyordu. "Erin diğer siparişi Bayan Udesky'ye götürdü."

"Um, tamam." Bayan Udesky'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ben seni idare ederim." Beni çıkışa doğru itti, bastırmaya çalıştığı sırtısının kontrolünü kaybedene kadar bakışları Garrett'ta dolaştı.

"Ama bil diye söylüyorum," diye uyardım, "takip etmek bir suçtur."

Bana ters ters baktı. "Onu takip etmiyorum. Onu bekliyorum. Ve eğer sohbetimiz romantik bir hal alırsa, ben kim oluyorum da karşı çıkıyorum?" Ona doğru şehvet dolu bir bakış daha fırlattı. "Şansım olsa o adama neler yapmazdım."

Kıkırdadım ve ön çıkışa doğru ilerledim.

"Selam şekerim," dedi Oş tezgâhın arkasından, çapkın sırtışı geçersizdi. Saçları parlak bir kütle halinde omuzlarına dökülüyordu, küt kesilmişti ve rengi o kadar siyahtı ki solgun, mükemmel tenine karşı neredeyse mavi görünüyordu. Onun ne olduğunu merak ediyordum. Çoğunlukla ruhu olmadığı için. Onu çevreleyen renk, ruhsuz olduğu için bir aura sayılmasa da, gözbebeklerindeki eşsiz bronzun daha dumanlı bir versiyonuydu.

Büyüleyici buldum. Onu büyüleyici buldum. O kadar ki, durdum ve birkaç garip saniye boyunca bakakaldım. En azından benim için garipti. Ağzının şakacı eğiminden, bu tür esir edici bir ilgiye oldukça alışık olduğu hissine kapıldım. Anahtar kelime *esir* olmak.

"Hey, geri dön," dedim.

İfadesi tehlikeli bir şekilde kabalığa yaklaştı, sadece gözlerinde parıldayan takdir ile seyreltildi. Çocuk ne kadar güzel olsa da, sadece kibirliymiş gibi davranıyordu. Ama değildi. Aslında hiç de öyle değildi.

Bu dünyada iki tür varlık olduğunu oldukça erken anlamıştım: ait olanlar ve olmayanlar. Örneğin Garrett birincisiydi. O baştan aşağı insandı. Bay P de öyleydi, bu da iblisin neden onun içinde olduğu sorusunu gündeme getiriyordu. Osh ise farklı bir hikâyeydi.

Genç görünüşünü yalanlayan bir vahşiliği vardı, şeytani bir umursamaz bir tavır. O sadece kısmen insandı. Geri kalanı her tür canavardı, iki tarafı uhrevi bir enerjiyle bir arada tutuluyordu, dolayısıyla onu çevreleyen renk de buradan geliyordu. Bu bir insanınki gibi bir ruh değil, bir güçtü, sanki yaşam gücü insani gerekliliklerden başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Başka bir deyişle, her gün kafeden sipariş ettiği yiyeceklerle mi hayatta kaldığını yoksa başka bir beslenme şekli olup olmadığını merak ettim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, bakışları biraz fazla kurtçaydı.

Ona doğru eğildim. "Ben senin... ablan olacak yaştayım."

Aslında kaç yaşında olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Doktorlar beni yirmi beş ile yirmi dokuz arasında bir yere koydular. Şimdilik yeterince yakın. Daha fazla test yapmak, hasta beynimden başka vücut parçalarımı da incelemek istediler. Onlara izin vermedim. Bir kere, her test bir yılda kazandığımdan daha fazla para kaybettiriyordu. Bir şekilde saldırıya uğradığımdan endişelendiler. Saldırıya uğramadığımı söyledim. Hiç çürüğüm yoktu. O sokakta uyandıktan sonra aldığım sıyrıklardan başka bir şey yoktu.

Bir elini saçlarında gezdirerek neredeyse fazla mükemmel yüzünün çekici açılarını ortaya çıkardı, sonra da eğilmeden önce saçlarının tekrar yerine dökülmesine izin verdi. "Yaşlı kadınları severim."

Yaşının gösterdiğinden çok daha fazlasını bildiğine dair bir his vardı içimde. Ve o da en az benim kadar alay ediyordu. Bunu test edebilirdim. Ne kadar ileri gidebileceğini görebilirdim. Ama müşteriler birikmeye başlamıştı ve benim de teslim etmem gereken bir sandviç -aslında birkaç tane- vardı.

Başını sallayarak büyüü bozdu, hafifçe kıkırdadı, sonra arkasına yaslandı ve kederli bir iç çekişle, "Ve her güzel şeyin bir sonu olmalı," dedi.

Ne demek istediğini sormadan kapı açıldı, oda sessizleşti ve öğle yemeğine kimin geldiğini anladım. Bir Alman piyadesi hassasiyetiyle -her zaman düzen içinde, her zaman üç kişiden üçüncüsü olarak -Reyes Farrow içeri girdi, böylece Silahşörler üçlüsü tamamlanmış oldu ve etrafımdaki dünya yok oldu.

Tüm mantık kuralları gibi.

Reyes Farrow bir muammaydı. Kendi enerji kaynağıydı. Sürekli bir karanlığın içinde boğuluyordu. Ateşle vaftiz edilmişti. Ateş derisini yalıyor, ısı kabarcıklı dalgalar halinde yayılıyordu.

Sıcaklığın ondan geldiğini fark etmeden önce menopoza erken girdiğimi düşünüyordum. Durup dururken ateş basmaları yaşıyordum. Ama sonra onu ilk kez gördüm, onu yıkayan, parlak turuncular ve sarılarla tenini saran, dalgalanan dumanı yaratan ateşi gördüm. Onu bir cübbe gibi giymişti. Geniş omuzlarına, kıvrımlı kollarına dökülüyor, sırtından aşağı inerek ayaklarının dibinde birikiyordu.

Etrafını saran karanlığa, her içeri girdiğinde hissettiğim tedirginliğe rağmen ziyaretlerini memnuniyetle karşılıyordum. Onları bir bağımlının eroini arzuladığı gibi arzuluyordum. Akşamları sık sık geri geliyor, akşam yemeğimi onunkiyle aynı zamana denk getiriyordum. Ne de olsa bir kızın yemek yemesi gerekiyordu. Kendi kendime, kafeye aşına olduğum için gittiğimi söylüyordum. Samimiyet. Ama dürüst olursam -ki nadiren olmaya çalıştığım bir şeydir- bu onun yüzündendi.

Osh gibi, o da sadece bir parça insandı. Diğer kısmı, yani şüpheli kısmı hâlâ gizemini koruyordu. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. En azından Sleepy Hollow'daki insanlar arasında. Onun varlığı havayı elektrikle atırdatıyordu, bunun nedeni de o içeri girdiğinde kendiliğinden oluşan yumurtlamalardı.

Neredeyse tamamen duracak kadar yavaşlamıştım. Sersemliğimden sıyrılıp

onu geçmek için hızımı arttırdım. Yaklaştıkça hem fiziksel hem de uhrevi olarak daha fazlasını gördüm. Yapısındaki moleküller bir insanınkinden daha yoğun görünüyordu, DNA'sı bir şekilde daha sıkı sarılmıştı. Nadir görülen bir güç yayıyordu, sanki denizlere ve yıldızlara hükmedebiliyordu. Sanki evreni kendi iradesine boyun eğdirebilirmiş gibi.

Onu saran ateşin arkasından yukarı doğru sivrilen ince kalçalarına baktım.

geniş omuzlarına kadar. Kolları, kas ve sinüslerle kordonlu. Pürüzsüz pazuları. Et ve tendon arasındaki vadiler değiştikçe, en ufak bir çabayla bile gölgeler üzerlerinde dalgalanıyordu.

Bakışlarım, bir günlük büyümeyle sonsuza dek kararmış, ama sadece bir günlük değerinde olan çenesinin güçlü setine yükseldi. Ağzı gerçekten de onun en muhteşem başarılarından biriydi. Sanki yeni sevişmiş gibi, tutkunun yumuşak dolgunluğuna sahipti. Sanki tesadüfi bir kadının en derin arzularını tatmin etmişti. İncelememe burnunun düz çizgisiyle devam ettim, ne çok ince ne de çok genişti ve en ucunda bir eğim vardı.

Ama tüm bu karşılaşmanın en şaşırtıcı yönü neydi? Gözleri. Genellikle en iyi özelliklerinden birini gizleyen koyu renk gözlükler takardı. Bunu yapmadığında ise ortaya çıkan etki nefes kesiciydi. Koyu kahverengi irislerinde, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin altında parıldayan altın benekler vardı. Yontulmuş ağzını ve sert çenesini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

Görünüşüne takıntılı olduğumdan falan değil.

Ona bu kadar yaklaşmak, bir jaguarın çenesinin erişebileceği mesafede olmakla kıyaslanabilirdi. Heyecan verici ve ürkütücüydü. Tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama molekülleri ne kadar sıkı sarılmış olursa olsun, flört malzemesi olmadığı kesindi.

Neyse ki bana nadiren bakıyordu. Bana lütfettiği yan bakışlar ise çoğunlukla öfke ve içten içe kaynayan bir tür kızgınlıkla doluydu. Bunun nedenini henüz keşfedememiştim, çünkü çatık kaşlarına rağmen benimle ilgileniyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bunu hissediyordum. şimdi olduğu gibi.

Bu o kadar nadir bir olaydı ki, beni hazırlıksız yakaladı. Yanından geçerken bakışlarımız saniyelerin en kısıası için kilitlendi. Onun yakınlığı ciğerlerimi ele geçirdi. Omurgama küçük ürpermeler gönderdi. Tenimi yaktı. Ve ilgisi doğrudan en pembe kısımlarıma yöneldi.

Yanından hızla geçerken gömleğimizin kolları birbirine sürtündü ve bir kez daha Francie'nin bölümünde oturuyor olmasının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Ona baktığında hiç böyle bir ilgi artışı hissetmemiştim. Ya da herhangi birine, buna erkekler de dahil, şükürler olsun.

Ama bu düşmanlık neden? Neden yakıcı bakışlar ve kaynayan öfke? Ona ne yapmıştım ki? Muhtemelen istediğim kadarını değil.

Bay Huysuz Pantolon söz konusu olduğunda yine kafam karıştı. Ön kapıdan çıkıp Bay Vandenberg'in dükkânına yöneldim ve kafenin içine bir kez daha bakma arzusuyla savaştım.

Etrafımda serin bir hava dolaşıyordu. Diri diri yandıktan sonra hoş bir tazelenmeydi. Ama onu geçmek için acele ederken paltomu unutmuştum. Yine de buna değerdi. Neredeyse dokunacaktık. Omzum neredeyse onunkine değiyordu ve onun da ceket giymediğini fark ettim.

Bu sefer içimden öfke fişkırdı. Ne düşünüyordu ki? Dışarıda hava otuz derece olmalıydı. Ya da otuzun üstünde. Her iki durumda da, acayip soğuktu. Ama o

geniş göğsüne tam oturan ve zayıf karnını vurgulamak için aşağı doğru daralan açık pas rengi bir tişört ve kalçalarına bol gelen ama düzgün kalçalarının zarif hatlarını gösterecek kadar dar bir kot pantolon giymiştir.

Kendimle ilgili çok erken fark ettiğim bir şey daha vardı: Kızlara karşı bir zaafım vardı.

Ölümünü yakalayacaktı, özellikle de saçları hafif nemli olduğu için. Daha yeni duş almıştı, kokusu yağmur fırtınasındaki şimşek gibi temiz ve toprak kokuluydu.

Yüzüme soğuk hava üfledim, caddenin karşısındaki dükkân sahibine el salladım,

Bay Vandenberg'in antika dükkânının girişine geldiğimde neredeyse tökezliyordum. Kolu tuttum ve hissettiğim acının -daha önce hissettiğim acının- üzerime çökmesine izin verdim. Bu his hoş bir şey değildi. Karnımı sıktı. Başımı döndürdü. Dizlerimi zayıflattı. Ve bu ses dükkânın içinden geliyordu.

Sahilin açık olduğundan emin olmak için elimi güneşten korumak üzere kaldırarak pencereden içeri baktım. Temiz görünüyordu. Bay V kasada duruyordu, omuzları gergindi, bakışları binlerce mil ötedeydi. Arkasında tanımadığım bir adam oturuyordu. Bir dergiyi karıştırıyordu, çizmeli ayaklarını tezgâha dayamıştı, yani bir şeylerin ters gittiğine dair bir numaralı ipucuydu bu.

O tezgah yüz yıldan daha eskiydi. Bay V ona sanki Aile. Genel olarak dükkânında yiyecek ve içecek konusunda çok titizdi ama o tezgâhta hiçbir şeye, kesinlikle yenilebilir hiçbir şeye izin yoktu. Ve orada, çamurlu botlarını tezgâhın üzerine fırlatmış, kaba saba bir adam oturuyordu.

Kapının kolunu sıktım ve kuyruğumu kısıtırıp kaçma dürtüsüyle savaştım. Bu beni ilgilendirmezdi. Bay V her ne yaşıyorsa beni ilgilendirmezdi. Sırf hissedebiliyorum diye başkalarının sorunlarına karışamazdım. Ya da etkilerini. Karışsam bile, ne yapabilirdim ki?

Ne yaptın? Kendi adımları bile bilmiyordum. Kendime yardım edemezken başkalarına nasıl yardım edebilirdim?

Ben yapamadım. Herhangi bir şekilde dahil olmam söz konusu bile olamazdı. Sandviçleri teslim ederdim ve buna iyi derdim.

Kalbimin etrafına bir bariyer çektim, kapıyı ittim ve olabildiğince soğukkanlı bir şekilde içeri girdim.

Başını kaldırıp baktığında, Bay Vandenberg'in stresinin, çektiği duygusal acının ağırlığı bir duvar gibi üzerime çöktü. İçimi parçaladı. Neredeyse iki büküm olana kadar beni yumrukladı.

Çenemi tuttum ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım. "Hey, Bay V," dedim, sesim boğuk bir kabuk gibiydi.

"Hey, Janey. Sana borcum ne?"

Elimde değildi. Onu test etmeliydim. Arkasında oturan kaba saba adama hızlıca bir göz attıktan sonra çantayı tezgâhın üzerine koydum. Üzerinde hiçbir yiyeceğin durmasına izin verilmeyen tezgâha.

Bay V hiçbir şey söylemedi. Kasayı açmaktan başka bir şey de yapmadı. Normal tepkisi, yağ lekesi korkusuyla çantayı tezgâhtan aceleyle almak olurdu. Bunun yerine, kaba adam ayağa kalktı ve çantayı açıp karıştırmaya başladı. Bir sandviç çıkardı, sonra tekrar kapattı, bana doğru bakmadı bile.

"Janey?" Bay V sordu.

"Üzgünüm, hatta yirmi yedi."

Başını salladı ve titreyen parmaklarını kasaya daldırdı.

Başka bir adam arka odadan içeri girdi, beni gördü ve neredeyse arkasını dönüyordu. Vahşi ona havladı.

"Sana ne demiştim?" diye sordu. Farsça, Orta Doğu aksanıyla.

Yedi. Farsça, İngilizceyi de sayarsak bildiğim yedinci dildi. Dünyanın dört bir yanından turistler kafeye geldikçe onların konuşmalarını dinliyor ve her seferinde onları anlıyordum. Henüz bilmediğim bir dil duymamıştım ama geçmişime dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Diğer adam tulum giyiyordu, dizleri ve dirsekleri sanki daha önce giymiş gibi kirliydi.

kazıyordu ve elinde bir balta vardı. Kuşkuyla düğümlenen kalın kaşlarının altından bana baktı, fazla zayıf yüz hatları loş ışıktaki belirgindi.

"İşimiz bitti," dedi adam, Farsçasından Kuzey Irak'ta yetiştiği anlaşılıyordu. "Bu gece plazma kesiciye ihtiyacımız olacak." *Plazma kesici* kelimelerini İngilizce söyledi ve kaba adamın bakışları dikkat edip etmediğimi görmek için bana doğru kaydı. Bay V'nin kasanın yanındaki vitrinde duran antika bir kolyeye aşırı ilgi gösterme fırsatını çoktan değerlendirmiştim. Özlemle iç çektim.

Yatışmış bir halde çantayı ortağına fırlattı ve gitmesi için başını sessizce salladı. Uzun boylu olduğu kadar iri yapılı da olmayan vahşi, daha sonra dikkatini kendi sandviğine verdi.

Bay Vandenberg titreyen parmaklarını kontrol etmeye çalışarak bana iki yirmilik uzattı. Çok daha yaşlı görünen orta yaşlı adamlardan biriydi, çünkü zayıftı ve saçları hafif kırışmıştı. Modası geçmiş tel çerçeveli gözlükler takması ve papyon takması da pek yardımcı olmuyordu. Nostaljik olan her şey için yaşıyordu.

"Üstü kalsın," dedi, bakışları birden yalvarır gibi oldu. Beni istiyordu Oradan çık ve çabuk

ol. "Teşekkürler."

Arka odadan başka sesler de geliyordu. Boğuktular, ben de ne dediklerini anlamakta zorlandım. Tek yakaladığım

Destek kirişiyile ilgili bir şey. Yeniden güçlendirilmesi mi gerekiyordu? Güçlendirilmesi. Güçlendirilmesi gerekiyordu. Bir diğeri metal bir borudan bahsediyordu. Bir yolu tıkayan bir şey var gibi görünüyordu.

Vahşi, varlığımın devam ettiğini fark etti. Gitmekten başka çarem yoktu. Tam döndüğümde, başka bir kadın içeri girdi. Kafede onu beklemiştim. Yarı zamanlı kuaför ve tam zamanlı işgüzar, mantıktan çok cesareti olan biri.

Bay V'nin adrenalini tavan yaptı.

"Bu çok güzel," dedim ve biraz daha oyalanabilmek için kolyeyi işaret ettim.

"Selam, William."

"Günaydın, Ellen. Lambanızı kutuladım ve gitmeye hazırım." İzin istercesine hayvana hızlıca bir bakış attı, sonra kutuyu almak için arkadaki rafa yöneldi.

"Çok heyecanlıyım," dedi umursamaz bir tavırla. Ya da değil. "Fuayemde harika görünecek. Natalie saç randevusunu kaçırdı. Umarım her şey yolundadır." Balık tutuyordu. Skandal azalıyor olmalı.

"Ah, evet, özür dilerim." Bay V elinde kutuyla tezgâha geri döndü. "Ailevi bir acil durum yaşadık. O ve çocuklar birkaç günlüğüne anneme gitmek zorunda kaldılar."

Yalan.

"Oh, Tanrım." Taze dedikoduların melodisi kulaklarında yankılanırken entrika onu daha da yaklaştırdı. "Umarım her şey yolundadır."

Başka bir yalan daha.

"Evet. Evet." Gözlüklerini ince burnunun köprüsüne doğru itti. "Sorun yok. Annem düştü ve kalçasını zedeledi, bu yüzden Natalie bu hafta onunla kalıyor."

Kutuyu aldı, jilet gibi keskin bakışları adamın üzerinde geziniyordu. Yalan söylediğini biliyor muydu? Yüzünde hesaplı bir gülümsemenin genişlemesine izin verdi. "Peki, onunla konuştuğunda ona kocaman bir merhaba de. Annene de bir an önce iyileşmesini söyle. Çok geçmeden o muhteşem kabak güvecinden daha fazlasını bekliyor olacağım."

Yumuşak bir kahkaha atmaya zorladı ama içinden korku yayıldığını hissettim. Öyle bir korku ki

O kadar içten, o kadar korkunçtu ki, odanın havasını çekiyordu.

Dedikoduya degecek bir şey elde edemeyen kuaför, şuh bir veda ederek lambasını alıp gitti. Bay V. hâlâ beklediğini fark edince boğazını temizledi. Cebini karıştırdı. Yere birkaç bozuk para düşürdü ama onları görmezden gelerek cebinden çıkardığı küçük banknotları karıştırdı.

"Janey, pardon, hasar nedir?"

O kadar perişan haldeydi ki bana tekrar ödeme yapmaya çalıştığını anlamam bir anımı aldı.

"Yirmi yedi dolardı." Faturaları ve bir başka güzel bahşışı sayarken bir saniye bekledim ve "Ama bana zaten ödeme yaptınız" diye ekledim.

Mavi bakışları gözlüğünün altın çerçevesini aştığında yüzü kızardı. "İ değil mi?"

Ona sempatik bir şekilde başımı salladım.

"Özür dilerim." Paraları tekrar cebine soktu. "Bir şeye bakmak ister misin?"

"Arka oda? "nın iyi gideceğini düşünmemiştim. Benim tek sorum *Şu anda -W-T-F* harfleriyle ilgili olanın dışında- bu vahşinin ne kadar İngilizce bildiğiyle ilgiliydi. Adamın benim anadilimde olduğu kadar onunkinde de akıcı olması ihtimaline karşı Bay V. ile konuşma riskini göze alamazdım ve endişeli mağaza sahibine işaret vermeye çalışacak kadar durum hakkında bilgim yoktu.

"Gücümün yeteceği bir şey değil," dedim alaycı bir sırıtışla. "İyi günler."

Gözlüklerini çıkardı ve temizlemeye başladı. "Evet. Kesinlikle. Sen de öyle."

Hayvan sandviçin yarısını ısırmıştı ve yine dergiye yapışmıştı ama Bay V'nin *Antiques & Fine Art'ına* ilgi duyduğundan çok şüpheliydim.

İçeri girdiğimde bu işe bulaşmaya hiç niyetim yoktu. Oradan ayrıldığımda da bu işin peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bay V. öyle bir sıkıntı içindeydi ki, konuşabilmesinden bile etkilenmiştim. Ama bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebilirdi? Santim santim çözülüyordu. Yeni arkadaşları neyin peşindeyse, en az dört kişi işin içindeydi. Çantada dört sandviç vardı ve Bay V bunların hiçbirini yiyemiyordu. Yumurtaya alerjisi vardı ama dördüne de özellikle mayonez sipariş etmişti.

Kapıyı açtım ve içerideki iklimle çok çelişen zilin neşeli sesini dinledim. Bu kez soğuk hava sadece donmuş tundra için giyinmediğimi hatırlattı. Ama tam çıkarken bir resim gözüme çarptı. Bir rafın üzerindeydi, satılık antika çerçevelerden birini sergilemek için tasarlanmıştı. Yanında bir çocuğun yazdığı bir tabela vardı: "*Satılık: Çerçeve 50 dolar. Ebeveynler \$49.95 OBO.*"

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve bir ürpertiyle savaştım. Bay V. çerçeveyi sergilemek için içine kendisinin ve ailesinin bir resmini koymuştu. O aileyi tanıyordum; sadece Bay V.'ye ait olduklarını bilmiyordum. Haftada birkaç kez kafeye gelirlerdi. Karısı Natalie çok güzeldi. Egzotik rengi ve gür siyah saçlarıyla bir adalıya benziyordu. Çocukları sarı saçlı, mavi gözlü Bay V.'nin ve karısının zengin koyu renklerinin bir kombinasyonuydu.

İsimleri Joseph ve Jasmine'di. Joseph on yaşlarındaydı, Jasmine ise birkaç yaş daha küçüktü, altı ya da yedi yaşlarında olabilirdi. Onları öyle hatırlıyordum ki

İlk tanışmamızdan itibaren, kısmen ikisinin de koyu renk saçları ve kristal mavi gözlerinin birleşiminden dolayı canlı bir şekilde.

Siparişlerini alırken Jasmine bana "Gerçekten çok zekisin," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Sen bir melek misin?"

Joseph gözlerini telefonundan ayırmadan ona dirsek attı.

Hafifçe güldüm. "Genelde öyle olmaz."

"Üzgünüm," dedi Natalie. "Jasmine auraları görebildiğini sanıyor." "Vay canına." Ona döndüm. "Bu harika bir yetenek."

"Senin bir auran yok," dedi hayretle. "Sen bir *aurasın*."

"Çok tatlısın. Teşekkürler." Ona göz kırptım ve Joseph'e ne içmek istediğini sordum.

"Kahve. Sade."

On yaşından büyük olamayacağını bildiğimden, güvence için annesine baktım.

Bir omzunu kaldırdı. "Bu onun tek kötü alışkanlığı," diye açıkladı.

Onun yaşında, öyle umuyorum. Ona bir fincan doldurduğumda, ceketinin cebinden bir çikolata çıkardı ve kahvenin içine bir kare bıraktı.

"Tek kötü alışkanlığı mı?" Natalie'ye sordum.

Sırıttı. "Bu iki sayılır mı?"

O ilk buluşmamızdan beri, Joseph'e otomatik olarak bir fincan kahve götürdüm ve "Sorumlu bir şekilde iç" uyarısını ekledim. Yasemin beni incelerken, başını bir o yana bir bu yana eğip kanatlarımı ararken o fincanın arkasından güler ya da bana başparmağıyla onay verirdi. Onlara sırılsıklam aşık olmuştum.

Binanın tuğla duvarına yaslandım. Bir şekilde bu işe bulaşmışlar mıydı? Başları belada mıydı? Soğuk fazla gelmeye başladığında -yaklaşık dokuz saniye sonra- binayı ittim ve Bay V'nin dükkânındaki tuhaf olayları açıklayabilecek yüzlerce senaryoyu düşünerek geri döndüm.

Adamlar batı duvarının yakınında kazı yapıyorlardı. Dükkânın yanındaki tek şey bir kuru temizleme işletmesiydi. Bir grup Ortadoğulu neden bir kuru temizleme dükkanına tünel kazsın ki?

Durdum ve temizlikçilere bir göz attım. Her şey normal görünüyordu. Kuru temizleme işine benziyordu. Tamamen aklı başında görünen bir grup adamı oraya girmeye ikna edecek ne olabilirdi ki?

Temizlikçilerin önünden geçtim. Bir sonraki bina boştu ve onun ötesinde bir şarap dükkânı vardı. Çok popüler bir dükkândı. Turistler şarabı severdi.

Kimi kandırıyordum ki? Şarabı sevdim. Şarabı kim sevmez ki?

Adamların gün ortasında, görülebilecekleri ve/veya duyulabilecekleri bir kuru temizleme işine girmek için bu kadar riske girdiklerine bakılırsa, o binada oldukça olağanüstü bir şey olmalıydı. Ama aklımda binlerce soru dönüp duruyordu.

Neden gündüz kazıyorsunuz? Neden geceye kadar beklemediniz? Gürültü, belki? Işıklar? Olağandışı faaliyetler, Bay V'nin tadilat yapıyor olmasından daha hızlı bir şekilde istenmeyen dikkatleri üzerine çekebilir. Ama neden bir adamı rehin almak yerine tünel açmak için boş binayı kullanmadılar? Belki de peşinde oldukları şey Bay V'nin dükkanına daha yakındı? Bu da hiç mantıklı değildi. Binaya girdiklerinde istedikleri yere gidebilirlerdi. O zaman neden tünel? Neden sadece içeri girmediler?

Bu durumun hiçbir anlamı yoktu. Bir önemi de yoktu. Bütün bunlar Önemli olan Bay V'yi sağ salim ailesine kavuşturmaktı. Eğer rehin tutuluyor olsaydı

Kafenin girişinde durdum ve ondan yayıldığını hissettiğim korkunun büyüklüğünü düşündüm. Hayatından endişe duymak başka bir şeydi ama Bay V'nin tüm ailesi risk altında olabilir miydi? Karısı ve çocukları da rehine miydi?

Şüphelerimi bildirmek zorundaydım ama ya bir polis etrafı kurcalamaya başlayıp Bay V'nin ölümüne neden olursa? Ya da daha kötüsü, tüm ailesini? Durum incelik gerektiriyordu. Işıkların yanıp söndüğü ve silahların ateşlendiği bir süvarinin dörtmala kurtarmaya koşması çözüm değildi. Ne yazık ki, ne olduğunu bilmiyordum.

Bir kutup havası beni içeri çağırdı. Dolu bir salonun hafif uğultusuna adımımı attım ve bakışlarım anında Reyes'e kaydı. Sırtı bana dönüktü. Muhtemelen iyi bir şeydi çünkü yüzüne baktığımda sağlıklı düşünemiyordum. Ya da omuzlarına. Ya da kalın, dağınık saçlarına.

Bay V.'nin bana verdiği parayı çıkardım ve kasaya doğru yöneldim. Tatlı Bay V ve sevimli ailesi. Bununla kime gidebilirdim? Kolluk kuvvetlerinde üst düzey birine ihtiyacım vardı, bir dedektif ya da polis şefi gibi. Birkaç polisle tanışmıştım ama yine de durum boks eldivenleri değil, çocuk eldivenleri gerektiriyordu ve şimdiye kadar tanıştığım polisler bu tür bir güven telkin etmiyordu.

Ama bu beni ikinci soruna getirdi: Gittiğim kişiye ne söyleyecektim? Bu Orta Doğulu adamları gördüm ve kötü bir hisse mi kapıldım? Çok mu ırkçısın?

Yanından geçerken Garrett'a baktım ve ona sormayı düşündüm. Polis gibi bir şey yaptı ama ne olduğundan emin değildim. Bay Pettigrew da vardı. O da eski bir dedektifti. Belki onunla konuşabilirdim ama yine de ona ne söyleyebilirdim ki? Ve iç organlarında gizlenen o iblisle ona ne kadar güvenebilirdim?

Cookie'nin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. Minnettar bir gülümseme. Gerçekten büyük bir gülümseme. O bana doğru yürürken yavaşladım. Kollarını açtı ve bir an bana kocaman ıslak bir öpücük kondurmasını bekledim. Onun yerine bir tane de kocasına attı ki bu daha mantıklıydı. Tam arkamdan gelmişti.

Cookie ona sarkıntılık etmeyi bıraktığında, "Merhaba Janey," dedi. X-rated PDA'ya karşı yasalar yok muydu?

Robert ya da benim sevdiğim adıyla Bobert, ama bu Cookie'nin hatasıydı, sıcak gözleri ve çekici, dolgun bıyıklı bir gülümsemesi vardı. Beni en az Cookie kadar seviyor gibiydi. Beni her zaman yemeğe ya da sinemaya davet ederlerdi. İlk başta, onların coşkusunu biraz korkutucu buldum. Ama onları tanıdıktan ve eş değiştirmediklerini anladıktan sonra bunun için minnettar oldum. Onlar benim yerçekimsiz hayatımda bir dayanak noktasıydı. Beni dünyaya bağlı tutan bir kordon.

"Hey, Bobert. Nasıl gidiyor?"

"Biraz sola. Sen?"

Beni dev bir ayı gibi kucakladı ve kollarının arasına aldı. Erkeklik organlarının yörüngesi hakkındaki konuşmamıza rağmen harika hissettirdi. Bazıları bunu garip bulabilirdi.

Garip şeylere karşı bir ilgim vardı.

Beni bıraktığında "Aynen," dedim. "Karınız bugün başka bir müşteriye hizmet vermeye çalıştı."

Cookie'ye baktı, yüzünde sempatik bir ifade vardı. Kızın yanakları yumuşak bir pembeyle kızardı. Sadece birkaç aydır evliydim ve gezegendeki en şirin yeni evlilerdi. Bundan emindim. Özellikle de Bobert. O kadar yaşlı, yıpranmış, neredeyse son demlerini yaşayan biri olarak aşkı hiç beklemediği bir yerde, Mohave'deki bir partide bulmuştu. En azından Cookie bana böyle söylemişti. Gerçi bunu söylerken yalan söylüyordu. Müstakbel kocasıyla bir partide tanıştığı konusunda yalan söylediye, gerçeğin daha kötü olacağına inanmak zorundaydı. Gerçek berbat olmalı. Muhtemelen bir striptiz kulübünde tanışmışlardır. Ya da bir insan kurban etmede. Ya da bir traktör yarışında.

Bobert içecek istasyonunun yakınındaki bir masaya oturdu, Cookie ve ben ise para aldığımız işi yapmaya karar verdik. Bizden bunun beklenmesi çok garipti.

Bay V'nin siparişini zile bastım, kendimi durum hakkında çok daha iyi hissediyordum. Soğukta içeri girdiğim anda aklıma bir çözüm gelmişti. Bobert. Ne yapacağımı Bobert'e sorabilirdim. Cookie onun New Mexico'da bir tür dedektif olduğunu söylemişti. Latin Amerika ülkelerinde dedektiflere ne dendiğini bilmiyordum ama çok iyi İngilizce konuşuyordu. Eminim kiminle konuşabileceğimi biliyordur. Kiminle konuşmam *gerektiğini*.

Ve burada herhangi bir bağı yoktu. Süvarileri gönderip Bay Vandenberg'in hayatını riske atmazdı. Ona departmanda endişelerimi en çok kimin ciddiye alacağını ve soruşturmayı gizli tutacağını sorabilirdim.

Bobert normalde bir saatten daha uzun süre kalırdı. Cookie mola verip onunla birlikte yemek yiyene kadar etrafta dolanırdı. Çok tatlıydı. Umarım o zamana kadar kafe biraz boşalırdı ve onunla yarı özel konuşabilirdim.

Cookie'yi bu işe karıştırıp karıştırmamaya karar veremedim. Profesyonel ve özel hayatını birbirinden tamamen ayrı tutan bir memur olabilirdi. Cookie'nin kendi güvenliği için soruşturmalarına dahil olmasını istemeyebilirdi. Cookie molaya çıkmadan önce ona bu konuyu açmaya çalışırdım.

Reyes'e doğru baktım. Bir kulübede oturmuş, bir yandan denizaltı yiyor, bir yandan da telefonundan bir şeyler okuyordu. Beş saniye sonra o da aynı şeyi yapıyordu. Bundan beş saniye sonra bir ısırık daha aldı ve tekrar okumaya başladı. Yaklaşık beş saniye sonra-

Francie, farkında olmayan müşterilerin midelerine güvenle doldurabileceklerinden biraz daha fazlasını sipariş etmelerini sağlamak için kullandığımız tatlı tabağıyla ona doğru yürüdü ve beğendiğı bir şey olup olmadığını sordu.

Tatlıdan bahsetmiyordu. Bluzunun üst iki düğmesini açmış ve ona daha iyi bir görüntü vermek için eğilmişti.

Bunu yapabilirdim. Harika göğüslerim vardı.

Ama Francie her zamankinden daha sert davranıyor, daha çaresiz hale geliyordu. Üzücüydü.

Reyes'in bir müşterinin kucağına neredeyse bir tabak spagetti düşürmeme neden olacak şekilde not alması daha da üzücüydü.

Francie'nin de benim de nefes nefese beklediğimiz bir duraksamadan sonra, "Şimdilik böyle iyiyim," dedi.

Hayal kırıklığı Francie'nin üzerine çöktü. İçimden bir zafer fırladı. Tatlı bir coşkuyla karışık bir zafer. Konuştuğunu nadiren duyardım. Sesi sıcak karamelle yıkanmış gibiydi. Bazıları için çekici değildi. Benim için korkutucu çekiciydi.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Dixie, gelecekteki yasaklama emrimi çıkaran kişiye doğru başını sallayarak bana sordu.

"Kim?" Tüm masumiyetim ve mürümle sordum. "Oh, Reyes mi?" "Mm-hm," dedi müşterimin buzlu çayını yeniden doldururken.

"İyi birine benziyor."

En karanlık fantezilerim kadar hınzır bir sırıtış yayıldı yüzüne. "Ben de öyle düşünüyorum."

Arsız fingirdek. Dixie sık sık Garrett ya da Reyes'e yönelirdi, bu da neden dolaştığını açıklıyordu. Nadiren garsonluk yapardı.

Siparişleri almaya başladım, otuzlu yaşlarda bir masayla başladım. Hepsi kadındı. Hepsi şık giyinmişti. Hepsi salata ve limonlu su. Zavallı şeyler. İki masanın ve iki kabinin daha siparişlerini aldım. Hepsi kadın. Hepsi şık giyinmişti. Neyse ki hepsi salata ve limonlu su değildi.

Siparişlerini vermek için garsonların olduğu yere doğru ilerlerken en eski ve en sevdiğim arkadaşım ile karşılaştım. Cookie de siparişleri girmekle meşguldü, tırnakları ekranda tıkırdıyordu. Yoğun saatlere göre, bu bir

Doozy. Ve her geçen gün daha da kötüleşiyor gibiydiler. Aralık ayının turizm sezonundan çok uzak olduğunu düşünürdüm. Görünüşe göre değilmiş.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burada çok fazla kadın mı var?" Cookie siparişini kapatırken sordu.

Etrafı taradım ve aynı fikirdeydim. Genel olarak çok fazla müşteri vardı ve hepsi sadece bir müşteriye odaklanmış görünüyordu. Kadın masaları. Birkaç erkek masası. Hatta tek başına oturan bir iş adamı bile uzun boylu, esmer ve lezzetli biriyle ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Hiçbirini suçlayamazdım ama bu rekabeti artırıyordu.

Yarıştığımdan değil. Reyes şeytandı. Ve benden nefret ederdi. Birbirimize bağlanma fikrini asla düşünmezdim. Beni depoya kadar takip etmesi, vücudunu vücuduma bastırması, eteğimi yukarı çekmesi ve klotumu indirmesi, böylece kendini içime gmebilmesi.

Hayır, hayır, hayır. Tüm bunlar daha çok... kesinlikle olmasını istemediğim bir şey için bir uyarı niteliğindeydi. Vahşi doğadaki bir panter gibiydi. Bakması güzel. Yaklaşmak için çok tehlikeli.

Cookie kim bilir ne yapmak için gitti. Ben siparişleri girdim. Hava almaya cüret ettiğim gerçeğini küçümseyen garson Erin ve hava almaya cüret ettiğim gerçeğini kmsemiyormuş gibi davranan ama Erin'le birlikte olduğundan şüphelendiğim garson Francie, şu ya da bu iş için yanımdan aceleyle geçtiler ve yemek ekibi iyi yağlanmış bir makine gibi davrandı. İyi yağlanmış bir makinede küçük bir tıkırtı vardı: Cookie adında gevşek bir dişli. Ara sıra yaşanan aksaklıklar dışında, farklılıklarımıza rağmen Indianapolis 500 yarışındaki pit ekibi gibi çalıştık.

Cookie dışarıdaki raftan birkaç tabak almak için yürüdü. "şunu görüyor musun?" Reyes'e doğru başımı sallayarak ona sordum.

Kadifemsi bir ateş tenini yaladı, dalgalı dalgalar büyüleyiciydi.

Bu yeni bir şey değildi. Masaya bıraktığı ateşti. O tararken

bir eliyle telefonunu tutarken, diğerk elini dalgın bir şekilde tabağının yanına koymuş, parmak uçları pürüzsüz yüzeyde tembelce geziniyordu. Dokunuşu, sanki elinin altındaki ahşabı tutuşturuyormuş gibi yumuşak bir alev izi bıraktı.

Benden başka kimse fark etmemiş gibiydi. Yine de hepimizin diri diri yanmak üzere olmadığından emin olmalıydım. Belki de o bir kundakçıydı. Doğaüstü bir kundakçı.

Cookie bakmak için döndüğünde, kolları tabaklarla doluydu, adam yerinden kaymış ve elini indirmişti. Yine de masa olduğu yerde hâlâ yanıyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi, ses tonu takdir ediciydi. "Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

Alevler yavaşça söndü ve geriye gökyüzüne doğru sürüklenen duman parçaları kaldı.

Sırıttı. "Tatlım, ben evliyim. Ölmedim. Bir kadın nasıl olur da Bunu görmüyor musun?"

Kahveyi sepete doldurdum, filtre gerektiğini hatırladım, granülleri geri döktüm ve baştan başladım. "Doğru. Ama sıra dışı bir şey görüyor musun? Herhangi bir şey, ne bileyim, sıcak bir şey?"

"Tatlım, bu ateşin tanımı."

"Hayır. Şey, evet, ama olağandışı bir şey görüyor musunuz?"

"Oturuş şeklini mi kastediyorsun?" diye sordu, sesi boğuklaşarak. "Bacakları her zaman hafifçe ayırık ve bir eli kalçasının üzerinde. Bir erkek oturmak gibi sıradan bir şeyi nasıl bu kadar seksi hale getirebilir?"

Belli ki yangını görmemiş.

Tekrar havalanmadan önce, "O her geldiğinde ona sarılmak istemem yanlış mı?" diye sordu.

"Sadece arzuların doğrultusunda hareket edersen. Kocanın önünde."

Kıkırdadı, Erin'le kafa kafaya çarpışmaktan kıl payı kurtuldu, sonra müşterilerine öğle yemeklerini götürdü.

Ama haklıydı. Çok, çok haklıydı. Bu adam "sopalı seks "i tanımlıyordu ve benim de bunu aşmam gerekiyordu. Onunla çıkmak nükleer reaktörde şişe çevirmece oynamak gibi bir şeydi. Biyolojik tehlike işareti takıyor olmalıydı, çünkü ben buna hiç uymuyordum. Yanına yaklaşmaya hiç niyetim yoktu. Yüzde yüz yasak bölge. Çooooooooook olmaz.

Yeniden doldurmaya ihtiyacı olup olmadığını görmek için su sürahisini aldım, ki bu onun yanına gitmemden çok, bana ödenen ücreti yerine getirmem anlamına geliyordu. Yapmam gereken bir işim vardı, lanet olsun. Ve sürekli bir inkâr halinde yaşıyordum.

Aslında yaklaşımımın üç nedeni vardı. Birincisi, masaya daha yakından bakmak istedim. Gerçekten yakmış mıydı? İki, uzun zamandır sahip olduğum bir teoriyi test etmek istiyordum. O kafeye her girdiğinde, tüm alan ısınıyor gibiydi. Ateşten yapılmış olması mantıklı geliyordu ama gerçekten de ateş basmalarına o mu sebep oluyordu? Menopoz için çok gençtim, bu yüzden parmaklarımı bu konuda çapraz tuttum. Ve üç, ne kadar yaklaşabilirdim? Eğer gerçekten sıcaksa ve bana dokunursa, masa gibi yanar mıydım? Beni ateşe verir miydi -metaforik olmayan anlamda? Dokunuşu da varlığı kadar kabartır mıydı?

Ona doğru kararlı adımlarla yürüdüm ama yaklaştıkça yavaşladım. Cookie yaptığı işi bırakıp beni izledi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Francie de müşterisine doğru gittiğimi fark ettiğinde benzer bir tepki verdi. Bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Her birimiz tüm müşterilerle gerektiği gibi ilgilenirdik ve bu müşterinin de kesinlikle ihtiyacı vardı. Zavallı adam yanıyordu, Tanrı aşkına. Eğer birinin suya ihtiyacı varsa ...

Yirmi adım. Şimdi yaklaşık yirmi metre uzaktaydım ve hızla yaklaşıyordum. Ish. Ne zaman o içeri girse hissettiğim sıcaklık katlanarak artıyordu.

Attığım her adım, masasının yanında durduğumda neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar. Onun yanında durmak, yanan bir fırına çok yakın olmak gibiydi. Sıcaklığı beyaz dalgalar halinde yayılıyordu.

"Bunu senin için doldurabilir miyim?" Sesim biraz titreyerek sordum.

Bana hemen bakmadı. Yine de yaklaştığımı hissetmiş gibiydi. Ben yürürken ısıltılı bakışları alt ekstremitelerime takılmıştı ama o zaman da hareket etmemişti, şimdi de etmiyordu. Hareket eden şey, onu sonsuza dek kılıfına sokan ateşti. Ateş canlandı. Kabardı. Kasları altında kasılana kadar onu tamamen tüketti. Çene çizgisi keskinleşti. Ön kolları gerildi, sanki içinde bir şeyle savaşıyormuş gibi sertleştirilmiş çelik yoğunluğuna ulaştı. Sanki kontrol için savaşıyormuş gibi.

Küçük bir adım geri attım. Birkaç saniye sonra ateş söndü ve gündelik zırhının yumuşak parıltısına dönüştü.

Bir an daha bekledim, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir an, sonra ipucunu aldım. Benden gerçekten nefret ediyordu. Duyguları o kadar yoğun, o kadar sıkıştı ki, hiçbirini ayırt edemiyordum ama hepsinin ortasında kaynayan bir nefretin yattığından emindim.

Utanç duygusu içimi kapladı ve ayaklarımın altında bir çukur oluşması için dua ettim. İşin iyi tarafı, kimse kim olduğumu bilmiyordu. Ben de dahil. İstedğim zaman şehri terk edebilirdim ve tüm bunlar unutulurdu.

Adımı değiştirmem gerekecekti. Janey Doerr -çünkü Jane Doe geçen haftaydı- bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Ve bende onlardan pek yoktu. Birkaç tane daha işime yarayabilirdi.

Mahcup bir şekilde uzaklaşmaya başladım ama sonra yavaşça, metodik bir şekilde kirpiklerini kaldırdı. Bakışları vücudumu taradı, benimkilerle buluşana kadar dokunduğu her yerde ısı izleri bıraktı. Bu karşılaşmanın etkisi bir yük treninin çarpması gibiydi, varlığı çok güçlüydü. Çok hamdı.

Başını salladı, hareketi zorlukla algılanabiliyordu ve ben neredeyse soruyu unutmuştum. Elimdeki soğuk sürahi bana hatırlattı. Sertçe yutkundum. Dikkatimi ondan ayırdım. Suyunu doldurmak için öne doğru eğildim.

Her hareketimi izledi, aç bir jaguarın yoğunluğuyla beni inceledi ve birden kendimi av gibi hissettim. Sanki kitaptaki en eski numaraya kanmış ve yırtıcıların en ölümcülü tarafından tuzağa çekilmiştim.

Elim titremeye başladı. Bir kez daha utanarak elimi geri çektim ve yanaklarıma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

Sonra tüm kafenin sessizleştiğini fark ettim. Etrafıma bakındım. bir şekilde ilgi odağı haline geldiğimizi fark ettim. Sahne ışıkları beni daha da telaşlandırdı ve sürahi ellerimden kaydı. Fazla uzağa gitmedi. Reyes yakaladı, hareketi zihnimin kavrayamayacağı kadar hızlıydı.

Onu benim için tuttu, iyice kavrayana kadar bekledi. Tuttuğumda ayağa kalktı. Geri çekildim ama yine de boynumu eğmek zorunda kaldım. Olabilecek en iyi ve en korkutucu şekilde üzerimde yükseliyordu.

Ve sonra benimle konuştuğu ilk kelimeleri söyledi. Derin, zengin sesi kemiklerimi eritti. Neredeyse "Tabii ki beni tanrılarına kurban etmeden önce seninle seks yapacağım" diye cevap verecektim. Sonra bana tuvaletin nerede olduğunu sorduğunu fark ettim.

Boğazımı temizledim ve işaret ettim. "Şu koridorun sonunda, sağda."

Bu utanç verici olabilirdi.

Bakışları bir süre daha beni yuttu, yüz ifadesi en ufak bir hüznün belirtisi olmasa neredeyse okunamazdı. Ya da belki... hayal kırıklığı? Duyguyu tam olarak kavrayamadan etrafımdan dolaştı ve arka tarafa yöneldi.

Sonunda ciğerlerimi doldurdum. Bu sefer serin havayla, varlığının içimi ve dışımı nasıl haşladığını o an fark ettim. Çarpışan şeyler hakkında konuş

gecenin içinde. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. İzleyenlerin artık bana dikkat etmediğini de fark ettim. Reyes geçerken bütün kafalar ona dönmüştü.

"İyi misin, tatlım?" Cookie yanımdan sordu.

Ama çevresel görüşümde gördüğüm bir şey bakışlarımı tekrar masaya çekti. Orada, tahtaya kazınmış, eski bir Kelt dilinde yazılmış bir kelime vardı. Artık kullanılmayan bir dilde. Hollanda halkına ve kültürüne atıfta bulunan bir kelimeydi. Ancak birebir ve günümüz çevirisiyle *Hollandaca* kelimesini yazmıştı.

4

Yetişkin olmak, matematik problemleri üzerinde çalıştığınızı göstermek zorunda kalmamak demektir.

-T-SHIRT

Cookie bir masaya bir de bana baktı. "Ne oldu tatlım?"

Bunu göremedi. Tahtayı dağlamıştı ama somut dünyada değil.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Başka bir şey daha fark ettim. Bir Kelt dili biliyordum, ölü bir dil ve bunun tek bir olası açıklaması vardı. Cookie'yle gözlerim yuvarlak bir şekilde yüzleştim. "Sanırım ne olduğumu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Kurabiyem, ben bir dahiyim." Kıkırdadı.

"Öyle misin?"

"Öyleyim." Beni hazırlık alanına kadar takip etti. "Ben zekiyim. Ama sadece zeki değil." Açıklamadan önce kahvemden hızlıca bir yudum aldım. "Aptal gibi zekiyim. Muhtemelen bir tür dahiyim."

"Sence?" diye sordu Oş'un tabağını tezgâhtan kaldırırken.

"Ne tür bir dahi?" Oş sordu.

Hâlâ tüm bu olasılıkların etkisindeydim. Ve Reyes'in benimle konuştuğu gerçeği. "Bilmiyorum ama ben çok zekiyim. Bir bok biliyorum."

"Adın gibi mi?" diye alay etti.

Yüzüm donuk bir ifade aldı. "Tamam, adımı bilmiyorum ama başka şeyler biliyorum."

Cookie sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Eminim öyledir," dedi. Tezgâhı siliyor olmasına sevinmiştim; yoksa muhtemelen başımı okşardı.

"Ben ciddiym. Sanırım ben bir dahiyim. Bir astronom olabilirim. Ya da matematikçi. Ya da Friendbook'u icat eden adam."

Cookie bana hemen teslim etmem için bir tabak uzatırken diğer üçünü sol kolunun üzerinde dengeledi. Gerçekten iyi olmaya başlamıştı. "Friendbook'u icat eden kişinin sen olmadığına eminim."

"Nereden biliyorsun?"

"Kısa kıvrıkcık kızıl saçları var."

"Ve," diye ekledi Osh, Cookie ve ben tezgâhın etrafından dolanırken, "bir horoz."

"Oş," diye azarladım, etrafta çocuk var mı diye bakındım. Neyse ki koca kafedeki tek çocuk beni duymuyordu.

"Sorun değil," dedi sırtarak. "İstersen benimkini alabilirsin."

Gözlerimi devirmiştim. Küçük pislik. Cookie'nin siparişini teslim ettik. Geri döndüğümüzde, komi arkadaşlarımızdan Lewis kafasını dışarıya bakan pencereden içeri uzatmış, beni bir psst ile çağırıyordu. Çok yüksek bir psst. Kimi kandırdığını sandığından emin değilim.

Kafe boşalmaya başlamıştı ve Bobert'in burada kaldığından emin olmak için arkama baktım. Gitmeden önce onu yakalamak istedim. Çok tatlı biriydi. Her zaman Cookie'yi kontrol ederdi. Birlikte yemek yiyebilmek için işlerin yavaşlamasını beklerdi. Yürümek zorunda kalmasın diye onu işten alırdı. Ya öyleydi ya da kontrolcü bir pislikti. Bu noktada bunu söylemek zordu.

Büyük ve uzun boylu erkek giyim mağazalarının başlıca müşterisi olan Lewis, beni yaklaştırmak için başını salladı. Yirmili yaşlarının başındaydı.

Zeytin rengi teni, özenle kesilmiş kahverengi saçları ve ıslak yosun renginde gözleri. Etki oldukça çarpıcıydı, ancak özlem duyduğu kız da dahil olmak üzere birçok kız geniş belinin ötesini asla göremezdi. Öte yandan, Something Like a Dude adlı bir metal grubunda bas çalıyordu. Karşı cinsle pek sorunu olduğunu sanmıyorum. Yine de kalbi, onun varlığından haberi olmayan tek kıza kilitlenmişti: Francie.

"Yarın için her şey hazır mı?" Ona sordum. Yaşadığı çekinceleri, açık arka kapıdan gelen cereyanı hissettiğim kadar net hissedebiliyordum.

Hazırlık aşçısı Lionel muhtemelen kapıyı tekrar açmıştı. Sumi bugünlerde onu yüzünden bıçaklayacaktı.

"Evet. Ama, yani, bundan emin misin?"

"Olumlu. Francie sizi başka bir gözle görene kadar size gün yüzü göstermeyecektir."

Hala ikna olmamış görünüyordu. Ve bu onun

fikriydi! Tamam, benim fikrimdi ama o da katkıda bulundu.

"Dostum, bak, kuzenin öğleden sonraki sükunet sırasında geliyor ve Beni soyacaksın, acele edeceksin, ona vuracaksın ve o da kimsenin haberi olmadan kaçacak. Ne yanlış gidebilir ki?"

İkna olmamış bir omuz kaldırdı.

"Kızı elde edeceğini söylemiyorum Lewis, ama onun dikkatini çekecek bir şey yapmadığın sürece sana asla zaman ayırmayacaktır."

Lewis'in kendisini olduğu gibi görececek birini bulmasını tercih ederdim ama zavallı aptal Francie'ye aşıktı. Omuzlarına kadar uzanan kızıl saçları ve sevimli pug burnuyla çok tatlı bir kızdı ama görünüşüne uygun bir kibri vardı. Bir gün büyüyeceğinden emindim ama şu anda sadece Lewis'in cüssesini görüyordu. Ne kadar harika olduğunu değil. Ya da yetenekli. Ya da ne kadar yakışıklı olduğunu.

Sonra tekrar, ben kimdim ki tartışayım? Şeytanın vücut bulmuş halinden etkilenmiştim. Libidolarımız her zaman en güvenli yollardan gitmezdi. Ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olsaydım -yine nadir görülen bir şey- Francie'nin gözlerini Reyes'ten olabildiğince uzakta görmek isterdim. Onun ilgisizliği bana bir kartopu şansı vereceğinden değil, ama çarpık beynimde -Reyes her yaklaştığında ters yöne koşmam için çılgılık atan aynı beyin -Beni fark etme ihtimalini artıracaktı. Kalp en mantıklı organ değildi. Ancak dalak.

Lewis'in bilmediği şey, ben onun planına uyarken Francie'yi kazanmak için, tüketicilerin ürünlerini satın almalarını sağlamak için bilinçaltı mesajlar kullanan reklamlar gibi gizlice uyarıcılar yerleştiriyordum. Sadece ben o kadar ince değildim.

"Shayla'nın bu hafta sonu konserinize geldiğini duydum." "Gerçekten mi?" dedi dalgınca. "Onu görmedim."

Üçüncü vardiya hizmetçilerimizden biri, on dört yaşlarında görünen ama aslında neredeyse yirmi bir yaşında olan Shayla adında küçük, elf benzeri bir yaratık, Lewis'e en az onun Francie'ye aşık olduğu kadar aşıktı. Hayır, o daha çok aşıktı. Lewis tek kelimeyle karasevdaıydı. Shayla ona gerçekten değer veriyordu, öyle ki onun istediği şeye, yani Francie'ye sahip olmasını istiyordu. Lewis'in ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu ve Lewis'le flört etmek ya da ona çıkma teklif etmek yerine, geride durdu ve Francie'ye karşısındaki harika adamı görmesi için mümkün olan her şansı verdi.

O gerçek aşktı. Yani Reyes'e karşı hissettiğim şey gerçek aşk değildi. saplantı olarak görüyorum. Bu da garip bir şekilde benim işime yaradı.

Erin elinde içecek dolu bir tepsiyle hızla yanımdan geçip gitti ve bana işe dönmem gerektiğini hatırlattı. Ya da dönmemem gerektiğini. Benim bölümümdeki herkes mutlu bir şekilde yemek yiyordu. Ben kimdim ki bölüyordum?

Plan'ı ilk ortaya attığımızda, ki biz buna *Plan diyorduk*, kızıl saçlı bir

kızın belli bir adama sırılsıklam aşık olmasına doğrudan bir yanıtı.

Kuzgun saçlı, doğaüstü düzenli. Reyes'e olan aşkı Lewis'i perişan etmişti.

"Kimi kandırıyorum, Janey?" demişti bir öğleden sonra, bana güvenerek, en değerli sırrını bana emanet ederek.

Kaderin cilvesine bakın ki, bir örümcek ısırığı ve Chevelle konserinde kot pantolonunu düşüren bir adamın viral olan başsız fotoğrafı sayesinde, onun en değerli sırrını biliyordum ve bunun Francie ile hiçbir ilgisi yoktu. Resimdeki adam Anakonda olarak biliniyordu ve ben onun Lewis olduğunu biliyordum çünkü yine bir örümcek ısırığı ve Lewis'in kalçasının iç kısmına yaptırdığı bir örümcek ısırığından sonra bacağını kaybedeceği korkusu sayesinde kalçasındaki kafatası dövmesini görmüştüm. Kafataslarının altındaki RENK YALANDIR yazısına kadar tıpatıp meşhur Anakonda'nınkine benziyordu.

Çoğu erkek küçük arkadaşının fotoğrafının viral olmasını ister ama Lewis'in spot ışıklarının altına çıkmak istememesinin annesine duyduğu derin saygıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. O iyi bir adamdı. Bir Chevelle konserinde nedense pantolonunu düşürmüştü.

Bugünlerde çocuklar.

"Benimle asla çıkmayacak," demişti, üzüntüsünü ve çöregini bir fincan kahvede boğarken. "Dünyada böyle adamlar varken olmaz." Başıyla Reyes'i işaret etti.

"Haklısın," dedim. Bana ters ters bakınca ekledim, "Hey, ben senin tarafındayım. Sadece adam acayip seksi." Reyes'e tekrar baktık, benim bakışım Lewis'inkinden biraz daha uzun sürdü. "Seni fark etmeli. *Gerçekten fark etmeli.*"

Zihnim hızla çalışıyordu ve aklıma geldiğinde alt dudağımı kemirmekle meşguldüm. *Plan.* Bir şimşek gibiydi ve ben yüksek bir yapının tepesine monte edilmiş metal bir çubuk gibiydim, bir tel iletkenle elektriksel olarak

ve yıldırımını güvenli bir şekilde yeryüzüne iletir. Heyecanla ona döndüm ama yüz ifadem duraksamasına neden oldu.

"Ne?" diye sordu, sesinde kuşku vardı.

"Onu kurtarmalısın."

"Neyden? O adam kıcımı tekmelerdi."

"Reyes'ten değil. Hayal edebiliyor musun?" Güldüğüm sırada yanlışlıkla homurdandım, bu düşünce çok mantıksızdı.

Yosun yeşili gözlerinde en ufak bir eğlence belirtisi olmadan bana baktı.

Ayıldım. "Üzgünüm ama onu bir hırsızdan ya da başka bir şeyden kurtarabilirsin."

Şüpheli bir tavır takındı. "Kulağa biraz tehlikeli geliyor. Peki nereye gidiyoruz?"

Tam olarak bir soyguncuyu bulmak için mi?"

"Hayır, gerçek bir soyguncu değil. Soyguncu gibi davranabilecek bir arkadaşın var mı? Ve bir silaha ihtiyacımız var."

"Silah mı? Bak, Janey, duyarlılığın için minnettarım-"

"Haklısın," dedim sönerek. "Yani, bir gün senin ne kadar harika biri olduğunu fark edecek, değil mi? Belki yirmi yıl sonra? Çünkü onun gibi kızlar her zaman iyi erkekleri takdir eder. Havuzun kötü tarafına daldıktan sonra. Tekrar tekrar. Onlarca yıl boyunca."

İçimde bir yerlerde, az önce ona verdiğim olumsuz kadın tanımının en çok benim için geçerli olduğunu biliyordum, ama takım için bir tane alacağım. Bu Lewis'ti. Mutluluk için bir şansı hak ediyordu.

İstifa etmiş gibi bir iç çekti. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Ve böylece *plan* doğdu. Francie dehşet içinde bakarken, kuzenine, yani bendeniz, mekânı soyuyormuş gibi yaptıracaktı. Lewis onu yumruklayarak bizi kurtaracaktı. Bu hareket için alıştırmaya yapmaları gerekebilir.

-Sonra kuzeni polisler gelmeden kaçacaktı.

Ne yazık ki soyguncuyu teşhis edemeyecektik. Her şey o kadar hızlı olacaktı ki Francie'nin korkmaya fırsatı olmayacaktı ama Lewis'i iş başında görünce, onun ne kadar harika biri olduğunu anlayınca ona aşık olmak zorunda kalacaktı. Ya da en azından hayatta olduğunu fark edecekti.

"Kuzenin ne yapacağını biliyor, değil mi?" Ona sordum. Başını salladı.

"O zaman bu iş yarın bitiyor. Francie hasta olduğunu söylerse berbat olur." Bana dehşet dolu bir bakış attığında, elimi sallayarak bu düşüncüyü reddettim. "Gelmeyecek. Merak etme. O kadın bir at kadar sağlıklı." Ve Reyes'i görme fırsatını kaçırmaya cesaret edemezdi.

Kimden bahsetmişken, tuvalete gittiğinden beri birkaç dakika geçmişti ve henüz çıkmamıştı. Lewis'e bir başparmak işareti yaptım ve çiş yapma ihtiyacım varmış gibi davranarak o tarafa doğru yürüdüm. Koridora girdiğimde erkekler tuvaletinin içinden gelen sesleri duydum.

Garrett'ın masasında olmadığını fark etmiştim. Belki de Reyes onunla konuşuyordu. Sesleri boğuktu ama içlerinden gelen güçlü duyguları hissedebiliyordum. Sağanak gibi güçlü bir duygu.

Alt dudağımı ısırdım ve yaklaştım.

Bir erkek sesi, "Gemma onu itmemeimizi söyledi," dedi.

Duvar yüksek bir gümbürtüyle sarsılarak beni ürküttü ama ring kenarındaki yerimden vazgeçecek değildim. Daha da yaklaştım.

"İttiğim tek kişi sensin." Bu Reyes'ten geldi. Biliyordum. O burbon zengini sesi her yerde duyabilirsin.

Diğeri de kesinlikle Garrett'tı. Birbirlerini tanıdıklarından haberim yoktu. Hiç konuşmadılar. Selam vermediler. Birbirlerine hiç orospu demediler, erkeklerin yaptığı gibi.

Garrett başka bir şey daha söyledi ama sesi garip bir şekilde gerilmiş gibiydi, bu yüzden ne dediğini anlayamadım.

"Neler oluyor?" dedi başka bir erkek sesi yanımdan. Tam yanımdan.

Oş'a en iyi bakışımı atmadan önce, aşağılayıcı bir gıcırtyla arkamı dönüp zıpladım. Bu da iyiydi. O kadar iyiydi ki, ona bir isim vermeyi düşündüm. Ama bu garip gelebilirdi.

"Osh, bu da ne?"

O Cheshire sırtışı yüzüne yayıldı. Beni geçip kapıya doğru baktı. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarını takip etme dürtüsüne karşı koydum. "Bir şey yok."

"Gizlice dinlemek mi?" diye sordu, sanki söylediklerimi tekrar ediyormuş gibi.

Yaklaştı. O kadar yakındı ki geri çekilmekten başka çarem yoktu. Kapıya çarpana kadar geri çekilmeye devam ettim ama oradan sonra yerimde durdum. Çenemi kaldırdım ve beni daha uzağa zorlamaya çalışması için ona meydan okudum. Yapardı. Olmazdı. Olmayacaktı. Tabii onlardan biri kapıyı açmazsa.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

Ben dün doğmadım. O odada olup bitenlere kulak misafiri olmamı istemiyordu ve bunun nedenini çok merak ediyordum. "Bunun kadar ilginç değil," diye karşı çıktım.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı ve ben daha ne yaptığını anlamadan kolunu omzuma attı, yaklaştı ve avucunu kapıya çarptı.

Kapı anında açıldı ve tökezleyerek, evet, Reyes'in kollarına düştüm.

Mutlak bir utanç üzerime çöktü. Ondan uzaklaştım, tutuşunun kavurucu sıcaklığından, şiddetli gücünden uzaklaştım. Oş'un etrafından dolanarak tuvaletten çıktım ve istasyona geri döndüm, sadece ve sadece tek bir şeyi merak ediyordum: Birbirlerini nereden tanıyorlardı ve ne hakkında tartışıyorlardı?

Tamam, bu iki şeydi. Belki de o kadar da matematikçi değildim.

5

*Birini tamamlayabileceğimi hiç
sanmıyorum. Ama birini delirtmek mümkün
görünüyor.*

-İTERNET MEME

Adamlar benden birkaç dakika sonra dışarı çıktılar. Garrett ödemeyi yaptı ve öfkesiyle beni soluk soluğa bırakarak dışarı çıktı, ama Osh ve Reyes geride kaldı. Osh, Garrett'ın standını aldı, Reyes ise kendi standına geri döndü. Birbirlerine bakmadılar. Konuşmadılar. Ama birden bunun göstermelik olduğunu hissettim.

Yine de, ne dizisi? Birbirlerini tanıyıp tanımamaları neden umurumda olsun ki? Tabii ...

Kirpiklerimi kısarak göz kapaklarımın oluşturduğu tehditkâr yarıklardan onlara baktım. Belki de gerçekten bir milyarderin kızıydım ve beni fidye için kaçırmayı planlıyorlardı. Beni kaçırarak olan üç kişiden ikisi yarı insandı. Muhtemelen gerçekten kötü bir ahlak anlayışları vardı.

"Hometown Motel'de yaşıyor."

Francie'ye döndüm, sonra hazırlık istasyonunu silmek için ıslak bir havlu aldım.

Dudaklarını eğlenerek birbirine bastırdı, kabarık kızıl saçlarının altındaki solgun teni parlıyordu ve beni takip etti. Elinde bir telefon vardı ve

Konuşurken resimler arasında geziniyordu. "Reyes. Hometown'da yaşıyor. Howard'daki moteli biliyor musun? Birkaç blok ötede."

Orayı biliyordum. İşe gidip gelirken günde en az iki kez önünden geçerdim. Dairemin hemen alt sokağındaydı. Tam olarak Waldorf değildi, ama neden umurumda olsun ki? Çatık kaşlı, iri yarı genç bir adamdı. Bir şey olmazdı.

Sormaktan daha iyisini biliyordum. İstedığının bu olduğunu biliyordum ama merakım beni yenmişti. "Nerede kaldığını nereden biliyorsun?"

Sırıttı ve sanki o zamandan beri en iyi arkadaşmışız gibi bana doğru eğildi.

İlkokulda. "Bilmek istemez miydin?" İma ettiği şeyler çok açıktı ama yine de ona inandığımdan emin değildim. Tepki vermem için biraz fazla çaresiz görünüyordu. Hiç tepki alamayınca ekledi: "Odasında lacivert halı ve mavi-altın yatak örtüsü var. Hepsi çok erkeksi."

Bu sefer irkildim. Daha da kötüsü onun görmesiydi.

O sırada Erin geldi, uzun sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Bana o kadar yakın olmak istemiyordu ama anlaşılan Francie'nin elindeki telefon onundu.

"Çok tatlı, Erin," dedi Francie, daha fazla fotoğrafa göz gezdirirken. "Çok tatlı değil mi?"

Erin'in üzüntüsüne rağmen Francie telefonu görmem için bana uzattı. Yakın zamanda bir bebeği olduğunu biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Telefona bakmak için eğildim ve içimi bir şok sarsıntısı kapladı Ben. Nefesim kesildi ve kendimi tutmadan önce elimi ağzıma götürdüm. Bir şaka yapıyorlardı ve ben de baş dönmesi geçiren bir sarhoş gibi buna kanmıştım.

Ama gülmüyorlardı. Aksine, Erin gözlerimi oymaya hazırdı. Francie bile dehşete düşmüştü. Yüzündeki çatık kaşlar bir tuvaletteki halkayı bile temizleyebilirdi.

Erin telefonu Francie'den çekip aldı ve hızla uzaklaştı. Francie eğilip usulca "Sen bir kaltaksın" demeden önce bana jilet fırlattı.

Gözlerimi kırptım, kafam tamamen karışmıştı. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Anlamamıştım. Bana gösterdikleri bir bebek resmi değil, çürümekte olan yaşlı bir kadının resmiydi, dişsiz ağzı telefona bağırıyormuş gibi açıktı, gözleri bembeyazdı, neredeyse parlıyordu.

Ne oluyor lan?

İşleri daha da kötüleştiren şey ise bu dramatik tavrımın Bay Reyes Farrow'un dikkatini çekmesiydi. Kirpiklerinin altından bana baktı, kaşları endişeyle kalkmıştı.

"Hey," dedi Lewis dış pencereden. "Bu da neydi şimdi?"

O gün on iki yüzüncü kez utanarak kahve fincanını elime aldım. "Hiçbir fikrim yok," dedim nefesimin altında, uzaklaşmadan hemen önce. Ne de olsa trend olmuştu.

Birkaç müşterinin bardaklarını doldurduktan sonra Cookie'nin kocasına doğru yol aldım. Ne yazık ki yol boyunca Mark ve Hershel ile uğraşmak zorunda kaldım. Hâlâ oradaydılar.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Onlara sordum.

Mark, "O kıçtan bir parça alsam fena olmazdı," dedi.

"Gerçekten mi? Dünyada gerçekten senin gibi insanlar var mı?

Gerçekten mi?" "Oh, ben gerçeğim, tatlım."

Kalçamı çıkardım ve avucumu üzerine vurdum. "Bu inanılmaz. I Yani, hikayeler duymuştum, ama sizin bir şehir efsanesi olduğunuzu düşünmüştüm. Hani şu çift ormanda öpüşürken bir ses duyarlar ve adam kontrol etmek için dışarı çıkar ve kız tek başınadır ve bir damlama sesi duyar ve bakar ki tepesindeki ağaç dalından erkek arkadaşının kanı damlıyor ve çılgık atıp arabaya biner ve hızla uzaklaşır ve eve döndüğünde polisler kanlı bir kanca bulurlar.

kapı kolu." Kendi adımı bile hatırlayamazken böyle bir şeyi nasıl hatırlayabiliyordum? Bu çok yanlıştı.

Söylediklerim onu korkutmadı. "Efsane kısmını doğru anladın."

Tüm bunların arasından, işte bu çıktı. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim? Bunu UFO ve Koca Ayak fotoğraflarının olduğu sitelerden birine koymalıyım. Yoksa kimse bana inanmaz."

"Ukalalığın bitti mi?" diye sordu bana. Meşru bir soruydu.

Bunu düşündüm. Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz. Sana biraz daha kahve getireyim mi?"

Homurdandı.

Bardaklarını doldurdum ve üzerlerinden yayılan alkol kokusunu fark etmemiş gibi davrandım. Kendi zulalarını getirmiş olmalılar. Firelight Grill'de alkol servisi yoktu.

Görünüşe göre Mark bana zor anlar yaşatmayı vatandaşlık görevi olarak görüyordu. Bir kız kendini kaybetmeden önce cinsel imalarla dolu nefret dolu iğnelemelere ancak bu kadar dayanabilirdi. Dixie'nin, müşterilerinin kafasına kahve dökmenden kaynaklanan bir davayı takdir edeceğinden şüpheliydim.

Onlara iyi günler diledikten sonra Cookie'nin kocası Bobert'e geçtim. Bobert'in gerçek adı Robert'miş ama kafeye ilk geldiğinde Cookie onu gösterirken çok sinirlenmiş. Nedenini bilmiyorum.

"Adı Bob ... ert," dedi benden uzaklaşarak. "Kocanızın adı Bobert mi?"

Arkasını döndü, usulca gülüyordu. Gergin bir şekilde. "Robert. Robert demek istemiştin ama teşkilattaki pek çok kişi ona Bob derdi. Ben demedim. Hâlâ da öyle. Hayır, o benim için sadece yaşlı Robert. Evde hariç. Bazen evde ona Bob diyorum."

Bu çok fazla açıklamaydı ama Bobert adında birini tanımadığım için duyduğum hayal kırıklığını dindirmedi. "Ona Bobert diyebilir miyim?"

İçinden gergin bir kahkaha döküldü. "Ona ne istersen onu diyebilirsiniz. İçimden bir ses onu kısa sürede parmağında oynatacağını söylüyor."

Bunu neden söylesin ki? Sormaya karar verdim. "Neden böyle dedin?" "Çünkü sen, Janey Doerr, çok çekicisin."

Omurgam dikleşti. Bir büyücü. Ben alırdım.

"Muhtemelen ona Puding diyebilirsiniz ve bu onun için sorun olmaz.

Sana tapacak."

Gururla çenemi kaldırmıştım. "Gerçekten mi? Sence bana tapacak mı?"
Sonra

O bir kabine girerken başımı bir o yana bir bu yana eğerek ekledim, "Yani, biraz seksi biri."

Yüzündeki tatlı ifade bir anda kayboldu. "İkinizin bu şekilde çalışacağını sanmıyorum."

"Doğru ya, siz evli olduğunuz için falan."

"Bu da bir bakış açısı, evet." Evli
insanlar çok sahipleniciydi.

Bu bir aydan biraz daha uzun bir süre önceydi ve o haklıydı. Biz olduk tanıştığımız andan beri arkadaşız.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Ona sordum. Her zamanki gibi kısa kahverengi saçlarını aşağıya doğru taramış, bıyıklarını kalın ve bakımlı tutmuştu. Seksenli yılların bir ürünü mü yoksa gerçekten inek mi olduğuna karar veremiyordum.

Ve tam da Cookie'nin tahmin ettiği gibi, o da beni neredeyse onun kadar iyi benimsemişti. Bir karnaval atraksiyonu için üzülünüz gibi hafızasını kaybetmiş biri için de üzülünüzü düşündüm. Ama nedeni ne olursa olsun, benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Bugün bu konuda bir eksiklik vardı.

"Lütfen." Okuduğu kâğıdı katladı ve oturmamı işaret etti.

"Teşekkürler." Sürahiyi yan masaya koyduktan sonra karşısına oturdum.
"N'aber balkabağım?"

Neredeyse kıkırdayacaktım, bu sevgi ifadesi çıldırtıcı kalabalığın
arasında hoş bir soluklanma oldu. "Bir sorunum var ve bu konuda
kiminle konuşmam gerektiğinden emin değilim. Beni doğru yöne
yönlendirebileceğinizi umuyorum." "Oh." Omuzlarını dikleştirdi. "Ne tür
bir durum? Sen

Tamam mı? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim." Onun endişesi içimi ısıttı ve yumuşattı. "Bu
daha çok yasal bir mesele ve Cookie'yi bu işe karıştırmamı isteyip
istemediğinden emin değildim, o yüzden-"

"Yasal bir şey, nasıl?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi bilemedim. Bay Vandenberg'i ya da
ailesini tehlikeye atamazdım. Zaten tehlikedeydiler. Söyleyebildiğim
kadarıyla ciddi bir tehlike. "Peki, varsayımsal olarak, muhtemelen iradesi
dışında rehin tutulan bir adam hakkında bir şeyler biliyor olsaydım. Tüm
ailesiyle birlikte."

Nabızı hızlandı ama çok az. Muhtemelen her şeyi görmüştür.
Muhtemelen hafıza kaybı yaşayanlar her zaman saçma sapan raporlar
hazırlıyordu. "Böyle birini tanıyor musunuz?" diye sordu, sesi
keskinleşmişti.

"Ne? Pfft. Hayır. Belki. Hiç sanmıyorum. Hayır. Kesinlikle hayır."
Derin bir nefes aldım. "Olabilir."

"O zaman bunu polise bildirmeniz gerekiyor."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Sadece polise gidersem ve onlar da
sirenlerini çalarak oraya gelirlerse arkadaşımın yaralanmasından
korkuyorum. Ya da merkez kontrol için bir üniforma gönderse bile, rehin
alanlar korkup onu öldürecekler. Tüm ailesini öldürürler."

Başını salladı, ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Rahatlamış bir halde Bobert'in bir not defteri ve kalem çıkarmasını bekledim. Bir kez dedektif olan her zaman dedektiftir.

Ne yazık ki Cookie geldi. "Peki siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu kocasının yanındaki kabine geçerken. Ona hızlı bir öpücük verdi.

Tereddüt ettiğimde, nedenini anlaması bir anını aldı. "Sorun değil tatlım. Cookie bize her zaman davalarda yardım eder."

"Biz mi?"

"Vakalar mı?" Cookie şaşırarak sordu. "Bir davamız mı var?" Bobert onun omuzlarını sıktı ve birbirlerine sivri bir bakış attılar. Biraz fazla sivri. Bir süre sonra başını salladı. Boğazını temizledi. Baştan başladı. "Evet. Evet, davalara yardım ediyorum. Bu daha çok bir hobi, gerçekten."

Bobert de başını salladı ve kendi "Evet, bir hobi," diye ekledi.

Detay vermelerini bekledim ama bana baktılar, gülümsemeleri zoraki oldu. Bazen böyle yaparlardı.

"Peki 'biz' kimiz?"

Cookie kocasına kaşlarını kaldırdı. "Şey, bu... Bu-"

"Albuquerque Polis Departmanı," diye araya girdi Bobert, rahatlamıştı. Bir dedektife göre, tanıdığım en iyi yalancı değildi.

"Cookie Albuquerque Polis Departmanı'na davalarda yardım mı ediyor?" Bobert'in bakışları hiç değişmedi. "Evet. Evet, ediyor."

"Evet, biliyorum." Başını sallamaya devam etti. Bobert'in elini okşadı. Pencereden dışarı baktı. "Evet, kesinlikle."

İşin tuhafı, yalan söylemiyorlardı. Sadece bana her şeyi anlatmıyorlardı. Bu ikisinden sık sık aldığım gibi, en iyi kısmı atladıkları hissine kapıldım. Yani, Cookie masaya ne getiriyordu? Polise yardım etmek için ne yapabilirdi?

Sonra kafama dank etti ve onunla ilgili tüm algım bir anda değişti.
Cookie medyumdu!

Tek açıklaması buydu. Tamam, muhtemelen *tek* açıklama değildi ama çok mantıklıydı. Ve kesinlikle bir medyuma benziyordu. Ya da bir medyumun nasıl görünebileceğini hayal ettiğim gibi. Dikenli siyah saçları ve ışıltılı mavi gözleri vardı. Birbirine hiç uymayan, dökümlü, parlak renkli giysiler giyyordu. Ve uçarı kavramına fazladan bir dikey yükselme katıyordu.

Oh, evet. O medyumdu. Bu çok sert salladı.

"Tamam, peki, sakıncası yoksa," dedim, gerçeği bilmiyormuş gibi davranarak. Yine de o bir medyumdu. Benim bildiğimi bilebilir miydi? Bobert ve Cookie'ye *varsayımsal* adamı ve *varsayımsal* ailesini anlattım. Yutmadı. Lanet olsun ona ve psişik yeteneklerine. Onun yanında söylediklerime dikkat etmeliydim.

Hayır! Hayır!

Onun yanında ne *düşündüğüme* dikkat etmeliydim. Kahretsin, bu çok zor olacaktı.

"Bu adamın rehin tutulduğunu size düşündüreren nedir?" Bobert sordu.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi bilemedim. O hala bir polisti. Yine de polise gider miydi? Daha fazlasını öğrenene kadar riske atamazdım.

"Gerçekten bilmiyorum. Sadece bir önsezi," dedim, detaylandıramadığım için utanarak. Ama Bay V'nin acısını nasıl hissettiğimi söylediğimde kendimi süngerli bir hücrede bulmak istemiyordum. Korkusunu. "Elimde somut bir şey yok. Henüz."

"Ailenin nerede tutulduğunu biliyor musunuz?"

Bu milyon dolarlık bir soruydu ve kontrol edilecek şeyler listemde bir sonraki sıradaydı. Cookie ve ben saat üçte çıktık. Bay Vandenberg'in nerede yaşıadığını bulup evini kontrol etmeyi planlıyordum. Tabii ki gizli bir şekilde. Eğer aile oradaysa, Bobert'in önerdiği kişiye gidip

Bildiğim her şeyi onlara anlattım. Bunun bir rehine durumu olup olmadığını kesin olarak söyleyebilirdim.

"Bunu ben de bilmiyorum," dedim ona. "Kiminle konuşacağımı bulabilir misin?"

Buna kim sağduyulu davranır ki?"

Uzun bir iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Bu bilgiye nasıl ulaştığına dair makul bir açıklama yapmadan yetkililere gitmek zor olacak. Bana güvenin. Bu yollardan daha önce de geçtim."

Tabii ki vardı. Karısının psişik öngörülerini başkalarına nasıl anlatabilirdi? Bir şeyler uydurmak zorunda kalacaktı, mesela bilgiyi isimsiz bir ihbarla ya da aynı derecede saçma bir şeyle almış olabilirdi.

Acaba böyle mi tanışmışlardı? Elinde bir bahşişle ofisine girmiş, yardım etmesi için yalvarırken gözyaşları bebek mavisi gözlerinde en iyi buz gibi parlıyordu. Adam onunla dalga geçmişti. Ona deli kadın dedi. Ona defolup gitmesini ve bir daha gelmemesini söyledi ama koca palooka onu aklından çıkaramadı. O kedinin pijamalarına aşık olmuştu, hem de nasıl. Yirmi dört saat ve üç şişe parlaticıdan sonra, bulabildiği her kapıya yumruklarını vuruyor, tikini çalan çanağı arıyor ve yaptığı son şey olsa bile bebeğe kelepçelenmeye yemin ediyordu.

Olabilir.

"İsimsiz bir ihbarda bulunmayı düşündüm ama-"

"-ama yapacakları ilk şey bir üniforma göndermek olacak," diye sözümü tamamladı.

Beni anladığı için çok heyecanlanmıştım. Beni dinlediği için bile çok heyecanlıydım.

"Ne bulabileceğime bir bakayım," dedi. "Bölgede birkaç tanıdığım var ama özellikle bu kasabada değil."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Ama sert bir bakışla beni durdurdu. Ya da sertçe. "Ben etrafı kontrol etmeden önce aptalca bir şey yapma."

"Ne gibi?" Yüz ifadem tamamen masumdu. "Şu anda düşündüğün şey gibi."

Bu tamamen ürkütücüydü. Sanki beni tanıyor gibiydi. "Asla yapmam."

Sürahiye aldım ve içecek istasyonuna doğru yola çıktım. Cookie, Bobert'e hızlı bir öpücük verdi ve beni takip etti.

"Sanırım on üç yaşındaki müşterinin yeniden doldurmaya ihtiyacı var," dedi ve göz kırptı.

Döndüm. Reyes Farrow'un endişe verici derecede çekici formuna baktım. Onunla bir gece geçirmek için gerekli olmayan organlarımı takas etmeye razı değilmişim gibi davranmaya çalıştım.

"Git onunla konuş," dedi ve beni o yöne doğru itti.

Yanından geçerken masadan bir tabak ve kâse aldım. Benden aldı ve geri kalanını temizledi, kara kara düşünen bir ateş topuna doğru gitmek yerine arkaya gitme bahanemi sildi.

"Onunla konuşamam," diye fısıldadım. "Elbette konuşabilirsin."

Cookie'ye gördüklerimi nasıl anlatabilirdim? Onu saran karanlığı. Onu yıkayan sonsuz ateş. "Sadece ona nasıl olduğunu sor."

"Yapmasam daha iyi," dedim kendime gelerek. "Ayrıca, evleneceğim Denzel Washington. Dün gece onun filmlerinden birini izledim. Söyleyecek söz yok."

"Bu biraz ani oldu. Denzel'e söyledin mi?" "Hayır."

Yüküyle birlikte doğruldu. "Denzel'in karısına söyledin mi?"

"Hayır. Ama yatağıma onun adını verdim."

"İşte böyle. Neredeyse nişanlandınız."

"Bizi kesiyor musun, tatlım?" Mark arkamdaki koltuğundan dirseğimi yakaladı, parmakları dikkatimi çekmek için tendonlarımı gereğinden fazla ısırdı.

Elinden kurtulmaya çalıştım. Ancak kendimi kurtarmak yerine kahveyi sürahinin kenarından taşırdım. Yere ve botlarıma sıçradı. Üst tarafı fermuarlı yeni süet botlarıma.

Arkamdan bir ısı duvarı çarptı, ama ilk başta sadece şok içinde durdum. Biri beni öylece yakalayabilirdi. Birinin buna hakkı olduğunu düşünmesi. Etrafımda öfkeli bir kütle halinde dönen ısıyı görmezden gelerek kirpiklerimi kaldırdım ve önce hala kolumu mengeneyle kavrayan büyük ele, sonra da onun bağlı olduğu kıça odaklandım. Dizel tamircisi kahve döktüğüm için bana gülüyordu. İkisi de gülüyordu. Ve içimde bir öfke kıvılcımı alevlendi.

Gariptir ki doğa bizi bir depremle onurlandırmak için tam o anı seçti. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç deprem olmamıştı, dolayısıyla bu yenilik beni sersemliğimden kurtarmış olmalıydı.

Olmadı.

Deprem daha da güçlenirken öfke etrafımda elektrik gibi yayıldı. Müşterilerden birkaçı çığlık attı. Çevresel görüşümde bazılarının masalarının kenarlarına tutunduğunu, bazılarının ise masalarının altına daldığını gördüm. Tabaklar sarsıldı. Bir bardak düştü ve paramparça oldu. Bir kadın yardım için bağırdı. Ama yine de öfkem arttı.

Mark'ın gözleri fal taşı gibiydi. Kolumu bıraktı ve masasını kaptığı gibi İyi. Hershel de aynısını yaptı ama ben aniden ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde boyunlarının kırılmasını istedim.

Uzaktan yumuşak bir ses duydum. Hafif bir dokunuş hissettim.

"Charley," dedi.

Altı.

"Tatlım, iyi misin?"

Onu görmezden geldim. Kurabiye. Elini omzuma koydu. Yardımcı olmadı. Boyunlarının kırıldığını neredeyse duyabiliyordum, bunu çok istiyordum. Omurları birbirinden ayrılırken oluşan keskin çatırtıları hissedebiliyordum.

Tam önümde bir şimşek çakarken başları omuzlarının üzerinde birlikte dönüyordu. İrkilerek pencereden dışarı baktım, bu dünyadan mı yoksa öteki dünyadan mı geldiğini anlayamadım. Ama kanat çırpışları kesinlikle diğer dünyadan geliyordu.

Kanatlar çok büyüktü. Kocaman, her iki tarafı da en az iki metre uzunluğunda. Kenarları şaşırtıcı derecede beyaz, altları ise yumuşak griydi. Ve bir kuşa ait değillerdi. Kanatlar açıldı ve parlak bir şekil dönerek yüzüme baktı, görüntüsü öteki dünyanın rüzgârlarında bulanıklaştı. Sanki beni yakalayacakmış gibi ileri atıldı. Keskin bir nefes aldım ve her şey karardı.

Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalışırken Cookie'nin sesini tekrar duydum.

"Janey," diye tekrarladı, omzumu usulca sıkarak. "İyi misin?"

Yere baktım. Sürahiyi düşürmüştüm ama kırılmamıştı. Kahkahalar ve rahatlama iç çekişleri etrafımda dönüyordu.

"Her şey bitti," dedi biri. Bir kadın. "Aman Tanrım."

Hızlı bir bakış, gerçekten de depremin sona erdiğinden emin olmamı sağladı.

Bir bakış daha, daha derin bir bakış, bana kanatlı varlığın gittiğini söyledi. "Hiç gerçek bir depremde bulunmadım." Sesi tanıyordum. Lewis.

"Ben de öyle." Erin. "Evi aramam gerekiyor." Neredeyse herkesin rahatladığını hissetsem de onun içinde bir korku hissettim. Bebeği için korkuyordu.

"İyi misin?" Yine Lewis.

"Ben iyiyim. Sanırım." Francie'nin saçını kontrol ettiğini görmek için tam zamanında döndüm.

İşte o zaman yanımdaki karanlığı gördüm. Reyes diğer tarafımda duruyordu ve Mark'ın elini acımasızca tuttuğunu fark ettim. Adam haykırdı, yüzü masaya yapışmıştı, acının resmiydi.

Hershel, Reyes'e meydan okuyacakmış gibi ayağa fırladı ama doğüstü varlığın öfkeyle parıldayan bir bakışı onu gitmeye ikna etti. Çenesini sıkı ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Reyes Mark'ı kabinden dışarı sürükledi, sonra da bıraktı. Adamın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir halde ön kapıdan dışarı fırladı ve aklıma gelen tek şey "Henüz ödeme yapmadı" oldu.

"Herkes iyi mi?" Dixie soluk soluğa ve endişeyle sordu.

Hem çalışanlar hem de müşteriler başlarını salladı, şaşkınlıkları hala belirgindi. Belli ki aramızda Kaliforniya'dan hiç müşteri yoktu.

"O iyi," dedi Erin, sonunda hücrelerine rahatlama dolmuştu. Bir telefonu vardı

bir kulağına bastırmış, bir elini göğsüne bastırmış, gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyordu. "Hannah iyi. Evde hissetmediler bile."

O zaman Cookie'nin aldığı tabakları düşürdüğünü fark ettim. daha çok benimle ilgileniyordu. Beni sabit tutmak istercesine eli hâlâ omzumdaydı.

Dixie Erin'e sarıldıktan sonra, "Sanırım temizlememiz gereken birkaç pislik var," dedi.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve insanlar dükkanlardan dışarı çıkıyordu. caddenin karşısında. Manzarayı incelerken şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Birbirlerini sorguladılar. Kucaklaştılar.

Robert Cookie'ye doğru koştu ve beni kontrol etmek için dönmeden önce onu kucakladı ama benim dikkatim hâlâ çok yakınımda duran adamdaydı. Şaşırtıcı ve tehlikeli derecede yakın.

Reyes henüz hareket etmemiştir. Yine duyguları o kadar sıkıştı ki ne düşündüğünü anlamakta zorlandım ama bana yönelttiği sert ifadenin ardındaki endişeyi hissettim. Sonra bakışları uhrevi varlığın olduğu yere kaydı ve ben hareketsiz kaldım.

O da görmüş müydü?

Onu sonsuza dek saran ateş kabardı, ısı kabarcıklar oluşturdu. Tenimi yaladı ve en açık hissi yarattı. Varlıkla ilgili tüm düşünceler, içimde bir arzu dalgası kıvrılırken yok olup gitti.

Bana döndüğünde yüz ifadesi hâlâ granit gibi sertti. Beni ısırdı, aşırı ısınmış çekirdeğimi çekti. Parlayan gözleri ağzıma düştü ve küçük bir adım daha yaklaştı. Eğer Bobert araya girmeseydi, hemen o anda üzerine atlayabilirdim.

Evet, *yanımda* olmak Reyes için tehlikeli bir yerdi.

"İyi misin balkabağım?"

Bakışlarımı en aşağılayıcı fantezilerimin nesnesinden ayırdım ve Bobert'in kucağında eridim. Cookie üçlü yapmak için bize katıldı. Sayı!

"Bu çılgıncaydı," dedim, birdenbire bir savaştan sağ çıktığımızı fark ettim.

Deprem.

"Evet, öyleydi."

Geri çekildim. "Daha önce hiç depremde bulundun mu?"

Bakıştılar, biraz çekindiler ve sonra Bobert, "Evet, bir bakıma," dedi.

Cookie başını salladı. "Birkaç tane. Bilirsiniz, orada burada küçük olanlar.

Önemli bir şey değil."

"Boş ver onu." Sürahiyi aldım ve kahve fincanına yöneldim. "Ben, kendi adıma, asla Kaliforniya'ya taşınmayacağım."

Erin ve Cookie kırılan camları süpürürken birkaç müşteri de hasarı değerlendirmek için dışarı çıktı. İtfaiye araçları geldi ama

duman varmış gibi görünüyordu. Francie birkaç müşterinin parasını ödedikten sonra Dixie'nin ofisinde devrilmiş olan bir yığın dosyayı taşımasına yardım etmeye gitti.

Reyes'in varlığının yarattığı sıcaklık çemberinden çıkarak, orada bir şeye yardım edip edemeyeceğimi görmek için mutfığa doğru ilerlemeye başladım. Yanımdan ayrılan bir kadın yoluma çıktı ve beni kısa sürede kendine çekti. Başının tepesi çeneme ancak ulaşıyordu. Üzerinde sade mavi bir elbise ve gri bir kazak vardı. Kırışan saçları çoğunlukla çiçekli bir başörtüsüyle gizlenmişti ve yumuşak kahverengi gözlerinde derin oluklar vardı. Reyes'in de onu görüp görmediğini anlamak için arkama baktım. Gördüğüne dair hiçbir belirti vermedi. Sabit odağı hâlâ benim üzerimdeydi, bu yüzden onunla orada konuşamadım.

"Sen ışıksın," dedi. Portekizce! *Başka bir dil biliyordum.*
İhtimaller neydi?

Tuvalete doğru başımı salladım ve beni takip edeceğini umarak oraya gitmeye niyetlendim. Bunun yerine, sanki beni geçecekmiş gibi bir adım öne çıktı. Ona bunu yapamayacağını söyleyecek vaktim yoktu. Ben gidenler için sağlamdım, onlar da benim için sağlamdı. Ya da o ana kadar öyleydiler, çünkü bana çarpıp geri sıçramak yerine doğrudan içimden geçti. Bu yeni bir şeydi.

Bir ölünün başka birinin içinden geçmesi gibi olacağını düşünmüştüm. Sanki ben orada değilmişim gibi içimden geçecekti. Ama öyle olmadı. İleri doğru adım attığında, sihirli bir şey oldu. Kaybolmadan hemen önce bir ışığın onu yuttuğunu gördüm. Ve sonra her şeyi gördüm.

Çocukluğu. Ölümünü. Her şeyi gördüm. Her şeyi hissettim. Hepsini bir kez. Tüm duyguları. Tüm kalp kırıklıkları ve zaferler. Tüm sevinçler ve üzüntüler. Gelgit dalgası gibi vurdular beni.

Hava kayboldu. Dünya yok oldu. Ve Ana'nın hayatı kelimenin tam anlamıyla parladı.

Gözlerimin önünde.

Portekiz ile İspanya arasındaki sınırda yer alan küçük bir köy olan Barrancos'lu ydu ve burada kendi dilleri olan Barranquinho konuşuluyordu. Aslında çok fakir büyümesine rağmen beş dil biliyordu.

Annesi bir terziydi ve Ana da onun izinden gitti. Kocas, ünlü bir *cavaleiro*, atlı bir boğa güreşçisi olan Benito Matias ile bu şekilde tanıştı. Bir gece küçük köyündeki bir bar kavgasında bıçaklanmıştı. Tıbbi kliniği kapalı bulduklarında, arkadaşları onu ona götürmüş, babası öğrenmesin diye dikiş atması için yalvarmışlardı.

O yaptı ve onun anısı beni boğdu. Bu Beni sarhoş etti. Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Ve o gece ona bakışlarına bakılırsa, Benito da aynı şekilde hissediyordu. Birbirlerine aşık oldular ve Benito kendini gerçek bir Kùlkedisi hikâyesinin ortasında buldu.

Onu ailesinin malikanesine götürdü ve burada annesinin tüm kıyafetlerinin yanı sıra diğ er aile üyelerinin kıyafetlerini de tasarlamaya başladı. Kendi çapında ünlü oldu. Üç oğulları ve bir kızları oldu. Sonra bir kalp ağrısı dalgası karnımı yumrukladı. Ciğ erlerimdeki havayı söndürdü. En küçük oğullarını kızıl hastalığından kaybettiler. Bu kaybın acısı içimi parçaladı, yara hala bir şekilde taze, sanki zaman kavramı bu yerde anlamsızlaştı. Hayaller ve gerçekler, anılar ve duygular arasındaki boşlukta yüzüyorduk. Keder beni boğdu. Kalp acısını geride bırakıp daha neş eli zamanlara geçene kadar kalbimi pençeledi.

Diğ er üç çocuğu sağlıklı ve mutlu büyüdü. Elbette kötü dönemler de olmuştu ama Benito'ya olan sevgisi hiç azalmamıştı. Üç yıl önce meme kanserinden öldüğünde hüzünlenmemesinin nedeni de buydu. Hayatının aşkı Benito'yu bekliyordu. O beni aramadan birkaç dakika önce ölmüştü.

Ve sonra anladım. Ben bir tür geçtim ve Ana bunu biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla içimden geçerek Benito'nun -tüm ailesinin- onu beklediği yere gitti. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Dünya tekrar etrafımda cisimlendiğinde, daha önce olduğundan çok daha hızlı dönüyordu. Zemin eğildi, bana doğru roket gibi fırladı ve dengemi kaybettim. Ya yeni bir deprem oluyordu ya da ben yüzüstü düşmek üzereydim.

Kırık bir muşamba karesiyle bademcik hokeyi oynamadan bir mikrosaniye önce, çelik gibi kollar belimi sardı ve beni yuvarlanan havanın içinden çekip aldı. Ateş üzerime hücum etti. Isı beni sardı. Dünyanın baş döndürücü bir hızla dönmesini engelleyemeyince başım geniş bir omuza yaslandı. Etrafıma karanlık çökmeye başladı ve sanki uzaktan, kurtarıcımın derin sesinin tek bir kelime söylediğini duydum: *Hollandaca*.

6

*Bazı şeyler
gördüm.*

Korkunç şeyler.

Boş kahve fincanı şeyleri.

-T-SHIRT

Sesler. Öfkeli sesler. Bilincimin ısıltılı kenarına geri döndüğümde duyduğum ilk şey buydu. Seslerden biri uzun boylu, karanlık ve ölümcül birine aitti. Bu pürüzsüz tenoru her yerde tanıyabilirdim. Sadece birkaç kez duyduğum için şaşırtıcıydı. Diğerininkini çıkaramadım ama tanıdık geliyordu.

"Tüm bloğu yok edebilirdi-" dedi tanımadığım bir erkek sesi.

Reyes, "Tüm gezegeni yok edebilirdi," diye karşı çıktı.

"-ama yapmadı," diye devam etti diğeri. Oş, belki? "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Plana sadık kalacağız."

Sonra başka biri konuştu. Başka bir erkek, ama daha genç. İspanyol. "Evet,

dios mío." Angel. Birinci Gün'den sonra gerçekten konuştuğum ilk giden oydu ve onunla sadece ben konuşana kadar beni yalnız bırakmadığı için konuştum. O zamanlar inkar ediyordum ve o yokmuş gibi davranmak beni mutlu yerimde tutuyordu. Ama bana hayatımın en güzel gecesini yaşatabileceğinden bahsedip durdu ve bir kez soğudum mu seksin asla eskimeyeceğine yemin etti.

Cidden. On üç yaşındaydı. Bana söyledi. Ben de ona öğürme refleksimin çok güçlü olduğunu söyledim. Alınmış gibi davrandı ama her

seferinde bana asılmaya devam etti.

bir şans yakaladı. Şeytan kovucuların saat başına ücret alıp almadığını merak ettim. Eğer bahşişlerimi biriktirirsem.

"Sen iki vardır gibi amigo kızlar," o
dedi, "savaşmak üzerinde oyun kurucu."

Angel devam etmeden önce bakışlarla dolu olduğundan şüphelendiğim bir sessizlik oldu.

"*Mira*, anlıyorum. Onun yükseleceğinden korkuyorsun. Aklının başına gelip seni terk etmesinden korkuyorsun."

Bir itiş kakış duydum, sonra Reyes'ten sıkı bir "Ne demek istiyorsun?" sesi geldi.

Angel tekrar konuştuğunda sesi öncekinden biraz daha yüksekti. "Anlamıyorsun, *pendejo*. Belki de sadece bir süreliğine normal olmak istiyordur."

Bir duraklama daha.

Angel öksürdü ve Reyes, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Belki de, bilmiyorum... Belki de tüm bu saçmalıklara bir ara vermeye ihtiyacı vardır. Doğduğu günden beri hayatını kontrol ediyor."

Osh "Çocuk haklı," demiş olabilir de olmayabilir de. Hâlâ emin değildi.

"Kahrolası A, bir noktaya değindim. Jilet gibi keskin bir nokta, *cabrón*."

Genel olarak, bu gerçekten sıra dışı bir rüyaydı. Rüyalarımın çoğu saçma sapan şeylerle ve kazağıma en çok hangi renk tırpanın yakışacağı gibi sorularla doluydu. Hiçbir fikrim yok. Ama bunda hiç resim yoktu. Sadece karanlık vardı. Ve sesler. Ve kolumda bir el. Ama dilin yüzümde kaydığını hissedene kadar farkına varmamıştım.

Bayılmışım! Göz kapaklarım açıldı ve aşağılanma duygusu içime doldu.

I
tam bir dorknado idi. Sadece bayılmakla kalmamış, bunu Reyes Farrow'un kollarında yapmışım. İnledim ve bir elimi gözlerime kapattım. Artık benim hakkımda ne düşündüğünü bilemezdim.

Sokakta uyandıktan sonra tanıştığım Rottweiler cinsi Artemis mızızlanarak bana yaklaştı ve neredeyse beni karyoladan itecekti. Ona çabucak sarıldım, sonra elimi değiştirdim.

"Selam tatlım," dedi bir erkek sesi, ama bu özellikle duymak istediğim bir ses değildi.

Artemis hırladı. Adını biliyordum çünkü yakasında bir etiket vardı. ama iyi günde kötü günde yanımda oldu. Çoğunlukla zayıf. Ayrıca duşa da düşkündü ama sadece ben duş alırken ve yemek pişirirken ama sadece ben mutfaktayken. Yemek hazırladığım tezgah da dahil olmak üzere her yerde cisimlenebilirdi ki bu kulağa geldiği kadar kötü değildi. Ne de olsa ölmüştü. Ne kadar mikroplu olabilirdi ki?

Göz kapaklarımı teker teker açtım ve parmaklarımın arasından odaklandım.

Memur Ian Jeffries polis üniformasıyla yanımdaki karyolada oturuyordu, sarı saçları askeri kısalıkta kesilmiş, çenesi yeni tıraş edilmişti.

Sokakta uyandığım ve kafeye girdiğimde hiçbir şey hatırlamadığım o ilk gece bana müdahale eden memur oydu. O zamandan beri neredeyse her gün beni kontrol etmeyi kendine görev edinmişti. Bazen günde birkaç kez.

Çoğunlukla tatlıydı ve çok hoş görünüyordu, ama ondan garip bir elektrik aldım, bir sahiplenme, sanki o ilk gece bana yardım ettiği için bana sahip olduğunu hissediyordu. Benimle birlikte hastaneye gitmiş ve bir dedektif beni sorgularken yanımda kalmıştı. Dixie ortaya çıkıp bana kalacak bir yer ve kafamı toparlayana kadar bir iş teklif ettiğinde - onun sözleriyle - beni kafeye, önümüzdeki iki hafta boyunca kalacağım yere götürmekte ısrar etmişti.

Etrafıma bakındım. Bir daire bulana kadar bu depoda yaşamıştım. Neyse ki Dixie'nin bağlantıları vardı ve şimdiki ev sahibimi

ve kredi geçmişim olmamasına rağmen bana kiralaması gerektiğini söyledi. Ya da herhangi bir geçmişim olmamasına rağmen.

Reyes'i ve tartıştığı kişiye görmeyi umuyordum. Onun yerine Ian'ı gördüm. Çok tanıdık bir konuşma dilini kullanması karşısında fkelenmemeye çalıştım. Onun sevgilisi değildim, ama kızmak benim en iyi görünüşüm değildi.

"Duyduğuma göre bayağı bir dklmşsn." Başparmağıyla koluma küçük daireler ızdı. Omuriliğimi titreten minik, sahiplenici daireler. Yaptığı her şey için nankörlük etmek istemedim ama o bir polisti. Bir çağrıya cevap veriyordu. Bu onun işi değil miydi?

Elimi indirdim. "Ne olduğunu zar zor hatırlıyorum," diye mırıldandım.

Gerçekten. Birden Reyes'in duymadığı için şükretti.

Ve yalan söyledim. Ana ve onun hayatı hakkında her şeyi hatırlıyordum ama o anda bunları sindirmek çok zordu. Çok imkansızdı. İnanılmazdı.

"İyi olmana sevindim. Hazır olduğunda seni eve bırakacağım."

Elini üzerimden çekmek için bahane olarak dirseklerimin üzerine çöktüm. Artemis bunu beni bombalamak için bir işaret olarak aldı. Ciğerlerimden hava fışkırdı, sonra karnımı daha büyük ve daha iyi şeyler için bir fırlatma rampası olarak kullandığında, öteki dünyada kayboldu.

"Sorun değil," dedim, acı dolu bir iniltiyle savaşırken sesim titriyordu. "Hâlâ yapmam gereken işler var."

Kıkırdadı. "Sanırım Dixie bu seferlik seni bırakacak."

Ona Dixie ya da kafeyle ilgisi olmayan *diğer* işlerimden bahsetmek istemedim.

Neyse ki Cookie elinde bir şişe su ve bir bezle geldi.

"Uyanmışsın," dedi, sanki tuttuğu nefesi bırakmış gibi rahatlamıştı.

"yleyim."

Ian'a sert bir bakış attı ve onu kovdu. "Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi ve ben öyle düşünmesem de tartışacak değildim.

Elindeki bezi sallayarak onu gitmesi için cesaretlendirdiği anda, içinden bir öfke fışkırdı. Refleks olarak benim de öfkem yükseldi.

"Ben iyiyim, Ian."

"Seni burada bekleyeceğim."

"Zaten onu bırakacak biri var," dedi Cookie. Adamdan cidden hoşlanmamıştı.

Beni gülmekten kırdı geçirdi.

Ama bir başka öfke patlaması beni gerdi ve bu kez ona sert bir bakış fırlatan ben oldum. Tam tartışacaktı ki omzundaki el cihazından bir çağrı geldi. Başını salladı ve gitti.

"Şu adam," dedi Cookie bir kutu getirip yanıma otururken. Bezi başımın üzerine yerleştirdi. Cennet gibi hissettirdi. Sonra, su şişesini zorla elime tutuşturdu ve en azından yarısını içene kadar ayak parmaklarını yere vurarak beni izledi.

"Susuz kalmışsın," dedi ve haklıydı. Gerçekten de günde on fincan kahveyi azaltmam gerekiyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Neredeyse dört buçuk."

Hemen ayağa fırladım. "Saatlerdir dışarıdayım."

Omzumu okşadı, sonra elimi kendi elinin içine aldı. "Ambulans çağıracaktık-"

"Hayır!" Kastettiğimden daha agresif bir şekilde söyledim. Suyumdan bir yudum daha aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. "Hayır, her şey yolunda. Bunun için teşekkür ederim. Bana bir ömür yetecek kadar faturam var."

"Ben olsam endişelenmezdim, tatlım."

Belli ki dairemde büyüyen kâğıt dağını görmemişti. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, ona söylemek istedim. Ona güvenmek istiyordum ama beni öldürtmeye çalışmayacağından emin olamıyordum.

Gördüğüm şeyleri nasıl açıklayabilirdim? Yaşadığım şeyleri? Gerçek şu ki, onu sadece bir aydır tanıyor olmama rağmen Cookie'yi seviyordum. Hem de çok. Gerçekten, gerçekten çok. Benim hakkımdaki düşüncelerini bozmak istemedim. Bana hayranlıktan başka bir şeyle bakmasını istemiyordum. Ya da şaşkınlıkla.

"Ben iyiyim. Sadece başım döndü."

"Güzel. Ama sen iyi misin? Her şey yolunda mı? Bir süredir senin durumun hakkında konuşmamıştık. Belki, bilirsin, stres-?"

Ah. Yerel amnezi hatunu olmakta sorun yok muydu? "Sanırım iyiyim. I Yani kafeye gelen herkese bakıyorum, bir benzerlik var mı diye ama bununla başa çıkıyorum."

Başını salladı, sempatisi gerçektir. "Terapiyi hiç düşündün mü?"

"Evet, aldım. Ve eBay'de listelediğim böbreği satar satmaz, onu karşılayabileceğim."

"Programları var."

"Değil mi? Bu şeyler harika. Dün gece bir zombi programı izledim ve bu gece de ejderhaları kontrol eden sarışın bir hatunla ilgili bir program izleyeceğim. Bir de sürekli sarhoş olan kısa boylu seksi bir adam var."

"Bu tür programlar değil." Beni sert bir bakışla uyardı. Neredeyse işe yarıyordu. "Klinikler var."

Geri çekildim ve duvara yaslandım. Çok şey bilmiyordum ama bir danışmana ölü insanlarla olan etkileşimlerimden bahsedersen beni kilitleyeceğini ve giriş kodunu atacağını biliyordum. Yastıklı odalar ve pudinglerle dolu bir hayata hazır değildim.

"Terapinin çözüm olduğunu sanmıyorum."

"Daha fazla katılamazdım." Heyecanla yer değiştirdi. "Hipnoza ihtiyacın var."

Göz kırptım. Gözlerimi kısıtım. Kaşlarımı kırıştırdım.

"Bir düşünün. Şu a n k i hayatınız ve geçmiş hayatınız hakkında bilgi edinebilirsiniz."

"İşte bu."

"Geçmiş yaşamımda Kleopatra olduğuma oldukça eminim." Ciddiydi. Kıkırdamamaya çalıştım.

"Ya da elektrikli süpürge satıcısı. Kemerlerim düştü."

Sormadım. "Hücrede kalmaya hazır olduğumdan emin değilim." Puding, ancak ...

"Asla olmaz. Bir terapisti kendini adaman gerektiğine ikna edecek ne söyleyebilirsin ki?"

Keşke bilseydi.

"Hayır, gerçekten," diye devam etti. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalktım, o da bana yardım etti. Muşambayı tekrar öpmeyeceğimden emin olduktan sonra, "Bunun yerine sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii ki!" Beni dışarı kadar takip etti.

Kafe, depoya kıyasla göz kamaştırıcı derecede aydınlıktı. Müşterilerimizin çoğu gibi Reyes de gitmişti. Akşam yemeği kalabalığı bir saat daha gelmeyecekti. Neyse ki Ian da gitmişti. Uğraşmam gereken bir baş ağrısı daha azalmıştı.

Üçüncü vardiya aşçılarından Frazier'e seslendim ve iki sandviç sipariş ettim. Cookie siparişime alışmıştı ve bunu sorgulamadı. Güneş, kaçınılmaz gün batımına hazırlanmak için bulutlu gökyüzünde alçakta belirliyordu ve dışarıdaki hava donmuş görünüyordu. Eve yürüyüşüm berbat olacaktı.

Cookie'ye döndüm. Şimdi ona sormak için iyi bir zamandı.

ama onu şaşırtmak zorundaydım. Ona

örtbas etmeye çalışmadan önce gerçek tepkisini öğrenmeliyiz.

Paket servisi olan bir poşet alıp açtım, bir yandan da "Charley kim?" diye sordum.

Ben onun her tepkisini okurken Cookie bir dakika boyunca bana bakakaldı.

Bir şey söylemeyince açıklamaya karar verdim. "Son zamanlarda bana en az altı kez Charley dedin."

İlk başta, beni gerçekten tanıyor olabileceğini düşündüm, ama Charley denediğim diğer isimlerden daha iyi uymuyordu. Charley'e hiç benzemediğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Özür dilerim," dedi. "Evde Robert'a böyle seslendiğim için arada ağzımdan kaçıyor. Bunu söylemeye çok alıştım."

Bu düpedüz bir yalandı. Ve gizem daha da derinleşti. "Kocanıza Charley mi diyorsunuz?"

"Evet." Vurgulamak için başını salladı. "Evet, biliyorum. Çünkü onun adı bu.

Charles Robert Davidson." Elindeki havluyu fırlattı ve önlüğünü çıkardı.

"Memlekette herkes ona Charley der. Bu yüzden ben de çoğu zaman ona böyle sesleniyorum."

"Memlekette herkesin ona Bob dediğini söylediğini sanıyordum."

Gözlerini kırptırdı. Kendine gelmek için elinden geleni yaptı. "Evet, söylediler. Ona Charley... Bob diyorlardı."

Bir kıkırdamayı engellemek için öksürdüm. "Charley Bob?"

"Charley Bob."

Bunu söylediği anda Bobert içeri girdi, zamanlaması kusursuzdu.

Cookie'nin üzerine bir panik dalgası çöktü ama kendini toparladı ve ona biraz fazla coşkulu bir şekilde el salladı. "Hey, Charley Bob!"

Yavaşladı, yaklaştıkça kaşları çatıldı. "Hey, Cookie Butt."

Yüksek sesle güldü ve küçümseyici bir el salladı. "Bu onun en sevdiği lakap değil. Ama ona geçmişini hatırlatmak için arada bir takılmam gerekiyor."

Bir adım daha yaklaştı ve dikkatini bana vermeden önce onu hızlıca sıktı. "İyi misin, balkabağım?"

İnsanlar bunu bana çok sık sorardı. "Ben iyiyim," dedim o beni kendine çekerken.

Sarıldım. Onun eczane kolonyasının kokusunu ve ucuz bir puronun en ufak ipucunu içime çektim. Harika kokuyordu.

Cookie ve Bobert'in bana şöyle seslenmeleri çok garipti sevgilim ve balkabağım, kucaklarında boğulmak istedim. Ama Ian da aynı şeyi yapınca tüylerim diken diken oldu. Belli ki cildim bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Ya öyle ya da ben bir meth kralıydım ve polislere karşı doğal bir tiksintim vardı. Ama ben öyle düşünmüyordum. Harika dişlerim vardı.

Cookie yine kıkırdadı. Sebepsiz yere. "Janey'ye memleketteki lakabının Charley Bob olduğunu ve benim de sana bazen Charley dediğimi söylüyordum. Evdeyken. Yalnız olduğumuzda."

Beni bir kol boyu uzağa koydu. "Ah."

"Peki, sana Charley Bob diyebilir miyim?" Çok umutlu bir şekilde sordum. "Hayır."

İstasyona yakın bir kabine oturdu. Cookie yanına oturdu ve ben de tamamen davetsiz olarak onların karşısına oturdum. Çünkü ben böyleyim.

"Tamam, dürüst olmak zorundayım. Bu şeyi yapıyorum ve-" Nasıl yapacağımdan emin değildim.

Bu yüzden nasılları geçip doğrudan ne olduğuna gelmeye karar verdim. "Birisi tamamen açık sözlü olmadığında bunu anlayabilirim. Ve adının gerçekten Charley Bob olmadığını biliyorum. Tanrıya şükür, çünkü lanet olsun."

Tamamen yıkılmış olan Cookie, Bobert'in koluna sarıldı ve iç çekti. "Özür dilerim. Bu konuyu açmak istememiştim. Çok acı verici."

Tamam, bu sefer yalan söylemiyordu.

"Sadece... Yakın zamanda en iyi arkadaşımı kaybettim ve onun adı Charley'di ve ben sürekli ağzımdan kaçırıp sana Charley diyorum ve bu çok yanlış. Özür dilerim."

Bobert onun elini kendi eliyle kapattı ve sıktı.

Ürperdim ve korkunç bir kasırganın camı kırıp beni küçük parçalara ayırması için dua ettim. "Cookie, çok ama çok üzgünüm."

"Sorun yok," dedi beni teselli etmek için aceleyle.

"Hayır, değil. Neden bana söylemedin? Ne oldu?"

Kocasına şöyle bir baktıktan sonra, "Ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Onu birkaç hafta önce kaybettik."

"O öldü mü?"

"Hayır, o sadece... ortadan kayboldu. Ama bize geri dönüş yolunu bulmasını umuyoruz."

Söylediği her kelime doğrudu ve kendimi bir koşucunun üzerine basıp toprağa gömdüğü köpek dışkı gibi hissediyordum. Göt yaladım.

Zil çaldı. Frazier sandviçlerimi bitirmişti ve benim de yapmam gereken işler vardı.

Ya

P. "Cook, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Janey," dedi, elimi iki elinin arasına alarak, "sakın Kötü. Sana söylemeliydim."

"Hayır. Bu beni ilgilendirmezdi. Seni zorlamamalıydım." Bobert, "Seni eve bırakırız, balkabağım," dedi.

İ k i s i n i n de üzerine bir hüznün çökmüştü ve aniden köpeğim-dışkı benzetmesi çok hafif kalpli görünüyordu.

"Sorun değil. Gitmeden önce birkaç şey daha yapmam gerekiyor."

Bobert'in ilgisini çekmişti. "Yapmayacağını söylediğin şeyi yapmayacaksın, değil mi?"

"Yok artık. Bu arada, bir şey bulabildin mi?"

"Bu gece bir adamla buluşacağım. Yerel FBI'dan."

FBI mı? Vay canına.

"O zamana kadar beladan uzak durmalısın, *anladın mı?*"

"Anladım. Yapabileceğim bir şey varsa, o da beladan uzak durmaktır."

Sandviçleri almak için acele ettim, bahşış paramla ödedim, sonra ön kapıdan çıkıp belaya doğru yöneldi.

* * *

Bay Vandenberg'in kapısı kilitliydi ve tabela normalde işten ayrılmasından birkaç dakika önce KAPALI'ya çevrilmişti. Elimi kavradım ve cam kapıdan içeri baktım. Dükkân boştu ve tüm ışıklar sönüktü. İçimde alarm ve mide bulandırıcı bir korku hissi yükseldi. Ya onunla işleri bittiyse? Ya artık ona ya da ailesine ihtiyaçları kalmadıysa? Onları öldürecekler miydi?

Başka seçeneğim yoktu. Ian'ı da bu işe dahil etmek zorundaydım. Ona neler olduğunu anlatmak için. Nedenlerine ve nasıllarına inanmayabilirdi ama bunu üstlerine rapor etmek zorunda kalacaktı. Bay V'nin ailesinin nerede olduğunu öğrenmeden aceleyle içeri giremeyecekleri gerçeğini tekrar tekrar vurgulayacaktım. Eğer esir tutuluyor olsalardı ve birisi onları esir alanlara haber verseydi...

Bu düşünceyle ürperdim ve dikkatimi hemen yan taraftaki kuru temizleme işine çevirdim ve kafam her zamankinden daha çok karıştı. Eğer Bay V'nin dükkânındaki adamlar bu yönde tünel kazıyorlarsa, belki de bunun işle bir ilgisi yoktu. Belki de dükkânın altında gizli bir hazine vardı. Ne de olsa burası bir antika dükkânıydı. Altında korsan ganimeti olabilir. Çünkü Dünya gezegeninde neden biri kuru temizleme işine tünel kazsın ki? Ne elde etmeyi umuyor olabilirler ki? Bir akşam yemeği ceketi mi? Belki bir balo elbisesi? Pencere süsleri?

Derinlere inmeye karar verdim. Müşteri gibi davranıp kontrol edecektim. Mekân hakkında bir fikir edinecektim.

Mağazanın girişine kadar on beş adım yürüdüğümde çoktan titremeye başlamıştım. Üzerimdeki ceket, sahip olduğum tek ceket, eski bir ordu ceketi idi ve çoğu gün yeterince sıcak olsa da, bugün çoğu gün değildi. Rüzgâr kumaşın gözeneklerinden süzülerek jilet gibi içime işliyor, kemiklerimin iliğini kesiyordu. Islak hava kalın bir şekilde asılı duruyordu ve dondurucu bir yağmur tehdidi yakınlarda belirliyordu.

Donarak ölmeden önce eve varmayı planlıyorsam acele etmeliydim, ama daha da önemlisi Mable'ın arabasını ödünç almak için zamanında gelmeliydim. Komşumdu ve on yılı aşkın bir süredir ehliyeti yoktu ama haftada iki kez kiliseye gitmek için kocasının arabasını saklıyordu. Ne yazık ki erken yatıyordu ve o kadın bir kez uyudu mu, onu uyandırmak mümkün değildi.

Kuru temizlemecinin çalışma saatlerini kontrol ettikten sonra kapıyı iterek açtım. Zil çalmıyordu.

ziyaretimin haberini verdi, ben de fırsatım varken mekanı inceledim.

Tamamen yasal görünüyordu. Walmart otoparkında Scooter adında bir adamdan aldığım Louis Vuitton da öyle. Rolex'ten bahsetmiyorum bile.

Plastik kaplı giysiler r e s e p s i y o n u n arkasındaki otomatik rafa asılmıştı. Çok değil ama inandırıcı görünmeye yetecek kadar. Yanında biletlerin yığılı olduğu bir yazar kasa ve kalemler için bir fincan masanın üzerinde duruyordu. Sağ tarafımdaki duvarda çerçeveli bir işletme ruhsatı asılıydı ve kocaman bir adam kırmızı bir koltukta oturuyordu. Solumdaki sandalye.

Onu fark ettiğimde sıçradım ve içeri girdiğimde neden ilk fark ettiğim şeyin o olmadığını merak ettim. Benim belim kadar pazuları vardı.

Okuduğu kâğıdı katladı ve ayağa kalktı. Kasları o kadar büyüktü ki kollarını iki yanına indiremiyordu ve iki numara olduktan sonra nasıl silindiğini merak ettim. Bu benim hatamdı, ama yine de ...

Masanın etrafından dolaştı ve soğuk gri gözlerini bana dikti. Sanki sonsuza kadar rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk. Başının tamamını kaplayan kısa kesilmiş siyah saçları oldukça tehditkâr bir görünüm sergiliyordu, çünkü çoğunlukla saçlarının altından bana bakıyordu.

Tam konuşacakken kalın bir Rus aksanıyla "Neden buradasın?" diye sordu.

Potansiyel bir müşteriye karşılamamanın tuhaf bir yolu. Eğer tavrı hemen değişmezse, bu mekana Yelp'te olumsuz bir yorum yazacaktım.

"Kuru temizlemeden geçmiş bir şeye ihtiyacım var."

O sırada bir kadın geldi, adamdan daha yaşlı ve çok daha kısa boylu olmasına rağmen daha az şişman değildi. "Neden buradasınız?" diye sordu bana aynı kalın aksanla.

Bu da ne böyle? Gerçek bir işyerine girdiğimden emin olmak için tekrar etrafa bakındım. Evet. Bir tabelaları ve her şeyleri vardı. Ona geri döndüm. "Kuru temizlemeye ihtiyacım var."

"Vat?" diye sordu, adamı kenara iterek. Ama ben o kadar ilerisini düşünmemiştim. Kuru temizleme için bir şeye ihtiyacım vardı ama Schwarzenegger'in bir erkeğe muhtaç olduğumu düşünmesine yol açmadan çıkarabileceğim tek şey paltomdu. Kucak dansı teklif ettiğimde hoş bir evsiz kadının bana verdiği sıcak, pelüş paltom.

Kulağa geldiği kadar kötü değildi. İkinci bir iş arıyordum ve bir fikre ihtiyacım vardı.

İki adam içeri girerken arkamdan soğuk bir rüzgâr esti. Arkamda durmuş, birbirleriyle usulca konuşuyorlardı. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Pahalı kömür rengi takım elbiseler giymişlerdi ve birinin elinde deri bir evrak çantası ile bir bilet koçanı vardı. Yoldaşına başını salladı, sonra kadınla konuştu, ses tonu kabaydı ve gözlerimin dönmesini engellemek için mücadele ettim.

Rusça konuştu. Rusça! Ve her kelimesini anladım. Temel olarak "Neden burada?"

Şaşırp kalmıştım. Sekiz. Sekiz dil biliyordum. Ben bir dahiydim. Cookie'ye söylemek için sabırsızlanıyordum. Cidden, kim sekiz dil konuşabilir ki? Birden daha fazlasını bilip bilmediğimi merak ettim. Belki İzlandaca, Arapça ya da Svahili biliyordum.

Adama döndüm ve "Svahili dili biliyor musun?" diye sordum. Ters ters baktı. Bunu hayır olarak kabul ettim ve tekrar kadına döndüm. "Ben alayım," dedi bana parmaklarını şıklatarak.

Ağır bir iç çekişle paltoyu çıkardım ve ona uzattım. Aldı ve şöyle bir baktı, sonra da "Tamire mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Kesinlikle tamire ihtiyacım vardı. Paltomun o kadar değil.

Arkamdaki adamlar yaklaşıyor, sabırsızlıklarını beni korkutmaya çalışarak gösteriyorlardı. Ne yazık ki çok fazla uğraşmalarına gerek yoktu. Oradan koşarak çıkmaya hazırdım.

Bunun yerine, kişisel sınırlarımın ihlal edildiğini ima ederek tezgâha yaklaştım.

Geri döndüklerinde dedim ki, "Tamir yok. Sadece temizlik."

"Lekeli misin?" Hâlâ paltoyu inceliyordu ama gerçekten benden bahsetmediğini düşünmeye başlamıştım.

"Leke yok." En azından görünürde yok.

"Bugün," dedi ve bir bileti yırtıp elime tutuşturdu. "Bugün mü?"

Çok etkilenmiştim. Saat çoktan geç olmuştu.

"İki gün," dedi daha yüksek sesle, iki parmağını kaldırarak.

"Oh, doğru. Tamam, teşekkürler." Ayrılmak için döndüm ama Wall Street çocukları tarafından engellendim. "Affedersiniz."

Öndeki hafifçe yana çekildi ve bana geçmem için yeterli alan bıraktı. Arkadaşıyla yine Rusça konuştu ve neredeyse ona Amerikalıların ne kadar küstah olabileceğini söyleyecektim. Cesaret.

Soğuk!

Dışarı çıktığımda yüzüme dondurucu bir rüzgar çarptı. Sadece soğuk değil. Sadece soğuk da değil. Karla karışık yağmurla karışık seksen derecelik bir rüzgar açıkta kalan tenimi sıyrıp geçti. Evde montumu geri alana kadar beni idare edecek kalın bir kazağım vardı. Tabii o kadar uzağa gidebilirsem.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sandviç poşetini bir kolumun altına sıkıştırdım ve aceleyle kaldırımdan aşağı indim. Sadece iki blok ötede oturuyordum ama bu havada uzun bir iki blok olacaktı. Ve her şey boşa gitmişti. Artık ne bir paltom ne de cevaplarım vardı. Bir insan neden kuru temizleme işine girer diye kendime bininci kez sordum.

Kuzeye, daireme gitmek için köşeyi döndüğümde, iki Rus adamın arabalarına bindiklerini gördüm, muhtemelen tüm hastane faturalarımın toplamından daha pahalıya mal olan şık siyah bir işti.

Ama dikkatimi çeken bu değildi. Üzerlerinde kıyafet yoktu. İçeri girdiklerinde bir biletleri vardı ama dışarı çıktıklarında yanlarında giysi yoktu. Daha da ilginç, çantanın yerinde olmamasıydı.

Belki de kuru temizleme işi Scooter'ın girişimcilik maceralarından bile daha az yasaldı.

7

Hayatımın geri kalanında rahatça yaşayabilecek kadar param var. Eğer gelecek Perşembe ölürsem.

-T-SHIRT

Eve doğru yürürken güneş tamamen battı ve hayatımdaki diğer herkes gibi beni de terk etti. Bu yeterince kötü değilse, daha yarım blok bile gitmemiştim ki gök yarıldı ve başımdan aşağı kovalar dolusu buz gibi su döküldü. Gerçekten böyle hissetmişim. Yağmur bir anlığına durduğunda, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi kar tanelerinin süzüldüğünü gördüm ve ardından karla karışık yağmur yeniden başladı.

Howard Caddesi'ne vardığımda, morarmış ve tüm uzuvlarımı hissetmez olmuştum ve sesim kendi başına bir zihne bürünmüştü. Boğazımdan garip, mızız sesler çıkıyordu ve bunların hiçbir nedeni yoktu. Ne zaman bir ürperti tutsa, kulağa küfür gibi gelen ama küfürün gerçek inancından yoksun bazı homurdanmalar çıkarıyordum.

Saçlarım yüzümün ve omuzlarımın etrafında kalın kümeler halinde asılı duruyordu.

buza dönüşüyordu. Tişörtümün artık vücudumu sakladığından daha fazla gösterdiğini fark ettim ve burası mallarımı satmak için en iyi mahalle değildi.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken dairemi ya da en azından küçük bir köşesini görebiliyordum. Rüzgâr benimle alay ediyordu. Benimle alay ediyordu. Ve birden somon balıklarının akıntıya karşı yüzerken nasıl hissettiklerini anladım.

Hometown Motel'in önünden geçtiğimi fark ettim. Reyes Farrow'un kaldığı motelin. Şöyle bir bakınca, sıra sıra dizilmiş köhne mavi kapılar ve kirli beyaz bir dış cephe gördüm. Bunca zaman sonra bile Reyes'in ne kullandığını bilmiyordum, bu yüzden ön tarafa park etmiş arabalar bana hangi odanın ona ait olduğu konusunda hiçbir ipucu vermiyordu. En iyisi de buydu. Hangi odanın ona ait olduğunu bilseydim, kapısını çalıp beni de götürmesi için yalvarmak isterdim ve boğulmuş farelerden hoşlandığından şüpheliydim.

Ama şansım gittikçe yaver gidiyor gibiydi. Sağ tarafımdaki odalardan birinin kapısı açıldı ve önümdeki kaldırıma ışık süzüldü. Reyes Farrow kapının çerçevesine doğru adım atarken ona baktım. Isıtıcıyı sonuna kadar açmış olmalıydı, çünkü cennetten gelen bir sıcaklık üzerime bir battaniye gibi çöktü. Kapı yirmi adım ötemde duruyordu, yani ya o ya da onun sıcaklığı bu sağanak havayı bile delip geçebiliyordu. O an için umurumda değildi. Işık Reyes'i n arkasından geldiği için yüz hatlarını seçemiyordum.

Buna gerek de yoktu. Sesindeki sertlik her şeyi anlatıyordu. "Ne oldu? Ne yapıyorsun?"

Hızımı yavaşlattım ama durmadım. Bu bir endişe sorusu değil, beceriksizliğime olan tam inancını gösteren bir soruydu. Ben bu adama ne yapmıştım ki?

"Eve yürüyorum," dedim, kollarımı kendime sarma dürtüsüyle varlığımın her zerresiyle savaşıyor. Islak giysilerim tenime yapışmış, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu, ince malzemenin yavaş yavaş buza dönüştüğünden emindim. Ama şimdi beni doyuran sıcaklık ağlamak istememe neden oluyordu. Daha fazlası için ruhumu satabilirdim.

Işık, onu çevreleyen tepeler ve vadiler üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyordu.

ön kolları açıktaydı. Ancak Rus'unkilerin aksine Reyes'inkiler pürüzsüzdü. Kırırımlı. Akıcıydı. Negatif alanlarda duran gölgeler, yaptığı her hareketle sanki muhteşem bir tabloya getirilmiş gibi değişiyordu.

hayat. Omuzlarından bir pelerin gibi dökülen ve ayaklarının dibinde biriken doğaüstü sis etrafını sarmıştı ve tenini yalayan ateş, alçak ışıktaki yumuşak bir kehribar renginde parlıyordu. Onun ne olduğunu bininci kez merak ettim. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: O tamamen insan değildi. Ayrıca bilip bilmediğini de merak ediyordum.

Viski bardağından bir yudum aldı, ısıltılı bakışlarını sabit tuttu sanki lazerle yönlendirilmiş gibi bana bakıyordu. Yüzünde net olarak seçebildiğim tek şey, kalın kirpiklerinin altından parlayan koyu renk gözleriydi. Bana sadece alaycı bir tavırla bakarken ışık gözbebeklerinden süzülüyordu.

Bardağı yanına indirdi, buz şingirdadı -tatlı kelime: *buz-* ve başparmağını kot pantolonunun cebine soktu. "Ceketin nerede?" Kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti, sadece düğmeleri iliklenmemişti. Gömlek açıkta duruyordu. Soğuk onu ürkütmüş gibi görünmüyordu. Rahatsız ediyordu.

"Seninki nerede?" Ben de karşı çıktım.

Beni görmezden geldi. Delici bakışlarını hedefine kilitlemişti, görüntüsü o kadar etkileyiciydi ki durdum. Sanki bana emretmiş gibi. Sanki bunu o istemişti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ağır bir iç çekişle "Kuru temizlemeye gidiyorum" dedim. Kollarımı gerdim, kıvrıldım Ellerimi yumruk yapıp ne kadar üşüdüğümü görmemesi için dua

ettim. Ya da ne kadar mavi olduğumu. "Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Neden ne?"

"Neden ceketini temizletiyorsun?" "Tam olarak emin değilim."

"Buraya gel," dedi, sonunda pençe gibi tutuşunu bırakarak. Döndü ve içeri girdi.

Sertleştim. Ya da denedim. Artık gözle görülür bir şekilde titrediğimden emindim ve bu sadece kısmen soğuktan kaynaklanıyordu. O çocuğun ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer

Benden bu kadar nefret etmeseydi ve şeytani bir doğaüstü varlık olmasaydı, Cookie'nin tostundaki siyah gibi onun üzerinde olurdum.

O kadın tost bile yapamaz.

Güçlü omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde düşüncelerimi bıraktım. Biçimli kaşlarını kaldırdığında. Çekici ışınını devreye sokup ayaklarım beni ilerletmeye başlayana kadar çektiğinde. Lanet olsun. O bir uzaylıydı. Bunu bilmeliydim. Şeytani, beni duvara fırlatan ve beceren bir uzaylı. Aka, en kötü türden.

Seyrek motel odasına girdim ve neredeyse orgazm oluyordum. O kadar Sıcak, acıttı. Hem de çok iyi bir şekilde. Donmuş tenim ne düşüneceğini bilmiyordu. Nasıl tepki vereceğini. Ne renk olacağını. Sanki iğneler batıyormuş gibi karıncalanıyordu, ya da belki dövme iğneleri. Dövme yaptırmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Bende bir tane vardı. Sol kürek kemiğimde küçük bir kızın Azrail'i vardı. Sadece yaptırdığımı hatırlamıyordum. Belki de tırpan rüyaları oradan geliyordu.

Reyes banyodan çıkıp bana bir havlu uzattı ve yanımdan geçerek tek çıkış yolumun kapısını kapattı. Korkmak istedim. Çok korkmak istedim ama bunu başaramadım, sıcaklık çok iyi hissettiriyordu.

Küçük bir mutfağa doğru yürüdü, bana bir fincan kahve doldurdu ve nasıl içtiğimi sormadan düzeltti. Bunun bir önemi yoktu. Cevabım "Ne şekilde olursa olsun." olurdu.

Pavlovcu tepkilerim kokuyla, kaşığın seramik fincana çarparken çıkardığı sesle ve fincanın kenarlarından yükselen buharla birlikte devreye girdi ve heyecanımı yutmak zorunda kaldım. Sandviçleri cılız bir masanın üzerine koymuş, havluyla saçlarımı ovuyordum ki bana bardağı uzattı ve oturmamı işaret etti. O da diğer tarafa oturdu, sonra

Uzun bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı, motosiklet botları takırdayan bir ses çıkardı.

Her şey o kadar sıradan, o kadar gündelikti ki tuhaf bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi. Ne beklediğimden emin değildim ama her *gün* listeye girmedi. Ne yazık ki, gizli seks partileri ve insan kurban etme vardı.

"Teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım. Sonra inlememeye çalıştım. Başarılı olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, o anın içinde kaybolmuştum.

Güçlü parmaklarını bardağına doladı ve dikkatini tekrar bana çevirmeden önce sadece bir saniyeliğine inceledi.

Boğazımı temizledikten sonra "Ne zamandır motelde kalıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç hafta."

Başımı salladım. Bir yudum daha aldım.

"Beğendin mi?" "Bu bir yatak."

Tekrar başımı salladım ve etrafa bakındım, çoğunlukla bakışlarımın onun göğsüne kilitlenmesini engellemek için. Köşedeki üçüncü sandalyenin üzerine örtülmüş kıyafetleri vardı, sık sık giydiğini gördüğüm, sade ama zarif bir şekilde dikilmiş kıyafetler. Banyonun ışığı açıktı ve birkaç erkeksi tuvalet malzemesi gördüm ama abartılı bir şey yoktu. Yatak da sanki biri üzerine uzanmadan önce yapılmış gibiydi. Reyes yatmadan önce.

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Ne kadar sürerse."

"Ne kadar sürerse?" Bir çeşit geçici işçi miydi? Belki bir inşaat işçisi ya da profesyonel suikastçı?

"Benim işim."

"Oh." Belli ki detaylandırmaya niyeti yoktu. "Kasaba hakkında ne düşünüyorsun? Burayı seviyor musun?"

Bu sefer vereceği cevabı daha iyi dūřındı. Konuřtuđunda, tekil bir yoğunluktaydı. "İçindeki bazı insanları seviyorum."

Parladım. "Ben de öyle. Birlikte çalıştığım kadın Cookie'yi ve kocası Bobert'i seviyorum." Soru soran bir kaş kaldırdığında, ismi değiştirdim. "Robert, aslında. Ben ona sadece Bobert diyorum. Patronum Dixie'yi de seviyorum. O çok harika biri."

"Peki ya polis?"

Soruları beni şaşırttı. "Polis mi?"

Bakışlarını tekrar bardağa çevirdi. "Erkek arkadaşın."

"Ian mı?" şaşırmış bir halde sordum. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Her zaman onunlasın."

Gözlerim kendiliğinden yuvarlandı. "Hayır, o her zaman benimle. Büyük fark var."

"O zaman ona kaybolmasını söyle."

O kim oluyordu da bana ne yapacağımı söylüyordu? Tamamen sinirlenmiş bir halde ayağa kalktım. "İyi ve hazır olduğumda ona söyleyeceğim. Hem neden umursuyorsun ki? Kendini sana atan bir sürü kadın var. Hiçbirine kaybolmasını söyledin mi?"

"Kalabalık mı?" diye sordu, sandviçleri alıp kapıya yöneldiğimde bana bakarak.

"Peki bir ilişkin varken neden beni buraya davet ettin?" "Bir ilişkim mi var?"

Döndüm. Sanki bilmiyormuş gibi. "Francie'yle görüşüyorsun." "Kimseyle görüşmüyorum. Francie de kim?"

"Kafedeki garson kız mı? L treni kadar uzun bacakları olan muhteşem kıızıl saçlı mı?" Kaşlarını çatmaya devam edince ekledim: "Hep onun bölümünde mi oturuyorsun? Sana kahve servisi yapıyor ve ona her baktığında kıkırdıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Yalan söylüyor olması gerekse de, verdiği cevap beni olması gerekenden çok daha fazla mutlu etti. Sonra gerçekler su yüzüne çıktı. "Bekle, bana nerede yaşadığını söyledi. Ziyaret ettiğini ima etti. Hem de birden fazla kez. Halıyı bile tarif etti."

"O zaman haneye tecavüz ediyor." Bir yudum daha aldı. "Ziyarete gelseydi seni rahatsız eder miydi?"

Homurdandım. "Hiç de bile." Hışımınla çıkıp gitmeyi planlıyordum ama merakım beni daha iyi hissettirdi. Komodinine doğru yürüdüm. Parmaklarımı bir Rolex'in üzerinde gezdirdim. O da Scooter'la tanışmış olmalıydı ama onunki benimkinden daha gerçekçi görünüyordu. "Peki, neden bir motelde yaşıyorsun?"

Ondan hafif bir kıl çıktığını hissettim. "Ben... biriyle görüşüyordum."

Yumuşak bir nefes aldım. Bunun beni neden şaşırttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Öyle miydi?"

"Beni terk etti. Veda etmeden. Ne bir not. Hiçbir şey yoktu. Öylece ortadan kayboldu. Gidecek başka yerim yoktu."

Yatağın kenarına oturdum. "Özür dilerim Reyes. Ne zaman oldu bu?"

"Bir süre önce. Bunu atlatacağım. Başka şansım yok. Beni tamamen unuttu."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim." Aklı başında hiçbir kadın Reyes Farrow gibilerini unutamazdı. Bundan emindim.

Termostata baktım. Elli beş gösteriyordu ama odanın içi en az yetmiş beş olmalıydı. Kemiklerim nihayet çözülmeye başlamıştı. "Sanırım termostatiniz bozulmuş."

Cevap vermedi. Bakmadı bile ve bana gösterdiği ilgi hoşuma gitse de, gitmem gereken yerler ve kurtarmam gereken insanlar vardı. Parmaklar çapraz.

"Isınmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve

havluyu ona uzatmaya çalıştım. O da ayağa kalktı ama havluyu almadı, ben de havluyu oturduğum sandalyenin arkasına astım. "Eve gitmem gerekiyor."

"Ben seni
götürürüm." "Bir
blok ötede." "Hava
yedi derece." "İyi
olacağım."
"Donacaksın."

Beni eve bırakmasına izin vermeye cesaret edemedim. Saldıracaktım. Bunu, şafakta güneşin doğacağını bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Burada onun huzurunda olmak yeterince kötüydü. Ama beni onunla bir arabaya bindirirse, yumuşak bir müzik ve gösterge panelinden ruh hali aydınlatması olan sıcak bir arabaya bindirirse, gidici olurdum. Reyes bana karşı saldırı suçlamasıyla dava açtığında sabıka kaydı olan bir gidici.

Gitme vakti gelmişti. Elimi kapı tokmağına koydum ve veda etmek için. Tam arkamda duruyordu.

Hayal edilemeyecek kadar sıcaktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sıcaklık üzerime süzüldü, sıırılsıklam gömleğimi doyurdu, vücudumdaki her gözeneğe nüfuz etti.

Kapıyı açmaya başladım ama o üzerime uzandı ve kapıyı itti. Onu sorgulamama fırsat vermeden sandviç poşetini elimden aldı ve omuzlarıma bir ceket geçirdi. Benden daha ağır olan kalın bir deri ceket. Beni yuttu. Beni içinde kozaladı. Onun sıcaklığında. Kokusu.

"Ceketini alamam."

"Bende bir tane daha var," dedi ve kollarımı kolların içine sokarken fermuarını çekebilmek için beni kendisine doğru çevirdi. Uzun parmaklarının bir taraftan çekiştirerek fermuarı kapatmasını izledim. Ön kolundaki kaslar bu çabayla büküldü ve esnedi. Göğsündeki ve karnındakiler de öyle. Uzanıp parmak uçlarımı üzerlerinde kaydırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Aynı şeyi diğer taraf için de yaptı ve ceketin ayarlanabilir olduğunu fark ettim.

Ne yazık ki pek yardımcı olmadı. Beni hâlâ yutuyordu ve artık omuzlarım ya da ellerim yoktu ama bu da sorun değildi. Uzunluğu parmaklarımın et aromalı buzlu dondurmaya dönüşmesini engelleyecekti. Kelepçeleri kıvırdı ama sadece bir kez. Hâlâ parmak uçlarımdan sarkıyorlardı.

Bir an sonra durduğunu ve bana baktığını fark ettim. Maun rengi gözlerinin ışıltılı derinliklerine baktım. Beni incelerken kaşlarının arasında yumuşak bir çizgi oluşmuştu ve bininci kez onu okuyamadığımı fark ettim. Çoğu insanı okuyamadığım gibi. İçinde duyguların kaynaştığını hissediyordum ama karmakarışık, kaotik, arzu, endişe ve pişmanlığın bir karışımıydı.

Bakışları ağzıma kaydı ve kaç kadeh içtiğini merak ettim. Ben de sordum.

"Kaç kadeh içtin?"

"Yeterli değil," dedi, sesi okyanuslar kadar derindi.

"Onu unutmak için yeterli değil mi?" Hâlâ ona musallat olan kadını unutmak için mi? İçimde yükselen kıskançlık duygusu kendime olan saygımı artırmadı.

"Gezegende bana onu unutturacak kadar alkol yok."

Bu acıttı. Belli ki eski sevgilisine takılmıştı ve ben orada baloya davet edilmeyi uman bir kız öğrenci gibi duruyordum. Aptal bir kız öğrenci.

Aşağılanmışlık derimin altında yanıyordu. "Lütfen izin verin," dedim ve çantayı kaptığım gibi kapıyı açtım. Tekrar donmuş havaya doğru koştum. Ceket yardımcı oldu, ama öyle ya da böyle fark etmezdi. Buzda kaymadan koşabildiğim kadar hızlı koştum, utanç ve yıkıcı bir kayıp duygusu beni ileri itti.

Dairemin kapısını kilitleyip nefes nefese kapıya yaslanana kadar yanaklarımın donmuş gözyaşlarıyla kaplı olduğunu fark etmemiştim. Tam bir aptaldım. Ve kalbim acıyordu. Çok kötü. Her atışta kalbime bir ağrı saplanıyordu.

Vücudum. Kalp krizi geçiriyordum. Ya da daha büyük ihtimalle kalbim kırılmıştı.

Her iki durumda da, bir adam yanıma yaklaşp kolumu tuttuğunda hatamı -dikkatimin olması gereken yerde olmadığını- fark ettim.

8

*Birçok insan hayatta çünkü
Cinayetten paçayı kurtarmak için çok fazla saç döküyorum.*

-İTERNET MEME

Davetsiz misafiri karate ile doğramaya çalışırken kalbim yerinden fırladı ve yemek borumda bir yere saplandı. Ne yazık ki karate bilmiyordum. O ise kaçma ve kurtulma konusunda çok ustaydı. Darbemi kolayca savuşturdu ve bir sonrakinin yanından eğilerek geçti.

"Benim," dedi kolumu tekrar yakalayarak.

Sarsılarak elinden kurtuldum. "Ne oluyor lan, Ian?" "Nerelerdeydin?"

Ona bakakaldım. Evime zorla girmişti ve beni sorguya mı çekiyordu? "Buraya nasıl girdin?"

Yüzümün önünde bir anahtar sallandırdı, sulu mavi gözleri her zamankinden daha suluydu. İçki içmişti. "Senin için endişelendim." Sanki bu anahtarı açıklayacakmış gibi.

"Dairemin anahtarını nasıl aldın?" diye sordum, kraker kutusu mutfığıma doğru yürüdüm ve çantayı tezgâhın üzerine koydum, kendime iyice kızmıştım. James'e sandviçini vermeyi unutmuştum, ne kadar donmuş ve ezilmiş olsa da.

James, sokağımın karşısındaki terk edilmiş, kısmen yıkılmış bir kulübede yaşayan evsiz bir adamdı. Onu hiç görmemiştim. Onu duymuştum. İşten eve yürürken hep şarkı söylerdi ve sonunda bir gün onunla konuşmak için durdum. Kutulardan ve battaniyelerden oluşan bölmesinden çıkmadı ama bana adının James olduğunu ve Fındık gezegeninden geldiğini söyledi. Ondan önce Fındık adında bir gezegen olduğundan bile haberim yoktu ama oraya taşınmayı çok istiyordum. Fındığın tadı kahvede harikaydı. Bilimi çok severdim.

"Acil durumlar için bir tane yaptırdım," dedi.

Öfkeyle yüzümü sildim. Bu iş çok ileri gitmişti. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Beni kafeye bıraktıktan hemen sonra. Aslında planım Mabel'in arabasını ödünç almaktı ama arabada yoktu. Görünüşe göre büyük yeğeni yine ödünç almıştı. O çocuk tam bir baş belasıydı.

"Senin için endişelendim," diye devam etti Ian. "İş yerinde baygınlık geçirdin. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin."

"Bilmiyorum. Yere düşmeden önce biri beni yakaladı."

İçindeki duygu kabardı. "Kim?"

"Bir adam. Onu tanıımıyorsun. Bekle, daireme nasıl girdin?"

Anahtarı ikinci kez salladığında, elinden çekip aldım. "Bu da ne?" diye sordu, anahtarı geri almaya çalıştı ama ben onu

Yumruğumu sıktım ve arkama soktum. Eğer onu istiyorsa, bunun için benimle dövüşmesi gerekecekti ve anahtarlık bir sorun yaratabilecek olsa da onu yutmaktan çekinmiyordum. Ayrıca, acil servise bir kez daha gitme fikrine de pek sıcak bakmıyordum. Bunu açıklamak biraz zaman alacaktı.

"İnsanların anahtarlarının kopyalarını alamazsın, Ian. Bunun yasadışı olduğuna eminim."

"Çıktıkları zaman değil."

Reyes'in ceketini çıkarıp banyoya doğru yürürken ona uyarı dolu bir bakış fırlattım. Kavurucu sıcakta bir Reyes istemiştim ama kavurucu sıcakta bir duş da yeterliydi. Yine de Ian buradayken bunu bile yapamazdım. "Ian, biz çıkmıyoruz. Bunu konuşmuştuk."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

Beni takip etti. Banyoya kadar. İnandırıcı gibi değil.

"Dışarıda yemek yiyoruz," diye karşı çıktı. "Sinemaya gidiyoruz. Birlikte televizyon izliyoruz."

Aynaya baktığımda ağlamak istedim. Gerçekten maviydim. Dudaklarım, bir kazak ya da spor bir içecek olsaydı, özellikle güzel bir menekşe tonundaydı. Saçlarım da alev almış bir peruğu andırıyordu.

Parmaklarımı içinden geçirdim ve ürperdim. Reyes beni böyle görmüştü. Pullarım ve çatallı bir dilim olsaydı bile daha kötü görünemezdim.

"Buna ne diyorsunuz?"

"Asılı duruyor," dedim ve Goodwill'de bulduğum küçük seyahat fön makinesini çıkardım. İki doların her kuruşuna değerdı ve ne yazık ki çok daha fazlasına değil. Saçımı kurutmak sonsuza kadar sürecekti, bu yüzden diplere konsantre oldum. Kurutma makinesinin sesinden Ian'a bağırdım. "Arkadaşlar böyle yapar, Ian. Asılırlar." Çok uzun sürmeyecekti gerçi, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa. Bu düpedüz ürkütücü olmaya başlamıştı.

Ian'a Bay Vandenberg'den bahsetmeyi tekrar düşündüm. Pek istikrarlı bir adama benzemiyordu. Belki Bobert yardım ederdi ve ben de yarın FBI'la konuşabilirdim. O zamana kadar Bay V ve ailesi ölümcül bir tehlike altındaydı. Kafeye gidip dükkâna dönüp dönmediğini kontrol etmem gerekiyordu. Eğer o adamlar hala onunla birlikteyse. Belki de peşinde oldukları şeyi alıp gitmişlerdi ama bundan şüpheliydim. Bir plan yapmaya çalıştım. Keşke Bay V'ye bir şekilde bir not iletebilseydim. Bunu düşünmek zorundaydım.

"Yemeğe gidiyor muyuz?" Ian kurutma makinesinin uğultusu arasında, yaptığımız konuşmayı bir kenara bırakarak sordu.

"Eğer kafede yemek istiyorsanız, biz varız."

Solgunlaştı. "Seni güzel bir yere götürmek istedim."

"Güzel giyinmedim. Saçları olan mavi bir buzlu şeker gibi görünüyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Telafi etmeye çalışıyordu. "Buzlu dondurmayı severim."

İşe yaramadı. Ne yazık ki Reyes bunu söyleseydi mavi bir su birikintisi içinde eriyip giderdim. Ian kızlığıma aynı heyecanı vermedi.

"Dışarı," dedim saç diplerimi iyice kuruttuktan ve saçımın geri kalanını at kuyruğu yaptıktan sonra. İstemediğim arkadaşşıma dışarı çıkmasını emrederek kapıyı işaret ettim. Bir yere gideceksem üstümü değiştirmem gerekiyordu ve yapmak istediğim son şey, Ian'ın önünde üstümü değiştirerek aramızda olduğundan daha fazla şey olduğunu düşünmesi için ona bir neden daha vermektir. Bu ateşe benzin dökmekle eşdeğer olurdu.

Geri çekildi, yavaş hareketleri isteksizliğinin kanıtıydı. Ne düşünüyordu ki? Pencereden kaçacağımı mı? Ona doğru baktım. Çok küçüktü. Asla başaramazdım.

"Ben arabayı ısıtayım," dedi.

Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra kapıyı kapattım ve üzerine çöktüm. Reyes Etkisi hâlâ içimde çılgılık atıyor, sinir uçlarımda titreşiyor, daha fazlası için iştahımı kabartıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Hormonlarımı kontrol altına almalıydım. O başka birini seviyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Kıyafetlerimi değiştirdim, sonra Reyes'in ceketini giydim, onu içime çekerken

öyle yaptım. Ayrılmadan önce Irma'ya hızlıca veda ettim. "Kaleyi koru, Irm!"

Adının gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daireyi kiraladığında oradaydı, burnunu bir köşeye dayamış, hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan, ayak parmakları yerden birkaç santim yukarıda duruyordu. Ufak tefek boyuna ve ilerlemiş yaşına rağmen parlak çiçekli bir muumu ve aşk boncukları takıyordu. Mavi saçları için yeterince yaşlıydı, bu yüzden en az yetmiş yaşında olduğunu tahmin ediyordum.

Onu orada gördüğümde neredeyse daireyi kiralamayacaktım, ama gerçekten ihtiyacım vardı ve karşılayabileceğim tek şey buydu. Ona alıştıktan sonra, daireyi onsuz hayal edemez oldum.

Her zamanki gibi, Irma'dan bir cevap alamadım. Ian çalışan arabasındaydı.

Soğuşa bir kez daha göğüs gerdim. En azından sonunda yağmur kesilmişti. Bana bir dakika vermesini söylemek için işaret parmağımı kaldırdım, sonra yan kapıya koştum ve Mable'ın penceresine hafifçe vurdum. Zaten uyuyorsa onu uyandırmak istemedim ama içeri girmem için seslendi.

"Hey, tatlım," dedim, donmuş, ıslak bir sandviçi kâğıt torbadan çıkarırken.

Mable çoktan pijamalarını ve ev ceketini giymiş, akşam için yerleşmeye hazırlanıyordu. "Fırçamı gördün mü?" diye sordu bana. "Kahverengi olanı mı?"

Kıkırdadım. "Son zamanlarda değil. En sevdiğini getirdim ama biraz ezilmiş.

Ve donmuş."

"Oh, tatlım, ezilmiş ve donmuş benim göbek adım."

Dün göbek adı fitildi. Uzun hikaye.

Aceleyle yanına gitti, yüzü neşenin resmiydi. Elbette sandviçi biraz kurutmak için kızartabilirdi. Çıtır çıtır yapardı.

"Stan geri getirdiğinde arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Şimdi ödünç alabilirsin. Onda değil. Küçük pislik geçen gece onu mahvetti."

Telaşla, "O iyi mi?" diye sordum.

"O iyi. Sadece bir çamurluk kazasıydı. Zar zor bir çizik bıraktı. Valiye yazacak bir şey yok."

O kadın valiye mektup yazmayı çok severdi. "Bu çok iyi. Yani dükkanda değil mi?"

"Hayır. Benim arka bahçemde. Zararı ödeyene kadar onu alamaz."

"Tanrı seni korusun. Bugünlerde çocuklar." Stan ve benim aynı yaşa çok yakın olduğumuz gerçeğinden bahsetmedim.

"Ama istediğin zaman alabilirsin, tatlı yanaklar."

"Teşekkür ederim," dedim ve onu sıkmak için tezgâhının etrafından dolandım.

Elindeki spatulayı tehditkâr bir şekilde sallayarak beni savuşturdu ama sonra yumuşadı ve ona sarılmama izin verdi.

"Anahtar kancada."

Fiesta'sının anahtarını aldım, keşke araba meselesini önceden bilseydim. Psikolojik değerlendirmeye tabi tutulmak üzere idari izne çıkarılma ihtimali en yüksek olan polisle bir akşam daha geçirmekten kurtulabilirdim. Bu gerçek bir ödüldü. Gözetim daha sonra başlayabilirdi. Aslında başlasa daha iyi olabilirdi. Herkes yattıktan sonra Bay V'nin evini kontrol edebilirdim.

Dışarı koştum, giderek daha da öfkelenen Ian'a tekrar parmağımı kaldırdım ve caddeyi koşarak geçtim, sadece bir kez neredeyse kırımını buza çarpıyordum. Kulübenin içinden gelen yumuşak bir parıltı gördüm. Lambası için yağ almış olmalıydı.

Çalılarının arasından dikkatlice geçip yıkılmış yapıya doğru ilerledim. "James?" diye seslendim.

Çok yaklaşmamdan hoşlanmadı, ben de çantayı eskiden kulübe kapısı olan yerin hemen dışına koydum.

"Sandviçinizi buraya bırakıyorum. İçinde bulunduğu durum için özür dilerim."

Bir süre sonra bir homurtu ve ardından bir korna sesi duydum. Bir korna!

Ian bana korna çaldı. Arkamı döndüm ve ona ters ters baktım ama beni görebildiğinden şüpheliydim. Bana korna çalınmayacaktı. Bu kesinlikle bardağı taşıran son damlaydı. Bu gece bitecekti.

Arkadaşlığımızı hemen o anda bitirebilir ve Mable'ın arabasını alabilirdim ama ona neden artık görüşemeyeceğimizi açıklamak istedim. Ve bunu halka açık bir yerde yapmak istedim. Ona güvenmiyordum. Geriye dönüp baktığımda, ona hiç güvenmemiştim. O ilk gece bile.

İki dakika süren kafeye tam bir sessizlik içinde gittik. Korna çalma olayının beni sinirlendirdiğini biliyordu, bu yüzden akıllıca çenesini kapalı tuttu. Ancak taş gibi yüzünün ardındaki duyguları öfkeliydi ve çok şey anlatıyordu. Kızgındı. Bana. Ona kızdığım için. En azından benim tahminim buydu. O kadar küstahlık içinde. Birdenbire ilişkimizin sona ermesi için sabırsızlanmaya başladım.

Ama yanılmışım. Kafenin önüne geldiğimizde motoru kapattı ve bana döndü. "Bu kimin ceketi?"

Sadece fark ediyor muydu? Ne polis ama. "Bir arkadaşımın."

"Ne arkadaşı? Senin hiç arkadaşın yok."

"Peki, canın cehenneme," dedim ve gitmek için döndüm.

O akşam ikinci kez kolumu tuttu. Kıvrımlı bir hareket yaptım ve tutuşundan kurtuldum. O akşam ikinci kez.

"Bak, Ian, aramızdaki bu arkadaşlık olayı gerçekten benim için çalışıyor."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Seninle arkadaş olmayı çok isterdim ama nerede olduğunu bilmiyorsun.

sınırı çizmek için. Dostluğumuzu tamamen sona erdirmekten başka bir seçenek göremiyorum."

Üzerine gelen sakinlik bir işaret olmalıydı. Gerçekten neler yapabileceğinin bir göstergesi. İçinde öfkenin sıcak ve hızlı bir şekilde kabardığını hissettim, ama dışarıdan bakıldığında, bir rahibenin bir fıçı partisinde olabileceği gibi, sevimli bir rezervin resmiydi.

"Özür dilerim," dedi, sesi bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşaktı. "Hadi yemek yiyelim, tamam mı? Sonra bu konuyu konuşabiliriz."

"Konuşacak bir şey yok."

Başını eğdi ve kirpiklerinin arasında toplanan ıslaklığın parıltısını gördüm. Ama duygularının hiçbir yerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göremedim. "Bu işte çok kötüyüm. Biliyorum. Ve üzgünüm, Janey. Seni bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum."

Tanrı'ya şükürler olsun. En azından sonunda arkadaş olmaya geri dönmüştük, o kadar. Bununla yaşayabilirdim. Belki de.

"Yani biz arkadaşız, değil mi?"

Umutlu bir ifade takındı. "Doğru." "Başka bir şey yok mu?"

"Başka bir şey değil. Ben sadece... Sen benim için gerçekten özelsin ve ben sadece

senin için endişeleniyorum."

İyi bir aktör olduğunu kabul etmek zorundaydım ama üzerine bir soğukluk çökmüştü. Bir elini hâlâ kontakta duran anahtarların üzerine koymuş, sanki cevabımı bekliyordu. Benim de biraz rol yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ona gülümsedim ve yönetmenleri her zaman etkileyen o ekstra adımı atarak kollarımı boynuna doladım. Öfkesi tamamen olmasa da dağıldı ve o da bana sarıldı.

Geri çekildiğimde, "Hadi yemek yiyelim, olur mu?" dedim.

Bir mikrosaniyenin çok küçük bir bölümünde göz kapaklarını şüpheyle kıstı.

Ruh halimdeki ani değişim üzerinde uzun süre düşünmesine fırsat vermedim. Arabadan cilveli bir "Açlıktan ölüyorum." cümlesiyle çıktım.

Daha yavaş bir tempoda takip etti, ben de bir kolumu onunkine doladım ve ona binlerce farklı karışık sinyal gönderdim. Ama onun huzuru benim önceliğim değildi. Sadece insanlara yakın olmak istiyordum. Gerektiğinde polisi arayabilecek insanların.

Kesinlikle bir telefona ihtiyacım vardı.

* * *

Sokağı görebileceğim bir yere oturmaya dikkat ederek bir kabine geçtim. Ian yanıma oturmaya çalıştı. Ona arkadaşlığın yapılması ve yapılmaması gerekenler konusunda uyarıcı bir bakış attıktan sonra diğer tarafa geçti.

Böcek kulağından daha sevimli ifadesini tanımlayan minik, peri benzeri bir yaratık olan Shayla bize birkaç menü getirdi. "Bize doyamadınız mı?" diye sordu alay ederek.

"Mükemmel hizmet."

Kıkırdadı, içki siparişlerimizi aldı ve başka bir masayı beklemeye gitti. Reyes'in geleceğini umuyordum. Belki bir ilişkimiz olamazdı, ama kendini gösterdiğinde ona bakabilirdim. Bu takip etmekten çok takdir etmektir. Sanat gibi. Ve porno gibi.

Daha yeni oturmuştuk ki Bay V'nin antika dükkânının arkasında bir kamyonet durdu. Cookie ve benim o sabah kuru temizleme işinin arkasında gördüğümüz kamyoneti daha fazla görmeyi umuyordum. Bir süre sonra çoğu tedarik kamyonetinin nadiren bir iş yerinden kutu *taşıdığını* fark ettim. Onların işi içeriye malzeme kutuları taşımak değil miydi? Peki dışarıya ne taşıyor olabilirlerdi?

Minibüsün hangi tedarik şirketine ait olduğunu hatırlamak için beynimi zorladım ama bir türlü aklıma gelmiyordu.

Temizlik Malzemeleri Deposu.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Hatırlamaya çalışmayı bıraktığım anda birdenbire aklıma gelmişti. Beyaz minibüsün üzerindeki yeşil yazıyı gün ışığı kadar net gördüm, son zamanlarda çok az sahip olduğumuz bir meta.

Ayağa fırladım, kasadan bir kalem aldım ve ismi yazdım. Şirketi daha sonra araştıracaktım. Ne kadar yasal olduklarını görecektim. Şimdilik, tanımadığım dört kapılı kırmızı bir Chevy olan kamyonete odaklandım. İki adam indi ve bagaj kapağını indirdi. Arkada bir tür ekipman vardı. Eğildim ama görmek için çok karanlıktı. Ayrıca, bir çift parmak yüzümde şaklamaya başladı.

Ian'a kaşlarımı çatarken öfkem tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı.

O da kaşlarını çattı, sabrı tükeniyor gibiydi. Küstahlığı her geçen saniye yeni bir aptallık seviyesine ulaşıyordu. Ona neden katlandım ki? Çünkü ilk geldiğimde kimsem yoktu ve o da iyiydi.

"Sen dünyada mısın ki?" diye sordu.

Bir karşılık verdim. Onu halka açık bir yerde yakalamıştım. Bu işi burada tamamen bitirebilirdim ama önce onlar yüklerini içeri taşımadan önce kamyonun içindekilere bir göz atmam gerekiyordu.

Yine de onun duyguları hakkında endişelenmeyi bırakmıştım. "Bana bir quesadilla sipariş et."

"Ne? Nereye gidiyorsun?"

"Geri döneceğim," dedim en iyi Arnold sesimle, aklımın bir köşesinde bir filmde bir repliği nasıl hatırlayabildiğim ve yine kendi adımları nasıl hatırlayamadığımla ilgili bir endişe vardı.

Aceleyle ara sokağın çıkışına gittim ve kapıdan gizlice çıktım, gölgelerde kalmaya çalışıyordum ve Reyes'in ceketini için minnettardım. Neyse ki, orada bir

İki binanın uzunluğunda ufak bir farklılık vardı. Birbirleriyle bağlantılıydılar ama antika dükkânı birkaç metre daha uzundu, bu da bana arkasına saklanabileceğim mükemmel bir bariyer sağlıyordu.

Tuğlaya yaslandım. İki adam bir ekipman parçasını, birkaç siyah spor çantasını ve oldukça ağır görünen birkaç düz kutuyu boşaltıyordu. Hepsini yere koydular ve içeri girdiler.

Bay V onlarla birlikte değildi ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Arkamdan bir erkek sesi konuştu. "Ne yapıyorsun?"

Adamlardan birinin dikkatini çekecek kadar yüksek bir sestti. Adam durdu.

Garrett Swopes'un ağzına bir parmağımı bastırırken etrafı taradım. Buz gibi elimin altı sıcacıktı, gölgesi kaşındırıyordu ve biraz da seksiydi.

Parmağımı ağzından çıkarıp kendi parmağımın üzerine koydum ve adamların bizi fark edip etmediğini görmek için arkama yaslandım. Dükkândan kutuları çıkarmakla meşguldüler.

"Bu da ne?" Garrett'a fısıldadım.

Üzerime eğildi, bölgeyi bir kez daha gözden geçirdi ve sonra fısıldadı, "Plazma kesici."

Kaşlarımı çattım. "Neden plazmayı kesmeleri gerekiyor ki?"

Bana doğru sırtıttı. "Bana ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Bunun dükkân sahibinin şu anki durumuyla bir ilgisi var mı? esaret?"

Hemen ayağa fırladım. "Biliyor musun?" diye sordum, şaşırmış ve tek olmadığım için rahatlamıştım.

Geri adım attı. "Bugün dükkânının önünden geçerken adamları gördüm. Buna bir de gerçekten rahatsız görüldüğü gerçeğini ekleyin..."

"Değil mi? Onları ben de gördüm," dedim, kısmen yalan söyleyerek.

"Bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"I..." Sadece bilmiyordum. Ya Bay Vandenberg'e benim yaptığım bir şey yüzünden bir şey olduysa? Söylediğim bir şey yüzünden? O sabah korkudan ödü patlamıştı, gitmem için sabırsızlanıyordu. Başımı öne eğdim. "Bir şey yok."

Kafenin arka kapısına doğru ilerledim.

"Bir şey yok mu?" diye sordu. Tuğlaya yaslandı ve eline aldığı bir taşla oynadı, nefesi buz gibi havada buğulanıyordu. "Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Neden?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey yapmamak senin doğanda varmış gibi görünmüyor. Arkana yaslanıp insanların acı çekmesine izin vermek."

Bu ima karşısında irkildim ama Bay Vandenberg orada değildi. Onu hissederdim. Onu esir tutan adamlara haber verseydim, ona ne yaparlardı?

"Ya olaya karıştığım için biri zarar görürse? Ya şüpheli davranışları rapor ederek Bay V'nin durumunu daha da kötüleştirirsem? Sanırım ailesi ellerinde."

"Haklısın. Bu duyduğum en sağlam mantık. Ama eğer durum gerçekten böyleyse, neden buradasın?"

Botlarımın burnuyla ayağımın altındaki buzı dürttüm. "Sadece, bilmiyorum, merak ediyorum, sanırım. Yetkililere vermek için bilgi topluyorum. Eğer Bay V ve ailesini nerede tuttuklarını bulabilirsem, polisler onları kaçırırlar daha ne olduğunu anlamadan kurtarabilir." Sadece başını sallayınca, "Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordum. Bay V'nin ya da ailesinin öldürülmeyeceği bir fikir? Çocuklarını çok severim."

Uzun bir süre beni süzdükten sonra, "Sanırım erkek arkadaşın senin için endişelenmeye başladı," dedi. Ian'ın durduğu arka kapıya doğru başıyla işaret etti.

Dışarı süzülen yumuşak ışığa karşı bir siluet. "Burada ne yapıyorsun?"

Garrett'ın yüzündeki gölgeler yumuşak bir sırtışa dönüştü. "Çişimi yapıyorum."

"Garrett'a içeride bir tuvaletimiz olduğunu söylüyordum," dedim, örtbas etmeye çalışarak.

Ian şaşkın bir halde bize katılmak için dışarı çıktı. "Bir adam işerken dışarı çıkıp ona tesislerinizi kullanmayı mı teklif ettiniz?"

"Öyle değildi-"

"Ve kasık işemesi yasadıdır."

Hay sikeyim. Ian bir polisti. Bu küçük eğlenceyi unutmaya meyilliydim.

Her an daha da ilgi çekici bulduğum Garrett'a sert bir bakış fırlattı, sonra bir adım daha yaklaşarak bir yanıt bekledi.

"Evet, dürtü geldiğinde eve gidiyordum." Hiç yardımcı olmuyordu. Özellikle de Ian'ın duruşuyla eşleşip kendisi de bir adım daha yaklaştığında. Meydan okuma etrafımızdaki havada çatırdadı, gerginlik yanıcı oldu.

"Aslında çişini yapmıyordu," dedim yine sinirlenerek. Durumu yatıştırmak için elimi Ian'ın koluna koydum. "Bir dakika içinde içeride olacağım."

Ancak onu yatıştırmak yerine öfkelenlendirdim. "Bana patronluk taslama," dedi dişlerini sıkarak ve bu kez bana döndü. Öfkesi yüzümdeki tüyleri diken diken etti.

Garrett rahat bir adım atıp tekrar tuğlaya yaslandı ve Tanrı'ya şükür durumu değerlendirmeye başladı. Ian'ın neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordum ama bir polise saldırırsa Garrett'ın başına neler geleceğini tahmin edebiliyordum.

Ian'ı da işin içine katmaktan başka çarem yoktu. Eylemlerimizi açıklamak için. "Bak Ian, sanırım yan tarafta bir şeyler dönüyor olabilir."

Bize mahremiyet görüntüsü vermek için onu Garrett'tan uzaklaştırdım.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu, beni tamamen görmezden gelerek.

"Ne? Ian, bir suçu ihbar etmeye çalışıyorum." "Onu gerçekten iyi tanıyor gibisin."

"Beni dinliyor musun ki? Sanırım Bay Vandenberg'in dükkanında bir şeyler oluyor" -sesimi daha da alçalttım- "dedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde sonunda "Ne?" diye sordu.

"Orada adamlar var. Plazma kesicileri var." Gözleri büyüdü, benimle alay ediyordu. "Plazma kesiciler değil."

"Ve bugün, Bay Vandenberg gerçekten üzgün görünüyordu. Sanki bir sorun varmış gibi."

"Elbette yanlış giden bir şeyler vardı. Karısı çocukları aldı ve onu terk etti.

Şehrin her yerinde var."

Vay anasını, bu dedikoducu piliç çok hızlı çalışıyordu. Onunla tartışmayacaktım. Kararını vermişti ve tek umursadığı Garrett'la yaptığım konuşmaydı.

"Onu nereden tanıyorsun? İşten mi?"

Parladım. "Evet. Bazen ona öğle yemeği götürüyorum. Ve bugün, o sadece-"

"Vandenberg değil," dedi, sesi bir şef bıçağı kadar keskin ve parlaktı. "Şu adam. Swopes." Durakladım, sesindeki sertliği fark ettim. Ve ona Garrett yerine Swopes demesi, benim kullanmadığım bir isimdi. Garrett'ı kontrol etmiş miydi? Bunu neden yapsın ki? Her iki durumda da sabrım tükenmişti.

"Biliyor musunuz? Ben kapanışa yardım edeceğim. Belki de eve gitmelisin."

Kolumu tutmaya çalıştı, ama ben ondan uzaklaştım.

"Bu iş bitti," diye fısıldadım, kendi hiddetimi de katarak. "Üzgünsün," dedi, aniden durumu yatıştırmaya çalışarak.

"Evime zorla girdiğini mi? Bana emir verdiğini mi? 'Sadece arkadaş olmak istiyorum' sözünü ciddiye almayacağını mı? Hayır," dedim, ses tonum alaycılıkla damlıyordu.

"Gerçekten bittiğimizi mi söylüyorsun?" "Ian, biz hiç başlamadık."

"Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."
Öfkeyle kollarımı havaya kaldırmak istedim. "Zamana ihtiyacım yok, Ian. Gitmene ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun."

Bu kez etrafımda alevlenen öfke bana aitti. O devam ederken üzerimde bir sıcaklık parıltısı hissettim.

"Kimsen yokken ben senin yanıdaydım."

"Minnettarım Ian, ama sen bir polissin. Bu senin işindi. Bu sana hayatımı borçlu olduğum anlamına gelmiyor."

Kaşları çatılmıştı. "Öyle değil mi?" "Bu da ne demek şimdi?"

Benden uzaklaştı ve Garrett'a son bir kez daha ters ters baktı, Sonra da kapıyı arkasından çarparak kafeye girdi.

"Yani," dedi Garrett, "aranız iyi mi? Gerçekten mutlu görünüyorsunuz."

"Beni savunmaya çalışmadığın için teşekkür ederim." Ve bu süreçte kendini tutuklattığın için.

"Nedense yardımına ihtiyacın olduğundan şüpheliyim." Ne kadar tatlı bir söz.

"Çılgın piliçler genellikle oldukça serttir." Ya da değildir.

"Onun hakkında ne yapacaksın?"

"Ian? Ne demek istiyorsun?"

"Bunun gerçekten son olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Şey, evet, sayılır. Yani, ona öyle olduğunu söyledim."

"Çünkü bu psikopatlarla çok işe yarıyor."

Haklıydı. İlk günden beri ondan çelişkili hisler alıyordum.

Alışılmış bir yalancıydı, korkunç öfke sorunları vardı ve günlerce aynı gömleği giyerdi. Kesinlikle zihinsel sorunları vardı. Sonra yine, hiç tanımadığım biriyle karanlık bir sokakta duruyordum. Öfkeyle ona doğru döndüm ve sokağın sonunda duran bir çocuk gördüm.

"Bu Osh mu?" Garrett'a sordum.

Çocuk elleri cebinde duruyordu, aldığı nefesler etrafını buğulandırıyordu, bu yüzden yüzünü görmek zordu ama kaç genç silindir şapka takardı ki? Omzunun üzerinden bize doğru baktı, sonra aynı hızla sokağa geri döndü.

"Öyle görünüyor," dedi.

O sırada bir araba yanaştı. Oş eğildi ve araba tekrar uzaklaşmadan önce şoförle konuştu.

Telaşla, "Uyuşturucu mu satıyor?" diye sordum.

"Hayır, bence o bir erkek fahişe."

Nefesim kesildi. Elimi kalbimin üzerine koydum. Çok gençti. Ve kesinlikle göz kamaştırıcıydı. Önünde koca bir hayat vardı. Neden?

"Sorun değil," dedi Garrett. "O uzun zamandır bir fahişe."

Yumuşak bir şekilde güldüğünü fark edene kadar kalbim kırıldı.

Ona ters ters baktım. "Benimle alay mı ediyorsun?" "Hiç de değil. O bir erkek fahişesi. Sor ona."

Kollarımı kavuşturduktan sonra, "O sadece bir bebek." dedim. "Bebekmiş, kığımın kenarı."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Onunla daha bugün tanıştım."

"Tamam, pes ediyorum. Yemek yemeye gidiyorum. Aç mısın?"

Cevap vermeden önce sokaktan aşağıya, Oş'un durduğu yere baktı. Çevresel görüşümde Oş'un iyi bir beyefendi gibi şapkasını eğdiğini ve sonra uzaklaştığını gördüm.

"Yapmasam daha iyi," dedi Garrett. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Senin kaybın," diye takıldım ama bana ciddi bir ifade takındı. "Gerçekten de öyle."

9

Kahve olmadan, sadece iki yaşında uzun bir çocuğum.

-T-SHIRT

Kafeye, o sıcak kafeye geri döndüğümde Shayla tabakları masamıza yerleştiriyordu. Ya da benim masama, çünkü Ian gitmeye davet edilmişti.

Endişeyle başını kaldırdı. "Um, randevun..."

"Gitti," diye onun yerine ben bitirdim.

"Gitmesini ben istedim." "Oh, mükemmel o zaman."

O sırada tüm bu sıcaklığın nereden kaynaklandığını fark ettim. Reyes birkaç metre ötedeki bir masada oturmuş, menüyü inceliyordu. Adımlarımı yavaşlattım, aniden her saç telimin yerinde olmadığını farkına vardım. Tek umudum dudaklarımın tekrar morarmamış olmasıydı.

Shayla bana fazladan salsa getirdiğinde standıma geçtim -beni çok iyi tanıyordu- MedicAlert bilekliği floresan ışığında parlıyordu.

"Vay be kızım," dedim hayranlıkla. "Tıbbi bilekliğini süslemişsin. Bu harika."

Güldü ve sahte elmasların mümkün olduğunca çok ışık almasını sağlamak için salladı. "Babam benim için yaptı."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle," dedi ve yürümeye başladı.

Yemek yerken ara sıra Reyes'e baktım, asla sahip olamayacağım ama yine de beni korkutacak kadar güçlü bir şekilde arzuladığım bir adamdı.

Üzerinde daha önce giydiği gömlek vardı, sadece düğmeleri ilikliydi ve Ceketi yoktu. Bu gerçek yumuşak bir telaş seline neden oldu. Başka bir ceket olduğunu söylerken bana yalan mı söylemişti? Onun tek ceketini almamın imkanı yoktu.

Ellerimi sildikten sonra masasına doğru yürüdüm. Motelden aniden ayrılmıştım ve ona bir özür borçlu olduğumu hissediyordum. En azından, davetsiz misafirliğim için öne süreceğim bahane buydu.

Çok pahalı bir parfüm sıkmişti ve ben yaklaştıkça parfüm bana doğru yayılıyordu. Sadece düğmeli bir bluz giymiş olmasına rağmen hiç üşümüş görünmüyordu. Aslında kollarını sıvamıştı. Onun kendi kendisinin fırını olduğunu anlamaya başlamıştım. Kendi ısını ürettiyordu.

Beni yürürken izledi. Standımdan ayrıldığım andan beri beni izliyordu, bakışları kirpiklerinin gölgesinde parılıyordu.

Önünde durduğumda başını kaldırdı. "Bayan Doerr," dedi, ismini karışık bir içki gibi söyleyerek.

"Bay Farrow. Yaptıklarım için özür dilemek istiyorum-"

"Hayır, yapmadın," diye araya girdi, ağzının bir köşesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Peki." Bir sandalye çektim ve karşısına oturdum. "Bu senin tek ceketin mi?"

"Hayır," dedi. Yalan söylemiyordu ama bu yanında başka bir ceket olduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ eski sevgilisinde ya da başka bir yerde olabilirdi.

"Bu gece giymemeyi mi tercih ettin? Yılın en soğuk gecelerinden birinde?" Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Ceketini geri ister misin?" Çıkarmaya başladım ama elini kaldırdı.

"Sende kalsın. Sana daha çok yakışıyor."

Belli ki hiç aynaya bakmamış. Asla. "Beni yutuyor."

"Elimden gelse ben de seni yutardım."

İçimde sevinç ve şaşkınlık bir arada yaşanıyordu ve utanarak başımı eğdim. "Eğer geri istersen, bana haber vereceğine söz verir misin? Benimki birkaç gün içinde elimde olur." Yine cevap vermedi, ben de onu "Söz mü?" diye teşvik ettim.

Bir elimi masanın üzerine koymuştum. Uzandı ve parmak uçlarını benimkilere dokundurdu. Temas bir elektrik akımı gibiydi ve nabzım kendi ritminde tökezledi.

"Yemin ederim."

Elimi çektim, kafam karışmıştı. Belli ki hâlâ eski sevgilisine takıntılıydı. Bunu hiç belli etmiyordu. Ama bana karşı da gerçek bir ilgi hissediyordu. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O son ayrılığından kurtulana kadar uzak durmalı mıydım, durmamalı mıydım? İsteyeceğim son şey, ribaund kızı olmaktı. O ilişkiler asla uzun sürmedi.

Ayrıca, ayrılmak için ayağa kalkmadan önce hızlıca el sallarken, zaten bir kocam olabileceğini düşündüm. O benim hakkımda ne düşünürdü?

"Sana başka bir şey getireyim mi Janey?" Shayla sordu.

Kafe kadınlarla dolmaya başlamıştı. Reyes ne zaman ortaya çıksa böyle olması garipti. Shayla onun cazibesine karşı bağışıklığı olan tek kişi gibi görünüyordu ve nedenini bildiğimden emindim. Diğer iki garson işleri kontrol altına almıştı, ben de Shayla'dan bir dakika benimle oturmasını istedim.

Yarın büyük bir gündü. Shayla'ya, komi Lewis'in Francie'ye verdiği kadar mücadele şansı vermek istiyordum. Her şey planlandığı gibi giderse, Lewis'in kuzeni bize sahte soygun yapacaktı. Lewis onu nakavt edecek ve Francie aşık olacaktı. Ama içimden bir ses Shayla'nın onun aşkını Francie'den daha çok hak ettiğini söylüyordu. Francie Lewis'i görmezken Shayla görüyordu. Ona her baktığında bunu hissediyordum.

"Bir saniye oturabilirim," diyerek karşımdaki kabine geçti.

"Lewis hakkında ne düşünüyorsun?"

Onu hazırlıksız yakalamıştım. Bir tırnağını çiğnemek için parmak uçlarını ağzına götürdü. İşaret parmağının arkasından, "Bence o harika biri," dedi.

"Ben de istiyorum."

Muhtemelen uzun süredir aşık olduğu adamı düşünürken ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Okuldayken bana karşı çok iyiydi."

"Okula birlikte mi gittiniz?"

Başını salladı, coşkusu bulaşıcıydı. "Ah, evet. Çok zekiydi. İneğin tekiydi ama tam bir inek değildi."

"Evet, giydiği Star Trek tişörtü her şeyi anlatıyor."

"Değil mi? Kırmızı. Anladın mı?"

Kaşlarını çattığımda, "Sanki kadere meydan okuyor. Anlıyor musunuz? Sanki

'Kırmızı gömleği giyeceğim' diyor. Neyin var göster bana, evren.'"

"Tüm bunları kırmızı gömlek mi söylüyor? Etkileyici."

Başını salladı, sağ yanağında belli belirsiz bir gamze belirdi. "Çoğu insan onu anlamaz ama okulda zeki ama zeki gibi davranmayan bir çocuktü. Herkese karşı nazikti."

Lewis hakkında bunu anlayabiliyordum. Göremediğim şey ise Shayla'nın neden hiçbir şey söylemediğiydi. Onunla flört etmeye bile kalkışmamıştı. "Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

Gözleri fincan tabağına dönüştü. "Bunu yapamazdım. Yani... O... O değil-"

"Buna ne dersin?" Panik atak geçirmeden önce onu durdurarak söyledim. "Merhaba demeye ne dersin? Bilirsin, belki grubu hakkında bir sohbet başlatırsın."

Lewis'in grubu Something Like a Dude'dan bahsedince biraz eridi.

"Bütün erkekler kendileri hakkında konuşmayı sever. Harika olacak."

Bunu yapıyordum çünkü Francie'nin hayatını kurtarmak gibi kahramanca bir hareketin bile onun dikkatini Reyes'ten uzaklaştırmayacağını hissediyordum. En azından uzun süreliğine. Shayla onun kırık kalbinin parçalarını toplamak için orada olabiliirdi.

"En azından bir düşün." Başıyla onayladı.

Quesadilla'mı bitirdim ve yeterince beklediğime karar verdim. Gözetlemem, Bay Vandenberg'in ailesinin nerede tutulduğunu bulmam ve bir şekilde onlara yardım etmem gerekiyordu. Eve yürürken adımlarım hızlıydı ama bu bir arabanın beni takip etmesini engellemedi. Siyah ve şık bir arabaydı. Fark etmemiş gibi davrandım ve yürümeye devam ettim. Sonunda araba durdu ve ben de yolun geri kalanını neredeyse koşarak eve döndüm.

Mable'ın 1990 model Ford Fiesta'sının anahtarları bende olduğu için doğruca arka bahçesine koştum ve çalıştırdım. Çok çirkindi ama beni A noktasından B noktasına götürdü. Ve neyse ki ısıtıcı gerçekten iyi çalışıyordu.

İnternette Bay V'nin adresini buldum ve arabayla Philipse Malikânesi'ne gittim. Şehrin benden daha lüks bir yerinde yaşıyordu. Şehrin her yeri benimkinden daha lüks sayılırdı ama onunki süper lüks bir yerdi. Kesinlikle parası vardı. Adamların neden onun parasını alıp gitmediklerini merak ediyordum. Belki de o kadar basit değildi. Belki de tüm gelirini hedge fonlarına, çalılık fonlarına ve iki yıllık lahana fonlarına bağlamıştı.

Yatırım tavsiyesi verme konusunda çok kötüydüm.

Vandenberg'lerin evinin önünden geçtim, yaklaşık yarım mil uzağa park ettim, eve doğru yürümeye başladım, tekrar arabaya bindim, yaklaşık çeyrek mil uzağa kadar sürdüm ve sonra tekrar indim. Buz gibi rüzgâr etrafımda savruluyor ve giysilerimde bulabildiği her açıklıktan içeri giriyordu. İhtiyacım olduğunda doğaüstü bir fırın neredeydi?

Hayatımı tehlikeye atarak, üstünde bir şeyler olan demir bir çiti aştıktan sonra karanlık eve doğru koştum. Tüm perdeler kapalıydı ama içeride tek bir ışık bile yanmıyor gibiydi. Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Uzandım. Ama hiçbir duygu hissetmedim. Nabzım hızlandı. Eğer bu evde değillerse, kaçırılanlar Vandenbergleri herhangi bir yerde tutuyor olabilirlerdi.

"Naber, *chiquita*?"

Arkamda Angel'ın sesini duyunca sıçradım ve onu kovmayı düşündüm. Ama önce ona bugün kulak misafiri olduğum konuşmayı sormam gerekiyordu.

"Bu adam sana zorluk mu çıkarıyor?" diye sordu.

"Hangi adam?" Başıyla işaret ettiği yere döndüm. Yaşlı bir adam benden iki adım ötede durmuş, elindeki sopayla beni dürtmeye çalışıyordu. Cisimsiz bir sopa. Elinde sopayla mı ölmüştü? Elleri titriyordu, o yüzden ıskalıyordu, bu da işime geliyordu.

"Bir şeyi araştırıyorum. Bu eve girip içeride kimse var mı diye bakabilir misin?"

"Senin için, *aşkım*, ne istersen. Sonra da öpüşebiliriz."

"Dostum, sen on iki yaşında gibisin. Gerçekten mi?"

Omurgasını dikleştirdi ve tam boyuna yükseldi. Tam 1.80 boyundaydı. "Öncelikle, ben on üç yaşındayken öldüm. Ama bu yıllar önceydi. Şimdi gerçekten yaşlıyım, bilmiyorum, kırk falan."

"Sanırım yine de pas geçeceğim."

Başını salladı ve hızlıca "Ne kaçırdığını bilmiyorsun" dedikten sonra ortadan kayboldu.

İçimden bir ürperti geçti. Kaç yıldır ölü olduğu umurumda değildi. Çocuk on üç yaşındaydı. Sonuç olarak. Göğüs kafesimde yumuşak bir dürtme hissettim ve çubuğu kenara ittim.

Yaklaşık otuz saniye sonra Angel tekrar dışarı çıktı. "Görünürde sıcak bir beden yok. Neler oluyor?"

Cevap vermeye başladım, sonra ne olur ne olmaz diye sordum: "Sıcak beden derken, orada soğuk bedenlerin de olduğunu ima etmiyorsun, değil mi?"

"Ölü insanlar mı?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

"Hayır. Ölü de yok. Ama gerçekten sinirli bir kedi var."

"Oh, hayır!" Bir dürtmeyi daha savuşturdum ve saldırganıma bıkkın bir bakış fırlattım.

Sopayı kaldırdı ve gözüme sokmaya çalıştı. Ne oluyor be?

Onu tekrar fırçaladıktan ve yeni bir türü tanımlamaya çalışan Charles Darwin'in yaşlı versiyonundan uzaklaştıktan sonra Angel'a "Sence aç mıdır?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kıkırdayarak. "Gidip sormamı ister misin?" Gözlerim hayretle açıldı.

"Kedilerle konuşabiliyor musun?"

"Kahretsin, hayır, kedilerle konuşamam. Ne oluyor lan?" Kaşları, taktığı bandananın hemen altından kırışmış, gözlerinde parlayan kahkaha bir gösterge ise hakaret ediyormuş gibi yapmıştı. Bu onu daha da sevimli gösteriyordu. Hatta daha genç.

Ama beni reddetti. İskelet sistemi olmayan serseri bir çocuktan tavır almamın imkanı yoktu.

"Bak, yarım pint," dedim, donmuş parmaklarımı kirli tişörtünün içine sokarak. Burun buruna gelene kadar onu kendime çektim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, o yüzden küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak, oraya geri dön ve bana içeri girmenin bir yolunu bul ki kediyi kurtarabileyim." Onu ittim. Kuşkusuz çok sert değildi.

Yakışıklı yüzünde yavaş bir Cheshire sırıışı belirdi. "Lanet olsun, kızım. Cadillac büyüklüğünde bir setin var. Ben de seni utangaç, tatlı ve çaresiz sanıyordum."

Dişlerimi sıkıp tekrar gömleğine uzandığımda, teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

Parmak uçlarım gömleğine dokunduğu anda ortadan kayboldu. Şanslıydı. O zaman.

Angel içeriye girmenin bir yolunu ararken, ben de karanlıkta gülünç olan dışarıyı kontrol ettim. Bırakın kilitli bir malikânenin içinde bir yol bulmayı, öteki dünyanın ötesini bile iki adım önümü görecektik kadar zor görebiliyordum. Özellikle de Darwin her beş saniyede bir beni dürtüyorken.

"Cidden, dostum. Durmalısın."

"Anladım!"

Sıçradım ve etrafımda döndüm. Angel arkamda duruyordu.

"Bir köpek kapısı var. Büyük bir tane. Oradan içeri sıkışabilirsin." Başka bir sırtışıyla savaştı. Şüpheli bir sırtış.

"Pekala, ne yakalayacaksın?"

"Yakalamak yok. Sadece, kıyafetlerinle sığacağını sanmıyorum. En iyisi onları çıkarman." Onu terslediğimde, "Onları kirletmek istemezsin." diye ekledi.

"Olmuyor. Olmuyor."

Evin arka tarafına doğru yürüdük ve bana köpek kapısını gösterdi. Neyse ki haklıydı. Büyük cins bir köpek içindi. Çok kırırdıysam sığabilirdim. Bu onu mutlu etmeli.

Reyes'in ceketini çıkardım ve anında pişman oldum. Soğuk hava beni buz dolu bir okyanus gibi yuttu ve buz gibi havayı ciğerlerime çektim. Aslında bunun bir faydası olmadı. Dört ayak üzerine kalktım ve plastik kapıyı ittim. "Kesinlikle bir el fenerine ihtiyacım var."

"Nedenini bilmiyorum. Güneş gibisin."

Ama ben omuzlarımı kapı çerçevesinden geçirmeye çalışmakla meşguldüm. Önce onları, sonra kaburgalarımı, sonra da kıçımı kesti. O bölgede bir şey hissettiğimde, "Angel, Darwin kıçımı dürtmekten vazgeçse iyi olur," dedim.

"Öyle," dedi kıkırdamasını bastırarak. "Yemin ederim."

Gözlerimi devirdim ve kıçımı aniden açılan küçük delikten içeri soktum. Acıdı. Çerçeve bacaklarıma sürtündü. Kesinlikle moraracaktım. "Tamam," dedim, nefes almak için sırt üstü uzandım. "Kedi nerede?" Ama cevap vermesine gerek yoktu. Kedi köşeden kafasını uzattı, Sonra da saçımı mıncıkladı.

"Hey, kedicik," dedim bana bir hamle yapmadan bir mikrosaniye önce.

İğneye benzeyen pençeleri yüzümün yarısını kopardı. Çığlık attım ve parçalanmış kalıntılara tutundum. Kedi bu fırsattan yararlanarak mırıldandı ve bana sürtündü.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Daha yüksek sesle mırıldandı ve arada bir boğuk bir miyavlama sesi çıkardı, zarif daireler çizerek döndü. Kabarıktı. Gri. Ölümcül.

Elime baktım. Kanla kaplıydı. Ya da bir parmağımda ucunda biraz kan vardı. Her iki durumda da yüzüm çok fena acıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Bütün kediler kötüdür. Bilginiz olsun."

"Bütün gece kediyle mi oynayacaksın yoksa yiyecek aramama yardım mı edeceksin?" "Zaten yardım ediyorum." Ayağa k a l k t ı m ve kendimi fırçaladım, sonra başladım dolapları karıştırıyorum.

Mutfaktaydık. Angel dolap kapaklarını açamadığı için, dolapların arasından geçip gidiyor ve arıyordu. Ayrılmaya karar verdik. Angel üst katı aldı, ben de alt katı.

Ona seslendim. "Hazır buradayken Vandenberglerin nerede olduğuna dair ipuçları da aramalıyız. Belki de tutuluyorlardır.

Bir motelde ya da onun gibi bir yerdeymişler ve esir alanlar telefon rehberinden bir tane aramışlar. Açık bir telefon rehberi görüyor musun?"

"Diğer insanların bilgiyi sizin gibi işlediğini düşünmüyorum. Kötü adamlar bir motel bulmak için telefon rehberine

bakmazlar." Arayışıma ara verdim. "Neden olmasın?"

"Plazma kesicileri vardı. Belli ki bu boku planlamışlar. Onlar son dakikada bir motel arayacak değiller. Bir hizmetçinin her an içeri girebileceği ya da Vandenberg'lerin duvara vurarak SOS sinyali verebileceği bir motel."

"Haklısın. Çok aleni. Şansın yaver gitti mi?"

"Ya kedilerini hiç beslememişler ya da kedi mamaları tamamen bitmiş."

"Harika. Gidip biraz almam gerekecek."

"Neyi merak ediyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Neden biriyle çıkamıyorsun?"

Adam homurdandı. "Hayır, sayılır ama köpeği merak etmiyor musun?"

Çamaşır odasındaki dolapların en üst sırasının neler sunduğunu görmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Ne köpeği?"

"Kapıyla birlikte giden köpek."

Sustum. Neden bunları düşünmemiştim? Tek başımaydım. Burada ve şu an dışında hiçbir şeye odaklanacak dikkat sürem **y o k t u** .

"Bir köpek gördün mü?" Etrafa temkinli bir şekilde

bakarak sordum. "Hayır. Bu nereye gidiyor?"

Malzeme dolabının arkasında bir kapı bulmuştu. Dolabın içine girdim.

"Bir kapı için tuhaf bir yer."

"Burası bir bodrum."

"Güzel."

"Bekle!" diye bağırdı ama ben çoktan kapıyı açmışım.

Önce pis koku çarptı yüzüme, keskin kokusu neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden oluyordu. Ağzımı kapattım ve ne koktuğumu anlayamadan geri çekildim: ölüm. Burnumu yaktı ve korkunç bir dehşet duygusu üzerime çöktüğünde öğürme refleksimle savaştım.

"Hayır," diye fısıldadım. Görüşüm anında bulanıklaştı.

"Lütfen, hayır." "Janey, bekle!" Angel öyle dedi ama ben ahşap merdivenlerden aşağı uçtum.

Bir floresan ışık hareket sensörüne bağlı olmalıydı, çünkü otomatik olarak yanıp söndü ve güzel siyah ve ten rengi bir kürk yığını gördüm. Vandenberg'lerin bir Alman çoban köpeği vardı ve onu esir alanlar öldürmüştü. Beton zeminde yatıyordu ve yan tarafında çok az kan vardı.

Ellerimi ağzıma kapattım. Büyüleyiciydi. Muhteşemdi. Nihai koruyucu. Ve en büyük bedeli ödemişti. Onu sevmek için titreyen elimi uzattım. Çok hareketsizdi. Çok sessizdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı kalın kürkünde gezdirdim. Kulaklarını okşadım. Muhteşem hayvanın üzerine eğildim ve fısıldadım, "Denedin, değil mi oğlum? Söz veriyorum onları bulacağım."

"Janey," dedi Angel. Bir kolunu omzuma atmış, hafifçe çekiştiriyordu. "Gitmemiz gerekiyor."

Başımı salladım, güzel köpeği son bir kez okşadım ve sonra ayağa kalktım. Biliyordum ki Artık Vandenberg'leri kaçırانların ciddi olduğunu ve ailenin ciddi bir tehlike altında olduğunu biliyordum. Polise bildiklerimi anlatmaktan başka çarem yoktu. Ama beni evde yakalarlarsa, Vandenberg'lerin içinde bulunduğu tehlike, haneye tecavüz ettiğim gerçeğinin içinde kaybolup gidecekti.

"Tamam," dedim yüzümü silerek, "911'i arayacağım, kediye alıp kaçacağım. Polisler gelecek ve köpeği bulacaklar. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar."

"İyi plan, ama belki de önce kediye yakalamalısın."

Doğru. Kediye aldım, takım için birkaç vuruş yaptım, sonra Angel'a bir telefon görüp görmediğini sordum.

Etrafına bakındı. "Hayır."

"Harika." Evi tekrar aradık, bu sefer bir telefon arıyorduk ama bulamadık. "Sabit hatları yok herhalde. Bütün malikanelerde sabit hat olduğunu sanırdım."

Angel, "Bir ankesörlü telefona gidip isimsiz bir ihbarda bulunmanız gerekecek," derken kedi bir darbe daha aldı.

"İyi fikir. Sadece bir sorunum var."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu, parmağını kedinin burnunda gezdirerek.

Kedi ona doğru hamle yaptı ve ben şaşırdım. Onu gerçekten görmüştü. Belki de o kadar da deli değildim.

"Kediye köpek kapısından nasıl geçireceğim?"

Durumu değerlendirmek için döndü. "Önce kediye geçirmeniz gerekecek."

"Ya kaçarsa?"

"Dostum, o bir kedi. Bu kasabanın canına okuyabilir."

"Bu yardımcı olmuyor. Oh, bekle." Mutfak tezgahının üzerindeki kavanozdan bir kurabiye aldım. "Bu onu meşgul eder."

Kediye kurabiyeyle baştan çıkardıktan sonra kurabiyeyle köpek kapısından dışarı attım, sonra da kediye içeri ittim. Bu sırada neredeyse ölümcül birkaç yara aldım - lanet olası kedi - ama işe yaramış görünüyordu. Ben peşinden kapıdan içeri girmeye çalışırken kedi olduğu yerde kaldı.

"Biliyor musun," dedi Angel, başımda dikilerek, "kapının kilidini açabilirsin."

"Siktir." İçeri girdim, kapının kilidini açtım ve hayatımı kurtarmak için koştum. Ya da Mable'ın arabasına. Kedi hırpalanmaktan pek hoşnut değildi ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

pençelerinden kaçmak için elimden geleni yaptım. Acele etmemiz gerekiyordu. Çünkü kapıyı açtığım anda alarm çalmaya başladı.

Ayrılan Darwin'in yanından koşarak geçtik ve kendimi kötü hissettim. Onu terk ediyormuşum gibi. Kolundan tuttum ve onu arabaya götürmeye çalıştım. Kımıldamayı reddedince, onu çektim.

"Janey, cidden, gitmeliyiz."

"Charles!" Yüzüne doğru bağırdım. Dikkat kesildi. Eğer gerçekten adı buysa bu çılgınlık olurdu. Ya da gerçekten Charles Darwin olsaydı. Arabayı işaret ettim. "Çekil!"

Peşimizden koştu. Ben pençeleri jiletli, uçucu bir tüy yumağını tutarak arabaya binmeye çalışırken Angel da Charles'a yardım etti.

Sonunda onu içeri soktum ve arka koltuğa attım. Tısladı. Kelimenin tam anlamıyla. Angel Charles'ı arabaya bindirdikten sonra kontağı çevirdim ve caddeye doğru hızla ilerledim. Yaklaşık iki blok ötede U dönüşü yaptım, sonra da polisleri izlemek için park ettim. Neyse ki onlar gelmeden önce oradan uzaklaşmıştık.

Melek omzuma dokunup işaret etti.

"Kahretsın." Charles olmadan gitmiştim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor olmalı. Gidip onu getirebilir misin?"

"Ya polisler gelirse?" diye sordu. "Sen görünmezsin."

"Tamam." Ortadan kayboldu, sonra Charles'ın yanında yeniden belirdi ve onu arabaya kadar götürdü. Onu tekrar içeri soktukten sonra, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kedi mi?"

"Ölü adam."

"Emin değilim. Sadece, bilmiyorum, bir şekilde kendimi mecbur hissediyorum." "İlginç," dedi ön camdan dışarı bakarak.

Ş u anda arka koltukta tam arkamda oturan Charles başımın arkasını dürttü.

"İlginç olan ne?" "Ne mi?"

"İlginç olan ne?" "Sen."

"Nasıl?"

"Ne?"

Benimle resmen dalga geçiyordu. "Nasıl ilginç olabilirim ki?" "Ş u anda değ ilsin. Ama eğer ikimiz de soyunursak-"

Charles beni tekrar dürttü. Arkamı döndüm ve o da gözlerime saldırdı. Tekrar.

Dalından kaçtım, sonra ona ters ters baktım. "O hayalet sopasını elinden söküp alacağım bayım. Beni oraya geri getirme."

Ve beni üçüncü kez dürttüğünde, ben de aynen öyle yaptım. Elinden aldım, ikiye böldüm ve pencereden dışarı fırlattım.

Charles bana öyle bir baktı ki - sanki hiç bakmadı - sonra toparlandı ve başladı

parmağıyla beni dürttü. Direksiyonu sıkıca kavradım ve sabırlı olmak için dua ettim. Angel haklıydı. Onunla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. İkisiyle de. Neyse ki kedi Charles'ın kol saatine ateş etmekle meşguldü.

"Ş imdiye kadar burada olmaları gerekmez miydi?" Angel sordu.

"Evet, öyle olmalı." Endişelenmeye başlamıştım. Yirmi dakika sonra polisler gelmeyince endişem daha da arttı.

"Bekle," dedi Angel. Ortadan kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı. "Alarm kapalı."

"Ne oluyor be? Kontrol etmeleri gerekmiyor mu?"

"Önce onu ararlarsa olmaz."

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Aradılar. Onun numarasını aramış olmalılar. Şirkete bunun bir kaza olduğunu söylemekten başka çaresi yoktu. Ama bu Bay V'nin muhtemelen hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor."

"Hala polisleri arayacak mısınız?"

"Hayır. Tutsaklar şu anda gergin olmalı. Herhangi bir şey onları harekete geçirebilir. Onları kayıplarını -ve Vandenberg'lerin boğazlarını- kesip kaçmaya ikna edebilir."

Charles sonunda parmağıyla kafamı dürtmeyi bırakmıştı. Kafamın her santimini dokunarak inceleyerek frenolojiye terfi etmişti.

"Ne yapacaksın?"

Angel'a döndüm, gidenler benim için katı olsalar da, çoğunlukla içlerini görebildiğim için şükreliyordum. Charles şimdi göz çukurlarımın şeklini ve burun deliklerimin büyüklüğünü inceliyordu.

"Etrafta dolaşıyoruz."

"Tabii ki," dedi. "Gezeriz. Biraz rahatlarız. Bebeklere bakarız."

"İnsanlar hâlâ bebek diyor mu?" Arabayı çalıştırırken ona sordum.

"Ne? Yapmıyorlar mı?"

"Şehirde dolaşacağım ve onu *hissetmeye* çalışacağım. Bu aptalca mı?"

"Sadece evli olduğu ve muhtemelen şu anda okşanmak istemediği için."

"Onun duyguları. Bugün çok güçlüydüler, belki onları yakalayabilirim."

"Charles yüzüne yapışmışken araba kullanmanın güvenli olduğundan emin misin?" "Muhtemelen değil."

* * *

Saatlerce araba sürdük. Kedi maması ve bir şişe su için durduktan sonra yani. Evime geldiğimizde kedi horluyordu, Charles'ı Kuzey Washington civarında bir yerde kaybetmiştik ve Angel bana Lucinda Baca ile neredeyse üçüncü aşamaya geçtiği zamanı anlatıyordu. Hikâyeleri sürükleyici olsa da ben yorgun, hayal kırıklığına uğramış ve endişeliydim. Hiçbir şey hissetmemiştim. Sleepy Hollow ve Tarrytown'daki tüm sokakları tek tek aradım ama bir sonuç alamadım.

Arabayı Mable'ın arka bahçesine park ettim, kediye kucağıma aldım ve evimin önüne doğru yürüdüm.

"Onunla evlenmek istedim," dedi Angel ve ben onun hikâyesine geri döndüm. İfadesi kaybettiği her şeye odaklanmamı sağladı.

"Üzgünüm, Angel. Nasıl öldün sen?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bu uzun bir hikaye. Belki yarın?" "Tamam."

Geri adım attı ve bunu yaptığında ortadan kaybolmak üzere olduğunu öğrenmiştim. Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Teşekkür ederim. Bu geceki tüm yardımların için. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"İyi olacaktın. Sen her zaman iyisin."

"Belli ki beni iyi tanıımıyorsun," dedim yumuşak bir kahkaha atarak.

Onu bıraktım ama gözden kaybolmadan önce eğildi ve yanağımdan öptü. Sonra tekrar geri çekildi ve gözden kaybolmadan hemen önce, "Seni herkesten daha iyi tanıyorum" dedi.

Yumuşak bir soluk, soğuk havayı dişlerimin üzerinden ciğerlerime çekti. Onu yakalamak için hamle yaptım ama ıskaladım. Bunu büyük bir güvenle söylemişti. Beni tanıyor muydu? Kim olduğumu biliyor muydu? Keşke sadece onu düşünerek bir şekilde onu geri çağırabilseydim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi Tanrı bilirdi. Sedef hastalığı gibi düzensizdi.

Kapımın kilidini açmak için döndüm, ama bir şeyler yerinde değil gibiydi. İçeriye baktım ve yatak odasındaki ışığın yandığını gördüm. Dairemden ayrıldığımda yanmadığını bildiğim bir ışıktı bu, çünkü iki gün önce yanmıştı.

10

*Çok fazla kahve içtiğinize dair işaretler:
Terlemiyorsun. Süzülüyorsun.*

-İTERNET MEME

Mable'ın arabasında uyuduktan ve Denzel'i şiddetle özledikten sonra ertesi sabah işe kedinin sürüklediği, yarısı yenmiş ama bir şekilde hala hayatta olan bir şey gibi görünerek gittim. Ne yazık ki umurumda değildi. Nihayet o sabah Vandenberg'lerin kedisi Satana'yı -kişiliğine göre ona bu ismi vermiştim- ve Leroy adında bir iki-dörtlülle evime girmeye cesaret edebildim.

Evime giren her kimse çoktan gitmişti ama içeri girecek cesareti topladığımda duş almak için çok geçti. Aslında arabada uyumuş da değildim. Titriyordum, endişeliydim ve aklım birkaç saniye bile durmuyordu. Eğer Bay Vandenberg ve ailesini bulamazsam polise gitmekten başka çarem kalmayacaktı. Aileyi tehlikeye atacak protokolleri vardı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Bobert'in bana yardım edebileceğine dair büyük umutlarım vardı.

Reyes'in ceketini üzerime daha sıkı çekerek Cookie'ye doğru yürüdüm. Beni donarak ölmekten koruyan ceket. Ayrıca Satana çok fazla vücut ısısı yayıyordu.

"Bobert bir şey öğrendi mi?" Cookie'ye sordum.

Bana şöyle bir baktı, sonra kahve fincanına yöneldi. Ona bu koyu iksirden çoktan içtiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Uyuyamadığım zamanlarda, ısınmak için yerel bir markete gidip kahve alıyordum. On iki kez. Bu yüzden gün için oldukça heyecanlıydım. Sol gözümde bir kene oluşması ve S'lerimi çok az gevelemem dışında her şey yolundaydı. Vandenberg'leri bulup polise gidecektim.

Ama yeni demlenmiş Java'nın kokusu, hurdalıklardaki arabaları çeken mıknatıslardan biri gibi davranıyordu. Yüzüme yapıştı ve beni kendine çekti. Karşı koyamayarak Cookie'yi tencereye kadar takip ettim ve Reyes gibi kokan, onun gibi hissettiren, o yapamadığında beni kucaklayan sıcak ceketı soydum. Onu olabildiğince içime çektikten sonra ceketı koluma geçirdim ve Cookie'nin bana uzattığı fincanı aldım.

"Espresso makinesini tekrar kullanmayı denedin mi?" Bluzundaki güzel kahverengi lekelere dikkat ederek ona sordum.

"Evet. Benden nefret ediyor."

"Sana söyledim, Uzi gibi. Kısa, kontrollü patlamalar. Aksi takdirde huysuzlaşıyor."

"Biliyorum. Biliyorum. Dün gece hiç uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Neden sordun?" Sadece güzel bir kaş kaldırdığında, pes ettim. "Hayır ama çok düşündüm. Ve çok fazla kalori yaktım." Titremek bunu yaptı.

"Bu bir artı. Sen ne buldun?" Dixie -bana hızlıca bir göz attıktan sonra- ön kapıların kilidini açmaya giderken o da kendi fincanını aldı. Düşündüğümde daha kötü görünüyor olmalıydım. Saçlarımı evcilleştirmeye çalışmış, sonra da içimdeki rock yıldızına uymaya karar vermişim.

"Dünyadaki açlığı nasıl tedavi edeceğimi ve zamanda nasıl yolculuk yapacağımı buldum." "Bildiğim iyi oldu."

"Tek sorun, bir uzay yük gemisi, biraz plütonyum ve bir solucan deliği bulmamız gerekecek."

"Zaman yolculuğu için mi?"

"Hayır, o dünyadaki açlık için. Zaman yolculuğu olayı çok daha kolay. Sadece gevşek ahlaklı bir milyarder yatırımcıya ihtiyacım var." "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Sana bahsettiğim aileyi biliyor musun?"

"Rehin tutulabilecek olan mı?"

"Evet. Evlerinde değiller. Ve başka nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

bak."

Bana bön bön baktı. "Onların evine mi gittin?"

"Duh."

"Yalnız mı?"

"Duh." Bir yudum daha aldım. "Ee, Bobert?"

"Henüz bir şey yok. Görüşmesi gereken adam dün gece başka bir telefon aldı."

Lanet olsun. Belki de FBI'ı arayıp isimsiz bir ihbar bırakmalıyım. İ durumu açıklamayı umuyordum ama neler yaşadığımı bilecek biri varsa o da Cookie'dir.

Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Polis sizi ciddiye almadığında ne yaparsınız?"

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı.

"Bilirsiniz, bir şey *gördüğünüzde* ve bunu rapor ettiğinizde." Vurgu için bir tırnak işareti ekledim. Sadece bir tane, çünkü fincan ve her şey, ama sanırım ne demek istediğimi anladı.

Dixie bizi canlandırmak için ellerini çırttı. Keskin ses sinir uçlarıma - kafeinle marine edilmiş sinir uçlarıma- hücum etti ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Canlanın hanımlar. Bugün çok güzel bir gün olacak."

"Gülümsüyor mu?" Cookie sordu.

Ona doğru baktım. "Sanırım öyle." "Hiç bu kadar erken gülümsemez."

"Kimse bu kadar erken gülümseyemez. On yedi eyalette yasadışıdır."

O sırada Dixie hızla yanımıza geldi, sırtışı tamamen insan olamayacak kadar geniş ve parlaktı. Lanet olsun. O bir uzaylıydı. Tek mantıklı açıklama buydu.

"İyi haberlerim var." Gözlerini kırıştırdı. Isırmamızı bekledi. Onun yerine bir yudum daha aldığımızda, hareketlerimiz tamamen senkronize olmuştu, ellerini sallayarak küstahlığımızı görmezden geldi. "Yeni bir aşçımız var. Bu sabah Sumi'ye katılacak."

"Bunu bize dün söylememiş miydin ve Sumi pek heyecanlanmamıştı?" diye sordum ama o cevap veremedi, o kadar erken saatte görmeyi hiç beklemediğim adam kafeye girdi, yürüyüşü her zamanki gibi yırtıcıydı.

Ağzım açık kaldı, zamanın şuruba batırılmış gibi yavaşladığı birkaç çarpıcı saniye boyunca onu izledim. Ceketini kendime çektim. Muhtemelen geri istiyordu. Bunun için onunla kavga edersem ne kadar tuhaf görüneceğini merak ettim. Saç çekmekten korkmuyordum.

"Reyes," dedi Dixie biraz fazla neşeye. Ceketten haberi var mıydı? "Kızlara söyledim ve herkes çok heyecanlandı."

"Bekle," dedim, çenem açık kalmıştı. "Aşçı o mu?"

Reyes yaklaştıkça Dixie başını salladı, bakışları güdümlü bir füze gibi bana kilitlenmişti.

Cookie'yi göz ucuyla fark ettim. Ama dikkatimi çeken onun davranışları değildi. Hiç şaşırmamasıydı. O biliyordu!

Ben de ona bakakalmak istedim ama gözlerimi ondan ayırmamaya karar verdim.

doğaüstü bir varlık, benim huzurum için çok yakın duruyordu.

"Herkesi tanıdığınızdan emin değilim," diye devam etti Dixie. "Bunlar Cookie ve Janey. Mutfakta da Sumi ve Kevin var, ilk vardiya komimiz." Bana dirsek attı. "Reyes mükemmel bir aşçıdır. Bence çok etkileneceksin."

Ortama seksenlerin saçları kadar garip bir sessizlik çöktüğünde, Dixie'nin bir yanıt beklediğini anladım.

Kekeleydim ve "Eminim olacağım" dedim.

Reyes mutfağa dönmeden önce, "Güzel ceket," dedi. "Buna inanabiliyor musun?" Dixie sordu.

"Hayır."

"Kasabanın yarısı ona aşık. İş için harika olacak."

Dışarıdaki pencereden baktım. Sumi, beni bir kürdanla öldürebilecek çivi gibi sert şef, Reyes'e hepimiz gibi vurulmuştu. Ne oluyor be?

Dixie'ye baktım. "Bundan emin misin?"

Büyük Kanyon sırtışıyla beni şerefletirdi. "Kesinlikle." Sonra göz kırptı ve eğildi. "Adam yemek yapabiliyor."

Dixie gittiğinde Cookie'ye "Bu yanlış görünüyor," dedim. "Her açıdan. Yani, onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Bir seri katil, uyuşturucu satıcısı ya da bir-"

"Süper model mi?" Cookie sordu. Haklıydı.

"Ama," dedim kaşlarımı kaldırarak, "bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Göz kapakları genişledi ve bakışları sanki bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi sola doğru kaydı. "Hiç sanmıyorum."

"Bunu biliyordun," diye suçladım, sesim... suçlayıcıydı.

"Ne?" diye sordu, çenesini düşürerek. Dudaklarımı Kilise Kadını gibi büzdüğümde pes etti. Kilise Kadını'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Tamam, yaptım." Sert bakışlarım altında soldu, özür dilermiş gibi görünmeye çalıştı. Ama işe yaramadı.

Şaşkına dönmüştüm. "Nasıl? Ne zaman? Nasıl?"

"Dixie bana dün sen karyolada baygın yatarken söyledi."

Yalan söylüyordu. En azından kısmen. Ama hangi kısımları hakkında yalan söylediğini anlayamadım.

"Oh."

Ancak çok geçmeden bunun bir önemi kalmadı. Gösteriyi izlemek için geri döndük. Reyes önlüğünü başına geçirdi, bağlarını beline doladı ve düzgün bir düğüm attı. Ön kollarındaki kaslar her hareketle birlikte esnedi. Pazuları küçük bir çabayla kasılıyor ve geri çekiliyordu. Bir adam nasıl olur da kıyafetlerini giyerken de çıkarırken olduğu kadar iyi görünebilirdi?

Bize doğru dönene kadar başlarımızı birbirine yasladık ve manzarayı hayranlıkla seyrettik. Bu noktada elimizdeki göreve atladık. Bu görev Cookie'nin bir havlu kapıp tuzluğun kapağını parlatması ve benim de peçeteleri düzeltmemden ibaretti. Tanrım, doğaçlamada berbattık. Ama birdenbire Cookie'nin nasıl bildiği değil, her şeyin nasıl ortaya çıktığı umurumda olmaya başladı. Yani, Reyes? Burada mı? Kafede mi? Her sabah bütün sabah?

Bu benim ya en büyük fantezimin gerçekleşmesi ya da en kötü kâbusum olurdu.

Her zamanki gibi günümüze devam ettik. Biraz da çalıştık. Bay P yanında striptizci ve karnında şeytani bir embriyo gibi şeytanla geldi. Genelde içindeki şeyi görmezden gelmeye çalışırdım ama hareket etmişti. Dönmüştü. Sadece birazcık. İşini bitirdikten sonra ne olacağından endişelenmeme yetecek kadar.

Gebelik dönemi. Bu Bay P'ye zarar verir mi? Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?

Dün gece beşinci fincan kahveden titrerken yaptığım tek şey Erin hakkında bir plan yapmaktı. Ürpertici Çürüyen Kadın'ı kızının resminde görebilen tek kişi bendim, bu yüzden belki de kadının gerçek bir tehdit mi olduğunu yoksa sadece fotobombing yapmayı mı sevdiğini öğrenebilirdim. Tamamen tesadüf de olabilir. Ama Erin'in önceki iki bebeğinin de ölmüş olması birden aklıma bir şüphe çekirdeği düşürdü. Hayır, daha çok bir tuğgeneral şüphesi gibi.

Öncelikle Erin'in telefonunu alıp tüm resimlerini kontrol etmem gerekiyordu, bu yüzden o gün yapılacaklar listemde bu da vardı. Ama o saat on birde gelene kadar bunu yapamazdım. İkinci planım, eğer işe gelirse Bay V'ye bir mesaj iletmekti.

Her sabah o saatlerde ortaya çıkan aynı adam, Cookie'nin bölümündeki bir kabinde belirdi. Her zaman aynı saatte aynı kabinde otururdu. Onu merak etmiştim. Kırışmış sarı saçları ve kibar bir yüzü vardı ama benimle hiç konuşmadı. Yüzüme bile bakmazdı. Bir şeyler üzerinde çalıştığını düşündüm. Bunu anlayabilirdim.

"Cookie, yandaki Bay Vandenberg için kahvaltı siparişimiz var. " Dixie dedi ki. "Devralmak ister misin?"

Şimdiden mi? Bay V'nin bir şey sipariş etmesi için çok erken. Saat 10'a kadar açmadı bile.

Elimi kaldırarak ileri atıldım. "Onu ben alacağım!" dedim. Paniklemiş ve planladığımdan çok daha coşkulu bir şekilde bağırmıştım.

Reyes yaptığı işe -yani o güne kadar gördüğüm en seksi yumurtaları çevirmeye- ara verdi ve meraklı bakışlarını bana yöneltti.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Alabilirim. Bay V'ye bir şey sormam gerekiyor.

lamba."

Dixie kaç müşterim olduğunu not aldı.

"Senin bölümünle ben ilgileneceğim," dedi Cookie. "O lambanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Onu öpebilirdim, kız kıza gidebilirdim, çok aşkıttım.

O anda onunla birlikte olmak istedim. Ama arzumu kontrol altında tuttum. "Teşekkürler, Cook. Bir dakika bile sürmez."

Reyes'in ceketini giydikten sonra paket siparişimi aldım ve sadece bir kez arkama bakacağıma yemin ederek dışarı çıktım. Baktım da. Omzumun üzerinden baktım. Reyes hâlâ kirpiklerinin altından gizemli bir şekilde beni izliyordu. Heyecandan tüylerim diken diken oldu.

Hissettiğimde Bay V'nin dükkânının yarısına bile gelmemiştim. Stresi. Endişeyi. Ardı arkası kesilmeyen korku. Bu berbat bir şeydi ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Ön girişte durdum ve planımı uygulamak için cesaretimi topladım. Bir süre sonra en iyi gülümsememi takındım ve sanki buranın sahibiymişim gibi içeri daldım.

Dün Bay V'nin başında nöbet tutan adam bugün yine sabah vardiyasına bakıyordu. Bana baktı ve ondan yayılan mutlak bir aşağılama dalgasını hissedebiliyordum. Ya saçlarım düşündüğümünden çok daha kötüydü ya da beni bir kâfir olarak görüyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Hey, Bay V," dedim, bir yandan da en iyi gülümsememi takınarak, iradeniz dışında tutulduğunuza dair hiçbir fikrim yok.

Gözlüklerini düzeltti. "Günaydın, Janey."

"Siparişinizi aldım. Şunu imzalarsanız." Fişi ona doğru ittim.

"İmzalayayım mı?" diye sordu, kafası karışmış gibiydi. Bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü her zaman nakit ödeme yapardı.

Benim de kafam karışmıştı çünkü bir hırıltı duydum. Alçak, çakıllı bir gümbürtü.

masanın diğer tarafından geliyor.

Bay V'nin tereddütü kafir düşmanı adamın dikkatini çekti. Onun Kâfirlerden Nefret Edenler ve Örgü Örenler Kulübü'nün başkanı olduğundan emindim. Ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü, fişe bakmak için getirdiğim yiyecek torbasıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Ki bu sadece bir fişti. Tam bir çaylak değildim. Her hareketim tamamen yasal görünmeliydi. İnsanların hayatı tehlikedeydi.

Ama Bay V'ye yaklaştığı anda hırıltısı şiddetlenerek patladı. havlamalar ve kan donduran hırıltılar. Yine de iki adam da kayıtsız görünüyordu.

"Ah," dedim, havlamaların arasından duyulacak kadar yüksek sesle konuşarak, "pardon, bugün şarj etmeyecek miydiniz?"

Her iki adam da bana iki kafam varmış gibi bakınca, şöminemin üzerinde harika duracak küçük antika bir hokkaya hayran kaldım. Eğer bir tane olsaydı.

Bay V. muhtemelen daha fazla istenmeyen ilgiden kaçınmak için oyuna devam etti. "Bugün olmaz."

"Oh, tamam o zaman. Yirmi dört elli olacak."

Olabildiğince rahat bir şekilde, bakışlarımın mağazanın arka tarafına doğru kaymasına izin verdim. Başka bir adam daha çalışıyor olmalıydı. Bu sefer dört yemek sipariş etmişlerdi ama hiçbiri ön tarafa gelmemişi.

Başkan yiyecek torbasını Bay V'nin küçük masasına götürüp incelemeye başladığında köpek biraz sakinleşti. Ben de bu fırsattan istifade ederek asıl amacımı gerçekleştirdim.

Sol avucumun altından bir not çıkardım - üzerinde "Her şey yolunda mı?" yazıyordu - sağ avucumu ise tırnaklarım sabırsızlıkla birbirine vururken davetsiz misafirin görebileceği şekilde tuttum.

Bay V durakladı. İçindeki korku o kadar hızlı arttı ki başım döndü. Omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı, sonra yeniden parayı saymaya odaklandı. Bir süre sonra bana yalvarırcasına bir bakış attı.

Başını hızlıca salladı. Soruma hayır demiyordu. Bu işin peşini bırakmam için bana yalvarıyordu.

Ama yapamadım. Henüz değil. Notu ters çevirdim ve nefesimi tuttum. Bay V'yi soğukkanlılığını tamamen kaybetmediği için tebrik etmeliydim. Ve bu süreçte muhtemelen ikimizin de ölümüne neden oldu.

İkinci notta ailesinin yanında olup olmadığını sordu. Yıkılacak sandım, duyguları çok kırıllandı. Bir filin kafesindeki yumurta kabukları gibi.

"Yirmi üç, yirmi dört ve elli sent," dedi. "Oh, ve senin için dört dolar, tatlım."

Tekrar bana baktığında başını salladı, hareketi o kadar hızlıydı ki İnce, neredeyse kaçıırıyordum.

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece durdum. Ona nasıl yardım edeceğimi. Ailesi ellerindeydi. Eğer tehlikede olan tek kişi o olsaydı, birlikleri çağırmama izin vereceğinden emindim. Ne yazık ki durum böyle değildi. Hareketlerimi onu esir alan kişinin görüş alanından uzak tutarak elini hızlıca sıktım. Onu bırakmadan önce, dikkatimi çekmek için elini sıktı ve sonra bir kez daha bir şey yapmamam için yalvarırcasına başını salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona da bana yaptığı gibi hızlıca başımı salladım ve anladığımı söyledim. Köpek tezgâhın arkasında inledi ve sonra serin, ıslak bir dilin parmaklarımı yokladığını hissettim. Cevap vermedim. O anda köpeğin de Artemis gibi gitmiş olması gerektiğini anladım.

"İyi günler," dedim ve neredeyse zıplayarak dükkândan çıktım. Ama şimdi masanın önünde oturan köpeğe bir göz attım ve içimi hüznü bir sevinç duygusu kapladı. Bu Alman çoban köpeği idi. Dün geceki köpek. Eğer tüm köpeklerin ya da tüm hayvanların öldüklerinde geride kalabilen ruhları varsa, neden sokaklar hayvanların hayaletleri ile dolu değildi? Her gün en az beş ölü görüyordum ama Artemis dışında

Gördüğüm diğer tek hayvan Alman çoban köpeğiydi. Belki de köpek sahiplerini korumaya çalışırken öldüğü içindi. Belki de kendi isteğiyle geride kalmıştı, ölüm gibi küçük bir şey yüzünden görevinden kaçmak istemiyordu.

Ve eğer diğer tarafa geçtiyse, sadece onlar için bir cennet var mıydı? Ve bir köpek cenneti neye benzerdi?

Çok fazla cevaplanmamış soru vardı. Beynim onlarla dolup taştı. Dükkândan ağzımda buruk bir tatla ayrıldım, nasıl devam edeceğim konusunda kafam daha da karışmıştı. Bobert'in buluşma ayarladığı adamlarla konuşmaya cesaret edebilir miydim? Ian'a çoktan söylemiştim. Vandenberg'lerin evinin alarmını çalıştırmıştım. Onları daha da tehlikeye mi atmıştım?

Sonuç olarak: Ailesini bulmak zorundaydım ve bir planım vardı. Ne yazık ki.

o akşama kadar beklemek zorunda kalacaktı. Bay V'nin birkaç aile fotoğrafı vardı ve çekildikleri zaman çocukları kaç yaşında olursa olsun hepsi aynı kulübede çekilmişti. Ya bir kulübesi vardı ya da kulübesi olan birini tanıyordu. Belki de onu kaçıranlar bunu öğrenmiş ve onları orada rehin tutuyorlardı. Bu çok mantıklı. Komşu yok. İzole bir yer. Etraftaki ağaçlar ve çalılıklarla iyi kamufle edilmiş. Ve kolayca korunuyordu. Yoldan gelen herkesi kilometrelerce öteden görebilirlerdi. Yaprakların çoğu çoktan dökülmüştü ve resmi olarak kış olmasa da, kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Bundan sonra gün oldukça normal ilerledi. Eğer gözlerinde sevgi olan bir sürü kadın normalin bir göstergesiye. Tıka basa doluyduk. Açıldığımızdan beri doluyduk. Reyes iş için iyi olabilirdi ama nasırlarım için kötüydü. Ya da nasırım olsaydı olurdu. Olmadığım için çok şanslıydı.

"Sumi," dedim dikkatini çekmeye çalışarak.

Yedinci kabinin siparişlerine acilen ihtiyacım vardı. Kıkırdayan çocuklarla doluydu ve onları dışarı çıkarmam gerekiyordu. Ne zaman rock yıldızına baksalar

kıkırdamaya başlarlar ve yüz ifadesini kaşlarının konumuna kadar tartışırlardı. Ağzının eğimine. Bakışlarındaki imalar. Filmleri sever miydi? Video oyunları oynar mıydı? Onları sever miydi?

Eğer bir çocuk tacizcisi olsaydı yapardı.

Söylemek istedim ama onların çırpınan küçük kalplerini kırmayı kendime yediremedim. Özellikle de sabahtan beri aynı şeyi yaptığım için. Hızlı bakışlar atıyordum. Her hareketini analiz ediyordum. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordum.

Yapışkan bir durumun önünü kesmem gerekiyordu. Reyes'in, aşkını ilan eden bir çocuk kulak misafiri tarafından yanlış anlaşıldı diye soruşturulmasına gerek yoktu. Yokuş aşağı hızla gidebilecek bir şey varsa o da pedofili şüphesiydi. Sonu hiç iyi bitmedi.

Sumi son fantezisinden sıyrılıp bakışlarını Reyes'ten ayırdıktan sonra başını salladı ve bana ihtiyacım olan tabakları getirdi.

Onları aceleye getirdim, birkaç içki doldurdum, sonra daha fazla ketçap almak için depoya gittim ve orada ayrılmış bir kadınla yüz yüze geldim. Tedirgin bir kadın.

"Neredeydin?" diye sordu bana doğru yürürken, adımları öfkeli ve agresifti.

"Geri çekilin," dedim, işaret parmaklarımla çarpı işareti yaparken sesim yumuşak bir tıslamaya dönüştü. Çünkü fiyaskonun tekrarlanmasını istemiyordum.

"Oh, kes şunu." Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı, uzun kızıl saçları sessizce oynuyordu. "Rocket sana gerçekten kızgın."

Rocket'in bir erkek olduğunu varsayabilirdim. "Ben... pardon? Bekle." Öne atıldım ve omuzlarından tuttum. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Duh. Seni bulmam çok uzun sürdü. Neyin var senin? Işığın mı? Her yerde. Ve Rocket çıldırıyor. Cidden.

Sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi. Meleklerle ilgili bir şey ve ne kadar kızgın oldukları. Sana, doğal olarak. Ve bir tanrı olayı var. Oraya gidip onu sakinleştirmelisin."

"Geri dönmek mi? Nereye geri döneyim? Ben nereliyim?" "Aman Tanrım. Şunu keser misin artık?"

Onu dişleri takırdayana kadar sallamama bir mikrosaniye kalmıştı ki Arkasından kalın, dalgalı bir siyahlık yükseldi. Tökezleyerek geri çekildim. Şeytani bir sis gibi yerden yükseliyordu. Çünkü ancak şeytani bir sis bu kadar tehditkâr olabilirdi.

"Hey," dedi kadın, en az benim kadar şaşırılmış bir halde etrafına bakınarak.

"Ne-?"

Başka bir kelime daha söyleyemeden karanlık ağzını kapattı. Gözleri yuvarlaklaştı ve yardım ister gibi bana baktı.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım ama ben bir şey yapamadan kara duman onu yuttu. Yine de ne yapabilirdim ki? Ne yapabilirdim ki? Kabaran duman dağıldığında, o gitmişti.

"Hayır!" İleri atıldım, her yerde onu arıyordum. Paspas kovalarında. Depo raflarının arkasında. Hardalın altında.

Az önce ne oldu öyle? Ve neden derim güçlü bir şey tarafından kavrulmuş gibi yanıyordu? Kızgın bir şey mi? Her neyse, muhtemelen hayatı boyunca kimseyi incitmemiş olan o zavallı kadını susturmak istiyordu. Sadece bana kim olduğumu söylemesini engellemek için. Nereli olduğumu.

Bir kutunun üzerine çöktüm. Beni burada tutan bir şey mi vardı? Kapana mı kısılmıştım? Bir tutsak mıydım?

Yemek alanına geri döndüğümde bölümüm patlamıştı. Erin ve Francie gelmişti, hatta Dixie Shayla'yı erkenden çağırmıştı. Lewis de otobüse yardım etmek için oradaydı ve ikinci vardiya aşçısı Thiago önlüğünü giyiyordu.

"Ne olmuş ona?" Cookie bulanıklaşarak yanımdan geçerken bana sordu. Hâlâ şeytani sisi sindirmeye çalışıyordum. Reyes'e döndüm. Omuzlarından bir pelerin gibi siyah dumanlar dökülen tek kişi oydu.

Cookie yine aceleyle geçti ve "Sarışın saat 10'da" dedi.

Geçiş penceresinden siparişimi alırken on numaralı masaya göz attım. Reyes yemek pişiriyordu, depodaki şeytani sisten tamamen habersizdi. En azından öyle görünüyordu.

"Ne olmuş ona?" Ben seslendim.

Cookie'yle bir sonraki karşılaşmamızda, "Bir benzerlik görebiliyorum" diyecek kadar durakladı.

Homurdandım, sesim geceleyin geçen bir gemideki sis düdüğüne benziyordu. "Lütfen. Bana hiç benzemiyor. Ben de nadiren kışkımda bir sopayla dolaşırım."

"Kışkımda sopa yok." Ona şöyle bir baktı, sonra da "Büyük bir şey değil" dedi.

Sarışın Louis Vuitton'unu yanındaki koltuğa koyarken ben de yanına gittim.

Muhtemelen kendininkini Scooter'dan

almamıştır. "Firelight'a hoş geldiniz."

Kadın bana baktı, gözleri parlıyordu ve ondan gelen güçlü bir beklenti hissettim. İçimde bir umut kabardı. Cookie haklı olabilir miydi?

"Merhaba," dedi utangaç bir gülümsemenin yüzünü yumuşatmasına izin vererek. "Ben Gemma." "Ben de Janey."

İkimiz de bir şey bekliyor gibiydik ve onun beni tanıyamayacağını fark ettim. Tanısa bir şey söylemez miydi?

"Ben sizin garsonunuz olacağım. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Buraya tatile geldim."

"Oh, güzel. Sleepy Hollow'a hoş geldiniz."

"Daha yeni geldim. Programımı temizlemem gerekiyordu."

"Tamam o zaman." Bu konuşma hızla garip ve açıklanamaz bir hal almaya başlamıştı. "Hikayenin hayranı mısın?"

"Hikâye mi?" diye sordu, mavi gözbebeklerinin üzerindeki rimelli kirpiklerini kırıştırarak. "Washington Irving? 'The Legend of Sleepy Hollow'?" Benimkiler maviye yakın bile değildi. Daha çok altın sarısıydılar.

"Ah." Elinin içine doğru güldü ve boğazını temizledi. "Evet. Hikaye. Büyük hayranınızım. Kesinlikle." Tekrar bana baktı, okyanus bakışları beklenti ve... başka bir şeyle doluydu. Sıcak bir şey. "Sen mi?"

"Bayıldım," dedim, gerçekten okuyup okumadığım ya da sadece filmini izleyip izlemediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kütüphaneye bir gezi yapmam gerekebilirdi. "Daha önce tanıştık mı?" diye sordum.

"Emin değilim. Tanıdık geliyorsun."

Davet edilmeden karşısına oturdum. "Gerçekten mi? Beni tanıyor musun?"

Öne doğru eğildi, üzerinde beklenti dolu bir hava vardı. "Bilmiyorum. Beni tanıyor musun?"

Gözlerimi kıstım ve elimden geldiğince düşündüm. Hayatımın son birkaç on yılında üzerime çekilen perdeyi aşmaya çalıştım ama bir türlü aşamıyordum. Cesurca bir çabadan sonra, hayal kırıklığıyla başımı salladım.

"Özür dilerim. Ben-" Neredeyse ona hafıza kaybından bahsedecektim ama müşterilere söylememeyi öğrenmiştim. Sanki birdenbire yumurta ile hamburger arasındaki farkı bildiğim konusunda bana güvenmez olmuşlardı. Ayağa kalktım, çünkü beni muhtemelen nereden tanıdığı aklıma geldi. Haberlerden. İlk uyandığımdaki haberlerden dolayı tanıdık geliyordum. "Sen de tanıdık geliyorsun. O yüzlerden birine sahip olmalısın. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Biraz solgun görünüyordu. "Tabii. Buzlu çay?" "Tamamdır."

Bir bardak buz doldurmak için içecek istasyonuna doğru yürürken yüksek bir ses duydum. Sadece bir kişi bana pıssss diye seslendi. Kıkırdadım ve geçiş penceresinden Lewis'e baktım.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra da "Seninle bugün hakkında konuşmam gerek" dedi.

Oh, kahretsin. Neredeyse unutuyordum. Bugün büyük gündü. Ve yle bir gündü ki

Kötü zamanlama. Sahte bir soygun yapmak için çok meşguldk.

"Dört numaranın yeniden doldurulması gerekiyor," dedi Erin, alaycı bir sesle. Bu kadın benden o kadar nefret ediyordu ki.

"Teşekkürler!" Telefonunu nasıl kaldıracadımlı düşünürken ona öldürücü bir gülümseme ve şımarık bir sa savurma hareketi yaptım. Geçmiş hayatımda ne yaptığım hakkında bilgim olmayabilirdi ama yankesici olmadığımı varsayarak kendimi oldukça güvende hissediyordum.

Cookie ve ben öğle yemeği telaşını nispeten zarar görmeden atlattık. Reyes'in beni izlediğini fark edince kıkırdayan çocuklardan birinden ölüm tehdidi almayı başardım, yani bu bir ilkti. Cookie, kendisini mallarını satmaya çalışmakla suçlayan başka bir adama yemeğini ısmarlamak zorunda kaldı.

Basit bir "Tereyağlı kremalı turtamdan eve götürmek ister misiniz?" cmlerinin bu kadar metaforik algılanabileceğini kim bilebilirdi? Bir turta yapmıştı. Tereyağlıydı. Gurur duyuyordu.

İkiye eyrek kala dibe vurmuştum. Ya da enerji seviyem dibe vurmuştu. Buz gibi bir arabada uykusuz geçen bir gecenin zgvenime ya da ten rengime pek bir faydası olmamıştı. Neyse ki Reyes aldırıyor gibiydi. En azından benden iğrenmiyordu.

Bobert gelmişti, ama konuşamayacak kadar meşguldk. Onu daha sonra yakalayıp durumu açıklamaya çalışmam gerekecekti. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım, bu gerçek olamazdı. şu anda vardiyalarımızın bitmesine sadece on beş dakika kalmıştı. Bu süreyi hırsızlık ve istila ile geçirmeyi planlıyordum.

Birinin mahremiyetine. Ne yazık ki bu yine depoya girmek anlamına geliyordu.

Sonunda mola vermiş olan Reyes'in yanından geçtim. Kafe ölmemişti ama sonunda yoğunluk bitmişti. Deponun kapısını açtım, içeri girmek için bir bahanem olsun diye teslimatçıdan aldığım bir kutu çeşniyi taşıyordum. İhtiyacım olduğundan değil. Biri telefonda haberdar olursa, masum olduğumu iddia edebilirdim. Hardalın bana bunu yaptırdığını söyleyebilirdim. Depoda. Bir şamdanla. Çok güzel bir oyundu ama oynadığımı hiç hatırlamıyordum.

Nefesimi tutarak etrafta duman olup olmadığına baktım. Örümceklerin fil büyüklüğünde olduğu alternatif bir boyuta çekilmek istemiyordum. Herhangi bir duman görmeyince aceleyle içeri girdim ve kapıyı kapattım. Çantası dolabındaki bir kancada asılıydı. Asla kilitlemezdi. Telefonunu bulana kadar karıştırdım. Kapının dışında bir gümbürtü duyuldu. Durakladım. Bekledim. Biraz işedim. Kimse gelmeyince uyandırdım ve kodla kilitlemediği için Tanrı'ya şükrettim.

Resimlerini bulmak kolaydı. RESİMLER başlıklı bir simgenin içindeydiler. Her biri bir öncekinden daha iğrenç olan resimlere göz attım. Ölen kadın hepsinde vardı. Her zamanki gibi ürkütücüydü. Beyaz gözleri parlıyordu ve dişsiz çılgılığı gri bir dili ve kana bulanmış diş etlerini gösteriyordu.

Acıyı sona erdirmek için düğmeye bastım. Yeterince görmüştüm. Ama neden

Onları takip eden bir kadın mı? Anladığım kadarıyla Erin'in bebekleri iki farklı evde vefat etmişti. Biri annesinin evi, diğeri de kocasıyla birlikte şu anda sahip oldukları evi satın almadan önce yaşadıkları evdi. Yürek burkan ölümlerin ardından her ikisinden de taşınmışlar.

Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Nasıl hayatta kaldığını.

Bu düşünceyle birlikte oda dönmeye başladı. Anlamsız c a n kayıpları son birkaç gün içinde ikinci kez tanıdık bir duyguyu tetikledi ve ben onu durduramadan panik içime çöktü. Nefesimi çaldı. Boğazımı parçaladı.

Ellerime baktım. Kollarıma. Boştular. Olmamalıydılar. Bu boşluğun ağırlığını midemde bir kaya gibi hissedebiliyordum. Beni yüzeyin daha da altına çekiyordu. Boğuyordu. I

Bir keresinde bir şey vardı ama nereye koyduğumu unuttum.

Unutmuşum. Unuttum. Unutmuşum.

Çok küçüktü. Çok kırılgandı. Yine de büyük bir güce sahipti, korumaya söz verdiğim bu küçücük şey. Bir gün bölünüp nükleer bir reaksiyona yol açacak tek bir atom gibiydi. Dünyayı ateşe verecekti. Akıl hastalarını özgür bırakacaktı. İnsan ırkının daha önce görmediği bir devrimin ateşini tutuşturacaktı. Ve ben onu yanlış yere koymuştum. Kaybetmişim.

Muşamba zemini kaşındım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Bu çok uzağa gitmiş olamaz.

Hayır. Bekle. Bu bir rüyaydı. Yine rüya görüyordum. Gözlerimi kırdım. Şu ana odaklanmaya çalıştım. Zaman ve mekân duygumu sıkı sıkıya kavramaya çalıştım.

Sonunda tekmeleyerek yüzeye çıktığımda, kontrolsüz bir şekilde titriyordum. Mide bulantısı beni ele geçirdi ve safra boğazımın arkasını haşladı. Yutmaya çalıştım ama yutmak yerine boğuldum, vücudumu sarsarken iki büklüm oldum.

"Janey?"

Cookie'nin sesiyle acıdan titredim. "Kahretsin," dedim koşarak gelip yanımda diz çökerken. "Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"Yok bir şey. Bir şişe hardal düşürdüm."

"Ah, tatlım." Kollarını bana doladı ve psişik olduğunu hatırladım. Muhtemelen bir mil öteden geldiğimi görmüştü. Neyse ki ters yöne doğru koşmadı.

"Ben iyiyim. Teşekkürler."

Dışarı çıktığımızda, Francie Reyes'in karşısındaki kabinde oturuyordu. Flört etmek için elinden geleni yapıyordu ama Reyes meşgul görünüyordu. Baş eğikti. Ağzı sert bir çizgiydi. Ta ki ben geçene kadar.

"Sorun ne?" diye sordu, sesi sertti.

Sorusu beni şaşırttı ama ses tonu beni daha çok şaşırttı. "Yok bir şey. Neden?"

Francie, gerçek bir tehdit olup olmadığını değerlendirmek için mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya çalışarak aramızda ileri geri baktı.

"Her neyse," dedi, görünüşe göre bir sonuca varmıştı, "bana Red diyor. Değil mi? Sanki bana Kırmızı demeye hakkı varmış gibi. Bu arada, bu çok doğal."

Gözlerini benden ayırmıyordu ve ben onun içinde erimek istiyordum.

"Sence de öyle değil mi?" Francie sordu, ama Francie Harikalar Diyarında'nın heyecan verici öykülerinde ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra benimle konuşmadığını fark ettim. Ne yazık ki, konuştuğu kişi onu tamamen görmezden geliyordu.

Alt dudağını ısırdı ve ayağa kalktı. "İşe dönsem iyi olacak."

Onun için üzuldüm. Ya da yakıcı bakışlarıyla beni bir tuz sütununa dönüştürmeye çalışmadan önce öyleydim. Kahretsin ve lanet olsun. Şimdi ikisi de benden nefret ediyordu.

En azından Cookie beni hala seviyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Cookie telefonunu kontrol ederken. "Bil diye söylüyorum."

Tanrı aşkına. "Ne yaptım ben?" Bakışlarımı Reyes'ten ayırıp onu ön kasaya kadar takip ederek sordum.

"Bu." Bir yüzlük uzattı. "Birisi 100 dolar bahşiş bırakmış. masanıza."

"Yok artık." Parladım, elinden kaptım, sonra yasal olduğundan emin olmak için ışığa tuttum. Çünkü bu benim şansım olabilirdi... "Ben zenginim. Bir telefon alabilirim."

"Beni sinemaya götürebilirsin," diye karşı çıktı. "Anlaştık."

"Ya da görmek istediğin şu malikane."

"Oooo," dedim kulaktan kulağa sırtarak. "Rockefeller Malikanesi. Görmek için can atıyordum."

"Bugün gitmeliyiz. Pedikürden hemen sonra."

"Pedikür mü yaptırıyoruz?" "Şimdi yapıyoruz."

Metal olan bahşişlerimizi kağıt olan gerçek parayla değiştirirken güldüm. Cookie benden önce bitirdi. Bunun en büyük nedeni, inatçı bakışlarımın birkaç saniyede bir Reyes'e doğru kaymasını engelleyemememdi.

"Onu davet etmelisin," dedi Cookie.

"Bizimle pedikür yaptırması için mi?"

Kıkırdadı. "Erkekler de böyle şeyleri sever, değil mi?" "O zaman neden Bobert'i davet etmiyorsun?"

"Anlaşıldı. Ceketimi almalıyım."

Reyes'inkini de almalıydım ama önce bahşişlerimi saymayı bitirmeliydim. Sayma konusunda çok kötüydüm.

Orada durmuş on çeyreklik mi yoksa sadece dokuz çeyreklik mi saydığımı düşünüyordum ki bir adam kafeye girdi, bana doğru yürüdü ve silahını yan tarafıma dayadı.

Yengeç keki aşkına. Bugün bunu yapacağımızı unutmuşum.

"Aç şunu. Şimdi." Silahı yine biraz fazla agresif bir şekilde kaburgalarıma dayadı.

Omzumun üzerinden baktım. Gerçekçi görünmesini söylemiştik. Gerçekmiş gibi değil. Yakınına eğildim ve ona fısıldadım. "Sakin ol. Lewis'in buraya gelmesini beklemeliyiz."

Masalar denizinin üzerinden Lewis'in yakınlardaki bir masayı topladığı yere baktım. Sonra Francie'yi aradım. Depodan çıkıp bize doğru geliyordu. Lewis'e gizli bir başparmak işareti yaptım, ki bu aslında coşkulu bir kaş kaldırma hareketiyle birlikte bir başparmak işaretiydi.

İşte buydu. Lewis'in büyük günü. Ama bana kafasını salladı.

Geri mi çekiliyordu? Şimdi mi?

"Bir daha söylemeyeceğim, sürtük. Aç şu lanet çekmeceyi."

Lewis şok olmuş görünüyordu. Ve kafası karışmış. Ve biraz endişeliydi. Vay anasını, çok iyiydi.

Ağzıyla bir şeyler söylemeye çalıştı. "O değil... Ben yapmadım..."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama rock yıldızı olma hayalinden vazgeçip aktör olması gerektiğini biliyordum, çünkü tamamen ikna ediciydi.

Belki biraz fazla inandırıcı.

Lewis olduğu yerde donup kaldığında ve kuzeni beni gereğinden biraz daha sert bir şekilde kasaya doğru ittiğinde, bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini fark ettim. Ya arkamda silah tutan adam Lewis'in kuzeni değildi ya da Lewis'in kuzeni sahneyi çalan bir pislikti. Ben ilkinde doğru eğiliyordum. Ve kendimi böyle şeylere nasıl ikna ettiğimi merak ediyordum. Saçma bir durumun içine çekildiğim özel bir durum hatırlayamasam da, senaryo bana tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Eski bir kazak ya da sevdiğim bir çift eşofman gibi.

Paniklemeye başladım. Adrenalin sinir sistemimde büyük bir düşüşe neden olurken, Lewis'in yüzüne bir sakinlik geldi. Bir kararlılık. Hayatını hiçe sayıyordu. Ve benim hayatımı da.

Ayağa kalktı, çenesini daha da sertleştirdi ve hareketlerinden emin bir şekilde bize doğru yöneldi. Kararlı. Hesaplıyordu. Mermerlerini sotelediğini ve güzel bir Chianti ile yediğini fark ettim.

"Geri çekilin!" diye bağırdı adam Lewis'i fark ettiğinde. Silahını ona doğrulttu.

Francie ne olduğunu anladığında çığlık attı. Shayla şok içinde ağzını kapattı. Ama Lewis, silah ona doğrultulmuş olsa bile yürümeye devam etti. Tam kalbine.

Bir cesurluk vardı, bir de intihara meyillilik.

"Acele et!" diye bağırdı bana, silahını onu yakalamaya gelen devasa, ayı benzeri yaratığa doğrultmuş halde.

Lewis öldürülmeden önce bir şeyler yapmalıydım, ama ne?

Oh, bekle. Ona parayı verirdim ve giderdi. Tamam. Bunu yapabilirim.

Anahtarımı aldım ve kasayı açtım. Dixie birden fazla kez soyulmuştu, bu yüzden para çekmecesine girmek için anahtar gerektiren bir kasa kullanmakta ısrar etti.

Adam saçımdan tuttu ve yüzümü ona doğru itti. Şimdi sadece gösteriş yapıyordu.

"Parayı bir çantaya koy," dedi.

Kasada hiç poşetimiz yoktu, ben de paket yaptırmayı tercih ettim. Pek aldırış etmedi. Avuç avuç para çıkardım ve karton kutuya doldurdum. Vücuduma pompalanan adrenalin bana ateş basması yaşıtıyordu. Üst dudağımda ve gözlerimin altında bir ter çizgisi hissettim. Uzaktan siren seslerini duyduğumda daha da arttı.

Birisi çoktan polisleri aramıştı ve benim ilk endişem Mr. V ve ailesi. Ya onları esir alanlar yetkililerin onlar için geldiğini düşünürlerse? Ne yaparlardı?

Daha yarısını bitirmiştim -büyük banknotlar para kutusunun altına saklanmıştı- ve Lewis her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

"Gelmeye devam et, kaltak," dedi soyguncu ona.

Lewis'in ifadesindeki mutlak kararlılık yüksek sesle inlememe neden oldu.

Hızlandım, soyguncuyu kafeden çıkarmak için acele ediyordum.

İçimi bitirip yemek kutusunu kapattığım anda silah kulakları patlatan bir sesle patladı ve hayatım gözlerimin önünden geçti.

11

Bebekken düşürüldüm.

Harika ve belalı bir havuza.

-T-SHIRT

Ya da hayatımın son bir ayı gözlerimin önünden geçti. Pişmanlıklar ve kötü kararlarla doluydu. Örneğin, dairemin zeminine düşen o York Naneli Patty'yi kesinlikle yemeliydim. Üç saniye kuralı sadece etrafta başka insanlar varken geçerliydi. Ben fark etmeden önce en az bir dakika boyunca orada durduğunu kimse bilemezdi.

Hayır. Hayır. Biliyor olurdum. Kendimle yaşamak zorunda kalırdım ve-
Göz kırptım. Gözlerimi kısıtım. Tekrar göz kırptım. Kimse hareket etmiyordu. Kimse çılgılık atmıyor ya da silah seslerinden kaçmak için eğilmiyordu. Aslında kimse pek bir şey yapmıyordu. Kafeyi, etrafımda yüzen donmuş yüzleri taradım. Herkes Amerikan deneyimi üzerine bir sanat sergisindeki poz vermiş mankenlere benziyordu. Kulaklarım çınılıyordu, muhtemelen patlamadan dolayı, ama sanki suyun altındaymışım gibi geliyordu.

Sonra, mutlak bir netlik anında, çenem dizlerime düştü. Zamanı durdurmuşum.

Gerçekten bir zaman yolcusuydum!

Gözlerimi kapattım. Bu çok sert salladı.

Böyle bir hediye­nin tüm sonuçları zihnimden geçerken göz kapaklarım tekrar açıldı. Aslında hangi zaman diliminden geldiğimi merak ettim. O kadar uzun zaman önce olamazdı. Sen ve ben gibi şeyler söylemiyordum ve ilk günden beri kahve makinesini nasıl kullanacağımı sanki DNA'ma işlemiş gibi biliyordum.

Ama kesinlikle bir zaman yolcusuydum. Dilini bile biliyordum. Kuantum mekaniği. Hiperuzay. Akı kondansatörü.

Ceh
enne
m.

Evet

.

Bu yüzden kimse beni tanı­mıyordu. Muhtemelen henüz doğmamıştım!

Kıpırdanarak soyguncunun elinden kurtuldum. Sonunda ona iyice bakabildim ve yüzünün mümkün olan her yönünü not aldım. Gerektiğinde onu bir ressama tarif edebilmek istiyordum.

Silahın ucundan ateşli bir barut patlaması çıktı. Ve birkaç santim ötede bir mermi havada asılı duruyordu. Gerçeküstü görünüyordu. Esrarengiz. Anlaşılmaz.

Yörüngesini incelemek için etrafından dolaş­tım. Doğrudan Lewis'in kalbine doğru gidiyordu. Kuzeninin onu gerçekten vuracağından şüpheliydim ama sahte bir soygun planladığımız gün gerçek bir soygunun gerçekleşme ihtimali astronomikti. Esrarengiz. Akıl almaz. Belli ki kader bizimle dalga geçiyordu.

Ne yazık ki, bu konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Bir kurşunu durdurabilecek gibi değildim. Ama belki de durdurmak zorunda değildim. Lewis'in ötesine baktım. Kurşun ilerlemeye devam ederse kimse vurulmazdı. Pencereyi parçalayacak ve ara sokakta bir yere düşecekti ama bu diğer seçenekten daha iyiydi.

Tamam. Bu işe yarayabilir. Tek yapmam gereken Lewis'i yoldan çekmekti. Yanına gittim, ellerimi kaslı koluna koydum ve ittim.

Kımıldamadı. Görünüşe göre zamanı durdurduğumda işler sıkışmıştı. Onu kendi isteğine göre büküğümde.

Bileklerime kadar uzanan topuklarımla tekrar denedim. Hareket etti. Çok uzağa değil. Belki bir santim. Ama yapabileceğini anlamam için yeterliydi. Tekrar tekrar ittim, onu döndürüp hızla gelen merminin önünden çekene kadar var gücümle ittim. Şimdi yere kırk beş derecelik bir açıyla duruyordu, bu da zamanı yeniden başlattığımda garip olacaktı. Kesinlikle düşecekti. Bununla yaşayabilirdim.

Bekle. Başka bir muamma kafama dank edince sustum. Zamanı nasıl yeniden başlatabilirdim? Ya yapamazsam? Ya burada sıkışıp kalırsam? Sonsuza kadar mı? Yaşlanıp ölene kadar kaçınılmaz bir zaman döngüsünde mi kaybolacaktım? İpucu almak için *Geleceğe Dönüş'ü* izlemem gerekiyordu ama onu bile yapamadım. Panik başladı ve derin, sakinleştirici nefesler almak zorunda kaldım.

Elbette, eğer durdurduysam, yeniden başlatabilirdim. Ne kadar zor olabilir ki?

Ama böyle bir şeye kalkışmadan önce, elimden geldiğince soyguncu hakkında bir şeyler yapmalıyım. Anında aklıma bir fikir geldi. Önlüğümü çıkardım. Malzeme sertleşmişti. Hâlâ yumuşaktı ama üzerimden çıkınca bükülebilir bir plastik parçası gibi oldu. Yerçekimi kanununa ve aklıma gelebilecek diğer tüm kanunlara meydan okuyordu.

Aceleyle soyguncunun yanına gittim, yüzüne yapıştırdım ve boynuna bağladım.

Başını. Zaman geri döndüğünde onu kızdırmak için yeterli olacaktı. Oyununu bozmak için. Silahı parmaklarından çekip aldım ve Lewis'in yanına, yere bıraktım.

Sonra yaptığım işi incelemek için geri çekildim. Yakın çevredeki diğerlerini kontrol etmeden önce iyi yapılmış bir iş için ellerimi birbirine sürttüm.

Birkaç müşterimiz dehşet içinde oturuyordu. Çılgılın ya da ördeğin ortasında yakalanmışlar, güvenli bir yere kaçmaya çalışıyorlardı. Cookie

daha çok

korkmaktan çok kafası karışmıştı. Kıyamet koptuğunda bir emir giriyordu.

Garip bir şekilde, Erin savaşçı bir prenses gibi duruyordu. Çenesi dışarı çıkıktı. Bacakları hafifçe ayrıktı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sanki adamın kıcını tekmelemeye niyetliymiş gibiydi. İçimde garip bir hayranlık duygusunun kabardığını hissettim. Bir yoldaşlık. Ve birden onunla arkadaş olmak istedim. Birbirimizin saçını ören arkadaşlar gibi değil, ama kesinlikle ölümcül düşmanlardan daha fazlası. Tehlikeye böyle karşı koyabilen biri daha yakından bakılmayı hak ederdi.

Minik ağaç perisi Shayla iş istasyonunda duruyordu, yüzü şokun tanımıydı, dehşet içinde bakarken bir elini ağzına götürmüştü. Çığlık atmıştı. Hayatının aşkı tehlikedeydi. Ben de çığlık atardım.

Kimden bahsetmişken...

Reyes'e doğru yürüdüm. Hâlâ kulübede oturuyordu, koyu yakışıklı yüz hatları öfkeyle doluydu, zengin kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Şimdi benim için bir fırsattı. Yanındaki bankın kenarına oturdum. Sıkışmış

kulağının arkasına doğru kıvırdım. Parmaklarımın arkasını gölgeli yanaklarında ve çenesinde gezdirdim. Sonra eğildim ve dolgun ağzına en küçük öpücüğü kondurdum.

"Seni bin yıldır seviyorum," dedim, çünkü bu doğru görünüyordu. Varlığımın özüne kadar. Ona o kadar çekilmiştim ki canım yanıyordu. Sadece bir gün eski sevgilisini unutması için dua edebilirdim.

Hayır. Bu yanlıştı. Eğer bir şey için dua edeceksem, bu onun mutluluğu için olurdu, sonunda kiminle olursa olsun. Eğer onu seviyorsa, eski sevgilisine bağlıysa, o zaman ona sahip olmayı hak ediyordu. Tabii ki onun da kendisini sevmesi şartıyla.

Uzaktan, alçak bir gümbürtü duydum. Ona doğru döndüm. Ayaklarımın altındaki toprak sarsılmaya başladı. Bir tren sesi gibiydi. Kafeye çarpmak için her türlü niyeti olan hızlı bir tren. Gmbrtnn giderek artmasına rağmen tren olmadığından emin olmak için hızlıca etrafı taradıktan sonra Reyes'e döndüm. O gitmişti.

İrkilerek banktan düştüm ve kıcıımın üstüne düştüm. Başka kimse yoktu. bir santim bile kıpırdamadı, ama Reyes ortadan kaybolmuştu.

Ses daha da yükseldi. Gmbrty göğsümün derinliklerinde hissedebiliyordum. Tren bana çarpmadan ve zaman -evet, etrafımda kükreyen zamandı- yerine geri dönmeden bir saniye önce kanatlı varlığı tekrar gördüm. Yumuşak beyaz tüylerin ve alttaki siyah tüylerin dalgalanması içinde bir adam belirdi. Siyah saçlı, yüzünde aşırı öfkeli bir ifade ve elinde bir kılıç olan çarpıcı bir adam.

Lewis'in yüzünde gördüğüm kararlılığın aynısını ifadesinde de görerek bana doğru ilerlerken geri çekildim. Yaklaştığında kılıcını kaldırdı ve boğazımdan bir çığlık koptu.

Darbeyi engellemek için bir elimi kaldırdım, tek başaracağımın o eli kaybetmek olacağından emindim. Ama bu bir refleksti. Birinin beni ikiye bölmesine verdiğim otomatik bir tepkiydi.

Savurmadan bir kalp atışı önce duman tekrar belirdi. Daha önce depoda gördüğüm dumanın aynısı. Varlığın etrafına yayıldı. Melek. Bir melek olmalıydı.

Melek durdu, önce kılıcını, sonra başını indirdi. Gözlerini dumandan ayırmadı. Kabzadaki tutuşunu sıkılaştırdı. Sonra, beni şaşırtarak konuştu.

Dilin yuvarlak sesli harfleri ve yumuşak sessiz harfleri vardı. Eski, zarif ve bozulmamış bir dildi.

"Göster kendini," demişti ve her nasılsa göksel bir dil bildiğim gerçeği diğer tüm saçmalıklar arasında kaybolmuştu.

Kara sis emre aldırmadı ve meleği görmemi tamamen engelleyene kadar büyümeye devam etti. Ama kükreyen trenin üzerinden bile kılıç şakırtılarını duydum. Ne olduğunu anlayamadan tren bana çarptı. Zaman bana çarptı. Kendimi yüksek bir uçurumdan atlamış ve yüzüstü buz gibi soğuk suya düşmüş gibi hissettim, o kadar sarsıcıydı ki. Nefesim kesildi ama son anda soyguncunun yanında olmam gerektiğini hatırladım.

Ayağa fırladım ve zamanın uyanışına doğru koştum. Yavaş başlayan hareket hızla ilerledi, ta ki ben tam soyguncunun yanındaki yerime kayarken, tamamen geri sıçrayana kadar.

Kurşun camı delip geçti. Camı kırmadı ama kafede artık kapatılması gereken büyüklükte bir delik vardı.

Dengesini sağlamakta zorlanan Lewis tökezledi ve sert zemine düştü ama o sırada bakışları sihirli bir şekilde yanında beliren silaha kilitlendi. Ona doğru hamle yaptı ve yumruğunu silahın kabzasına geçirdi.

Yanımdaki adam yüzündeki bariyeri kaldırmak için çabaladı. Neredeyse komik bir hareketle bariyeri yırtıp attı, sonra da çılgınca silahını aradı. Şu anda ona doğrultulmuş olan silahı.

"Yere yatın!" Lewis bağırdı ve kafedeki herkes yere düştü. Soyguncu hariç herkes. Az önce ne olduğunu anlayamadan sersemlemiş bir halde duruyordu.

Lewis ilerlerken geri çekildim.

"Dizlerinin üzerine çök lan," dedi, sesi aniden tehditkârlaşmıştı.

Shayla bize doğru koştu ama Lewis'in işini yapmasına izin vermek için durdu. Çok az seçeneği kalan soyguncu ellerini kaldırdı ve yavaşça yere çöktü.

inanamayarak diz çöktü.

Yere düşmeyenler sadece Erin, Shayla ve Reyes'ti.

Reyes!

Onu bıraktığım yerdeydi. Yüzünde aynı sert ifade. Aynı asık surat. Onu incelerken kasları gerildi. Çenesi sıkıştı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Kolunu indirip yanına bastırduğunda, farkına vardım. Yaralanmıştı. Göğüs kafesinin üzerinde koyu kırmızı bir leke yayılmış ve giydiği gömleği kaplamıştı.

Nefesim kesildi ve ona doğru yürümeye başladım ama yüz ifadesi daha da sertleşti. Koltuktan kalktı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Peşinden koşmak, onu kontrol etmek istedim ama Lewis'i kötü adamla tek başına mücadele etmesi için bırakamazdım.

Siren sesleri daha da yükseldi ve kendimi olacaklara hazırladım. Polisler. Haber ekipleri. Her şekil ve boyutta aval aval bakan insanlar. Spot ışıkları olmak istediğim bir yer değildi, bu yüzden yavaşça bir sandalyeye çöktüm ve kendimi görünmez olmaya zorladım. Lewis'in en parlak ışınları emmesine izin verecek ve mümkün olduğunca kendime saklanacaktım.

İki saat sonra polisler ifadelerimizi aldı ve kötü adamı tutukladı, Lewis'i cesareti ve dik kafalılığı için hem tebrik ettim hem de uyardım. Zamanı durdurmasaydım ölebilirdi.

Yoksa ben mi?

Olanlarla bir ilgim var mıydı? Reyes'te görüldüğünden daha fazlası olduğu açıktı. Benim doğaüstü eğilimli olanım bile.

Polislerden kaçmayı başarmıştı. Francie ve benim dışımda kimse onun kafede olduğundan emin olamazdı. Ve o konuşmuyordu. Bunun için ona brownie puanı vermeliydim. Çok değil. Belki üç.

Cookie ve ben sorgulamaların çoğunda birlikte oturuyorduk, Bobert de sonradan gelmişti. Cookie sarsılmıştı. Buna hiç şüphe yok. Yine de her şeyi düşündüğümde çok daha iyi idare ediyordu. Kendinden çok benim için endişeleniyor gibiydi. Düşündüm de, Bobert onun iyi olduğunu öğrendiği anda benim için de endişelenmeye başlamıştı.

Ona FBI bağlantısını sormak istedim ama bir oda dolusu polisin önünde bu konuyu açmaya cesaret edemedim. Ian da onların arasındaydı. Yine de bana tek kelime etmedi, yani her kara bulutun içinde gerçekten de bir umut ışığı vardı. Merak etmişim.

Olayın ardından yaşanan kaos, Başkan'ın doğaçlama ziyaretine rakip oldu. Sokaklar kapatıldı. Arabalar arandı. Nedeni bilinmiyordu. Haber ekipleri çevreye yerleşti. Ve beş mil yarıçapındaki herkes durmadan sorgulandı.

"Şu ev olayına gitmeliyiz."

Cookie'ye doğru döndüm. "Ev olayı mı?"

"Malikane. Ama eğer hala istiyorsan."

Aklımı her şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Depresyona girip kendime zarar verme tedavisine başlamayayım diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Gidelim o zaman. Pedikür yaptırıyoruz," dedim Bobert'e lirik, yaklaşan bir sesle. "Bize katılmak istediğinden oldukça eminim."

"Bilmediğimden oldukça eminim," dedi, benim şarkılı sesime uyarak. Eğildi ve elimi tuttu. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa Janey..." Teklifi havada asılı bıraktı ve bir kâğıt parçasını avucumun içine yerleştirdi. Elimini hızlıca sıktıktan sonra ayağa kalktı ve gerindi. "Size iyi eğlenceler kızlar."

Onun gidişini izledik ve başımı Cookie'nin omzuna koydum. "Seviyorum onu."

"Ben de öyle," dedi.

Francie'nin sesi düşüncelerimi böldü. "Reyes! Öyle mi? Her şey -?"

Onun yanından geçti, kaşlarını çatan Ian'ı görmezden geldi ve doğruca bana yöneldi. En azından ters ters bakmıyordu. "İyi misin?"

"Hemen döneceğim," dedim Cookie'ye, sonra onun eteklerini tuttum. gömleğini çıkarıp Ian Jeffries'in kaşlarını çatarak onu arbededen uzaklaştırdım. Nispeten polissiz bir bölgeye geldiğimizde elimi onun yanına götürdüm. Kanla ıslanmış olan tarafına.

Bir sonraki sorumda neye atıfta bulunacağımı anlamasına yetecek kadar elimi üzerine koymama izin verdi. Kıpırdamadı ama bir kobra yoğunluğuyla beni izledi.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi. Sen iyi misin? Ve Reyes, bugün ne oldu?"

"Sen ve arkadaşın bir soygun girişimini engellediniz." "Ve hepsi bu mu?"

"Ben de öyle gördüm." Bana doğru yaklaştı. Duş almıştı ve yarasını sardı.

Zaman durduğunda ona ne söylediğimi düşündüm. Utanarak başımı eğdim ve gevşek bir süpürgelik parçasını ittim. "Başka bir şey görmedin mi? Ya da, belki, başka bir şey duymadın?"

"Ne gibi?"

Elim hâlâ onun yanındaydı, bastırmamaya dikkat ediyordum. Uzandı ve bir parmağını kot pantolonumun kemer köprüsüne soktu. Onunla birlikte olmak çok doğal, çok tatmin edici geliyordu. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi onunla konuşmak. Sanki yıllardır her gün yapıyormuşuz gibi. Ian'ın öfkesinin sıcaklığı bile Reyes'ten aldığım sıcaklığa nüfuz edemiyordu.

Yaklaştı. Elini gördüm ve ona bir üçlük kaldırdım.

"Ne duymalıydım?" diye tekrarladı.

"Hiçbir şey. Bu... aptalca." Yalvarırcasına ona baktım. "Ama kanı gördüm." Başparmağımı sargılarının üzerinde gezdirdim. "Ne oldu?" Melekle dövüşmüş olabilir miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kemerinde asılı bir kılıç yoktu ki. Ama karanlıkla örtülü olduğu gerçeğini inkâr etmek gittikçe zorlaşıyordu. Üzerinden akıyordu. Ayaklarının dibinde birikti. Ve tıpkı kadını depodan çıkaran siyah dumana benziyordu. Bu, meleğin beni ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmasını engellemiştir.

Aklımda pek çok soru vardı. Muhtemelen en önemlisi, neden bir melek, göksel bir varlık beni öldürmeye çalışmıştı? Bu pek çok açıdan yanıltıcı.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Ağzının bir köşesinde bir sırıtış belirdi. "Önce sen."

Elimi bıraktım ve geri çekildim. Yapamazdım. Hâlâ bir çorbalı sandviç kadar deli olma ihtimalim vardı ve hayatımın geri kalanını bir hastanenin akıl hastanesinde kilitli olarak geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ya da daha kötüsü, her gün psikiyatrik ilaçlardan oluşan bir kokteyl içerek.

Kemerimin halkasını bıraktı, sonra parmaklarını çenemin altına koyarak yüzümü kendisine doğru eğdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece inceledi. İnceledi. Başparmağını ağzımda gezdirdi. İçimi ürperten bir açlık titremesine neden oldu.

"Reyes-"

"Burası bir suç mahalli," dedi Ian, elini silahına dayayarak.

Kendime geldim. Reyes elini bıraktı ama Ian'a bakmadı, sanki bunun Ian'ı daha çok kızdıracağını biliyordu. Reyes tartışabilirdi. Hakaretler savurabilirdi. Ona fiziksel olarak saldırabilirdi. Bunların hiçbiri Ian gibi bir adamı görmezden gelinmekten daha fazla öfkelenmezdi.

Ve işe yaradı. Ian'ın öfkesi bir yıldırım gibi içinden fırladı.
Reyes ya bilmiyordu ya da umursamıyordu.

"Eğer bu soruşturmanın bir parçası değilseniz, gitmeniz gerekiyor."

Francie de bizi izliyordu. O sırada Dixie de dahil olmak üzere hemen hemen herkes bizi izliyordu. Her şey olup bittiğinde bankadaydı ve geri döndüğünde bir sürü yanıp sönen ışık ve polis birimiyle karşılaşmıştı. Bu biraz rahatsız edici olmalıydı.

"Memur bey, o burada çalışıyor," dedi Dixie. "Arkadaki bazı kutuları taşımama yardım etmesi için içeri gelmesini istedim."

Ian Reyes'e bir adım daha yaklaştı. "O zaman yardım et."

Dixie, Reyes'in gömleğini çekiştirerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Reyes bana göz kırptı, sonra da telaşlı kadının sözünü dinledi. O olmasa da kadın onun için gerçekten endişeleniyordu.

Ian ayağa kalkmak için yanıma geldiğinde ben hâlâ göz kırpmanın etkisinden kurtulamamıştım.

yanımda. Yavru köpek bakışlarını üzerime dikti. Bekleyen bir bakış. Çile sona erdiği için rahatlayarak kollarına düşeceğimi düşündüğü hissine kapıldım. İzin gününde beni görmeye gelmişti. Artık ona daha da borçlu olduğumu ve ne kadar deli olursa olsun hayatımı ona borçlu olduğum gerçeğini inkâr edemeyeceğimi.

"Affedersiniz," dedim ona, sesimde keskin bir ton vardı.

Francie'yi görmüştüm ve bunların işe yarayıp yaramadığını öğrenmek istiyordum. Tanıdığım en cesur adamlardan biri ve tanıdığım tek adam olan Lewis'e şimdi aşık olmuyorsa, o zaman orada değildi. Başka birini senden hoşlanması için zorlayamazsın. Kimse zorlayamazdı. Ian'ı bunun en iyi örneği olarak aldım. Ama eğer önündeki şeyi görmediyse, zaten onu hak etmiyordu.

"Lewis hakkında ne düşünüyorsun?" Francie'ye sordum.

İçecek tezgâhına yaslanmış, telefonuna bir mesaj yazıyordu.

"Oldukça cesurca, değil mi?"

"Lütfen," dedi. "Ne yaptığınızı biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Bana en iyi sırtışını sundu. Gerçekten çok güzeldi. Beni orada bırakmadan hemen önce fısıldadı, "Oyun devam ediyor, sürtük."

Uh-oh. Az önce düşman olduk gibi bir his vardı içimde. Oh neyse. Her kızın hayatında iyi ve kötünün uyumlu bir dengesine ihtiyacı vardır. Aksi takdirde her şeyi hafife alırdık. Ve eğer Reyes'i benim sıcak ellerimden alacağını düşünüyorsa, oyun kesinlikle başlamıştı. Reyes'e gece gündüz musallat olan bir hayaletle, kayıp bir aşkla savaşıyordum ama saçlarını çevreden daha çok önemseyen bir kızıyla savaşılabildim.

Cesur demişken, sırada Erin vardı. Fotoğraf fiyaskosundan sonra henüz konuşmamıştık ama o silah sallayan adam olayını salladı. Bir an için onunla mücadele edeceğini sandım. Aramız pek iyi olmayabilirdi ama hiçbir şey insanları trajedi kadar bir araya getiremezdi.

Yüzümde ürkek bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm.

Ben daha tek bir hece bile söylemeden "Hiç söyleme," dedi. Gözlerini devirerek arkasını döndü ve uzaklaştı.

Dudaklarımın arasından bir iç geçirdim. Belki de iki trajediydi.

Lewis'in nasıl olduğunu merak ettim ve onu depoda, karyolada otururken buldum, öfkeli bir Shayla perisi şişmiş dirseğiyle ilgileniyordu. Düştüğünde dirseğinin üzerine düşmüştü.

"Umarım kolun düşer," dedi, tüm bu baskı altında alıngan tarafı ortaya çıkmıştı.

Lewis'in ona bakışı her şeyin mümkün olduğuna inanmamı sağladı. En kötü şekilde vurulmuştu. Şaşkın şaşkın duruyordum. *Onu* görmesi için böyle bir şey mi gerekmişti? Kimin aklına gelirdi ki?

Sadece çok geç kalmamış olmasını umabilirdim. Oldukça kızgın görünüyordu.

Gözyaşları kristal mavisi gözlerini dolduruyordu, o kadar hafifti ki neredeyse berrak görünüyordu. Buna bir de minik çilli burnu ve papyonlu ağzı eklendiğinde ortaya muhteşem bir peri çıkıyordu. Kız, erkekten yaklaşık bir metre daha kısaydı ama bu durum çiftleşmelerini daha da sevimli kılıyordu. Bundan iyi şeyler çıkacağını görmüştüm.

"Kolumun düşmesini mi istiyorsun?" diye sordu, kadın bir buz torbası yapıştırdığında yüzünü buruşturdu.

Ya da değil.

"Neden? Artık oynayamayacağım. Dude Gibi Bir Şey'in bana ihtiyacı var."

Döndü ve ondan uzaklaştı, parlak bir öfke kıvılcımı odayı aydınlattı. En azından benim için.

Ona doğru geri döndüğünde, oyuncak bebek gibi bir yumrukla koluna vurdu.

"Ah," dedi, o kadar da kötü acımamış olmasına rağmen o noktayı ovuşturarak.

Kafası karışmış olsa da, aynı zamanda umutsuzca meraklanmıştı.

Ona tekrar vurdu. Sonra tekrar, yumrukları zar zor temas ediyordu. Hepsi göstermelikti, öfkesini dışa vurmak içindi. Çaresizlik duygularını.

Onu durdurmak için elini kaldırdı ve kendini savunmak için şöyle dedi bugün öldü."

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Gözyaşları yaldızlı kirpik kafeslerini aşırıp çilli yanaklarına süzüldü. Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve ona tekrar vurdu, hayal kırıklığı aşikârdı.

Kendisini bile şaşırtan bir hareketle ayağa fırladı ve onu kabaca kollarına çekti. Kadın önce karşı koydu, sonra yüzünü onun göğsüne gömdü ve ona sarıldı. Omuzları hafifçe titriyordu ve adam başının üstünü öptü.

Bu küçük zaferi kutlamayı ne kadar çok istesem de, bu güzel anı yumruk pompaları ve başarı çılgınlıklarıyla lekelemek istemediğim için geri çekildim. Ben alırdım. Zaferler ne kadar küçük olursa olsun güzeldi.

Dixie, Reyes'i gerçekten çok alıştırmıştı. Ofisini yeniden düzenlemekle meşguldü, şırfıntı ve ben onun yarası için endişeleniyordum. Karanlığı hakkında. Ve ona verdiğim öpücük hakkında. O da herkes gibi zamanda donmuş muydu? Hepsi bir rol müydü? Eğer yleyse lrdm. Masanın altına sürünür ve kuruyup giderdim. Aşkıımı itiraf etmiştim. Onu bin yıldır sevdiğimi söyledim. Bu ne kadar saçmaydı?

Kesinlikle bir kız gününe ihtiyacım vardı. Cookie anlayacaktır. Ne de olsa medyumdu. Elbette ona *yeteneklerimden* bahsedebilirdim. Bay V.'nin ailesiyle ne yapmam gerektiği konusunda bana yardımcı olabilirdi. Reyes'le.

Reyes'le ne yapmak *istediğimi biliyordum* ama belki Reyes onun ne olduğunu bilirdi.

Lütfen kötü olma. Lütfen kötü olmayın. Lütfen kötü olmayın.

Neyse ki polisler bahşış paramı kanıt olarak almamışlardı. Ne kadar harcayabileceğimi ve ne kadarını geri almam gerektiğini görmek için günlük kazancımı çıkardım - o telefon kendi kendini satın almayacaktı - ve küçük banknotların arasına yerleştirilmiş yzlğ buldum. Kırmayı planlayarak çıkardım ama diğer tarafında yazı olduğunu fark ettim. Birisi kurşun kalemle boydan boya yazmıştı, o kadar hafifti ki zar zor okuyabiliyordum, bu yüzden tekrar pencereden giren güneşe doğru kaldırdım.

Orada Fransızca *Je t'ai aime pendant mille et un* yazıyordu. -R.

Sustum. Tekrar okudum. Ve tekrar. *Je t'ai aime pendant mille et un*. -R.

Seni bin bir kez sevdim. -R.

Arkamı dönüp Dixie'nin ofisine koştum ama o gitmişti.

12

*Çok fazla kahve içtiğinize dair işaretler:
Hapşırduğınızda gözleriniz açık kalır.*

-İTERNET MEME

Cookie ve ben pedikür yaptırdık ve *çok büyük* mocha latte içtik. Ama onun için. O ısrar etmişti. Daha önce yaptırdığımdan emin değildim ama pedikürün haftalık rutinlerimden biri haline geleceğini çok iyi biliyordum. Telefonun beklemesi gerekebilirdi. Görünüşe göre şımartılmak için yaratılmışım.

Ayak tırnaklarım Reyes'in gözleriyle tuhaf bir şekilde eşleşen Mocha'nın güzel bir tonuna dönüştükten sonra Rockefeller malikanesine gittik. İki haftadır oraya gitmekten bahsediyorduk ama malikâne yılın sadece belirli zamanlarında açılıyordu. Neyse ki Cookie bizi bir listeye eklemişti ve bakıcılar bir grup üçüncü sınıf öğrencisine özel bir tur verirken bizi arayıp onlara katılmaya davet etmişlerdi.

Cookie çocuklar için biraz endişeliydi ama onlar üçüncü sınıf öğrencisiydi. İş o noktaya gelirse onları götürebileceğimi söyledim. Ve yapabileceğimden emindim. Bize saldırmadıkları sürece sorun yoktu.

Ulusal Tarihi Dönüm Noktası olan konağın kendisi kesinlikle büyüleyiciydi. Rockefellerlar, Hollandaca "gözcü" anlamına gelen Kykuit'in inşaatını 1913 yılında tamamlamıştı. Sleepy Hollow'un kuzeyinde yer alan bu kırk odalı taş konak, muhteşem bir mimariye ve inanılmaz bir mimariye sahipti.

bahçeler. Girdiğimiz her odada içimden küçük bir coşku iniltisi yükseliyordu.

Neyse ki çocuklar harikaydı. Birkaç tuhaf bakış ve bir çocuğun bana bir kadını nasıl tatmin edeceğini bildiğini söylemesi dışında -cidden mi? Bu saçmalık üçüncü sınıfta mı başladı? Tüm mobilyalara ve sanat eserlerine bakarak harika zaman geçirdik.

"Bahşişlerimi biriktirmeye başlamalıyım," dedim Cookie'ye. "Bunu istiyorum." Kollarımı kaldırdım ve ilhamın verdiği coşkuyla etrafımı işaret ettim.

"Bu banyoyu mu istiyorsun?" diye sordu bana. Banyodaydık. o zaman. "İyi bir dekoratör tanıyorum. Banyonuzu buna benzetebilir."

"Hayır. Hepsini istiyorum. Bir gün."

"Değil mi? Bu harika olurdu ama senin tarzın olduğundan emin değilim." "Neden olmasın? Sence bende yeterince mavi kan yok mu?"

Düşünceli bir şekilde burnunu kırıstırdı. "Bence yeterince rekabetçi bir ruha sahip değilsin. Ya da yeterince kibirli değilsin. Duyduğuma göre John D. Rockefeller Jr. burayı sadece kardeşi yakınlarda 240 odalı bir malikane yaptırdığı için inşa ettirmiş."

"Pedikür olmasaydı seninle aynı fikirde olabilirdim."

Burnunu pudralarken kıkırdadı. "Pedikür mü?"

"Evet. Beni şımarttın, hayattaki güzel şeylerle tanıştırdın. Şımartılmaya ihtiyacım var. Tırnaklarımı başkasına yaptırmaya. Ayaklarıma masaj yaptırmaya."

"Sanırım ayaklarınıza ücretsiz masaj yapacak birini tanıyorum."

Bu düşünce omurgamda küçük bir heyecan yarattı. "Bilmiyorum Cook. Sanırım eski sevgilisine oldukça takmış durumda."

"Anlıyorum, ama seninle o kadar ilgileniyor ki, bu gerçek dışı. Elbette bunu görebiliyorsun."

"Elbette yapabilirim, ama bu onu eski sevgilisine daha az takıntılı yapmaz." Koyu halkaların nereden geldiğini merak ederek aynaya doğru

eğildim.

Muhtemelen arabada geçirdiğim gecenin bir ürünü. Bir kediyle. Ve Reyes'in ceketıyla. Yani o kadar da kötü değildi. "Umarım tam bir sürüttür. Böylece onu daha çabuk unutabilir."

Başını iki yana salladı ve pudra kutusunu kapattı. "Tamam, şu an için olabileceğim kadar ateşliyim."

"Bu da sigara içmektir."

"Ah..." Ellerini yıkayan ve bizimle birlikte kulübe gidecek kadar makyaj yapan kızı görmezden gelerek beşlik çaktık.

"Bu çocukların üçüncü sınıfta olduğuna emin misin?" Cookie'ye sordum.

"Bana söyledikleri buydu."

"Tamam. Sadece kontrol ediyorum."

"Peki, şimdi ne olacak? Açlıktan ölüyorum."

Turu bitirmiştik ve yola çıkmak üzereydik. "Yemekler güzel," dedim en iyi Neandertal taklidimi yaparak. "Sadece çişimi yapmam gerekiyor. Bir saniye içinde çıkacağım."

"Tamamdır. Büyük odada gördüğüm bir masanın fotoğrafını çekmek istiyorum. Dışarıda buluşalım mı?"

"Ziller takılı halde orada olacağım."

Cookie gitti ve ben de turistleri ağırlamak için kurdukları iki tezgâhtan birine girdim. Rockefeller'ların tezgâha ihtiyacı olduğunu düşünemezdim.

Pantolonumu yukarı çekmek için ayağa kalktığımda bir şey beni dürttü. Bir gıcırtyla tuvalete geri düştüm ve bir atın ağzına baktım. Ahırın içine doğru ilerleyip boynuma sokulunca nefesim kesildi. Kocaman kahverengi gözleri ve serçe parmaklarım kadar uzun kirpikleriyle muhteşem bir ten rengiydi.

"Aman Tanrım," dedim, burnunu okşadım ve onu kendime çektim. "Çok güzel değil misin?"-Kapının yan tarafındaki yarıktan dışarı baktım-"kızım? Evet, öylesin."

İnledi ve başını salladı. "Evet, öylesin. Seni seveceğim, kucaklayacağım ve eve götüreceğim. Seninle tanışmayı çok isteyen, enerjiyle titreşen bir tüy yumağım var."

O anda yan kabinde bir kız olduğunu fark ettim.

"Misty," dedi, ben atın burnunu öperken yumuşak bir sesle, "sanırım yanımdaki ahırdaki kadın vajinasıyla konuşuyor."

Dehşetle nefesimi içime çektim. "Bunu duydun mu? Sana vajina dedi. Bu çok yanlış. Çok, çok yanlış."

Tekrar başını sallayarak onayladı ve sanki tiksindim. Kesinlikle çok sevimliydi. Ve o benim ilk ölen atımdı.

"Tamam, şimdi pantolonumu yukarı çekmeliyim." Bir atın odanın büyük bir kısmını kapladığı küçük bir ahırda ayakta durmak, söylemek yapmaktan daha kolaydı. Sonunda pantolonumu bağladım ve kapıyı açtığımda, tahmin ettiğiniz gibi, başsız bir atıyla yüz yüze geldim.

Bakışlarım siyah binici çizmelerini, siyah pantolonu ve kabarık siyah pelerini geçerek binicinin yüzüne kaydı. Ya da yüzünün olması gereken yere. Yakanın üzerinde, genellikle bir başın bulunduğu boşluk boştu.

Çılgılık attım ve geriye düştüm. At şaha kalktı ve birkaç değerli adım geri çekildi. Bu, yanından hızla geçip canımı kurtarmak için koşmam için yeterliydi. Hediyeelik eşya dükkanından hızla geçip ön kapıdan çıktım ve kimseye özellikle sormadan "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Tanrı'ya şükür başsız atlı beni takip etmedi. Dışarıdaki merdivenlerden inerken adımlarımı yavaşlattım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Birkaç saniyede bir arkama bakarak Cookie'yi beklemek üzere bakır rengi bir crossover olan arabaya gittim.

"İşte buradasın," dedi beni bulduğunda. "Cidden bir telefona ihtiyacın var. Hâlâ içeride olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırarak kapıları açmasını bekledim. Açtı ve ben de hemen içeri daldım.

"İyi misin tatlım?" diye sordu içeri girdiğinde.

"Evet."

Gerçekten acele etmesi gerekiyordu.

"Tamam. Oh, bir çığlık duydun mu?"

"Hayır. Biri çığlık mı attı? Bu çok garip."

"Evet, öyle." Ses tonu şüphe doluydu.

"Yemek yemek için uzak bir yere gidelim derim. Manhattan gibi."

Bir kıkırdamadan sonra arabayı çalıştırdı ve geri geri gitti. "Bu biraz zaman alır. Tarrytown'da bir yere gitmeye ne dersin?"

"Tamam."

Restorana kadar yol boyunca konuştuk, burası harika yemekleri olan küçük, şirin bir yerdi. Bir gün parmak arası terlik alışverişi yaparken tesadüfen keşfetmiştik. Karda.

"Peki," dedi bana, ciddileşerek, "bana orada ne olduğunu anlatacak mısın?"

Öğleden sonrayı onunla geçirmek, ona tüm kirli sırlarımı anlatmak istiyordum ama bunu ona nasıl yapabilirdim? Görebildiğim dünyayı göremeyen birine nasıl anlatabilir ve sonra o kişinin değişmemesini bekleyebilirdim? Etkilenmemesini mi? Bana inanacağından değil.

Tüm bunlara rağmen ben de bazı şeylerden şüphelenmeye başlamıştım. Arkadaşı Charley ve onun nasıl ortadan kaybolduğu hakkındaki tüm hikâyeye inanmıştım ama yine de bir şeyler sakladığını hissediyordum. Sanki söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ve eğer şüphelerim doğruysa, birçok cevap almak üzereydim.

Bu cevapları almanın kesin bir yolu vardı: fiziksel şiddet tehdidi
Şiddet.

"Bak ne diyeceğim," dedim, önce müzakereleri tercih ettim. Eğer bunlar işe yaramazsa, o zaman şiddet. "Karşılık verirsen sana her şeyi anlatırım."

İçini bir endişe kapladı ama parlak bir gülümseme takındı ve "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Daha yakına eğildim. "Bir şey biliyorsun. Benim hakkımda. Bunu söyleyebilirim."

"Ne?" Peçetesini masanın üzerinde düzeltti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Tereyağı bıçağımı kaldırdım. "Bir orospuyu keseceğim," dedim dişlerimi sıkarak.

Nefes nefese kaldı. Bir elini göğsüne götürdü. Göğsünü kabarttı. "Hayır, lütfen. Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum."

Lanet olsun. Hayal kırıklığıyla uzun bir iç geçirdim. "Korkmuyorsun bile."

"Evet, öyleyim," diye başını sallayarak beni temin etti.

"Aman Tanrım, değilsin." Bıçağı masanın üzerine bıraktım. "Uzaktan yakından korkmuyorsun bile."

Tereddüt etti. Alt dudağını çiğnedi. "Elbette öyleyim."

"Sen, en kötü aktris gibisin."

Utanç içinde başını öne eğdi. "Öyleyim. Korkunç biriyim. Hep öyleydim. Bir keresinde sahneden yuhalanarak indirilmiştim."

"Broadway mi?"

"Anaokulu."

"Tanrım. Bu... çok sert."

"Hayır, kötüydü. Menajerim beni bırakmak zorunda kaldı." "Menajerin mi vardı?"

Anaokulunda mı?"

"Evet ama o anaokulunda değildi. Annemdi. Yıllarca Hollywood'da menajerlik yaptı."

"Annen yetenek avcısı mıydı?"

"Evet."

"Ve gitmene izin mi verdi?"

"Evet. Kişisel olarak değil, sadece profesyonel olarak." "Cook, çok üzgünüm."

"Hayır, güven bana." Kuşkularımı yatıştırmak için elimi okşadı. "En iyisi buydu."

"Ama neden korkmuyorsun? Seri katil olabilirim." "Seri katil olmadığından oldukça eminim."

"Bunu bilemezsin. Hatta ben bile bilmiyorum."

"Biliyorum."

Bu da beni asıl konuya geri getirdi. Daha yakına eğildim, birkaç saniyelik bir gerginliğin etrafımızdaki gerginliği çekmesine izin verdim ve sonra "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

İstemsiz bir refleksle dudaklarını birbirine bastırdı, sonra gevşetti. "Evet," dedi, ses tonu teslim olmuş gibiydi ve omurgamda bir elektrik dalgası yükseldi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Yalan söylemiyordu ama benim sorduğum bu değildi. "Benim adım ne?"

Yavrusunu öpen bir dişi geyik kibarlığıyla elimi tuttu. "Bugün, Sen Janey Doerr'sın. Ama yarın kim olacağını söyleyemem. Gelecek hafta kim olacağını. Sana şunu söyleyebilirim ki, kim olursan ol ya da kime dönüşürsen dönüş, seni her zaman seveceğim."

Yine doğruyu söylüyordu. Yıkılan umutlarımın ağırlığı altında ezildim.

"Tatlım, senin kim olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun? Gerçekte kim olduğunu?"

Bir omzumu kaldırdım çünkü artık ikisini birden kaldıracak enerjim yoktu. "Öyle mi?"

"Nazik olduğunu biliyorum. İyi bir insan olduğunu biliyorum.

Geçmişinizde kim olursanız olun, kim olursanız olun, siz

İnanılmaz. Sen özelsin, Janey. Tanrı senin gibi birini sebepsiz yere yaratmaz. Sen bir amaç için buradasın. Harika, güzel bir amaç ve bir gün bunun ne olduğunu hatırlayacaksın."

Utanç yanaklarımı ısıtırken gözlerimi yere indirdim. Hayatımda gerçekten güvendiğim tek kişi olan bu inanılmaz insandan şüphelenmiş ve onu aldatmakla suçlamıştım. O kendini o kadar özgürce veriyordu ki, ben ne zaman ihtiyacı olan birine rastlasam saklanıyor, kaçıyor ve başımı eğiyordum. Tanrım, berbat biriydim. Yutkundum ve tekrar onunla yüzleştim.

"Özür dilerim Cook."

Elimi sıktı. "Ne için?"

"Seni bu şekilde sorguladığım için. Sadece düşündüm ki..." "Ne düşündün tatlım?"

"Bu çok aptalca."

"Janey, bana söyleyeceğin hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Sesimi tekrar fısıltıya düşürdüm. "Tamam, şimdi söyleyeceğim. Sen medyum musun?"

Yüzündeki şaşkınlık bana onun gittiği yöne gittiğimi söyledi. asla göremedi i. Medyum olsaydı, her şeyin o l a c a ğ ı n ı görmez miydi? Belki de işler o şekilde yürümüyordu.

Moscato'sundan bir yudum aldı, biraz tıkanı ve sonra, "Tatlım, neden medyum olduğumu düşünüyorsun?" dedi.

"Çünkü polisle çalışıyorsunuz ama polisle çalışmanızı sağlayacak belirgin bir beceriniz yok.

nedenini açıklayacaktır."

Bir sırtışıla savaştı. Sırtış kazandı. "Um, teşekkürler"

"Hayır, bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sadece, hiçbir şey seni şaşırtmıyor. Sanki her şeyi biliyorsun. Geleceklerini görüyorsun."

"Ya da ben kolay kolay şaşırmam."

"Ama öylesin. Seni her zaman şaşırtan şeyler fark ettim."

"Gibi mi?"

"O adamın sana buluşma için 50 dolar teklif ettiği zamanki gibi.

Şaşırmıştın."

"Şaşırmadım. Hakarete uğradım. Bir elli dolar mı? Ciddi misin?"

"İyi noktaya değindin. Ama erkeklerin kucağına her su döktüğünüzde şaşıırıyorsunuz."

"Doğru."

"Yine de bir adam burayı soymaya çalıştığında ve silahını ateşlediğinde, narkoz almış bir hasta kadar sakinsiniz."

"Oh. Bu. Şey-" Bunu düşünmek zorundaydı. "Sadece yüksek bir tehlike eşiğim var. "

Ve yaptı. "Yani bu kadar mı? Gerçekten psişik değil misin?"

Ellerini benimkilerin üzerinde kavuşturdu. "Ben gerçekten medyum değilim. Polise, çoğunlukla da Robert'a araştırmalarında yardım ediyorum."

"Oh." Şaşıırma sırası bendeydi. "Siz bir araştırma danışmanısınız." "Evet. Keşke psişik olsaydım."

Duyguları bir anda değişti ve bulanıklaştı. "Neden?"

"Eğer olsaydım kayıp arkadaşıma yardım edebilirdim. Ve-" Sert yüzüyle bana vurdu. "-Senin hakkında daha çok şey bilirdim. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Acı çektiğinde bile. Bana güvenmediğini hissediyorum."

Bu acıttı. "Özür dilerim. Hayatım gerçekten berbat durumda."

"Sorun sende değil, bende mi? Böyle bir şey mi? Ve tabii ki berbat durumda. Geriye dönük hafıza kaybıyla bir sokakta uyandın. Ama birine içini açarsan, neler yaşadığını birine anlatırsan yardımını dokunur." Ona anlatmak istedim. Birine güvenmek istiyordum. Ama aynı zamanda onu kaybeder miydim? Beni deli sanıp kötü bir randevu gibi terk eder miydi?

"Aşçı," dedim yerimde kıpırdanarak, "ben farklıyım."

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum. Sadece, bu dünyada bilmek istemeyeceğiniz bazı şeyler var."

"Elbette var."

"Hayır, yok."

Güzel yüzünde bir sırıtışla bana doğru eğildi. "Dene bakalım." Ben hâlâ tereddüt ederken, "Charley, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Sadece bir aydır arkadaş olduğumuzu biliyorum ama sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Yapabilir miydim? Cesaret edebilir miydim? Belki küçükten başlarsam. "Peki, bazı insanların diğerlerinin duyamadığı şeyleri duyabildiğini biliyor musun? Mükemmel işitmeleri gibi mi?"

Başını salladı.

"Ve bazı insanların diğerlerinin göremediği şeyleri nasıl görebildiğini bilirsiniz. Mesela bir kişi 20/20 görürken bir başkası 50/80 görebilir."

"Evet," dedi, sanki nereye gittiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi kelimeyi uzatarak.

"Başkalarının göremediği şeyleri görebiliyor ve duyabiliyorum."

"Tamam. Yani gece görüşün gerçekten iyi mi?"

"Sayılır. Tam olarak değil." Servis görevlisi yemeğimizi getirdiğinde arkama yaslandım. O gittikten sonra bir ısırık aldım, keyifle gözlerimi devirip devam ettim. "Başka şeyler de görebiliyorum."

"Bekle," dedi, yemeğini yıkamak için bir yudum su alarak, "sen Psişik mi? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Düşünceli bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim. "Şey, belki, bir bakıma." "Vay canına. Ne tür şeyler görüyorsun?"

Ve gidiyoruz. "Görüyorum, bilirsin, ölü insanlar gibi şeyler."

Başını salladı, büyülenmişti ama hiç şaşırılmamıştı. Ya bana inanmıyordu ya da beklediğimden çok daha açık fikirliydi. Bastım

Ağzımı birleştirdim. "Hiç şaşırmadın. Ya bana inanmıyorsun ya da beklediğimden çok daha açık fikirlisin."

"Açık fikirli," diye onayladı. "Janey, psişik olmayabilirim ama bu konuyu açman komik. Bir kuzenim var, yani badem ezmesinden bile daha çatlak ama o da bir şeyler görüyor. O gerçek bir anlaşma ve..." Yüzünde bir utanç kızarması belirirken başını eğdi. "Ve kimse ona inanmadı. Kimse onun yanında durmadı. Bizi yaklaşan kıyamet konusunda uyardıktan ve tahminleri gerçekleşdikten sonra bile ailesi onu bir akıl hastanesine kapattı. Neredeyse orada büyüdü. Ve şimdi hiçbir sosyal becerisi yok. Gerçekten konuşabileceği kimse yok. Bu korkunç bir şey."

"Hiçbir fikrim yoktu. Çok üzgünüm Cook."

"Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim ama demek istediğim, gerçek yetenekten bir daha asla şüphe etmeyeceğim. Eğer ölü insanları görebiliyorsan, ölü insanları da görebilirsin."

"Bana gerçekten inanıyor musun?"

"Tüm kalbimle."

Üzerimde taşıdığım ağırlık bir anda yok oldu. Bana inanmıştı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerimin arkası yaşardı. O ana kadar tüm bunlar hakkında biriyle konuşmayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

"Ah, tatlım," dedi, kendi gözleri de yaşarmıştı. Beni masanın üzerinden garip bir şekilde kucakladı. "Artık bu duvar yıkıldığına göre, bana her şeyi anlat."

Ona göz kırptım. "Her şey mi?" "Her şeyi."

Ben de öyle yaptım. Ona başkalarının duygularını nasıl hissettiğimi anlattım. Bizimkinin ötesinde başka bir dünyayı nasıl gördüğümü. Doğaüstü yaratıkların gerçekten var olduğu uçucu bir dünya. Ona Reyes'ten bahsetmedim. Hatta Osh'tan bile. Bunun

onların hikayesi. Benimkini değil. Ama ona Bay P'nin içindeki şeytanı ve beni öldürmeye çalışan meleği anlattım. Dumanlar yükseliyor.

Hikâyemin belirli bir yönüne odaklanmış gibiydi. "Başka bir dünya mı? Bizimkinin içinde gördüğün gibi mi?"

"Evet."

"Ve her tarafımızda mı?" Başımı salladım.

"Vay canına." Sandalyesinde arkasına yaslandı, alnı düşünceli bir şekilde çizgilenmişti. "Bu yeni bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bilirsiniz, genel olarak. Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil." Bir süre düşündükten sonra, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Sekiz dil falan biliyorum." "Yok artık."

"Ve," diye devam ettim, "zamanı durdurabilirim." Bu biraz zorlama olabilirdi ama o sakın görünüyordu. "Ve," diye devam ettim, "görünüşe göre ölenler benim içimden geçebiliyor."

"Evet, onların hayaletleri."

"Hayır, içimden geçip giden tavuk gibi. Yolun karşısına geçen tavuk gibi."

"Diğer tarafa geçmek için," dedi. "Janey, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Homurdandım. "Bunun ne anlama geldiğini kesinlikle biliyorum. Ölü insanlardan olabildiğince uzak durun."

"Söyleyeceğim şey bu değildi."

"Çünkü beyninizde hiç ölü bir insan dolaşmadı."

"Doğru. En azından benim bildiğim kadarıyla değil."

"Bu bir daha asla ve asla olmasını istediğim bir şey değil."

"Anlaşılabilir."

"Tüm bunları nasıl bu kadar kabulleniyorsun?" "Kulağa çok büyüleyici geliyor." "Başsız atlı olayını bile mi?"

Cookie'nin yüzü daha da yumuşadı. "Başsız atlı olayı bile, g e r ç i bu gece uyuyabileceğimden şüpheliyim."

"Özür dilerim."

"Hayır. Ben iyiyim. Ben büyük bir kıyım. Büyük kız külotlarım var. Onları giyeceğim v e iyi olacağım."

"I Yapma. olsun o. Oh, sen ortalama o metaforik olarak," I dedi olarak

Anlayışım ortaya çıktı. İfadesi donuklaştı ve ben de kıkırdadım. Sadece birazcık.

"Bu neyi gerektiriyor biliyor musun?"

"Appletinis?"

"Elmalı turta."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Daha da iyi."

13

Disleksik bir adam bir sütyene giriyor ...

-T-SHIRT

Cookie beni evime bıraktı. Dixie'nin bilgisayarını kullanmak için kafeye dönmeden önce kürk topunu beslemem gerekiyordu. Sahip olduğum tek elektronik cihaz, benim kadar ağır olan eski bir televizyon ve yaklaşık kırk beş dakika sonra çok ısınan ve soğuması için filmi durdurmak zorunda kaldığım bir DVD oynatıcıydı. Ne yazık ki ikisinde de internet yoktu.

Daireme girdim ve hemen tüylü gri bir kedi ile artık aramızda olmayan muhteşem bir Rottweiler'ın saldırısına uğradım. Çok iyi anlaşıyorlardı. Kedilerin ölenleri görebildiğini kim bilebilirdi?

Reyes'in ceketini astıktan ve ocağın altını açtıktan sonra Irma'ya boşuna beşlik çaktım, mutfağa gittim ve Şeytan'ın kedi yavrusu için bir tabağa keçi sütü döktüm. Hayatımdaki diğer pek çok şeyi bildiğim gibi, ona normal, marketten alınmış süt vermemem gerektiğini de biliyordum. DVD oynatıcıyı nasıl çalıştıracağımı biliyordum. Çamaşır kurutma makinesini çalıştırmayı. Makarna ve peynir pişirmeyi. Gündelik şeyler ikinci doğamdı. Ancak benim hayatım öyle değildi. Hiçbir anlamı yoktu.

Artık T'lere kadar gelmişim, bu yüzden Satana olarak bazılarını taradım. yedim.

Tamara mı? Hayır.

Tasha mı?

Hayır.

Teresa?

Hayır.

Artemis, Irma'nın muumuu'sunu çekiştirirken ve ben mutfağı temizlerken aklıma gelebildiği kadar çok T'nin üzerinden geçmeye devam ettim. İyi bir fırçalamaya ihtiyacı vardı. Ama banyoya girdiğimde kısa bir süre durdum.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Orada biri vardı.

Dün gece, Mable'ın Fiesta'sının arka koltuğunda donarken, ev sahibimin gelip ampulü değiştirmiş olabileceğini fark ettim. Yani bu kolayca açıklanabilirdi. Ama bu sefer eşyalarım banyoda yer değiştirmişti. Dış macunumu her zaman sağ tarafımdaki çekmecedeki saklardım, ama o tezgahın üzerindeydi. Sağ köşede sakladığım bir şişe parfümüm de şimdi lavabonun yanındaydı.

Bunun gibi küçük şeyler beni sinirlendirmeye meyilliydi. Derin bir nefes aldım ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Ian olamazdı. Anahtarı ben almıştım. O zaman kaç tane yaptırdığını kim bilebilirdi? Ya da belki kilit açmak için bir aleti vardı. Polisler bazen yapardı. Yine de ev sahibim gelip lavaboyu tamir etmiş olabilir. Yavaş boşalıyordu. Üzerinde çalıştı ve bu sırada eşyalarımı taşımak zorunda kaldı mı?

Çok sinirlenmemeye çalıştım. Eşyalarımın yerinde olmamasının pek çok nedeni olabilirdi. Satana bile ayağa fırlayıp... ne yapmış olabilir? Biraz parfüm sıkmış olabilir mi? Dişlerini mi fırçaladı? Sonra da benim diş ipimi kullanırdı. Kabul ediyorum, muhtemelen o değildi.

Her iki durumda da, bu kadar endişe yeter. Potansiyel bir sapığın korkmuş kurbanını oynadığım yeter. Sadece akıllı olmalıydım. Çevreme dikkat etmeliydim. İyi aydınlatılmış alanlardan ayrılmayın. Gece gündüz çalışan bir koruma tutmalıydım. İndirimli koruma hizmeti için sarı sayfalara bakmam gerekecekti.

Banyo kapısı kilitliken ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırılmışken duş aldım. Harika hissettirdi. Duş. Sandalye değil. Artemis su akıntılarını kovaladı. Satana miyavladı ve içeri girmekte ısrar eden kendisi olduğu halde içeride kilitli kalmaktan şikayet etti. Bir sonrakine geçmeden önce odadaki her nesneyi iki dakika boyunca koklamak zorunda olan kişi.

Bobert'in avucuma bıraktığı numarayı aramayı düşündüm. Arardım. kafeden yapmak zorundaydım, ama yine de geri dönecektim. Riske girmeli miydim? Buna hakkım var mıydı? Belli ki Bay V bu işe karışmamı istemiyordu ama o tehlikede idi. Hayal kırıklığı içime aktı.

Yeni kıyafetlerimi giydikten sonra kilitli olduklarından emin olmak için tüm pencereleri kontrol ettim, Reyes'in ceketini aldım ve kapıya yöneldim.

Artemis ve Satana'ya "Yakında döneceğim," dedim. "Irma'yı rahatsız etmeyin. Ciddiyim. Siz ikiniz uslu durun."

Restorandan eve getirdiğim köpek çantasını James'e uzattım, sonra Mable'ın evine geri yürüdüm. Arabasını tekrar ödünç almayı planlamamıştım ama hava o kadar soğuktu ve bir gece önce içinde saatler geçirdiğim için o kadar yorgundum ki fikrimi değiştirdim.

Ne yazık ki çoktan yatmıştı. Arabanın anahtarı hâlâ bendeydi ama onun izni olmadan asla alamazdım.

Cookie ve ben Rockefeller malikânesinden ayrıldığımızdan beri beni takip eden küçük kıza, "Pekâlâ," dedim. Sırtından aşağıya sarkan sarı saçları vardı ve üzerinde Çilekli Kurabiye yazan pijamalar giyiyordu. "Sanırım yürüyoruz."

Bir oyuncak bebeği göğsüne bastırıp kel kafasını okşadı, gözleri kocaman açılmış beni inceliyordu. Hazır olduğunda konuşacağını düşündüm. Ne yazık ki hazır olması uzun sürmedi.

"Jessica aklını kaçırdığını söyledi." Bana geniş bir alan bırakmak istercesine bir metre kadar geride durdu.

Omzumun üzerinden baktım. "Öyle dedi, değil mi?"

"Evet. Ama her yere baktım. Onları bulamıyorum."

"Lanet olsun. Denediğin için teşekkürler," dedim kıkırdayarak. Keskin gecede nefesim etrafımda buğulanıyordu. Sokak lambalarının olduğu taraftan yürümeye ve trafiği yakından izlemeye dikkat ettim. Bir gün önce beni takip ettiğini düşündüğüm süslü siyah araba hemen ileride park halinde duruyordu. Küçük kız gibi ben de onu görmezden geldim. Ancak yanından geçerken bunun bir Rolls olduğunu fark ettim.

Neden tertemiz bir Rolls-Royce bu alana park edilmiş olsun ki?

"Sorun değil," dedi küçük kız. "Jessica bana başkalarını da düşünmem gerektiğini söyledi. Ben de öyle yapıyorum. Ne kadar aptal olduklarını, ayakkabılarının ne kadar çirkin olduğunu ya da dişlerini yeterince fırçalamadıklarını düşünüyorum. Saçını tarayabilir miyim?"

"Belki sonra." Ona ölü olduğu için muhtemelen fırça tutamayacağını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "Jessica nerede şimdi?"

"Rocket'in yerinde."

Roket mi? Durdum ve arkamı döndüm, göğüs boşluğum umutla doluydu. "Jessica şu boylarda ve kıızıl saçlı mı?"

"Mm-hm."

Depodaki ziyaretçim. Kara duman tarafından yutulan kişi Reyes Farrow olabilir de olmayabilir de. Kim olduğumu biliyor gibi görünen tek kişi oydu. Eğer Reyes bana bir şey söyleyemedi onu susturduysa, o zaman açıklaması gereken çok şey olacaktı.

"O iyi mi?"

"Sanırım. Nereye gidiyorsun?"

"Bir süreliğine işe dönüyorum. Gidip onu getirebilir misin?" "Hayır. Artık buraya gelmeyecek."

Yaklaştım. "Neden olmasın?"

Geri adım attı. "Ona yapmamasını söyledi." "Kim söyledi? Reyes mi?"

Burnu kırıştı. "Hayır. Bence artık o adama yemek vermemelisin. Bir kutunun içinde yaşıyor ve kokuyor."

"Tamam, her şeyden önce, bu hiç hoş değil."

"Kokusu da pek hoş değil."

"İkincisi, ona buraya gelmemesini kim söyledi?"

Soruyu anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırptı, ben de tekrar denedim.

"Bunu ona kimin söylediğini hatırlıyor musun? Sana söyledi mi?" Gözlerini önüne dikti, ifadesi aniden bomboşlaştı.

"Nöbet mi geçiriyorsun?" Daha iyi bir açıklama bulamadığım için sordum.

Bakışları yanımdan geçip gitti, gözleri her saniye daha da büyüyordu.

Omurgama ağır dozda bir korku yayıldı. "Arkamda bir şey mi var?"

Başını salladı ve bir adım daha geri çekildi.

"Kanatları ve kılıcı var mı?" Kadın başını salladı.

"Oh, o zaman ne kadar kötü olabilir ki?" Görmek için döndüm ve tökezledim, kendi ayaklarıma takıldım ve küçük kızın yanına kırımın üstüne düştüm. Başsız atlı bana bakıyordu. Ya da bir kafası olsaydı öyle olurdu.

At arka ayakları üzerinde şaha kalktı. Kişnemesi evlerin arasında yankılandı ve hoş olmasa da ayağa fırlayıp koşmaya başladım. Motelde durup Reyes'in kapısına vurmaya düşündüm ama pencereleri karanlıktı. Bu yüzden kafeye kadar koştum, toynak sesleri de arkamdan geliyordu.

Kafeye vardığımda ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım kemiksizdi, Reyes'i mutfakta buldum. Gece için kapatmak üzereydiler. Onlar kapanmadan oraya vardığım sürece, Dixie istediğim kadar kalmama izin verdi. Çıkarken arka kapıyı kilitlemek için anahtarı kullanmamıza gerek yoktu. Ama o sabah çalışmıştı. Neden şimdi oradaydı?

"Hey," dedim kapının pervazına yaslanarak. Çoğunlukla düşmemek için Aşağı.

Durdu ve "Hey, geri dön" demeden önce bana şöyle bir baktı. Arızalı olan soğutma ünitelerinden birini çıkarmış ve üzerinde çalışıyordu. Aletler mevcut her yüzeyi süslüyordu. "Neler oluyor?"

Yüzümü ince bir ter tabakası kapladı. Bu harikaydı. Bir gün uykusuz, terli ya da bayılmak üzere değil de normal görüldüğümde onunla tanışacaktım. Ne yazık ki bugün o gün değildi.

"Hiçbir şey. Biraz Dixie'nin bilgisayarını kullanacaktım. Neyin var senin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Çabuk sıkılırım, bu yüzden biraz bakım işi yapmayı teklif ettim."

"Bu çok komik. Dikkatim kolayca dağılıyor." Ve şimdi, spontane orgazmlara neden olma olasılığı en yüksek adam yakınlarda gizlenirken bazı işleri halletmeye çalışacaktım.

Yıllanmış viski kadar yumuşak bir gülümsemenin yüz hatlarını yumuşatmasına izin verdi.

Ona sormak istedim, "Peki, bana o yüz doları sen mi verdin? Eğer öyleyse, bugün seni sevdiğimi söylediğimde beni duydun mu? Ve eğer duyduysan, ben içimi dökmeden önce aldığım banknotun üzerine nasıl bir cevap yazdın?" Çıkan cevap "Kahve ister misin?" oldu.

Her s a n t i m e t r e k a r e m i incelerken gözleri alçak ışıktaki parlıyordu. Çoğunlukla göğüslerim.

"Tabii." "Yeni bir tencere yapacağım."

Tek garson Brenda kalmıştı ve o da kafeyi temizliyordu. Onu çok iyi tanı mıyordum ama bana karşı hep iyi davran mıştı.

"Hey, Brenda," dedim tencereye su doldururken.

"Selam Janey. Harika gömlek."

Gömlek mi? Yere baktım ve neredeyse yüksek sesle inliyordum. zerinde "BİR KIZI KURTARIN" yazan bir tişört giydiğimi unutmuşum. YERİNE BENİ YAP! Gğslerime bakmasına şaşmamalı. Bu gömlek başka bir Scooter alışverişiydi. O adam o gün benim üzerimden vur g un yaptı.

Yüzümü ısıtan aşağılanmayla Dixie'nin ofisine gittim ve kapıyı kapattım. Bay V. hakkında kararımı vermiştim. En azından denemeliydim. Bobert'in bu bağlantısını anlamak ve neler yapabileceğini görmek için. Ne tür garantiler verebileceğini.

Numarayı çevirdim ve bekledim.

Bir kadın telefonu açtı. "Ajan Carson." Bir kadın beklemiyordum. Aslında, kimsenin açmasını beklemiyordum. Mesai saatinden sonraydı. Doğrudan telesekretere ynlendirileceğimi düşündüm.

Panikledim ve telefonu kapattım. Ona söyleyeceğim herhangi bir şey Bay V'nin ailesini daha da büyük bir tehlikeye sokabilirdi. Ama telefonu kapattıktan yaklaşık otuz saniye sonra telefon çaldı. Tekrar mı arıyordu? Bu yasal mıydı? Orospu ocuğu.

Sesimi temizledim ve ahizeyi kaldırdım. "Firelight Grill."

"Evet, ben FBI zel Ajanı Carson ve az önce bu numaradan bir ağrı aldım."

"Ah, doğru. Bir kız geldi, telefonu kullandı, sonra da arkadan kaçtı. Çok garipti. Ama aradığınız için teşekkürler."

"Sen Janey misin?" diye

sordu. Lanet olsun. "Hayır."

"Bu çok garip. Janey gibi konuşuyorsun."

"Ciddi misin?" Janey'nin gerçek adımı olma ihtimali ne olabilirdi ki? İçimde büyüyordu.

Kıkırdadı. "Sesin Janey'e çok benziyor. Ben de senin aramanı bekliyordum."

Uzun bir i geçirdim. "Bakın, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Yasalara göre bildiklerinizi bildirmek zorundasınız, özellikle de birinin hayatı tehlikedeyse. Seni tutuklatabilirim, bakalım o zaman ne hissedeceksin?"

Ona bakakaldım. Ya da Dixie'nin kafasındaki Beatles'a. Masa. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben asla tehdit etmem, Janey. Ben söz veririm."

Bu gerçek olamazdı. "Yani beni gerçekten tutuklatacak mısınız?"

"Dedektif Davidson'ın bana söylediği doğruysa, evet yaparım."

"Sana ne söyledi? Neredeyse hiçbir şey söylemedim."

"O... boşlukları doldurdu."

"Harika." Ona Charley Bob diyecektim. "Bir şey söylemeden önce, Bay V'nin yardım almamam için bana neredeyse yalvardığını bilmenizi isterim. Ailesi gerçekten tehlikede. Onları kaçıranlar köpeklerini öldürdü. Ciddiler."

"Bay V? Bu bir isim mi yoksa ba  harf mi?" Yenilgiye uğradım. "Bu bir ba  harf."

"Peki neden onun ve ailesinin tehlikede olduğuna inanıyorsunuz?"

İ te ba lıyoruz. "İlk başta sadece bir  nseziydi. D kk nında tünel kazan adamlar vardı."

"Nereye giden bir tünel?"

"Kuru temizlemeciler. Bak, mesele bu değil. Mesele  u ki, nöbet tutuyorlar ve her hareketini izliyorlar. Ve ailesi günlerdir ortalıkta görünmüyor. Ve bir plazma kesicileri var."

"Ailesinin günlerdir görülmediğini nereden biliyorsunuz?"

Ve konuşma böyle devam etti. Ben akıl hastası gibi görünmeden şüphelerimi açıklamaya çalışıyordum, Ajan Carson da daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

"Bölgenizdeki FBI başkanıyla oldukça iyi arkadaşız," dedi sonunda. "Bu gece u uyorum. Başka seçeneğim olmadığı sürece seni bu işin dışında tutmaya çalışacağım. Size ulaşmanın bir yolu var mı?"

" ok uzun bir ipin bağlı olduğu bir kutunuz yoksa hayır."

"Sizi bu numaradan arayabilir miyim?"

"Elbette. Sabah vardiyasında çalışıyorum ama burada değilsem mesaj bırakabilirsiniz."

"Tamam."

"Sağduyu çok önemli," dedim ona, sesim yalvarırcasına. "Eğer Vandenberg'i yakalayanlar bir şeyden şüphelenirse-"

"Anlıyorum."

Telefonu kapattığımızda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Ajan Carson durumu gerçekten anlamış görünüyordu. Ve anlayışlıydı. Sorduğu sorulardan ve hiç çekinmeden yaptığı geri dönüşlerden bunu anlayabiliyordum. Nereden geldiğini bilmiyordum ama buraya uçuyor olması çok şey ifade ediyordu.

Ancak bu, Vandenberglerin nerede tutulduğunu bulmaya  alışamayacağım anlamına gelmiyordu. Dixie'nin bilgisayarını çalıştırdım ve bir arama yaptım. Bay V ve dükkânı hakkında birkaç makale  ıktı. Oğulları için düzenledikleri bir doğum günü partisinde çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Özellikle kulübeye atıfta bulunan bir fotoğraf bulamadım, ancak bir tanesi onları yakınlarda olabilecek bir alanda balık tutarken gösteriyordu.

Beni doğru yöne götürebilecek her kelime kombinasyonuyla aklıma gelen her aramayı yaptım. Sonunda bir il e değerlendiricisi buldum.

Bay V'nin sahip olduğu bir mülkle ilgili rapor, ama bu onun eviydi. Kulübeyle ilgili bir şey yok.

Öğrendiğim tek şey Vandenberg'lerin en yakın arkadaşlarının kim olduğuydu. Daha kötüsü olursa -ki gerçekten daha kötüsü olamazdı-onlardan birine gidebilir, belki bir tanıdığıyla flört edebilir ve bana dağ gibi mülk hakkında bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceklerini sorabilirdim. Flört etmekten hoşlanmıyordum.

Bu arada, bir arama daha yapmaya karar verdim. Saat neredeyse on bir olmasına rağmen mutfaktan gelen tıkırtı seslerini duydum. Reyes hâlâ oradaydı. Onu daha önce gördüğümünden beri kalbim hızla çarpıyordu. Her geçen an, evde sadece ikimizin olduğunu bildiğimden, biraz daha hızlanıyordu.

Reyes Farrow adını yazdım ve sonra bir saat daha oturup okudum Makale üstüne makale, her birinden duygusal bir darbe alarak.

İşlemediği bir suç yüzünden on yıldır hapisteydi. Bir hapisane isyanına yardım etmiş, hayatlarını kaybedecek olan çalışanların kaçmasına yardım etmişti. İçerideyken bilgisayar bilimleri alanında yüksek lisans da dahil olmak üzere birkaç derece kazanmıştı. Ve nihayet serbest bırakıldıktan sonra Albuquerque, New Mexico'da bir bar ve ızgara satın almıştı, çünkü öldürmekten hüküm giydiği adam hayatta bulunmuştu.

Birkaç fotoğrafı bile vardı. Bazıları gençken. Bir tanesi birinci dereceden cinayetten suçlu bulunduğu günden. Yüzü taş gibiydi. Sanki onu suçlu bulmalarını, yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen onun gibi biri için en kötüsünü düşünmelerini bekliyormuş gibi ifadesizdi.

Bir elimi ağzıma götürdüm, hissettiğim üzüntü çok büyüktü. Bir yumru aramaya devam ederken boğazımda bir düğüm oluştu. Kısa sürede hapisanede ve dışarıda ünlü biri olduğunu fark ettim. O hapisteyken, ülkenin ve dünyanın dört bir yanından kadın ve erkekler, onun için

sadece onunla ilgili hayran siteleri olarak anılabilir. Ancak bir tanesi diğerlerinden daha popüler görünüyordu. Bu siteyi kuran kadın, Elaine Oak, onunla kişisel röportajlar yaptığını iddia ediyordu. Blogunda, yavaş yavaş bir ilişki kurduklarını, ta ki dışarı çıkmadan yaklaşık bir yıl önce evlenene kadar.

Gözlerimi kapattım. Bu kadın aşkını neredeyse ve sonra hapisten çıktığında onu terk mi etmişti? Onun kalbini mi kırmıştı? Belki de gerçekte başa çıkamıyordu. Adam parmaklıklar arkasındayken, ilişkileri düzensizdi. Muhtemelen eğlenceli ve heyecanlıydı. Ama belki de tam zamanlı bir kocaya sahip olmak istediği şey değildi, bu yüzden onu terk etti.

Onu terk etmişti, tıpkı yargı sistemi gibi. O yapmamıştı. bir yıldan fazla bir süredir başka bir gönderi. Son gönderilerinden biri evlilik cüzdanlarının bir kopyasını içeriyordu. Bunca zaman sonra bile onu unutmak için mücadele ediyordu.

Kalbim onun için acıyordu ama bununla savaştım. Hâlâ içimde tuttuğum kuşkuların önüne geçmekle tehdit eden sempatiyle savaştım. Kafamda çok fazla soru vardı. Çok fazla endişem vardı. Geçmişinin hiçbirisi, o kadının bana depoda kim olduğumu söylemesini neden engellediğini açıklamıyordu. Beni tanıyordu. Bana tam olarak kim olduğumu söylemek üzereydi. Tam olarak nereden geldiğimi. Neden onu durdurdu? Ne kazanacaktı ki? Ve dün bayıldığımda neden bana Dutch demişti? Adım bu muydu? Beni tanıyor muydu?

Geçmişî temizledim ve bilgisayarını kapattım. Dixie onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsa, kendisi araştırmak zorundaydı. Yani o da diğer insanlar gibi burada, dünyadaydı. Ama o diğer insanlar gibi değildi ve nedenini öğrenmenin tam zamanıydı. Sadece biraz kloroform ve birkaç kablo bağına ihtiyacım vardı.

* * *

Gecenin bu saatinde nereden kloroform ya da kablo bağı bulabileceğimi bilemediğim için başka bir yöne gitmeye karar verdim. Eski sevgilisine olan takıntısına rağmen fiziksel bir ilişkiye oldukça yatkın görünüyordu. Onu baştan çıkarmam gerekiyordu. Ya da onu baştan çıkarıyormuş gibi yapmalıydım. Elbette onu etkisiz hale getirecek kadar dikkatini dağıtabilirdim.

Mutfağa doğru yürüdüm ve durdum. Sırt üstü yatıyordu. Lavaboya doğru eğilmişti, zayıf kalçaları çok davetkârdı, bacakları dizlerinden bükülmüş ve hafifçe açıktı.

İyi ve merhametli Tanrım. Biraz çamur ve biraz boş zamanla neler yapmazdı ki. Ve bu özel örnekle mükemmel bir iş çıkarmıştı. Artık Reyes'e bakıp da yüreğimde keskin bir sızı hissetmemek mümkün değildi.

Lavabonun altından zar zor kalktı. Durdu. İnceledi. Ondan yayılan merakı hissedebiliyordum. Bakışlarının göğsüme düşmesine izin verdi ama sadece bir anlığına.

"Hâlâ buradasın," dedim, birden hangi gömleği giymeye karar verdiğimi hatırladım. Hemen hemen temiz olan tek şey buydu.

Ayağa kalktı, hareketi zahmetsizdi, yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

İnanılmaz yakışıklı yüzünü. "Sen de öylesin."

Engellediğim bir alete uzandığımda yana doğru hareket ettim. Isısı beni sardı ve ısırdım, kendi ısımın toplanmaya hakkı olmayan yerlerde toplanmasını, yasadışı bir şekilde bir araya gelmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Kendimi işe yarar hale getirmeye ve komik bulduğum bir terim olan ketçaplarla evlenmeye karar verdim. "Neden hâlâ buradasın?" Yaptığı işi incelemek için döndüğünde sordum. Geniş omuzlarına oturacak şekilde gerilmiş siyah bir tişört ve kalçalarına ve sekstastik poposunun kıvrımlarına tam oturan bir kot pantolon giymişti. Göbeğinin etrafındaki bandajlar yumuşak bir çizgi oluşturuyordu.

ve ne kadar kötü yaralandığını merak ettim. Ayrıca nasıl yaralandığını da merak ettim.

"Hâlâ buradayım çünkü sen buradasın," dedi kesin bir ifadeyle.

Harikaydı. Şimdi kendimi suçlu hissediyordum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Bu iyi, çünkü yaşayan hiçbir bebek bakıcısı senin hakkında benim sahip olduğum düşüncelere sahip olmamalı."

Onun bu itirafı içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Dalağımın hemen sağında, az keşfedilmiş bir alan olduğundan oldukça emindim, buna çılgın şehvet deniyordu.

"Evliydin," dedim, empati ve kıskançlık dünya için savaşıyordu. hakimiyet.

Şaşırmış bir şekilde geri döndü. "Evet, öyleydim."

Ona yakın durmak bir jaguarın yanında durmak gibiydi. Ateşten yapılmış bir jaguar. Yaptığı her hareket güçlüydü. Egzotikti. Hipnotize edici. Ya da yumurtluyordum. Bu bir atıştı.

"Yürümediği için çok üzgünüm. Sana çok bağlı görünüyordu. Neredeyse sana tapıyor gibiydi. Sonra ne oldu? Ayrıldı mı? Hiç mantıklı değil."

Sanki kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi göz kapakları ışıltılı yarıklara dönüştü. "Kimden bahsediyorsun?"

Tam isabet.

"Eski karın. Elaine Oak." Cevap vermeyince, "Ve diğer her şey için de... özür dilerim" diye ekledim.

Bir adım daha yaklaştı. "Başka her şey mi?" "Evet, bilirsin işte... hapishane gibi."

Kavurucu bir ısı dalgası içime çarptı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Bu bilgileri nereden alıyorsun?"

Savunmam yükseldi. "Google'ın ne olduğunu biliyorum. Bilgisayar kullanabiliyorum."

Başını eğdi, çenesi ısırığının gücüne karşı zorlanıyordu.

Açıklamak istedim. Anlamıştım. "Makalelerde işlemediğin bir suçtan dolayı orada olduğun yazıyordu. Mahkûmiyet kararının bozulduğunu yazıyordu. Kötü değillerdi."

Beni onurlandırdığı bir sonraki ifade hayal kırıklığıydı. Ama başka bir şeyin yayıldığını hissettim. Acı. Onu incitmiş miydim? Onun kadar deneyimli bir adam bu kadar kolay yaralanamazdı. "O halde," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı, "benim hakkımda internetten ne bulabilirsen bul. Çünkü internetteki her şey gerçektir. Uzaylıların kaçırılması hariç. Onlar saçmalık."

Benden uzaklaştı ve lavaboların altında erkekler ne yapıyorsa ona devam etmek için kendini yere bıraktı.

Onun farkındalığı içimde uğulduyor, canlı bir şey gibi nabız gibi atıyor, korku ve arzunun birleşimiyle zonkluyordu. O kadar sınırların dışındaydı ki gerçek dışıydı. Onu sorgulamam gerekiyordu, zevk almam değil. Yine de tek yapmak istediğim bu sınırları test etmektir. Onları zorlamak. Onu zorlamak.

Oynamak istedim. Keşfetmek. Ama bunun için onun da aynısını yapmak istemesi gerekiyordu. Bazı nedenlerden dolayı, ona bu kadar kontrol vermek istemiyordum. Şimdi değil. Benim üzerimde değil.

Ben, daha iyi bir ifade bulamadığım için, onunla yoluma devam ederken onu uzakta tutmanın bir yolu var mıydı? Bana izin verir miydi? İzin vermemi ister miydi? Yoksa girişimlerimden tiksindir miydi? Aşırı ilgisinden anladığım kadarıyla, ben öyle düşünmüyordum ama kimse bilemezdi. Erkekler tuhaftı. Özellikle de sertleştirilmiş çelikten, ateşten ve daimi karanlıktan yapılmış erkekler. Ya da penisli erkekler. Her iki şekilde de.

Bir plan tasarlarken ketçapların neredeyse gözetimsiz olarak oral seks yapmalarına izin verdim. Onu geçemeyeceğim kadar büyük ve güçlüydü. Onu b a ğ l a m a k için. Seksin bile onun dikkatini bu kadar dağıtacağından şüpheliydim. Hayır, ben

kısıtlamaları dahil etmek gerekiyordu. Erkekler buna bayılırdı. Ayrıca, sadece onu bağı görmek istedim.

Yanına oturdum ve çalışmasını izledim. Kaskatı kesildi, yuvarlak şeyi diğer yuvarlak şeyin üzerine bükme çabalarına ara verdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yavaşça işine devam etti. "Google yerine bana sormanızı tercih ederim."

Homurdandım. "Lütfen. Web'de öğrendiklerimin yarısını bile bana anlatmazdın, bunu sen de biliyorsun."

İtiraz etmedi. "Ne sormak istiyordun?"

"Önce, bunu yapacağına söz vermelisin."

Dolabın kapağının altına eğildi ve bir elini dizine koyarak doğrulup oturdu. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktaydık. "Sana güvenmiyorum."

İtirafı beni şaşırttı. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. O kadar insan varken neden bana güvenmediğini anlamaya çalıştım. Ne de olsa güçlü olan oydu. "Kusura bakma ama senden büyük bir zorluk çıkaracak ne isteyebilirim ki?"

Bakışları tekrar gözlerime yönelmeden önce ağzımda durdu. "Dünyayı isteyebilirsin ve sonra onu fethedip ayaklarının altına serdiğimde medeniyet nerede olurdu?"

Sustum. Çok ciddiye ve onun gücünü çok hafife aldığımı fark ettim. O doğaüstü bir varlıktı, evet, ama bundan daha fazlasıydı. Çok çok daha fazlası. Duygularını içime çektim ve başardığını fark ettim. Bir uygarlığı fethetmişti. Muhtemelen birden fazla. Kendine güveni kibirden kaynaklanmıyordu. Kibirli değildi. En ufak bir şekilde bile. O... tecrübeliydi.

Bu bilgi içimde bir ürperti daha yarattı ama olması gerektiği gibi tiksintiyle değil. Normal bir insanda olması gerektiği gibi. Bir ürperti gönderdi

Damarlarımdan huşu fişkırıyordu ve planım tam o anda sağlamlaştı.

Ona yeni bir kararlılıkla baktım ama hâlâ bir garantiye ihtiyacım vardı. "Dünyayı istemeyeceğime söz verirsem, o zaman istediğimi yapar mısın?"

Bir an düşündü ama sonunda başını sallayarak kabul etti.

Görünüşe göre verdiği sözleri çok ciddiye alıyormuş. Bu hoşuma gitti.

Sona doğru. Sinirlerim gerildi ve neredeyse korkuyordum. İki şey beni ileri itti. Cevaplar için çaresizdim ve yine onu gerçekten bağlı görmek istiyordum.

Bir an alt dudağımı çiğnedim. Beni izledi.

Cesaret almak için derin bir nefes alarak, "Merak ediyordum da, belki, bilirsin, şu anda hiçbir şey yapmıyorsan ve benden hoşlanıyorsan *-benden hoşlandığın gibi-* seni bağlamama ve seninle birlikte olmama izin vermeyi düşünebilir misin? On beş dakikalığına."

Tanrım, bu işte iyiydim. Avukat olmalıydım.

Sadece bakmakla yetinince gözlerimi kaçırdım ve boynuma ve yüzüme yayılan ateşi geri çekmeye çalıştım. Aşağılanmış olmak en iyi görünüşüm değildi.

"Ama istemezsen anlarım. Bu biraz ani oldu."

Ayağa fırladım ve eşiğe bir adım kalmıştı ki bir kol yolumu kesmek için fırladı. Hareket ettiğini bile duymadım.

Arkamda durdu, nefesi kulağımın arkasına sıkıştırdığım ve muhtemelen geri kalan her yerim gibi kırmızı olan saçlarımı karıştırdı.

"On beş dakika sonra ne olacak?" diye sordu.

Bir adrenalin dalgası omurgamı sarmıştı. Tenini yıkayan yumuşak ateş benimkini yalamak için uzandı. Okşamak için. Birazcık cezalandırmak için. Açıkta kalan tenimin üzerinde gezinmesini bir süre izledim. Alevler susamış bir hayvan gibi yalıyor, sanki daha da uzanmak istercesine geriniyordu.

Reyes durmuş bir cevap bekliyordu. Her zamanki gibi ondan pek çok şey hissettim ama arzu listenin başındaydı. Mutlak karanlığın denizinde kör edici bir ışıktan oluşan beyaz bir nokta gibiydi. Yine de bir hamle yapmadı. Bana uzanmadı. Bana dokunmadı.

Belki de beni korkutmak istemedi. Sebebi ne olursa olsun, buna sevindim. Sadece onun tekliflerini reddedebilirdim. Onları istemediğimden değil. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum ama onun bana güvendiği kadar ben de ona güvenmiyordum. Her şeyimle değil. Benim üzerimdeki kontrolü konusunda değil. Ve kesinlikle ona kalbimle güvenmiyordum.

Ama sadece oynasaydık... Elbette oynamaktan zarar gelmezdi.

Ona döndüm ama başımı eğdim, gözlerinin ışıltılı derinliklerine bakarsam kaybolacağımdan korkuyordum.

Bir elini kapının pervazına dayamıştı. Diğer elini de yanımdaki tezgâha dayayarak beni içeri kilitledi. "On beş dakika sonra ne olacak?" diye tekrar sordu, sesi yumuşak ve meydan okumayla doluydu. Derin ve ilkel bir şeyi çekiştiriyordu. Ona verdiğim tepkiyle savaştım. Bastırdım. Kemiklerimi katı kalmaya zorladım.

Ona bakmak için boynumu büktüm ama o geri çekilerek bana uyum sağlamadı. O kendi yerinde durdu, ben de kendi yerimde durdum. "Hiçbir şey," dedim, hem kendimden emin hem de beklentiyle sarhoş olmuş bir halde. "O zamana kadar tamamen bitmiş olacaksın."

Dolgun ağzının bir köşesini kaldıran küçük, kuşkulu sırıtış, vücudumdaki her sinirin canlanmasına neden oldu. Az önce bana reddedemeyeceğim bir meydan okuma sunmuştu.

"Ben ergen değilim, sevgilim. On beş dakikadan fazla dayanabileceğime eminim."

"Ve ben kıkırdayan bir kız öğrenci değilim. Yapamayacağına eminim."

Onun Özellikler karartılmış ile ve meydan okuma I
attı geri at Havadaki elektrik kıvılcımları gibi bir
beklenti.

Hazırlık tezgâhının yanındaki köşede duran sandalyeye doğru başımı
salladım. "Bu işe yarar. Ama bir şartım daha var."

Acele etmeden omzunun üzerinden sandalyeye baktı, sonra bana
d ö n d ü , kaşlarından biri soru sorar gibi çatılmıştı.

"Bana dokunamazsın."

"On beş dakika
boyunca."

"Doğru. On beş dakikalığına," dedim, sorgunun uzun sürmemesi için dua
ederek.

beşten fazla sürmez. Ondan sonra, hemen oradan çıkabilirim. Bir öpücükten
sonra tabii. Fanteziyi körüklemem gerekiyordu. Serbest kalması
muhtemelen sadece birkaç dakikasını alacaktı ve o zamana kadar çoktan
gitmiş olmalıydım. Yarın onun gazabıyla yüzleşebilirdim. Bazıları planımı
zalimce ve olağandışı bulsa da, o başlattı. Kimliğimle ilgili bilgileri
saklıyordu. Mümkün olan her şekilde bu bilgiyi almaya hakkım vardı.

Sandalyeyi kaptım ve mutfağın ortasına çektim. Eğer Dixie bir şeyleri
kontrol etmek için gelirse, bu gerçekten garip bir hal alabilirdi. "Tamam,
otur."

Teklif ettiğim koltuğa oturmadan önce birkaç saniye tereddüt etti, sert
hareketleri isteksizliğinin kanıtıydı. "Saat daha işlemedi mi?"

"Hayır. Ben-" Etrafa bakındım ve ızgaranın üzerindeki rafta bir mutfak
zamanlayıcısı buldum. "Zamanlayıcıyı ayarlayayım."

Ofise koştum ve Dixie'nin acil durumlar için orada tuttuğu yedek
paltosunun kemerini çıkardım. Fikrini değiştirmesinden endişe ediyormuş
gibi aceleyle geri döndüm ve onu hâlâ otururken bulmak için sallanan
kapıdan içeri daldım. Ellerini iki yanına indirmiş ve sandalyenin arkalığını
kavramıştı.

İhtiyatla yaklaşarak yanına gittim ve kalın bileklerini arkadan

birleştirdim. Kanvas kemeri bileklerine geçirdim ve olabildiğince sıkı baēladım.

Cesaret ettim. Ellerinin düzenli olarak kanla dolmasını istiyordum ama bu akşam hayatta kalabilmek için daha fazlasını istiyordum. Çalışırken bakışlarım onun her santimini taradı. Kasları kasıldı. Işık ve gölge dalgaları kollarının üzerinde geziniyordu. Yavaş ve düzenli nefes alıp vermesi geniş omuzlarını hafifçe kaldırıyordu.

Güvende olduğundan emin olduğumda, ızgaraya doğru yürüdüm, zamanlayıcıyı aldım.

ve on beş dakikaya ayarladım. Sonra bir adım öne çıktım. Bana baktı, değerlendirmesinde kuşkulu bir merak vardı.

Ona sarıldım ve parmaklarımı kalın saçlarına daldırdım. Daha yumuşaktı düşündüğümünden daha iyi. İpeksi. Tutuşumu sıkılaştırdım ve başını geriye yatırdım.

Kan damarlarında hızla akarken nefes alışları hızlanmaya başladı.

Bedenimi onunkine bastırdım, kalçalarımı eğdim, ereksiyonunu bedenimde hissettim.

Kot pantolon. Onun katı formu beni besliyordu, sanki açlıktan ölüyormuşum da haberim yokmuş gibiydi. Enerjim ihtiyaçla sızradı. Tıpkı ondan yükselen ateş gibi, bu ihtiyaç da okşamak için uzandı. Okşamak için. Alevlendirmek için.

Konuştuğumda sesim boğuk çıkıyordu. Mesafeliydi. Zaten uzun zamandır olmak istediğim yerdeydim: Reyes Farrow'un irademe boyun eğmesiyle dünyanın tepesindeydim. Ama yapmak üzere olduğum şeyi yapmak neredeyse affedilemezdi ve altımdaki karanlık varlık gibi birinin affedici biri olduğundan şüpheliydim.

"Bunu şimdi yapmak zorundayım. İşim bittiğinde, benimle bir daha asla konuşmayacaksın."

"Peki neden seninle konuşmayayım?"

"Çünkü çok öfkeli bir adam olmak üzeresin."

"Pek çok şey olmak üzereyim, aşkım. Kızgınlık bunlardan biri değil."

Bu bir tehdit değildi. Bir sözdü.

Ama ben daha iyi biliyordum. Yanılıyordu.

Hâlâ yapabiliyorken başımı onunkine doğru eğdim, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim, dudaklarımız ancak bir santimetre açıktı. Sonra onu öptüm. Ağzı da vücudunun geri kalanı gibiydi: kavurucu derecede sıcaktı. Bana hemen açıldı ve dilimi içeri ittim. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, saçlarına daha da dolandı, dili dişlerimin üzerinde gezinirken can havliyle tutundu.

İçime bir sıcaklık doldu. Karnımda birikti. Derimi sıktı ta ki vücuduma küçük gelene kadar.

Onlarca yıl boyunca yapacağım belki de tek eylemden sonra, onu incelemek için öpüşmeyi kestim. Duygusal durumunu değerlendirmek için. O kadar şaşırtıcı derecede yakışıklıydı ki, ona bakarak değerli saniyelerimi kaybettim. O da bana baktı. Biraz sarhoştı, jaguarı andıran yoğunluğuyla beni izliyordu, saldırmanın eşiğindeydi.

Birazdan daha da saldırmak isteyecekti ama çok kısa bir süre için farklı bir sebep.

Başımı arkaya yasladım, serin havadan bir yudum aldım ve sonra "Kimsin sen?" diye sordum.

"Kim olmamı istersen," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Bu hiç de kolay olmayacaktı. "Hayır," dedim, ondan uzaklaşırken. "Sen ne tür bir varlıksın? Çünkü kesinlikle insan değilsin."

Sustu ama ne yaptığımı anlaması uzun sürmedi. Anladığında, teninde dans eden ateş daha da parladı. Daha sıcak. Başını eğdi. Kara kirpiklerinin altından beni izlerken içindeki yırtıcı hayvan kontrolü ele geçirdi. Sadece düğümlerimin tutması için dua edebilirdim.

Hiçbir şey söylemeyince ikinci aşamaya geçtim. Bulabildiğim en büyük bıçağı buldum, serbest kalırsa ulaşabileceği çemberin içine girmeye cesaret ettim ve boğazına dayadım. Ona gerçekten zarar vermeyeceğimi bilmesine imkân yoktu ama yine de onu seve seve vereceğime ikna etmem gerekiyordu.

Jilet gibi keskin kenarı çenesinin altına kaydurdım ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Kimsin sen?"

Gözlerinde öfke parlak ve sıcak bir şekilde parlıyordu. "İyi," dedim. "Ben kimim?"

"Değerli vaktini boşa harcıyorsun, Dutch." Zamanlayıcıya baktı. "On iki dakika içinde bu bağlar öyle ya da böyle çözülecek."

"O kadının bana kim olduğumu söylemesini engelledin. Bir şekilde, sen dumansın. Senden dalga dalga yayılıyor. Sen ateş, karanlık ve alacakaranlıksın."

"On bir."

"Ve bugün beni duydun. Zaman donduğunda bile beni duydun. O meleğin beni öldürmesini engelledin. Neden bir melek, ilahi bir varlık ölmemi istesin ki?"

"On."

"Başkalarının göremediği şeyleri görebiliyorum. Bir düzine dil biliyorum. Ölü insanlarla konuşabilirim."

"Dutch," dedi dişlerini sıkarak.

"Ve bana Dutch deyip duruyorsun. Benim adım bu mu?"

"Dokuz."

İşe yaramıyordu. Buna inanmadı. Bir dakika bile. Ya öyle ya da kendi güvenliği için endişelenmiyordu. Belki de benim için daha çok endişelenirdi.

Her geçen saniye daha da çaresizleşerek geri çekildim ve bıçağı kendi boğazıma dayadım.

Kısıtlamalara karşı koydu ama ayağa kalkamasın diye kemeri ona bağlamıştım.

Büyük zorluklar olmadan değil.

Ve aniden umursamadım. Gidenlere katılma bahanesini neredeyse memnuniyetle karşılıyordum. O kadar da kötü değillerdi. Tabii ben korkunç bir insan olmadıysam.

Önceki hayatımda ya yükselirdim ya da olduğum yerde kalırdım. İkisinde de iyiydim. Ve bu gece ölsem de cevapları alıyordum.

"Bağlarını çözüp beni hastaneye götürmek için iki dakikan var. Son şansın." Tırtıklı kenarı boğazıma bastırdım. Deriyi parçaladığında irkildim. Bu her açıdan berbat olacaktı. "Ben kimim?"

"Sekiz."

Gözlerimi kapattım, yavaş ve sakın bir nefes aldım, elimi sıktım ve bıçağı boğazıma doğru çektim.

14

İnkâr, Öfke, Pazarlık, Depresyon, Kabullenme...
Uyanmanın beş aşaması.

-TAMPON ÇIKARTMASI

Çeyrek santim bile içeri giremeden, soğutma ünitesine sıkıştırıldım, nefes yolum çelik bir kavrama tarafından kesildi. Gerçi bir insan tarafından değil. Duman etrafımı sarmıştı ve hiçbir şey göremiyordum ama boynumdaki eli ve vücuduma bastırılan bedeni hissedebiliyordum.

Sonra duman dağıldı ve Reyes Farrow ortaya çıktı. Bıçağı tutan bir eli yanımda sabitlenmişti. Diğer eli ise bir daha asla nefes alamayacağımdan emin olmakla meşguldü.

Yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktayken, gözlerinin inanılmaz derinliklerini görebiliyordum. Koyu burbon kahverengisine karışmış altın ve yeşil benekler vardı. Parıldıyorlardı ve aklıma eski bir deyiş geldi: "Parıldaayan her şey altın değildir". Bir şeyin parıldıyor olması onun iyi olduğu anlamına gelmezdi. Ve Reyes bu ikisi arasındaki çizgiyi tanımladı.

Isırdı. Çenesindeki kasları çalıştırırken esnediğini görebiliyordum. Ama esas olarak duman olayını atlatmakta zorlanıyordum.

Bunu kim yapabilir? Bu boyutta ya da bir sonraki boyutta maddenin başka bir haline dönüşebilen şey neydi?

Reyes son bir hüsrân itışıyle beni bıraktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve öyle sert öksürdüm ki neredeyse kusacaktım. Bıçak hâlâ bendeydi. Bana hiçbir yararı olmayacağı açık olsa da elimi sıktım.

Bana sırtını dönmüştü ve ben de bu fırsatı değerlendirip ayağa fırladım ve kaçtım. Koridora açılan kapıya çarptım ve arkama bakmadım. Beni yakalayabilirdi. Kolayca. Ama yakalamadı. Ya ne yaptığımı, onu kime anlatacağımı umursamıyordu ya da beni gerçekten inciteceğinden korkuyordu. Ben ikincisine meyilliydim.

* * *

Ertesi sabah ağırlı ve bitkin bir şekilde uyandım. Gördüklerimden sonra nasıl uyuyabildim ki? İmkansız. Akıl almaz. Fiziğin benim güçlü yanımdan olmadığından emin olsam da, yaptığı şeyin her şeyin yasalarına karşı geldiğini biliyordum. Doğanın. Bilimin. İnsanın. Bu, etrafımızdaki dünya hakkında bildiğimiz her şeyin yalan olduğu anlamına mı geliyordu?

Zihnim tüm olasılıkları düşündü. Tüm sonuçlarıyla. Kendimi duşa sürüklediğimde, bunu düşünmemeye çalıştım.

Başaramadım.

Reyes'in ceketini olmadan eve koştüğüm için işe yürüyerek gidebileceğim bir ceketim yoktu. Hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi kat kat giyinmek çözümdü. Önce bir tişört, sonra bir düğme, ardından ince bir kazak giydim ve katmanlı pasta takımımı tamamlamak için, kuşkusuz seyrek olan dolabımdaki en büyük, en hantal kazağı buldum ve içine girdim.

Eğer bu işe yaramadıysa, hiçbir şey yaramayacaktır.

Çantamı aldım, ekiple vedalaştım ve parıldayan buzdan bir dünyaya adım attım. Verandamda, bir zamanlar rüzgâr çanı olan bir kancaya asılı Reyes'in ceketini duruyordu. Onu bana o getirmişti. I

kendime sıkıca sardım. Ceketini bırakacak kadar endişelendiğine göre o kadar da kızgın olamazdı.

Nefesim görünür haldeyken merdivenleri hızla indim, sonuncusunda neredeyse ısıırıyordum, sonra bahçemden geçip kafeye gittim.

Mable paravan kapısından dışarı baktı ve bana el salladı. "Günaydın, Mable!"

Farklı görünüyordu. Belki de üzgün. El sallaması bir selamlamadan çok dikkatimi çekmek için kullandığı bir araçtı. Etrafa bakındım, sonra merdivenlerinden çıktım.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Başını salladı ve içeri girmemi işaret etti. Mable dağınık bir ev idarecisi olmakla istifçi olmak arasındaki ince çizgide yürüyordu. Posta ve dergi yığınları mevcut her yüzeyde duruyordu. Torunu ya da kuzeni için sakladığı eşyaları koyduğu plastik kutular duvarları kaplıyordu. Ve eski bebek koleksiyonu, muhtemelen on iki yıldır tozu alınmamış cam bir kulübede duruyordu. İğrenç değildi, sadece dağınıktı. Ve biraz da tozluydu.

Dişlerini takmasını bekledim, sonra da kaşlarımı çatarak onu sorguladım.

"Larenjit," diye fısıldadı, sesinde hafif bir hırıltı vardı.

"Oh, özür dilerim."

Endişemi elinin tersiyle itti. "Hiç acımıyor. Sana son gelişmeleri anlatmam gerekiyordu. Jeremiah Kubrick'le tanıştın mı? Dixie'nin eski kayınpederi. Denton'ların evinin yanındaki sokakta yaşıyor."

"Üzgünüm," dedim omuz silkerek. Denton'ların evinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şey, bu sabah mesajlaşıyorduk" -onunla yaşlı bir adamın mesajlaşmasına şaşırdığımı yuttum- "ve o mahalleyi gözetlemeyi seviyor. Teleskopu falan var. Her neyse, dün gece evinizde birini gördüğünü söyledi."

O zaman şaşkınlığımın parlamasına izin verdim.

"Ve bir gece önce. Ama iki seferde de evde değildin, o yüzden bilmen gerektiğini düşündü."

"Kim olduğunu görebildi mi?" Dişlerimin arasından sordum birlikte çimentolanmış.

"Elbette. Şu Jeffries denen çocuk. Polis olan."

Biliyordum. Birden fazla anahtar yapmış olmalı. "Çok aptalım."

"Kesinlikle değilsin." Omzuma azarlayıcı bir şaplak attı. "Bu çocuk annesinin onu dünyaya getirdiği günden beri biraz merkezden sapmış durumda. Force onun gibileri işe almak için çaresiz kalmış olmalı."

"Bana anlattığın için çok teşekkür ederim." Gitmeye başlamıştım ki daha derin bir ima kafama dank etti. "Yani bu Jeremiah evimi teleskopla mı izliyormuş?"

"Hayır," dedi kıkırdayarak. "Sadece evde olup olmadığına bakıyordu. Bilirsin işte, seni iç çamaşırlarınla dolaşırken yakalamaya çalışıyordu."

İstemsizce dehşete düşmüş bir çığlık attım. "O bir röntgenci mi?"

"Kesinlikle hayır! Bir röntgenci evlerin etrafında gizlice dolaşır ve pencerelere bakar. Jeremiah pencerelere uzaktan bakar."

Gülsem mi yoksa suç duyurusunda mı bulunsam bilemedim. Gerçekten yapacağımdan değil. Suç duyurusunda bulundum. Artık evime kimin girdiğini biliyordum ve bir görgü tanığım vardı. Jeremiah Kubrick, Ian'ı üstlerine rapor etmem için gereken kanıtı vermişti.

Yine de dikkatli olmalıydım. Belli ki akli dengesi yerinde değildi. En iyi ihtimalle haneye tecavüz suçlamasıyla hakkında dava açılmasını umabilirdim. Ama işini kaybetme ihtimali de vardı. O zaman kıcımda taşıma ruhsatı olan daha da sinirli ve dengesiz bir adam olurdu.

"Teşekkür ederim, Mable. Birinin zorla girdiğini biliyordum. Sadece kim olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Jeremiah'ın da resimleri var."

"Asla olmaz." Yumruk atma isteğimle savaştım. "Bunlar yardımcı olacaktır. Bir kopyasını alabilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkürler, Mable. İşe gitmem gerek ama-"

Cümlenin ortasında durduğumda, "Sorun ne?" diye sordu.

"Fotoğrafları mı var?"

"Evet."

"Onda benim fotoğraflarım var mı?"

Güldü. "Yeni duvar kâğıdının nereden geldiğini sanıyorsun? Bu arada o bronz sütyen ve iç çamaşırı takımının içinde çok iyi görünüyorsun. Bu onun favorisi."

Bu çok yanılttı. Çok, çok yanıltıcı. Gölgeliklere yatırım yapma zamanı. Ama önce, Ian.

Ruhumun derinliklerine kadar kaynayan bir sesle
Ona bir şey getirip getiremeyeceğimi sordu.

Ian ne cüretle. Küstahlık. Kendimi tamamen tecavüze uğramış hissettim ve o bana hiç dokunmamıştı. Evet, dokunmuştu ama bu şekilde değil.

Robert bir dedektifti. Nasıl ilerleyeceğim konusunda bana tavsiyede bulunabilirdi. Şikâyetle bulunmak başka bir şeydi. Aynı zamanda polis olan deli bir adama karşı şikâyetle bulunmak ise bambaşka bir şeydi.

Soğuğu hissetmeden işe doğru yürüdüm, çok kızgındım. Ayrıca, kışkımdan kat kat giyinmişim; depoda kat kat giyinmek zorunda kaldığımda bu gerçek fevkalade belirginleşti.

Arka kapıdan içeri ilk girdiğimde cennetin kokusuyla karşılaştım. Tam anlamıyla. Bir kelime beni çarptı. Bu kelimeyi daha önce duymuş ya da duymamış olabilirim.

önceki hayatımda taptığım. Anlam ve neşe dolu bir hayat ile sıkıntılı ve intihar düşünceleriyle dolu bir hayat arasındaki farkı ifade eden bir kelime.

Şili.

Dış kaplamamın çoğunu attıktan sonra kahveyi hazırlamak için hazırlık istasyonuna doğru ilerledim. Kurabiye henüz gelmemiştir, yoksa çoktan hazır olurdu.

Ben geçerken Reyes mutfaktan çıktı ve ağırlığını kapı pervazına verdi, zayıf vücudu sallanan kapıyı geride tutuyordu.

Kaskatı kesildim ve ona baktım çünkü bu daha çok garip değil.

Ellerini bir havluya siliyordu. "Bugün kendini intihara meyilli hissediyor musun?" diye sordu, gözlerinde öfke parıltıyordu.

"Belki." Cidden, en iyi geri dönüşleri ben yapardım. "En azından adımları hatırlayabiliyorum."

İçime çektim, böylesine ucuz bir vuruş yapmak için retrograd amneziyi kullanması beni dehşete düşürdü. Bir adım daha yaklaştım. "Oh, öyle mi? En azından ben insanım." Muhtemelen böyle bir şey söylemeden önce çevremize dikkat etmeliydim ama umurunda değil gibiydi.

Mutfağa uzanıp bana bir tabak uzattığında gerçek bir bakışmanın ortasındaydık. "Mutlu Noeller."

Hem kırmızı hem de yeşil şilili yumurta ve enchiladas yapmıştı. Noel tarzı. Ağzım o kadar hızlı doldu ki neredeyse salyalarım akacaktı. "Teşekkür ederim," dedim kendimi mahcup hissederek.

"Bir de bu var." Elini tekrar içeri soktu ve bana bir biftek bıçağı uzattı. Kaşlarımı çattım. Enchiladas yemek için bıçağa ihtiyacım yoktu.

"Dün gece başladığın işi bitirmek istersen diye."

"Mükemmel," dedim ve bıçağı elinden kaptım. Rekorlar kitabı için bir başka belalı geri dönüş.

Aslında dün gece başladığım işi bitirmek istiyordum. Mümkün olan en kötü şekilde.

Aşık olmuştum. Otuz saniye öncesine kadar ne kadar aşık olduğumu fark etmemiştim. Gözlerim ona dikildiği anda anladım. Kızgın, incinmiş ve değişken olsa bile, kemiklerimi sıvılaştırdı ve kalbime sıcaklık, yaşam ve güvenlik duygusu aşıladı. O bir sığınak gibiydi. Fırtınadan korunmak için bir sığınak gibiydi. Bilinen ve bilinmeyen her şeyin ötesinde, geleceğin ve geçmişin ötesinde, bu varlığın, bu adamın yanımda olacağına güvenebileceğimi biliyordum.

Ezberci hafıza olayıydı. O sokakta uyandığımda nasıl konuşacağımı biliyordum. Nasıl yürüyeceğimi. İnternette nasıl arama yapılacağını. Ve aşık olarak uyandım. Bu benim DNA'ma işlemişti. Reyes Farrow'u seviyordum. Onu arzuluyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu, hayatımı kurtarmış olmasının ötesinde bir şeydi. Yine de kurtardı. Kötü olamazdı. O meleğin beni parçalamaya niyeti vardı. Reyes -ayrıntılar hâlâ biraz bulanık- onunla savaştı. Bir şekilde göksel bir varlıkla savaştı. Benim için. Bu süreçte yaralandı bile.

Ama melekler de kötü değildi. Belki de her şey iyi ve kötü kadar basit değildi. Belki de arada sonsuz sayıda gri vardı.

Önemli değildi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne olduğu. Nerede olduğu dan. Nasıl dumana dönüştüğünü, çünkü lanet olsun. O benimdi, ateşi, dumanı ve her şeyiyle. O an ve orada hak iddia ettim.

"Özür dilerim."

Cookie donmuş bir kasırga gibi içeri dalmıştı ama Reyes ve beni görünce durdu. Boğazını temizledi ve pelerinini çıkarmak için depoya doğru yürüdü.

Ödüllerimi aldım ve kahveye başlamak için içecek istasyonuna doğru ilerledim, ama bir ısırık almadan önce değil. Cookie yanıma geldiğinde yüksek sesle inledim ve bir ısırık daha aldım.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Eğer bunun otantik enchiladas olduğunu düşünüyorsanız, evet."

"İçeri girdiğimde bir koku aldım ama rüya gördüğümü sandım."

"Al bakalım." Reyes dışarıya açılan pencereden Cookie'ye de bir tabak uzattı.

Yumuşak bir nefes çekti ve tabağı sanki narin bir şeymiş gibi aldı. Hazine. Ve böylece sabah ikimiz Reyes'in yemeklerini tadarak -tabii o bakmıyorken- ve masalarda bekleyerek geçti. Ama sadece yapmazsak kovulacağımız için.

Bay P ve ölü striptizci geldi. Her zamankinden sipariş ettik. Garrett geldi. Her zamankinden sipariş etti. Osh geldi. Menüden sipariş verdi, yani her zamankinden. Ve bir sürü kadın diğer tüm koltukları doldurdu. *Sabah telaşı* kelimesi yepyeni bir anlam kazanıyordu. Reyes iş için iyi olabilirdi ama dün gece başsız atlıdan kaçmaya çalışmaktan ve Reyes olayından sonra eve kadar koşmaktan su toplamıştı. Ve şimdi binlerce güneşin ateşi gibi zonkluyorlardı. Yine de, Dixie'nin dediği gibi, adam yemek yapabiliyordu. Şili ve diğerlerinin sürekli tedariki anlamına geliyorsa birkaç su toplamasını affedebilirdim.

Bobert geldiğinde, ona Bay Ian Jeffries'i araştırıp araştıramayacağını sordum. Eminim ilk aşkı ben değildim. Eğer başka kadınlara da sapıklık yaptıysa, resmi olarak suçlanmamış olsa bile, bir tür kaydı olmalıydı.

Ona FBI ajanından aldığım telefonda da bahsettim.

"İşinde gerçekten çok iyi," dedi bana. "Bir şey bulurlarsa bana geri döneceğini söyledi."

"Bobert, ya onları daha fazla tehlikeye atarsam?"

"Janey." Elimi kendi eliyle kapattı. "Sen doğru olanı yaptın. Neler olup bittiğini fark etmiş olman onların hayatını kurtarabilir."

Ona ikna olmamış bir şekilde başımı salladım.

Saat on birde Francie ve Erin gelmiş ve artık meşhur olan enchiladaları yemişlerdi. Francie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve sonraki yarım saat boyunca burnu aktı, ama yine de bir lider gibi devam etti. Çoğunlukla Reyes'i etkilemek için.

Ama saat on birdi ve Bay V'nin her zamanki telefon görüşmesinin saati geçmişti. Siparişini bekledim ama gelmedi.

"Ben molaya çıkıyorum," dedim Cookie'ye. O da moladaydı, oturuyordu. Bobert ile. İkisi de az önce seks yapmış gibi görünüyordu ama sadece enchiladaydı.

Reyes'in ceketine sarındım ve ön kapıdan çıktım. Bay V'nin dükkanına doğru. Daha yolun yarısına bile gelmemiştim ki kapıda bir tabela fark ettim. Hayır. Bu iyi bir şey olamazdı. Neredeyse koşarak yolun geri kalanında tabelayı okudum. HASTALIK NEDENİYLE KAPALIDIR.

Kendimi camlı pencereye doğru attım ve bir elimi gözlerimin üzerine kapattım. İçerisi karanlıktı. Ve boştu. Geri çekildim ve kuru temizleme dükkanına baktım. Adamlar tünel kazarak içeri girip bir şeyler çalmış olsalardı, polisler ve müfettişler olmaz mıydı? Açık tabelası yanıp söndü ve bir kadın, koluna plastik kaplı bir elbise dolanmış küçük bir çocuğun elini tutarak dışarı çıktı. Yani her zamanki gibi iş vardı.

Zihnimde bir plan oluştu. Sokağa çıktım ve binaları inceledim. Eğer haklıysam, Bay V'nin dükkânına girmenin bir yolunu bulabilirdim ama bunun için başarısız olacağımdan emin olduğum kilit açma ya da yine başarısız olacağımdan emin olduğum cam kırma yöntemlerini kullanmamalıydım. Cam kırma kısmını değil ama gizlice, yakalanmadan girme kısmını.

Aceleyle kafeye geri döndüm. Öğle yemeği kalabalığı birazdan gelirdi. I fazla zamanım yoktu. Ve yardıma ihtiyacım vardı.

Cookie'yi aşkından ayırmaktan nefret ediyordum ama insanların hayatı söz konusuydu. Neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle benimle depoda buluşmasını işaret ettim.

Gözlerini kısarak bana baktı.

Tekrar işaret ettim, bu sefer hissedilir bir şekilde

başımı salladım. Başını salladı ve omuz silkti.

Dişlerimi sıktım ve doğrudan depoyu işaret ettim.

Robert kıkırdamamaya çalışarak, "Tatlım," dedi, "eğer onunla hemen depoda buluşmazsan, felç geçirebilir."

Muhtemelen onun standının hemen yanından başka bir yerde ihtiyatlı olmaya çalışmalıyım.

Robert'e sonsuza dek veda öpücüğü verdikten sonra - PDA çok mu ? beni evimden uzaktaki evime kadar takip etti. "Robert'ın önünde bana söyleyemeyeceğin kadar gizli olan şey nedir?"

"Haneye tecavüzde yardımınıza ihtiyacım var."

"Tamam, ama ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim. Bir şeyleri kırmakta iyiyimdir. İçeri girmekte o kadar değil. Özellikle de bir çatı ve ip içeriyorsa. Sadece hayır."

"Sadece gözcülük yapmanı istiyorum."

"Oh. Bunu yapabilirim." Depoya girdik ve kapıyı arkamızdan kilitledik. "Bu beni strese sokacak mı?"

"Muhtemelen. Telefonuna da ihtiyacım olabilir."

"Şu anda hayatımda daha fazla stresi kaldırabileceğimden emin değilim."

Bay V'nin dükkânına paralel olan köşeye yaklaşıp kadar vücut ağırlığımla bir rafı ittim. Orada ısıtma ve soğutma sistemine erişim için bir panel vardı. Eğer haklıysam, dükkânlar bir zamanlar sistemi paylaşmışlardı.

"Saçmalık. Sen çay gibisin. Su ne kadar sıcak olursa o kadar iyi. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sadece her şey. Yeni şehir. Yeni ev."

"Ölü insanları gören yeni arkadaş mı?" Cookie rafları sabit tutarken ben de yukarı tırmandım ve giriş panelini kaldırdım.

"Hiç de değil. Sen en iyi parçalardan birisin." "Teşekkürler. Telefonunu görebilir miyim?"

Bana uzattı. "Çılgınca olan da bu. Her şey harika. Kocam harika. Evim harika. Bölgeyi seviyorum. Yani, ciddi, bu şehir çok güzel."

"Katılıyorum." El fenerini açtım. Panel, tamircilerin kablo tesisatına ve yağmurlama sistemine erişmesini sağlıyordu. Alt tavan sadece iki-dört ve alçıpanla oluşuyordu. Kendimi yukarı kaldırdım. Sayılır. Çoğunlukla kutuları üst rafa yığdım ve kendime bir merdiven yaptım. "Ama tüm değişimler, iyi değişimler bile, bedenlerimiz ve zihinlerimiz üzerinde stres yaratır."

"Doğru. Bekle, bunu neden tekrar yapıyorsun?"

"Bay V hasta." El feneriyle binaları boydan boya taradım ve benden yaklaşık on beş metre ötedeki bölme tuğlalarında bir oyuk gibi görünen bir şey buldum.

"Dükkânına zorla girerek hastalığından faydalanmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Aradığım kişi o."

"Hangisi?"

"Robert'e bahsettiğim kişi. Rehin tutulan kişi."

"Janey, gerçekten mi?" diye sordu telaşla. "Ve sen onun dükkânına sırf bu yüzden mi giriyorsun?"

"Tam olarak ne yaptıklarını görmem gerek." Sadece iki metre kadar klostrofobiye neden olan alanda gezinmek zorlaşıyordu. "Ayrıca, kamarasının nerede olduğunu bulmam gerekiyor. Sen biliyor musun?"

"Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Bay için kendimi çok kötü hissediyorum.

Vandenberg."

Bir dizimi bir tahtanın üzerine koydum, sonra bir elimi diğerinin üzerine koydum ve salyangoz hızıyla sürünerek ilerledim. Yolun yarısına gelemeden molam sona erecekti.

"Hayır, demek istediğim kulübesinin nerede olduğunu biliyor musun?" "Oh, hayır. Ama Robert kontrol edebilir."

Oh, evet. Bunu düşünmemiştim. Açılışa kadar geldim. Ne yazık ki kredi kartı büyüklüğündeydi. Birkaç örümcek ağını kaydurdım, sonra içeri kaydım. Kırım söz konusu olduğunda dokun ve git oldu. Geçmesi biraz zaman aldı ve çok fazla kırırdandı. Bay V'nin tavanı tıpkı kafeninki gibiydi. Neyse ki onun giriş paneli açıklığa daha yakındı.

Cookie'nin sesinin boğuk tonu bana doğru yükseldi ama cevap vermedim. Kısmen onu anlayamadığım için, ama aynı zamanda duyulacak kadar yüksek sesle bağırarak zorunda kalmak istemediğim için. Anlayabildiğim kadarıyla, açıklık Dixie'nin ofisinin üstünde bir yerdeydi. Tavan arasında sürünmemden hoşlanacağından şüpheliydim.

Bay V'nin erişim paneline doğru sürünerek ilerledim, dizlerimdeki ve göğüs kafesimdeki ağrıya aldırmadan tahtaların üzerine uzandım. İkiye dört bir panelin kenarlarının bu kadar acı verici olabileceğini kim bilebilirdi? Paneli yukarı kaldırmak planladığımdan daha zor oldu ama sonunda tırnaklarımı panelin altına geçirdim ve bir köşeyi yavaşça kaldırdım.

Dükkânın içi hâlâ karanlıktı, bu yüzden paneli kaldırıp bir kenara koydum. Sonra sarhoş bir ninjanın gizliliğiyle kendimi delikten aşağıya indirdim. Ne yazık ki, Bay V'nin panelin altında tırmanmam için uygun bir rafı yoktu, bu yüzden yere birkaç metre düşmek zorunda kaldım. Ayaklarım yere değer değmez yukarı baktım ve nasıl geri döneceğimi merak ettim.

Esir alanların tam olarak neyin peşinde olduğunu anladığım anda bunun için endişelenecektim. Cookie'nin el fenerini kullanarak, her boyut ve yapıdaki antikaların etrafından dolandım. Kırılabilir çok fazla şey vardı. Bu kadar çok kırılabilir şeyin olduğu bir dükkânda çalışmaktan asla rahat edemezdim.

Plazma kesici Bay V'nin masasının yanında duruyordu. Bir uzatma kablosuna bağlıydı, yani ya çoktan kullanmışlardı ya da yakında kullanmayı planlıyorlardı.

Sonunda arka odanın kapısını buldum, nefesimi tuttum ve açtım. Yaptıkları işi izlemesi için bir tür nöbetçi koymuşlarsa, ölmüştüm. Bununla yaşayabilirdim. Neyse ki sadece ben ve açık bir delik vardı.

Tüm zemin sökülmüştü. Her şey. Küçük bir odaydı, daha çok bir dolap gibiydi ama yine de. Biraz fazla ileri gittiklerini hissettim. Hırpalanmış zeminin ötesinde gizlenen karanlık delik benim asıl endişemdi. Daha fazla küçük alan. Harika.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bir hırıltı duyduğumda tünele bir ışık tutuyordum. Sol kulağımın hemen arkasında alçak, derin bir homurtu.

Yavaşça döndüm ve hırlayan bir dizi dişle yüz yüze geldim. Vandenberg'lerin Alman çoban köpeği. Hırladı ve bana ters ters baktı. Çok şirin bir şeydi.

"Merhaba güzel çocuk," dedim ona. Çok güzeldi. "Sen çok güzel değil misin?"

Hırıltılarına rağmen onu sevmek için elimi kaldırdım. Anında inledi ve koparmak yerine yüzümü yaladı. Biraz top kapmaca oynadık ve sonra "Burada ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordum.

Havladı, sonra da özür dileyen bir mızıltı çıkardı.

"Sorun yok. Bu senin hatan değil. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

Tekrar havladı ve Cookie'nin telefonunu alıp tavşan deliğinden aşağı indim.

15

*Sizin özel delilik türünüzü anlamıyorum ama
buna olan bağlılığınızı takdir ediyorum.*

-T-SHIRT

İri yarı bir adamın ancak sığabileceği genişlikteki tünel sadece on metre kadar uzadıktan sonra başka bir tavşan deliğinin altında durdu. Tam düşündüğüm gibi, kuru temizleme işine doğru tünel açıyorlardı.

Uzandım ve metalin serin, pürüzsüz dokusunu hissettim. Plazma kesici. İçeri girmek için onu kullanacaklardı. Aklıma hemen iki soru geldi: Bir kuru temizleme işletmesi neden metal bir zemine ihtiyaç duyar ve orada ne tutuyor olabilirlerdi?

Bir çeşit mahzen miydi? Eğer öyleyse, çok büyük olmalı. Bir banka kasası gibi. Ya da belki bir panik odasıydı. Ya da eski bir bomba sığınağı. Metal parlak gümüş renginde parlıyordu. Çok eski olamazdı.

GS, daha iyi bir isim bulamadığım için, geri çekilmeye başladığımda yine sızlandı. Toprakta kendine yol açtı, sonra da dükkana doğru sıçradı. Bağlanmadım ama Tanrı'nın bana verdiği kaba kuvveti kullanarak kendimi yukarı çektim. Ve kapının çerçevesini. Tırnaklarım asla eskisi gibi olmayacaktı.

GS ve ben kulübenin nerede olabileceğine dair bir ipucu bulmak için Bay V'nin masasını aradık ama hiçbir şey bulamadık. Tüm resimlere tekrar baktım, bu kez daha yakından inceledim, Bay V'nin harika çocuklarını anımsarken

Bir ev numarası ya da sokak tabelası arıyordum. Yine bir şey yok. Ne yazık ki, bölgeyi tanıdık gelecek kadar iyi tanıımıyordum. Bildiğim kadarıyla bu fotoğraflar Nepal'de çekilmiş olabilirdi.

Pes ederek resimlerden birini çerçevesinden çıkardım, parmak uçlarımı çocukların yaramaz yüzlerinde gezdirdim, sonra katlayıp arka cebime koydum. Sonra bir sonraki zorluğa döndüm. Giriş paneline nasıl geri döneceğim. Cevap, her an devrilecekmiş gibi görünen devasa uzunluktaki bir merdiven aracılığıyla kendini gösterdi.

Panelin altına yerleştirdikten sonra, hayal ettiğim şekilde tırmandım. idamıma tırmanacaktı: yavaşça ve isteksizce.

En tepeye ulaştığımda, açıklığı tuttum ve elimden geldiğince sert atlamaktan başka seçeneğim yoktu. Merdiven kesinlikle düşecekti ama başka seçeneğim yoktu. Kendimi o mesafeden yukarı çekecek kadar güçlü değildim.

GS'ye "Hoşça kal tatlım," dedim.

Havladı ve karşımdaki duvarda duran eski bir sandığın içinden geçerek gözden kayboldu.

Son bir dua ile merdiveni itebildiğim kadar sert ittim ve sahip olduğum her şeyle çektim. Ne yazık ki, sahip olduğum her şey yeterli olmayacaktı. Merdivenin sayısız kırılğan şeye çarptığını duydum. Bay V beni öldürecekti. Artık hastane faturalarımın yanı sıra ödemem gereken antikalarım da vardı. Asla bir telefon alamayacaktım. Ve kollarım titremeye başlamıştı.

Başımın üzerinde bir havlama sesi duyduğumda başımı kaldırıp baktığımda GS'nin tepemde dikildiğini ve kuyruğunu oyun oynuyormuşuz gibi salladığını gördüm. Ama kollarım tutmuyordu. Kendimi kaldırmaya çalışmak için tekme attım ama nafile. Sonra GS gömleğimi omzumdan tuttu ve çekti.

İşe yarıyordu. Kendimi yukarı çekmek için yeterli kaldıraç gücüne sahip olana kadar yavaşça yükseldim. İnsanlar neden bin feet yüksekliğinde tavanlar yapıyorlardı ki?

Tavandan düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde geri süründüm ama titreyen kollarım yardımcı olmuyordu. GS'nin insana saldırma arzusu da öyle. Temel olarak, bir sonraki olaylar zinciri birkaç önemli faktörün birleşiminin sonucuydu, bunlardan en önemlisi ani ve yıkıcı bir güç eksikliğiydi. Tüm dikkatli navigasyona rağmen tavandan düştüm. Biliyorum. Ben de böyle olacağını tahmin etmemiştim.

Ve bu kadar yaklaşmışım.

Bir parçam sürüklediğimiz rafların üzerine düştü, diğer parçam, yani kığım ise düşmedi. Havalı bir takla attım -bunu biliyordum çünkü tavan oradaydı, sonra yoktu, sonra tekrar oradaydı- ve yüz üstü muşamba zemine düştüm.

"Janey!" Cookie çığlık attı ve bana doğru koştu. "Aman Tanrım, iyi misin?" Beni yerden kaldırdı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Sanırım öyle." Gözlerimi kırıştırdım ve ciğerlerimi doldurmaya çalıştım. Almayı reddettiler

Bir deponun çeyreğinden fazla. Şimdilik bu kadar yeter.

Beni fırçaladı ve sonra hep birlikte tavandaki açık deliğe döndük.

"Sence Dixie bunu fark eder mi?" Cookie'ye sordum.

O kadar da büyük değildi. Ve orijinal giriş panelinin hemen yanındaydı. Şimdi Dixie'nin iki tane olabilirdi.

"Üstünü kapatabiliriz," dedi Cookie panikleyerek. "Bunun için çok fazla macun gerekecek."

"Hayır, raflarla birlikte."

"Ah, doğru." Rafları doğrudan deliğin altına gelene kadar ittik.

"Tamam," dedim, işimizi değerlendirirken. "Herkes tam burada, tam bu noktada durduğu sürece onu göremeyecekler."

"Bu berbat bir şey," dedi Cookie, aniden umutsuzluğa kapılmıştı.

"Merak etme, tatlım. Ben öderim. Dixie aldırılmaz."

"Bekle, belki Robert tamir edebilir. İşimizi kaybetmememiz karşılığında ona hizmet teklif edebiliriz."

"Cook, burada olanların hiçbirisi için suçu üstlenmiyorsun. Hepsi benim suçum."

"En azından deneyeyim. Hâlâ burada olup olmadığını öğrenmek için mesaj atarım. Gelip bir bakabilir. Telefonum sende mi?"

Ön ceplerimi yokladım. Boş ön ceplerimi. Gözlerim yuvarlandı ve korku omurgama lazerler fırlattı. Bir yere mi bırakmıştım? Hatırlayamadım.

"Janey," dedi.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Oh, Janey, hayır. Hayır, hayır, hayır. Telefonumu Bay V'nin dükkanında herhangi bir teröristin bulabileceği bir yerde bırakmadın."

"Cook, onların terörist olduğunu hiç söylemedim," dedim arka ceplerimi yoklarken. Parmaklarım kare bir şeye dokundu ve neredeyse rahatlayarak yere düşecektim. Ama bunu bugün zaten yapmıştım ve bir kez yapmak benim için yeterliydi. Sırıttım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Cookie.

Ekranın paramparça olduğunu fark etmemiş gibi yaparak telefonu çıkardım ve ona uzattım.

"Oh," dedi.

"Eminim küçük bir nakliye bandı bunu düzeltecektir. Neredeyse fark edemeyeceksiniz."

Bir kıkırdamanın kaçmasını engellemeye çalıştı ve bu sırada burnundan solumaya başladı.

"Özür dilerim Cook."

"Janey, sence umurumda mı?"

"Evet."

"Haklısınız ama güvenli iniz pahasına değil. Düşüşünü engelledi."

"O benim yüzümdü."

"Bu çabaya de di mi?"

Kapıya doğru ilerlerken Cookie'ye ne buldu umu söyledim ve kapıyı açtığımızda bir kafa denizi ile karşılaştık.

Dixie diğer tarafta duruyordu. Reyes, Bobert, Garrett, Lewis ve Sumi ile birlikte, gerçi sadece başının üst kısmını görebiliyordum. Hepsi teneke koridora sardalye gibi tıklılmıştı. Osh da oradaydı ama biraz geride durmuş, kendine özgü sırtışını takınmıştı. Ukala sardalya o olacaktı.

"Siz ikiniz biraz daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?" Dixie sordu.

"Deneyebiliriz," dedim, kaşlarım endişeyle birbirine çatılmıştı. "Bu benim hatamdı. Cookie'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

Cookie alt dudağını ısırarak arkamda durdu. "Evet, ben yaptım. Bu benim fikrimdi."

"Öyle değildi."

"Öyleydi de."

Ona ters ters baktım. "Aşçı-"

"Tanrı aşkına, bu da ne?" Dixie tavanı fark etmişti. İçeri adım attı.

"Öylece düştü," dedi Cookie. "Çılgıncaydı."

Dixie tekrar ... Reyes'e mi döndü? Yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. Beklentili bir ifade.

Adam başını salladı ve kız aydınlandı. Güneşin yüzeyindeki parlaklık gibi. "Zarar yok, faul yok," dedi ve bizi dışarı çıkardı. "Bu her zaman olur. Kısa sürede tamir ederiz. Herb Wassermann. Şehirdeki en iyi tamirci."

Cookie ve ben şaşkın bakışlar attık.

Bekle. Hayır, yapmadık. Şaşkın bir bakış attım. Cookie hiç şaşırmış görünmüyordu. Rahatlamıştı ama şaşırmamıştı.

"Bunun olması çok garip," dedi Dixie'ye.

Dixie başıyla onayladı. "22'deki fırtınadan dolayı su hasarı."

1922'deki gibi mi?

"82'yi mi kastediyorsun?" Bobert sordu.

"Evet." Dixie kıkırdadı. "Özür dilerim. On yıllarımı hep karıştırıyorum. İşinize dönün kızlar. Burası çok hareketli."

Cookie ve beni neredeyse kafeye itti. Diğer herkes ya işine geri döndü ya da yerine oturdu. Erin ve Francie bize ters ters baktı. Görünüşe göre öğle yemeği kalabalığını tek başlarına idare ediyorlardı ve bundan hiç memnun değillerdi.

Depodayken aldığım anahtarları cebime koydum ve işimin başına döndüm. Dixie haklıydı. Burası kesinlikle cıvıl cıvıldı.

İlk durağım tek bir beyaz kadının olduğu bir masaydı. Muhtemelen akşam yemeği ve gösteri için buradaydı. Reyes striptiz yapmayı öğrenirse, hayatımız kurtulur.

"Hey, tatlım. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Bana baktı, yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yanıp sönüyordu ama sadece bir saniyeliğine. Fazla umutlanmamayı öğrenmiştim. Beni haberlerde gören herkes tanıdık geldiğimi düşünüyordu.

"Merhaba," dedi bana hızlıca bir göz atarak. Kısa kahverengi bir saç ve oval bir yüzü vardı ama lacivert takım elbisesi her şeyi anlatıyordu. Önemli biriydi. Ya da geçimini kağıttan uçaklar yaparak sağlıyor olabilirdi. Fark etmezdi. Üzerindeki takım elbiseyle herkesi her şeye ikna edebilirdi.

"Takım elbiseyi sevdim," dedim. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Bana minnettar bir yarım gülümseme sundu, ama ondan hissettiğim şey daha çok ... rahatlama gibiydi? "Şimdilik su istiyorum. Ve kahve."

"Kalbime göre bir kız."

Masadan kalkmadan önce, bir gün önce tanıştığım sarışın kadın içeri girdi

-ya da tökezleyerek içeri girdi ve müşterimin karşısındaki masaya oturdu. Sadece birbirlerini tanıdıklarını umabilirdim.

"Tekrar merhaba," dedi sarışın. Saçları biraz dağınıktı ve yanakları parlak pembe. "Ne hava ama, ha?"

"Evet, öyle. Tatiliniz iyi geçiyor mu?" "Ben Kit," dedi cevap vermek yerine.

Kıkırdarak elimi uzattım. "Merhaba, Kit."

"Ben Gemma."

"Hatırlıyorum." Belli ki Gemma'nın sorunları vardı. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Elbette." Orada durup ona baktığımda, irkilmiş gibi sıçradı. "Oh, doğru, evet. Ummmm..." Menüye baktı. "Şuna ne dersiniz..." Parmaklarını birbirine vurdu. "Ah, bilmiyorum..." Dudağını ısırды. Bu büyük bir karardı. "Kahve?"

"Harika bir seçim," dedim ve o fikrini değiştirmeden önce kahveye yapışıp onunla koşturaya başladım.

Reyes'in bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum. Ama Francie olacağıma ben olayım daha iyi. Bu benim sloganımdı.

Öğle yemeği yoğunluğu bir önceki günden bile daha kötüydü ve Reyes'in daha ikinci günüydü. Dixie'den daha fazla yardımcı tutmasını talep etmeyi düşündüm ama az önce onun tavanından düştüğüm için şimdilik talepte bulunmamaya karar verdim.

Reyes ters ters baktı ama yediğimden emin oldu. Francie flört etti ve fark ettiğimden emin oldu. Erin ters ters baktı ve biraz daha ters ters baktı. Cookie sadece bir müşteriye saldırdı ve bu da onun normal yemekleri kadar cinsel içerikli değildi. Ya Lewis? Lewis aşıktı. Shayla daha gelmemişti.

Beş, ama dakikaları geri saydığını görebiliyordum. Kalbim her ikisi için de sol karıncığından küçük kalpler çıkarmak istiyordu.

Saatin dolmasına yaklaşık otuz dakika kala Lewis'in nasıl olduğuna bakmak için mutfağa girdim ama onunla konuşmadan Reyes başını kaldırdı ve "Neredeyse yedi saat oldu ve hâlâ hayattasın. Çok etkilendim. Şimdiye kadar tüm umutlarını yitirmişsindir diye düşünmüştüm."

Yüksek sesle içimi çektim, topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan ayrıldım. Ama fazla uzağa gitmedim. Aslında Dixie'nin ofisine girdim. Banka soymaya çıkmıştı - bir yerlerde sakladığı erkek arkadaşıyla öğleden sonra keyfi olarak adlandırılan popüler eğlenceyi uyguladığından oldukça emindim - bu yüzden kanvas trençkotunun kemerine tekrar yardım ettim.

Top haline getirdim, pantolonumun arkasına sakladım ve içeri girdim.

bir kurban arıyordu. Mutfaka o kadar hızlı girdim ki kapı geri sekti ve neredeyse yüzüme çarpacaktı. Ama çarpmadı. Yakaladım ama zar zor.

Reyes kaşlarını kaldırdı. Yanına yaklaşıp ittim ve hazırlık tezgâhı ile gömme dolap arasına girene kadar onu geri yürüttüm. Bu bize biraz mahremiyet sağlıyordu. Onu duvara yaslayana kadar itmeye devam ettim.

Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu. Özellikle de kemeri getirdiğimde, bileklerini önünde topladı ve onu bağladı.

O bana bakarken kıyafetlerimin altından ısı şeritleri kayıyordu ve bunu bilerek mi yaptığını merak ediyordum. Yaydığı ısı, yaydığı enerji üzerinde ne kadar kontrolü vardı?

Boyu benden çok uzun değildi, bir baş kadar bile değildi ama Sumi'nin taburesini kaptığım gibi ayaklarının dibine koydum. Şimdi göz göze duruyorduk ve özellikle büyüleyici gözleri hem mizah hem de entrika içeriyordu.

Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. O da bana izin verdi. Tatlı ve şehvetli başladı ama kısa sürede hayal ettiğimden çok daha tutkulu bir öpüşmeye dönüştü. Sonra kolları serbest kaldı ve bana sarıldı. Her nasılsa

Pozisyonlarımızı tersine çevirmeyi başardı, böylece sırtım onun yerine duvara dönüktü ve beni hala taburede tutuyordu.

Bir elini çeneme götürdü ve kaldırdı, boynumu ortaya çıkardı, böylece üzerine kavurucu derecede sıcak öpücükler yerleştirebildi. Nefesim kesildi ve ona daha fazla erişim sağlamak için başımı daha uzağa eğdim. Bir ısı yayı onun izini takip etti ve saçlarını yumruklarımınla kıvırdım, onu daha yakına çektim ve durmaması için yalvardım.

"Özür dilerim Dutch," dedi, tam tersini yaparak.

Bedenim protesto çığlıkları attı.

"Bunun için."

Durduğu için özür dilediğini sanmıştım. Boğazımda bıraktığı neredeyse yarı saydam morluklar için özür diliyordu. Zar zor görünüyordlardı ama parmaklarını görebildiklerinin üzerinde gezdirdi. Bu, omurgamdan aşağıya doğru yarışan ve bacaklarımın arasına fırlayan en şaşırtıcı hislere neden oldu.

Ona tekrar odaklandım. Dolu ağzına. Sıkılmış çenesine. Ciddi ifadesine.

"Seni sahipleniyorum," dedim, sesim aptalca geliyordu ama umurumda değildi. Parmaklarımı ağzında gezdirdikten sonra, "Sen benimsin," dedim.

"Hep öyleydin. Peki ya intihar eğilimin?"

"Diğer şeylerin hiçbirinin şu anda önemi yok." Kollarımı boynuna doladım.

Bir elini belime götürdü. Diğeri göğüs kafesimin üzerinde duruyordu. "Eğer ciddiysen öyle. Ki öyleydin."

"Geçici delilik. Artık geçti." "Bu bir söz mü?"

"Sanırım 'Kalbimi çaprazlayıp ölmeyi ummak' uygun bir yanıt olmaz?"

Beni daha yakına çekti. "Sadece bir dahaki sefere seni bağlamamı istiyorsan."

Bu düşünce kulağa söylediğimden çok daha çekici geliyordu. "Tamam, o zaman söz veriyorum."

Dixie içeri girdi ve sanki teneffüste oyun kurucuyla öpüşürken yakalanmışım gibi kaskatı kesildim.

"Bu sefer ne kaçırdım?" diye sordu.

"Onu bağladı," dedi Sumi, sesi kederliydi. Ağzının kenarında küçük bir salya lekesi vardı.

"Janey, aşçımınla uğraşmayı bırakıp işinin başına döner misin?"

Reyes'e fısıltıyla özür diledikten sonra yanından hızla geçip kapıdan çıktım ve yol boyunca maaş çeklerimi imzalayan kadına bir özür daha mırıldandım. Hepsi elli altı dolar değerindeydi.

* * *

İşten çıktığımda vücudum heyecanla gümbür gümbür atıyordu. Reyes benimdi. Benim, tamamen benim. Küçük bir kalça seğirmesi yaptım ve ceketini almak için koştum. Öğleden sonrayı onunla geçirmek için cinayet işleyecek olsam da, girilmek için yalvaran bambaşka bir yer vardı. Ve anahtarlar bendeydi.

"Ne yapıyorsun?" Dışarı çıkmadan önce ona sordum. Resmi olarak o da mesai dışındaydı ama yemek yapmaktan büyük keyif alıyor gibiydi. Ve genel olarak meşgul olmaktan.

"Posole," dedi ve diz kapaklarımı eriten çarpık bir sırıtışla bana baktı.

Elleri bir şeyler kesmekle meşguldü, ben de ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve

kulağına fısıldadı. "Midem aracılığıyla kalbimi kazanmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Tabii ki evet." Sonra ağzımı onun ağzına dayadım.

Arkamda bir tabak kırılınca sıçradım ve etrafımda döndüm. Francie orada duruyordu, şoktan ağzı açık kalmıştı. Utanarak döndü ve dışarı koştu.

"Kahretsin," dedim. "Gidip onunla konuşacağım."

"Ne hakkında?" diye sordu ve gerçekten kafasının karışmış olması beni Reyes için delirmiş tavşan deliğinden biraz daha aşağıya düşürdü. "İnsanlara ne yaptığını biliyor musun?"

Güçlü bir omuz kaldırdı. "Sanırım. Ama ona kendini daha iyi hissettirecek ne söyleyeceksin?"

Haklıydı.

"Hiçbir fikrim yok ama denemek zorundayım."

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Sen hala-" "Ne?" Devam etmeyince ben sordum.

"İnsanlar sizi umursamadığında bile çok şefkatlisiniz."

"Belli ki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Walmart otoparkında Scooter adında bir adamdan Rolex aldım ve sahte çıktı. Artık ondan hoşlanmıyorum bile. Ciddiyim."

Sırıtmamak için kendini zor tutarken sağ yanağında bir gamze belirdi. "Ama ya başı dertte olsaydı ve bir konuda yardımına ihtiyacı olsaydı?"

"Oh, şey, ona yardım edebilirim. Ama sadece bana paramı geri verirse. İki dolar iki dolardır."

Kısmen şaşkınlık kısmen de nefes nefese bir kahkaha attı. Hayranlık.

Ben alırdım.

* * *

"Özür dilerim Francie," dedim depoya doğru yürürken. "Bunu senin önünde sergilemek istememiştim. Düşünemedim."

Alay etti. "Sanki umurumda." Dudak parlatıcısını sürmeyi bitirdi ve kapıdan çıkmaya başladı. "İstesem haftanın her gecesi farklı bir adamla çıkabilirim."

"Fahişe gibi görünmek isteseydin?" demek istedim. Ben de "Biliyorum. Öyle demek istemedim." Ama Francie çoktan kapıdan çıkmıştı.

Bizi gördüğünde içinde oluşan acıyı hissettim. Bu ne değildi? Onun için istedim.

Erin birkaç adım ötede durdu. "Sen tam bir güneş ışığıydın, değil mi?"

"Olabilirim," dedim, savunmaya geçerek. "Ve ne halt ediyorsun, Erin?"

Bir çift aldım

fazladan vardiya istemiştin. Her gün iki vardiya birden çalışacak değilsiniz ya."

"Bu yüzden mi seni görmeye zar zor katlanabildiğimi düşünüyorsun?" diye sordu. "Hemen hemen."

"Çok cahilsin."

Gitmek için döndü, ben de aceleyle "Sonra ne olacak?" diye sordum. Bir adım daha yaklaştım. "Ben ne yaptım?"

Sıkıntıyla iç geçirdikten sonra, "Ben küçükken

"Eyalet fuarında kurulan bir el falına."

Avuç içi okuyucu kelimesi ile kafamda bir alarm çaldı.

"Bana üç çocuğum olacağını ve üçünün de bir yaşına gelmeden öleceğini söyledi."

Çınlamalar daha da arttı.

"İlki, tüm toprak suya dönüştüğünde ölecekti. Hailey beş yıl önce büyük bir selden sonra öldü." Bana bir adım daha yaklaştı. "İkincisi annemin kalbi kırıldıktan sonra ölecekti. Carrie, annem ağır bir kalp krizi geçirdikten iki gün sonra öldü."

"Erin, bu demek değil ki-"

"Üçüncüsü, geçmişi olmayan bir kız ortaya çıktıktan sonra ölecekti. Geçmişi yok! Herkesin bir geçmişi vardır diye düşündüm. Artık bir bebeğimiz olabilir. Ama olmadı. Geçmişi olmayan bir kadın geldi. Lanet olası. Geçmişi."

Döndü ve sinsice uzaklaştı. Şok içinde durdum, odayı boşaltan havayı solumaya çalışıyordum. Bu akla gelebilecek her seviyede berbattı.

Neler olup bittiğini anlamalıydım ve bunu hemen yapmalıydım. Sonra ben

O kaltak falcının peşine düşüp küçük bir kıza böyle şeyler söyleyerek nasıl yaşadığını sormayı planlıyordu. Bunu kim yapar ki?

* * *

Birkaç sandviç aldım, Bay P'ye ve geç öğle yemeği için gelen striptizciye selam verdikten sonra eve doğru yola çıktım. Doğal olarak adam ve sadık atı da beni takip etti. Bin kiloluk hayvanı ya da üstündeki başsız adamı fark etmemiş gibi davrandım. Çünkü bir daha onlardan kaçamayacak kadar çok su toplamıştım.

"Bunu sonsuza kadar yapabilirim," dedi. Mükemmel bir İngilizceyle. "Seni takip ederim. Kafanı sikerim. Bu arada, elinde teleskopla seni izleyen yaşlı bir adam olduğunu biliyor muydun?"

Nasıl konuşuyordu? Kelime dağarcığı da beklediğimden çok daha moderndi. Eğer gerçekten Bay Irving'in hikâyesindeki adamsa, modern hayata iyi uyum sağlamış.

"Şaka yapmıyorum. Hepsi. Sonsuzluk."

Sonunda durdum ama arkamı dönmeyi reddettim. Onu kabul etmeyi. "Bak, hikâyenin trajik olduğuna eminim ama aklının nerede olduğunu bilmiyorum."

Gülmeye başladı. "Sanırım bunu hallettim. Sadece yüzleşir misin Ben mi?"

Herkesin nefret ettiği bir kralın yemeklerini tadan birinin isteksizliğiyle ona doğru döndüm ama sadece siyah binici çizmelerine kadar bakabildim.

"Yukarı bak."

Bakışlarımı siyah pantolonuna
doğru kaldırdım. "Biraz daha
uzağa."

Sonunda kafasının ol m a s ı gereken yere odaklandım. Ya da birinin
kafasının olmasını beklerdim. Benimle konuşan adam aslında ceketin
içindeydi.

"Bu bir kostüm," dedim. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Öyle."

"Yani kayıp kafanı bulmamı istemiyor musun?"

"Cidden, bununla çok şey yapabilirim. Hiç bir erkekle tanıştın mı?"

"Ah, doğru, üzgünüm. Ama o zaman neden beni takip ediyorsun?"

"Öncelikle, sen olduğun kişi olduğun için ve-"

"Bekle, sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bu onu ş a ş ı r t t ı . "Hayır. Pek sayılmaz. Sadece insanları görebildiğini
biliyorum

benim gibi."

"Evet, yapabilirim." James'in evine doğru yolculuğuma yeniden
başlamadan önce yanına gittim ve atını okşadım. "Peki ya ikincisi?"

"İkinci olarak, bir iyiliğe ihtiyacım var."

Başsız adam peşimizden geldi ve biz ilerledikçe açıkladı, böylece
James'in karton sarayına vardığımızda adının Henry olduğunu, birkaç yıl
önce Cadılar Bayramı için "Sleepy Hollow Efsanesi "nden bir sahneyi
yeniden canlandıran bir aktör olduğunu ve atı Gale Force ile birlikte
geçtikleri köprü yıkılınca öldüklerini biliyordum. Sonunda buz gibi suya
düşmüşler ve Henry kostümden çıkamamış. Düşmenin etkisiyle Gale'in
boynu kırılmış. Henry boğuldu. Trajik bir kazaydı. Başka bir şey değil.

"Bu korkunç," dedim, garip bir şekilde at için adamdan biraz daha fazla
üzülmüştüm. Ona tekrar sokuldum.

"Bir iyiliğe
ihtiyacım var."

"Denerim."

"Kostümü en iyi arkadaşım tasarladı ve o zamandan beri ölümünden kendini sorumlu tutuyor."

"Oh, hayır, bilmesi mümkün değil."

"Biliyorum. Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmesini istiyorum.
Benim iyi olduğumu."

Öylece ortaya çıkıp ona en iyi arkadaşının iyi olduğunu söyleyemezdim;
muhtemelen bu pek hoş karşılanmazdı. "Ona bir mektup yazsam nasıl olur?"
diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, nasıl yaptığınız umurunda değil. Durumu iyi
değil. Onun
onu suçlamadığımı bilin."

"Sanırım bunu yapabilirim." Boynunu okşamayı bıraktığımda Gale Force
kişnedi ve beni dürttü. Güldüm ve "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet, bir şey daha var. Görüştüğün o polisten uzak dur." "Ne?"

Şaşıracak sordum. "Neden?"

"Ondan hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim."

Kulağa yasal geliyordu. "Ian'la görüşmüyorum. Yani
endişelenmene gerek yok." "Evet," dedi alaycı bir ifadeyle. "Son
kız da öyle demişti." "Hangi son kız?"

Gale Force şaha kalktı. Nefesim kesildi ve geri çekildim. O kadar güzeldi
ki. "Tamala Dreyer," diye seslendi dönüp onu ileri doğru mahmuzlarken.
"Onu araştırın!"

"Bekle! Neden dün senden kaçmama izin verdin? Neden hiçbir şey
söylemedin?"

"Dostum, ben başsız atlıyım. Bu bok için yaşıyorum."

İşini çok ciddiye alıyordu. Ama iyi de yapıyordu. Siyah pelerini
arkasında dalgalanarak bir ara sokakta dörtnala ilerlerken, her zamanki gibi
başsız ve ürkütücü görünüyordu.

16

Kahve bana üretkenliğimle ilgili gerçekçi olmayan beklentiler verdi.

-T-SHIRT

James'in kutusuna bir sandviç bıraktım ve diğer sandviçi Mable'a götürmeden önce bir süre onun "Don't Fear the Reaper" versiyonunu dinledim. Bana büyük yeğeniyle ilgili son gelişmeleri anlatmak zorunda kaldı ve birden uyuşturucu sorunum olmadığına sevindim. Üç günlük bir alem sırasında boynuna yaptırdığı vajina dövmesini kapatmak için çok para harcaması gerekecekti. İyi tarafından bakarsak, şu anda rehabilitasyondaydı ve kendini oldukça aptal hissediyordu.

Arabayı ödünç aldım ve Erin'in evine gittim. Kocasının da benzer saatlerde çalıştığını biliyordum, bu yüzden kapıyı çaldıktan sonra çaldığım anahtarı aldım ve kapıyı açtım. Ev küçüktü ama temiz ve düzenliydi. Oturma odasından başladım ve neredeyse tüm resimlerin yaşlı, ürkütücü kadına ait olduğunu gördüm. Gözleri bembeyazdı ve dişsiz ağzı çığlık atarak mı yoksa gülerek mi açılmıştı, anlayamadım. Yine de kızgın görünüyordu.

Yaşlı kadının yer almadığı tek fotoğraf Erin ve kocasına ya da diğer aile üyelerine aitti. Bir tanesi, arkasından lazer ışıkları fişkırان, perçemli genç bir kızın eski bir fotoğrafı, annesi olmalıydı. Seksenli yıllar korkutucu bir dönemdi. Kedi gözü gözlüklü ve kabarık saçlı bir başka genç kız da büyükannesini olabiliyordu. Ya da muhtemelen bir

sevgili büyük teyzem. Ancak Clarklar çoğunlukla benim korku evi olarak nitelendirebileceğim bir yerde yaşıyorlardı. Her resim yeni ve artan seviyelerde rahatsız ediciydi.

Sonra hepsinin bebek Hannah'ya ait olmayabileceğini fark ettim. Bazıları Erin'in ilk çocuklarına ait olabilirdi. Biri ya da bir şey Erin'e musallat mı olmuştu? Bir hayalet bir sebepten dolayı çocuklarını mı hedef alıyordu? Ve eğer öyleyse, ne sebeple? Bir hayalet çocukları öldürerek ne kazanabilirdi ki?

Keşke bu ölü insanları görmek bir çeşit kılavuzla birlikte gelseydi. Ya da bir şema. Bir akış şeması iyi olurdu. Kütüphaneye gidip *Hayaletlerin Öldürmesinin Elli Sebebi*'ne bakmam gerekebilir. Ya da "*On Basit Adımda Öcü Olduğunu Nasıl Anlarsınız?*"

Poltergeist. Bu olabilir mi? Normal ölü insanlardan farklı değiller miydi? Amnezik beynimi zorladım. Gerçek poltergeistler hakkında ne biliyordum ki? Öfkeliydiler. Bunu biliyordum. Genellikle kendilerini bir yere, bir nesneye ya da bir kişiye bağlarlardı. Bir bakıma insanların ödünü koparmak için yaşıyorlardı.

Ama durum buyusa, Başsız Henry de tanıma uyuyordu.

Bekle, hayır kızmadı. Kızgın değildi. Gücünü kötülük için kullanmıyordu. Şeytani bir mizah anlayışı vardı ama bu onu kötü biri yapmıyordu. Bu kadın, Erin ve ailesini hedef alan kadın kötüydü.

Birazcık dürüst olsaydım, bir hayaletin gerçekten öldürüp öldüremeyeceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını itiraf ederdim. Her şeyin büyük şemasında yanlış görünüyordu. Ama tek açıklama buydu. Her normal insanın kabul edeceği bariz açıklama dışında: Erin'in çocukları SIDS'ten ölmüştü. Sade ve basitti ve tüm kayıpların en trajiklerinden biri olduğunu düşünüyordum. Bir çocuğun başına gelen hemen hemen hiçbir kötü olay mantıklı gelmiyordu. Kanserli çocuklardan, istismara uğramış ya da öldürülmüş olanlara kadar her şey.

terkedilmiş. Bu düşünce bile kalbimi parçaladı. Erin'in bir çocuğunu daha kaybetme fikri ise kalbimi bir mengene gibi sıktı.

Neden? Çocuk gerçekten babasının günahlarının bedelini ödemek zorunda mıydı? Eğer öyleyse, ne sikim iş? Neden çocuğum benim hatalarımın bedelini ödemek zorunda?

Asla çocuk sahibi olmayacaktım. Ölüme mahkum olurlardı.

Arkamdan bir erkek sesi duyuldu ve sistemime boşalan adrenalin o kadar yükseğe zıplamama neden oldu ki neredeyse inişte ısıracaktım.

"Hey!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Refleks olarak şöminedeki demiri aldım ve bir kılıç gibi doğrultarak ona döndüm. "Geri çekil! Ciddiyim."

Mutfağın hemen dışında duruyordu, üzerinde sadece bir havlu vardı ve elinde bir ...

Kızartma tavası. Gerçekten mi? Bütün mutfak onun emrinde ve o bir kızartma tavası mı seçiyor? Kuşkusuz, dökme demirdi. Düzgün kullanılırsa öldürebilirdi ama bu adamın katil olduğunu düşünmemiştim.

"Benim evimdesin," dedi, tavayı iki eliyle aynı benim demiri tuttuğum gibi tutarak. Açıkçası kimin daha çok korktuğunu bilmiyordum. Ama iyi bir noktaya parmak basmıştı. Ben izinsiz giren kişiydim, o ise izinsiz giren.

"Kimsin sen?" diye sordu temkinli bir adım geri çekilirken. Yan tarafa baktı ve bir şey gördü.

Kayar barlardan ve berbat yemeklerden uzak bir hayat yaşama hayallerim, telefonuna gittiğini fark ettiğimde yok oldu.

"Bekle!" O almadan önce bağırdım. "Sanırım eviniz perili!" Yine de telefonu açtı ama hiçbir şey yapmadı. Henüz yapmadı.

Hâlâ umut vardı. Bir elimi sopadan çektim ve teslimiyetle kaldırdım. "Kulağa nasıl geleceğini biliyorum ama sanırım bebeğiniz tehlikede."

"Karım da böyle söyleyip duruyor. Onu tanıyor musun?"

"Bana ilk iki çocuğunuzun bir yaşına gelmeden öldüğünü söyledi."

Tavayı indirdi. "Evet, ama onlar benim değildi. İkinci çocukları öldükten sonra eski eşiyle boşandılar."

Bu mantıklıydı. Çocuğunu kaybettikten sonra pek çok çift uzun süre dayanamaz.

"Şimdi de iş yerindeki o kaltaktan ve ne kadar güvende olursak olalım Hannah'nın da öleceğine inandığından bahsedip duruyor."

"Evet. Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama o sürtük benim." Kasları gerildi.

"Sana el falcısından bahsetti mi?"

Başını salladı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sanırım ona inanmaya başlıyorum. Ya öyle ya da uzaylıların onları kendi gezegenlerine götüreceğine inandırmak için üyelerinin beyinlerini yıkadıkları tarikatlar gibi."

"Değil mi? O da neydi öyle?" Adını hatırlamaya çalışırken beynimi zorladım.

"Bu hâlâ evimde ne aradığınızı açıklamıyor. Tabii Erin'in dediği gibi bebeğimizi öldürmek için gelmediysen." Eli tekrar tavanın etrafında sıkılaştı ve telefonunun tuşlarına basmaya başladı.

"Ne dedi? Bebeğini öldürmeye çalışacağımı mı söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama sadece burada olmanızın bile onu tehlikeye attığınızı söyledi."

Sonunda aklıma geldi. "Buraya onu kurtarmaya geldim, Billy. Anlamaya çalışmak için neler olduğunu öğrenmek için."

"Mm-hm." Beni beklemeye almak için işaret parmağını kaldırdı, sonra telefonunu karıştırdı. "Evet, bir hırsızlık ihbarı yapmak istiyorum" diyene kadar zihnimde asansör müziği duydum.

Çenem düştü. "Billy!" Ona doğru koşarken fısıldadım. Hapishane turuncusu bana hiç yakışmamıştı. "Bana bir şans ver. Bir şeyler görebiliyorum

Diğerleri yapamaz. Kızınızın resimlerinde bir kadın görüyorum. Beyaz gözlü yaşlı bir kadın ve-"

"Boş ver," dedi telefona. "Sokağın karşısında biri zorla giriyor sandım ama sadece bir not bırakıyorlarmış." Tüm tavrı bir anda değişti ve bana kaşlarını çatmaktan ağzı açık bakmaya başladı, ama gerçekten sevimli bir şekilde. Cidden, bu çocuk bir süper model olabilirdi. "Evet. Hayır, evet, anlıyorum. Gözümü dört açarım. Bunun için üzgünüm."

Konuşarak aramayı sonlandırdı ve telefonunu yere bıraktı.

"Onu sen de mi gördün?" diye sordum. "Fotoğraflarda mı?"

"Hayır. Evde."

Lanet olsun. Haklıymışım. O

buradaydı. "Tamam, bana tam olarak ne gördüğünü söyle."

Biraz solgunlaşmıştı ve oturmak zorunda kaldı. Oturma odasına geri döndük ve çok kullanılmış ama son derece rahat kanepelerine oturduk. Muhtemelen elden düşme bir şeydi. Belli ki fazla paraları yoktu. Dekorları seyrekti ama güzel yerleştirilmişti.

Sahip oldukları şey için çok çalıştılar ve ben ikisine de hayranlık duydum.

"Yaklaşık bir hafta önce bir gece Hannah'yı kontrol etmek için kalktım. İçimde garip bir his vardı."

Acaba o da biraz etkilenmiş olabilir mi diye düşündüm.

"Yarı uykuluydum ama Hannah'nın odasına gittiğimde başında birinin durduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Yaşlı bir kadın. Ona kızımın odasında ne aradığını sordum, o da-" Kendini toplar gibi durdu. "Döndü ve bana doğru geldi. Geri çekildim ama tekrar baktığımda gitmişti."

"Bu korkunç." Paylaşmak istedim. Ona başsız atlı tarafından kovalandığımı ve iş yerindeki bir müşterinin nasıl

İçine şeytan kaçmıştı ama şimdi grup terapisinin sırası değildi. "Ne yaptın sen?"

"Hannah'ya koştum ve onu kucağıma aldım. Düşündüm ki... Ona bir şey yapmış olmasından endişelendim. Erin ayağa kalktığında her şeyi hayal ettiğime karar vermiştim."

"Hannah'nın iyi olmasına sevindim."

"Ama gözleriyle ilgili kısmı söyledüğünüzde... Bu kadının gözleri bembeyazdı. Tek gördüğüm buydu ve o zamandan beri iyi uyuyamadım."

Kelepçelenmediğim için çok mutlu olsam da hâlâ ne yapacağımı bilemiyordum. Ne

Ya kadın gerçekten Erin'e musallat olduysa? Ya bebekleri gerçekten öldürdüyse? O zaman ne olacaktı? Biri gerçekten bir şeytan çıkarıcı tutabilir mi? Eğer öyleyse, nasıl? Anladığım kadarıyla Katolik Kilisesi bu tür konularda ayak sürümeye meyilliydi. Hannah şimdi tehlikedeydi. Özellikle de ben -yani geçmişi olmayan kız- ortaya çıktığımdan beri.

"Bebek şimdi nerede?" diye sordum. "Erin'in teyzesinde."

Başımı salladım ve şöminenin üzerindeki resimlere doğru yürüdüm.

"Bunların hepsi Hannah'nın mı?"

Ayağa kalktı. "Hayır, bu ikisi ilk iki bebeğine ait, Hailey ve Carrie." Tek gördüğüm ürkütücü yaşlı kadındı. Duraklatılmış bir korku filmi gibiydi.

"Tam olarak ne görüyorsun?" diye sordu bana.

"Çocukların her fotoğrafında sadece yaşlı kadını görüyorum.

Diğerlerinde i s e sizi ve diğer aile üyelerini görüyorum."

"Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, nereden bileceksin ki? Kadının arkasını görebiliyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Tamam, o zaman yaşlı kadını gördüğünüz yerleri işaret edin."

İlkini işaret ettim. Başıyla onayladı. İkinciye. Bir kez daha başını salladı. Üçüncüyü ve böyle devam etti. Erin ailesine o kadar düşküncü ki, çok etkileyiciydi. Duvardaki resimlere doğru yürüdük. Onları ustaca düzenlemişti ve hepsi beyaz çerçeveliydi.

Bebekler orada sadece iki fotoğraftaydı. Tekrar başladım ve bana en yakın olanı işaret ettim.

Billy kaşlarını çattı. "Onu bu resimde görüyor musun?"

Ben başımı sallayınca o da başını salladı. "Bu Erin'in büyük teyzesi Novalee.

Otuzlu ya da kırklı yıllarda öldü."

Şaşırarak başka bir fotoğrafı gösterdim. Tekrar başını salladı. "Bu da Novalee."

"Tek gördüğüm çılgın hayalet piliç. Neden Erin'in elinde Hiç tanışmadığı akrabaları mı?"

"O da aynen öyle," dedi. "Eski resimleri, antıkları ve diğer şeyleri çok sever. Novalee'nin hikayesi de trajik. Bence hiç tanışmamış olsalar da onunla arasında hep bir bağ hissetti. Tüm yaşlı akrabaları Erin'in tıpkı ona benzediğini söylüyor."

"Novalee'nin hikâyesi nasıl trajik olabilir?" Şüphelenerek sordum.

"Anladığım kadarıyla, o bir kaçaktı. Kesin gibi. Yangınlar çıkarırmış. Sebepsiz yere resimli kağıtları yırtmış. Neredeyse tüm hayatını bir akıl hastanesinde geçirmiş."

Ne yazık ki bu, herhangi bir sayıda zayıflatıcı zihinsel hastalık anlamına gelebilir. Ya da bir çocukluk yaralanması veya hastalığının sonucu bile olabilirdi. "Biliyor musun?" dedi koridora doğru ilerleyerek. "Burada bir şey olabilir." Çatı katına çıkan merdiveni aşağı çekti ve tam tırmanmaya başlamıştı ki üzerinde bir havlu olduğunu hatırladı. "Belki de önce pantolonunu giy."

"Belki," dedim kıkırdarak.

Yazık oldu. O havlunun içinde çok güzel görünüyordu. Reyes'e bir havlu almalıydım. Herkesin bir havluya ihtiyacı vardı. Çok çaresiz görünmezdi.

Billy üstünü değiştirmeye gitti, ben de duvarlardaki resimleri inceledim. Erin'in hem eski hem de yeni bir araya getiren inanılmaz bir dekorasyon yeteneği vardı. Bazı aile yadigârları çok kırılgan görünüyordu. Çok narin.

Bir resme rastladım ve durdum. Çok eskiydi, kadının giydiği elbiseye bakılırsa 1900'lerin başından kalmaydı. Ama o kadındı.

"Billy!"

Gömleğini çekiştirirken dışarı koştu. "Bir şey mi buldun?"

"Bu o mu?" Ona sordum. "Çünkü bu kadın Erin'in ikizi olabilir."

Gözlerini kıstı. "Evet, sanırım öyle." Çizimi duvardan aldı ve arkasına baktı. "Evet. Erin bütün resimleri etiketlemiş. Bu 1910'dan kalma. Novalee Smeets."

Çizimi inceledim ama çok gençti. Deli kadın mı değil mi anlayamadım.

"Onu bunun içinde görebiliyorsun, değil mi?"

"Yapabilirim. Bana tavan arasında ne gösterecektin?"

"Erin çocukken çok resim çizerdi. Sanırım elindeki eski resimlerin çoğunu kopyalardı. Novalee'nin bir resmini daha çizmiş olabilir."

"Novalee büyüdüğünde onun resmini çizdi mi?"

"Hadi öğrenelim."

Merdivenleri çıkmaya başladım ve durum ürkütücü derecede tanıdık geldi. Bana geçmişî hatırlattı. "Az önce tavandan düştüm. Düşmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, bitti."

"Tamam."

Biraz düzenleme yaptıktan sonra Billy, Erin'in eski çizimlerinin olduğu bir kutu buldu. O da inanılmaz bir sanatçıydı. Hiperrealizm uyguluyordu. Çizimleri

O kadar gerçeklerdi ki fotoğraf bile olabilirlerdi. "Erin hala çiziyor mu?"

"Ne yazık ki hayır. Yani, şunlara bir bakın. Zengin olabilirdik," diye şaka yaptı. "İlk bebeği öldükten sonra bıraktı."

"O harika biri."

Her çizimi inceledik, isimleri kontrol ettik ve referans olarak kullandığı diğer fotoğrafları aradık.

"İşte bir tane," dedi ve bana doğru tuttu. "Orijinali alt katta."

Neden o fotoğrafı kullandığını anlayabiliyordum. Erin esas olarak yüze odaklanmış ve resimdeki diğer ayrıntıların kaybolmasına izin vermişti. Resimdeki kadın yaşlıydı, cildinde kırılğan çatlaklar vardı ve gözleri tam olarak doğru görünmüyordu. Boşluğa bakıyordu; sonra nedenini anladım.

"Bu bir yas portresi," dedim ona. "Vay canına, günün saatini nereden buldun?"

"Hayır, yas tutma anlamında yas. Bu fotoğraf çekildiğinde Novalee çoktan vefat etmişti."

Sanki aniden dokunmaktan korkmuş gibi geri çekildi. Dürtüyle savaştım "Ölüm bitleri!" diye bağırarak onu kovalayacaktı. Ölüm bitleri!" Bazen düşüncelerim beni çok fazla yoldan çıkarıyordu.

"Pekala, gizem çözüldü."

Bir an baktı, sonra sordu, "Bu o mu? Gördüğüm kadın mı?" "Burada takılan iki hayalet yoksa, bu o."

"Ne oluyor be? Yani, Hannah'yı öldürmeye mi çalışıyor?" Düşünceli bir şekilde tırnağımı çiğnedim.

"Emin değilim." "O zaman ne yapacağız? Onu nasıl durduracağız?"

"Hiçbir fikrim yok." Bana bakakaldı, ben de açıkladım. "Onu görüyorum, tıpkı senin beni gördüğün gibi, ama onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Tam olarak bir uzman sayılmam ama bağlantılarım var."

"Ne tür bağlantılar?" diye sordu, kaşları şüpheyile çatılmıştı. "Bedensel olmayan türden. Etrafa soracağım."

Tekrar baktı, sonra kendini toparladı ve elime baktı. "Biliyor musun, onu artık bırakabilirsin."

Hâlâ elimde tuttuğum sopaya baktım. Tavan arasına tırmandığım demire. "Ah, doğru ya. Özür dilerim." Demiri yanımda yere bıraktıktan sonra, "Bak, Erin ve ben pek... anlaşıyoruz. Belki de eve zorla girdiğimden bahsetmesen olur mu?"

"Onun için endişelenme. O bir kedicik."

Ona, belki. Beni bir levyeyle öldürmek istedi. "Buraya nasıl girdin?"

Anahtarları cebimden çıkardım. "Çantasından çaldım." "Güzel."

"Tamam, biraz araştırma yapacağım, bağlantılarımı kontrol edeceğim ve Bir şey öğrendiğim anda size geri döneceğim."

* * *

Kafeye geri döndüm. Reyes gitmişti, ama posole'yi başıboş bırakmıştı. Deli adam.

Bir kase aldım ve Dixie'yi bilgisayarından atmaya gittim.

"İnternette strip poker oynuyorum," dedi sinirlenmiş gibi yaparak. Daha iyi bildiğim için onu popomla sandalyesinden kaldırdım.

"Tamam. Zaten eve gitmem gerekiyor."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Gizli sevgilinden mesaj aldığında kullandığın o özel zil sesi var ya?"

Üç dakika önce çaldı."

Bir dakikadan daha uzun bir süre bana aval aval baktı, sonra teslim oldu ve heyecanın onu titretmesine izin verdi.

"Bu arada, eski kayınpederin benim iç çamaşırlarımla fotoğraflarımı çekiyor."

"Gerçekten mi? Çok iyi. Hazır elin değmişken birkaç çıplak fotoğraf da çekmelisin." "Yapacağım. İyi eğlenceler." Ona el salladım ve Google'ı açtım.

Tüm bu kötü ruh olayına girmeden önce, Başsız Henry'nin bana verdiği ismi kontrol etmeye karar verdim: Tamala Dreyer.

Aramada, su altında kalarak ölen bir kızla ilgili onlarca sonuç çıktı. Şüpheli koşullar. Sonunda ölümünün bir intihar olduğuna karar verildi, ancak arkadaşları ve ailesi aynı fikirde değildi ve dağınık bir ayrılıktan sonra onu takip ettiğini iddia ettikleri lise sevgilisini açıkça onu öldürmekle suçladılar. Bir makalede kederli ailenin bir fotoğrafı yer alıyordu. Arka planda Henry vardı.

Makalede ikinci dereceden kuzeni olduğu yazıyordu. En yüksek sesle protesto etti, takipçi tarafından öldürüldüğüne yemin etti. Ve sonra onun adını verdi. Onu çağırdı. Ona meydan okudu.

"Saklayacak hiçbir şeyim yok ve beceriksiz bir polis gücü tarafından susturulmayacağım."

Ahh. Bu onların davasına yardımcı olamazdı.

"Tamala, Ian Jeffries tarafından öldürüldü."

Vay be. Adam taşaklıymış. Hayatı bu kadar genç bitmeseydi neler yapabileceğini merak ettim. Kısa süre sonra kendimi internette Bay Ian Jeffries hakkında bilgi ararken buldum. Birkaç yıl sonra, çıktığını iddia ettiği bir kadının şüpheli bir intiharı daha oldu. Henry, Ian'ın şüpheli bir kişi olduğunu duyduğunda ama bundan hiçbir şey çıkmadığında, tekrar protesto etti ve meşhur bok fanına çarptı.

Daha fazlasını okudum. *Merhumun yakın bir arkadaşı, kadının Memur Jeffries'in teklifine asla evet demediğini söylüyor. "Hayır cevabını kabul etmedi."* Ian kadının nişanlısı olduğunu iddia ediyordu ama ailesi bunu şiddetle reddetti.

Ve milyon dolarlık soru? Henry'nin ölümü gerçekten garip bir kaza mıydı?

Ve on milyon dolarlık soru? Ian benim için de benzer bir kader mi planlıyordu?

Tüm gerçeklere baktım. Ian, intihar olayında şüpheli bir kişiydi. İki kadının ölümü. Ben bir kadındım. Evime girebiliyordu. Rutin işlerimi ve telefonum olmadığı gerçeğini biliyordu. Yardım çağırmanın bir yolu yoktu. Kilitleri değiştirmenin ve aptal bir telefon almanın zamanı gelmişti. Uyandığımda gezegende kimseyi tanımadığım için gerçekten bir telefona ihtiyacım yoktu.

Hemen ev sahibimi aradım, birinin evime zorla girdiğini söyledim ve kilitlerin tamamen değiştirilmesini istedim. Biraz homurdandı ama birkaç gün içinde halledebileceğini söyledi. Önümüzdeki iki gün boyunca intihara meyilli olmadığım sürece her şey yolunda gidecekti. Yarın Mable'ın arabasını ödünç alabilir ve bir telefon bulmaya çalışabilirim. Umarım ipuçları işe yarar.

Yüz dolarlık banknotu hatırladım. Onu harcamamın imkanı yoktu. Hiçbir şey olmasa bile ucuz bir TracFone alacak kadar para kazanacağımdan eminim.

Kararımı verdikten sonra yeni bir Google açtım ve poltergeist'ları arattım ama boşuna. Aslında, çok fazla boşuna. Yüz binlerce hit vardı ve okudukça deli olduğuma daha çok ikna oldum. Sadece bir şeyler görüyordum.

Ama bekleyin! Dahası da var! Billy de onu görmüş.

Tamam. Kendimi daha iyi hissettim. Anladığım kadarıyla kötü ruhlar, hareket eden nesneler ve yüksek sesler gibi fiziksel rahatsızlıklardan sorumlu olduğuna inanılan varlıklardı. Ama insanları öldüren bir poltergeist hakkında hiçbir şey bulamadım. Meşru bir şey yok. Tonlarca kurgu vardı ama benim gerçek cevaplara ihtiyacım vardı.

Sonra ilginç bir haber daha buldum. Bir araştırmacı kendilerini kesinlikle insanlara veya nesnelere bağlayabilir ve onlara takıntılı hale gelebilir. Bunu biliyordum ama teyit edilmesi güzel oldu.

Erin bir süre önce işten ayrılmıştı, bu yüzden bunu yapmaktan nefret ediyordum, ama yapmak zorundaydım

Billy'yi aradım. Ayrılmadan önce bana numarasını vermişti, böylece öğrendiklerimi ona bildirebilecektim.

"Hey, benim," dedim fısıldayarak. Neden olduğundan emin değilim.

"Selam, Tommy," dedi. Sonra bağırdı, muhtemelen Erin'e, "Ben Tommy. İşten."

"Tommy'yi nereden tanıdığının farkındayım, tatlım." Güldü ama arka plandaki bebek sesleri saldırıyı başlattı.

Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve bir hüznün beni etkisi altına aldı. ciğerlerimi ele geçirdi. Oturmak zorunda kaldım. Nefesimi tutmak için. Beni boğan boşluğu doldurmaya çalışmak için.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Evet. Evet, buradayım." Gözlerimi kapattım. Odaklandım.

"Erin'den hikâyenin devamını aldım. Büyük teyzesi hakkında." Telaşla, "Ona anlatmadın, değil mi?" diye sordum.

"Bizim hakkımızda mı? Hayır bebeğim, biz iyiyiz." Sesi mizah doluydu ve

Bu durum bana da ironik geldi. Bir erkeğin etrafta gizlice dolaşması için bir neden listesi olsaydı, bir kötü ruhu kovmak en üst sıralarda yer almazdı.

"Peki, ne giyiyorsun?"

Alay etmesi yardımcı oldu. Ciğerlerimi doldurdum, yaşadığım panik ataklar yüzünden kafam karışmıştı. Hayatta başka bir gün işte, diye düşündüm. "Ne buldun Romeo?"

"Uçup gitmeye hazır olun."

Etrafımda zıpladım ve başımı bir ödül boksörü gibi bir o yana bir bu yana salladım. "Tamam, tamamen hazırım."

"Erin'in büyük teyzesi kendi kızını öldürmüş, sonra da hayatının geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmiş ve dinleyen herkese bebeğin ölen çocuğu olduğunu söylemiş. Bu nasıl ürkütücü?"

"9.8 veriyorum." Bir annenin kendi çocuğunu öldürdüğü düşüncesi beni söylediğimden çok daha fazla rahatsız etti. Bunun olduğunu biliyordum. Sadece bu konuda karanlıkta kalmak hoşuma gidiyordu. "Tamam, Erin'de Novalee'ye ait bir şey var mı? Belki bir mücevher parçası ya da bir battaniye? Herhangi bir şey?"

"O resimler dışında, emin değilim. Bekle. Şimdi bana hikayeyi anlattığına göre, tavan arasındaki bebeğin ona ait olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne bebeği?"

"Tavan arasında gerçekten ürkütücü bir bebek var. Düşündüm de, resimdekine çok benziyor."

"Resimde bir tane bile yoktu."

"Çizimde yok ama Erin'in çizerken kullandığı resimde var."

Canlandım. "Peki Erin'de mi? Neye benziyor?"

"Bilirsin, ölü gibi görünen şu eski bebeklerden biri. Yüzü çatlamış, ve gözleri bembeyaz."

"Billy, ona ulaşabilir misin?"

"Sanırım. Sanırım hala tavan arasında."

Neden?" "Onu evinizden çıkarmanızı istiyorum." "Ve onunla ne yapacağım?"

"Emin değilim. Şimdilik sadece bana getirin. Ben kafedeyim."

"Deneyeceğim. Erin öğrenmeden bunu nasıl yapacağımdan emin değilim." "Bir şeyler düşünürsün."

"Oyuncak bebek mi?" diye sordu, sanki her şey birden anlam kazanmış gibi. "Janey, Erin'in teyzesi Noreen ilk kez hamile kaldığında ona bu bebeği vermişti. Noreen yıllarca çocuk sahibi olmaya çalışmış ama birkaç kez düşük yapmış. Sonunda hamile kaldığında da bebeği iki hafta sonra uykusunda ölmüş."

"Tıpkı Erin'inki
gibi." "Aynen
öyle."

Bu gerçek, bunun bir şekilde o bebekle bağlantılı olduğuna dair inancımı pekiştirdi. "Billy, o bebeği evden çıkar. Hemen. Seni burada bekleyeceğim."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapattık ve ben de yeni bir Google açtım. İyi ki ücretsizlerdi. Bu kez ele geçirilmiş bir eşyanın nasıl yok edileceğini araştırdım. Anladığım kadarıyla, kutsal suya, bir ejderhanın kalbine ve kanonize edilmiş bir azizin tırnak kesiklerine ihtiyacım vardı.

17

Ahhh, Cuma...

En sevdiğim ikinci F-kelimesi.

-T-SHIRT

Bir süre sonra Billy ofisin kapısını çaldı. "İçeri gel," dedim sanki buna hakkım varmış gibi.

Elinde kahverengi bir kâğıt torbayla içeri girdi. "Burada. Bunun onu durduracağını mı düşünüyorsun?"

Onu aldım. Açtım. Titredim. "Umarım öyledir. Erin ne dedi?" "Hiçbir şey. Ona metresimle buluşacağımı söyledim. O da bana temiz iç çamaşırı giydiğimden emin olmalıydım, çünkü frenleri ayarlamıştı ve

"Acil yardım görevlileri kirli boxer'ları kesmek zorunda kalırsa çok garip olur." "Önceden plan yapıyor. Bunu sevdim."

Başını salladı, aniden gerilmişti. "Ya bu işe yaramazsa?"

"O zaman aramaya devam ederiz. Vazgeçmeyeceğim Billy."

"Teşekkürler. Erin'in senden neden bu kadar nefret ettiğini anlayamıyorum."

"Akıllara durgunluk veriyor, değil mi?"

Billy gitti ve ben de Reyes Farrow'a dair her şeyle ilişkilendirmeye başladığım sıcaklığı kabul ettim. Posolesinin bir örneğine el koymak için kullandığım kaseyi yanıma sıkıştırdım ve aceleyle mutfak lavabosuna gittim.

Kanıtı saklayarak duruladım, sonra ona doğru döndüm. "Yine buradasın."

"Yine buradasın," dedi. Hazırlık masasına yaslanmış beni izliyordu.

"Tanrım, bu adam "için için yanmak" kelimesini tanımlıyor" diye düşünmekle meşguldüm.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda.

Homurdanarak, "Müthiş bir şeydi. Ciddiyim. Akıllara zarar. Biz neden bahsediyoruz?"

Mizah, ne zaman istese gamzelerini derinleştirirdi.

Elli metrelik bir yarıçap içindeki kadın, titreyen bir kız jölesi birikintisine eriyecekti. Gamzeleri bir art niyeti olamayacak kadar seksi ve lezzetliydi.

"Posole," dedi.

"Ne? Ben senin posolenden almadım. Evde kendi sosum var.

Bir galon kadar."

"Demek bluzunuzda kırmızı biber izi var?"

Nefes nefese kaldım ve gömleğimin önünü kontrol ettim. Nefes nefese bir kahkaha attı.

"Yakalandım."

Kapaklarımı kapattıktan sonra, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, inanılmazdı. Şef olmalısın. Ya da bir restoran satın almalısın. Çok para kazanırsın. Ve sadece kısmen yumurtlayan kadınlardan oluşan kalabalıkları çektiğin için."

Ayıldı ve bakışlarını indirdi. "Öyle demek istemedim."

Bunu bir iltifat olarak söylemiştim. Görünüşe göre öyle değilmiş.

"Özür dilerim." "Üzülme. Sana yakışmıyor."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığından, İngiliz dilinde tanımladığı tüm kelimelerle ilgili önceki düşüncelerime geri döndüm. *Güzel. Çekici. Kışkırtıcı. Büyüleyici. Büyüleyici. Şehvetli. Karanlık. Düşünceli.*

Ve orada bir yerde, her zaman olduğu gibi, *kötü* kelimesi ortaya çıktı. Reyes Farrow'un istediğinde çok ama çok kötü olabileceği hissine kapıldım.

Onu içime almama izin verdiğini fark ettim. Bana bir an veriyordu. Bakışlarımı indirdim ve "İkinci raunda geçmek ister misin?" diye sordum.

Havadaki gerilimin, bir yay kirişinin iki kiriş arasına çekilmesi gibi gerildiğini hissettim.

Bi

Z. "Aynı kurallarla mı?" Ben de

ekledim. "Peki bu kurallar neydi?"

"Seni alabilir miyim? On beş dakikalığına?" Aşağılanma duygusu içime işledi.

Bunu son yaptığımızda biraz kızgındı. Hayır demesi benim için iyi olur.

"Doğru," dedi usulca. "Şimdi hatırladım. Sana on beş dakika boyunca dokunamam."

"Evet."

Tam önümdeydi. Sıcaklığını hissediyordum ama ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. "Peki on beş dakika sonra ne olacak?"

Geçen sefer avantajıma kullandığım kibir beni terk etmişti. Hiçbir şeyim yoktu.

Zekice bir geri dönüş. O on beş dakika içinde ona neler yapabileceğime dair hiçbir söz vermedim. Sadece onu istediğimi biliyordum. Sade ve basit.

"On beş dakika sonra, tüm bahisler kapanır." "Ve ben sana dokunabilir miyim?"

İçimi bir sıcaklık kapladı. Onun bana dokunma ihtimali Hem heyecan hem de endişe. Bu düşünce bile kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. Teşhir edilmiş. Onun merhametine kalmış. Ama anlaşma anlaşmaydı.

"Evet."

"Ve ben b a ğ l ı y k e n boğazına bir bıçak saplamayı düşünmüyor musun?"

Sonunda ona baktım. "Sanki bana bir faydası olacakmış gibi."

"Aynen öyle."

Arkasına uzandı, önlüğünü çıkardı ve kayışını kopardı. "Eğer bunu yaparsak, başladığın işi bitirecek misin?"

Kayışı bana uzatırken sordu, bana izin verdi.

onu bağlamak. Nedense, onu bağlama düşüncesi bana güven veriyordu, her ne kadar dışarı çıkmak istediğinde onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını bilsem de.

"Peki ya yapmazsam?" Ben sordum. Dalga geçmiyordum. Bundan oldukça emindim, ama bir şey olursa... Olabileceğini bildiğim kötü çocuğa dönüşmeyeceğine dair bir tür garanti istiyordum.

"Daha önce de söylediğim gibi Dutch, ben ergen değilim. Durdurmak istersen hayatta kalırım ama zar zor. Kalp masajına ihtiyacım olabilir."

Yumuşak bir kahkaha attım.

Bana yine o gamzelerini gösterdi, sonra sandalyeyi getirip odanın ortasına doğru kaydırды. Oturdu ve bileklerini arkasında çaprazladı, gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu. Omuzlarının genişliği bu pozisyonda daha da belirginleşti ve arkasına doğru yürümeden önce bir an için onun şeklini almak zorunda kaldım.

Diz çöktüm ve kayışı bileklerine sardım. Parmaklarını ellerimin üzerinde kayıyordu. Çok küçük ve görünüşte önemsiz olan bu hareket kollarımda minik ürpertiler yarattı. İşim bittiğinde öne doğru eğildim ve avuçlarını öptüm. Uzun parmakları yanağımda ve boynumda gezindi.

Ayağa kalktığımda zamanlayıcıya doğru yürüdüm, ayarladım ve sonra ona döndüm. "Sadece on beş dakikam var," diye açıkladım botlarımı, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken. Kurtarabildiğim her saniyeyi kurtarmalıyım.

Üzerimdeki kazak kalçalarımın sarktığı için aslında hiçbir şey görmüyordu ama kısık bir hırıltı çıkardı ve sanki şimdi

Bağlandığına pişman oldu.

Geçen seferki gibi üzerine çıktım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Bana odaklandı, parlayan bakışları keskin, zarif kasları sertti. Onu öptüm, bu sefer yumuşak bir şekilde, telaşsız ve sarhoş edici bir hareketle. Bana açıldığında tadı fırtına bulutları ve yağmur gibiydi. Üzerine yerleştim ve ağzımızın arasından serin bir nefes çekti. Ereksiyonu beni kışkırttı ve baştan çıkardı, ben de onu biraz daha sert ittim. Fısıltılı bir inilti duyuldu ve kalçalarını bana doğru eğdi. Sürtünme bir elektrik sarsıntısına neden oldu. Omuzlarını kavradım ve tekrar yaptı, klitorisimi ovarak içimde derin bir ateş yaktı.

Uyarılma girdabını daha fazla kontrol altında tutamayınca elimi uzattım. Kalçalarımızın arasına girdi ve yüzüne dönmeden önce karnının basamaklarını ortaya çıkarmak için tişörtünü yukarı çekti. Ateşi daha da parlamıştı ama ben odaklandım. Geçmiş gördüm. Cehennem arkasındaki adama odaklandım.

Geriye doğru kayarak ağzımı göğsünün pürüzsüz teninde gezdirdim. Dişlerimi bir meme ucuna geçirdim. Dilimi gezdirdim ve emdim.

Kayış, tutuşunun gerginliğine karşı gıcırdadı ama sözünü tuttu. Sandalyeye bağlı kaldı ama içindeki mücadelenin şiddetini hissettim. Ateşi yükseliyordu. Kasların sıkılaşmasını.

Gömleğin düşmesine izin verdim ve dikkatimi kot pantolonuna verdim.

Yaptığım her hareket onun içinde bir adrenalin patlamasına neden oluyordu. Bu da bende aynı tepkiye neden oluyordu. Her temas noktası, her arzu nüansı içime doğru bir coşku dalgası gönderiyordu.

Kot pantolonunu çözdükten sonra kalçalarına doğru ittim. Benim için sandalyeden kalktı ve şişmiş ve sertleşmiş ereksiyonunu ortaya çıkarmak için yavaşça indirdim. Etkilendiğimi söylemek hafif kalırdı. Kot pantolonunu dizlerinin arkasına ittim ve kendimi arasına sıkıştırdım. Onu tatmak istiyordum. Dişlerimi uzunluğunun üzerinde gezdirmek. Yutmak için

İhtiyaç onu o kadar sert kavrayana kadar heyecanlandı ki ağzıma boşalmaktan başka çaresi kalmadı.

Ama yapmadım. Onu içimde daha çok istiyordum ve zamanım tükeniyordu.

Onun yerine öne doğru eğildim ve dilimi sikinin tabanından ucuna doğru gezdirdim. Sertleşti, kasları mermer kıvamında gerildi. Kucağına sürünüp ereksiyonunu elime aldığımda ve tüm uzunluğunu tek bir yumuşak çabayla içime kaydırduğımda, iniltisi duyularımı okşadı. Beni daha yukarı itti.

Kollarımı boynuna doladım, saçlarını avuçladım ve hareket ettim. İlk başta yavaşça. Kalçalarımı hafifçe salladım. İçimdeki kolları körüklüyor, tutuşmaları için zaman veriyordum. Sonra daha hızlı. Karnımdaki baskının her vuruşta artmasına izin verdim. Her itişte.

Sonra hissettim. Orgazmın ilk titremesi. Sadece küçük bir titreme, vücudumun en derin bölgelerinde beyaz-sıcak bir enerji noktası gibi bir kıvılcım.

O da hissetti. S u s t u ğ u n d a anlayabiliyordum. Gözlerini kapattığında. Çenesini sıktağında.

Bir yıldırım hızıyla büyüdü. Yayıldı. Karnımda erimiş lav gibi birikti, ta ki basınç patlayıp insanoğlunun bildiğ i en tatlı hisle üzerime dökölene kadar.

Kayış koptu ama Reyes sözünü tuttu. Ellerini sandalyenin arkasına doladı, kendi orgazmı içinden geçerken parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Acı onu yıkarken inledi. Son kalıntılar da içinden geçerken sarsıldı.

Onu o kadar sıkı tuttum ki boğulacağından korktum ama aldırımıyord gibiydi. Sonra keskin bir çatırtı duyduğumu fark ettim. Arkama yaslandım. Sandalyeyi kırmıştı. Metal sandalyeyi. Bunu açıklamak zor olacaktı.

Zamanlayıcı çaldı ve sandalyenin arkasını bırakıp kollarını bana doladı. İlk başta beni şaşırttı. Tutuşu sıkı ama şefkatliydi, nefesleri boğuk ve düzensizdi. Başını uzun süre göğsümde tuttum ve bırakmak istemedim. Asla bırakmak istemedim.

Eğer biz kırık sandalyede sarmaş dolaş otururken Sumi içeri girip ocağın altını kısımasaydı, sonra da bizi görmemiş gibi davranarak ses çıkarmadan çekip gitmeseydi, bunu asla yapmayabilirdim. Ama o gittiğinde ikimiz de gülmeye başladık ve onun tekrar nefes almasına izin vermemin zamanı gelmişti. Üzerinden sıyrıldım, eşyalarımı topladım ve o kot pantolonunu kalçalarının üzerine çekerken temizlenmek için banyoya yöneldim.

Ceketini aldıktan sonra mutfağın ışıklarını kapatmasını bekledim. Arka kapıdan çıktık, arkamızdan kilitledik.

Beni Mable'ın arabasına götürürken, "Sanırım yarın görüşürüz," dedim. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve liseli aşıklar gibi el ele yürüdük.

Siyah kamyonetini caddenin karşısına park etmiş olduğunu fark ettim, yoksa onu bırakmayı teklif ederdim.

"Neden sana dokunmamı istemedin?" diye sordu, sesi samimiydi.

Utanç verici olsa da ona gerçeği söyledim. "Kısmen çünkü bu benim üzerimde çok fazla kontrol sahibi olmana neden olur."

Başını salladı, en ufak bir alınganlık göstermedi. "Peki ya diğer kısmı?" "Çünkü senin dokunuşunu hak etmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir kahkaha atarak reddettim. "Boş ver. Bilmiyorum."

"Lütfen, söyle bana."

Daha da utanarak ayağımı kaldırıma sürttüm. "Sanırım ben kötü bir insanım." Tartışmaya başladığında, "Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama bir insanın kötü olduğunu sadece ona bakarak anlayabilirim. I

Nedenini bilmiyorum, nasıl olduğunu anlamıyorum ve bana inanmanızı beklemiyorum ama bir insanın kötü olduğunu anlayabilirim. Ve kötü bir insan olduğumu söylediğimde bana güvenin."

"Yanılıyorsun."

"Öyle olmadığımı biliyorsun. Senin de iyi içgüdülerin var. Ne tür bir insan olduğumu hissetmelisin. Yoksa neden burada olayım? Çok kötü bir şey yaptığım için değilse neden her şeyi unutayım?"

Mable'in arabasına vardığımızda beni kendisine çevirdi. "Yanılıyorsun."

Tekrar tartışmak üzereydim ama başını eğdi ve beni öptü. Yumuşaktı ve hiçbir şey talep etmiyordu, ben de bir kademe daha düştüm.

* * *

Uzaktan bağırırlar duydum. Yüksek perdeden. Öfkeli. Ses tonu iç içe geçerek tam yüzüme geldi. Daireme geri dönmüştüm ve eve gelir gelmez Denzel'in üzerine atlamıştım. Yani rüya mı görüyordum? Başka bir kâbus mu görüyordum? Göz kapaklarımı araladığımda karşımda yaşlı bir kadın gördüm, çürümekte olan yaşlı bir kadın, gözleri bembeyazdı, ağzı açık bana bağırıyordu.

"Bebeğim nerede?" diye tekrar tekrar sordu.

Hızla ayağa kalkarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ve yataktan düştüm. Komodin olarak kullandığım tahta sandık omzuma çarptı. Ayağa kalkamadan bir kahve fincanı başımın yanından vızıldayarak geçti ve sağ tarafımdaki duvara çarparak paramparça oldu.

Uçuşan enkazdan uzak durmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm. Dairem patlamıştı ve merkez üssünde çok kızgın ve çok güçlü bir kadın vardı.

Banyo en güvenli yer gibi görünüyordu. Sürünerek oraya gittim ve kapıyı tekmeleyerek kapatmaya çalıştım. Onun yerine ayağımı kırık parçalarla kestim.

Cam. Bakışlarımı kaldırdığımda etrafımda yüzlerce kırık cam parçasının havada asılı durduğunu gördüm.

Aynayı paramparça etmişti ve ay ışığı havada asılı duran her bir parçadan parlıyordu. Onları düşürdüğü anda banyodan dışarı atladım. Küçük, müzikal tıkırtılarla yere düşüyorlardı.

Denzel'i koçbaşı olarak kullandığı ve doğrudan kafama nişan aldığı için oturma odasına koştum. Yatağım duvara çarparak tüm evi salladı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim ve Bay Kubrick'in fotoğraf çekmemesi için dua etmekle meşguldüm ki yanımdan bir bardak fırladı. Irma'nın kafasının içinden geçti ve karşı taraftaki duvara çarptı. Parçaları Irma'nın ayaklarının altında saklanan Satana'ya isabet etti. Tısladı ve fırladı.

Öfke içimde patladı. Isırdım ve bardak gibi en değerli eşyalarımı yok eden kadına ters ters baktım. O benim tek gerçek bardağımdı.

Irma'ya baktım. "Olduğun yerde kal. Bu bende." Sonra onun önündeydim. Çığlığın ortasında kadının boğazını tuttum. Zaten onu zar zor anlayabiliyordum. Tek bildiğim bebeğini istediği idi.

"Her şeyden önce," dedim Satana'nın kaçtığı yönü işaret ederek, "o benim kedim." Tırnaklarıyla beni kör etmeye çalıştı, ben de boştaki elimle elini tuttum ve onu daha yakına çektim. "İkincisi, beni öldürmek bir bebek kadar kolay değil ama denemeye devam et. Bu geceden sonra kaç bebek öldüreceğini göreceğiz."

Anında sakinleşti ve gözlerini kırptırdı.

"Ne?" Ben de göz kırptım.

"Seni neden öldüreyim ki?" diye sordu, sesi birden yumuşamıştı. Kafası karışmıştı. "Neden bir bebeği öldüreyim ki?"

Tekrar göz kırptım. "Çünkü yaptığın şey bu mu?"

"Asla!" dedi dehşete düşmüş bir halde. Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Onları bıraktım ve geri çekildim.

"Ben asla böyle bir şey yapmam. Her seferinde onu durdurmaya çalıştım."

Gezegeenin ağırlığı kadar bir korku üzerime çöktü. "Kim, Novalee mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kızımı öldüren adam. İnsanlara bunu onun yaptığını söylemeye çalıştığımda beni hayatımın sonuna kadar bir akıl hastanesine kapatan adam. Kocam, Delbert Smeets."

Odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü. Novalee geçmişini düşünürken boş gözleri yaşardı.

"Değerli Rose'umu öldürdü ve herkese benim yaptığımı söyledi." "Ve ona inandılar mı?"

"O Belediye Başkanıydı," dedi kesin bir ifadeyle. "Kimse Belediye Başkanı'nı sorgulamazdı. Kasabanın yarısı onun cebindeydi."

Köhne bir yemek sandalyesine çöktüm, bir sandalyeye bastığımda küfrettim.

Lego. Hiçbir fikrim yok. "Novalee, ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen olduğunu düşündük." "Hayır." Yemek odasındaki diğer sandalyeye oturdu.

Keşke bir yemek odam olsaydı. Ya da bir yemek masam. Olduğu gibi, sandalyelere oturduk, birbirimize baktık.

"Bir çocuğa asla zarar vermem."

"Ama yetişkin bir kadın?" Başımınla zavallı dairemi işaret ederek sordum. Ev sahibime ne diyecektim?

"Hayır. Asla. Sadece seni korkutmaya çalışıyordum."

"İşe yaradı. Kutsal paslı metal, Batman."

Yüzünde beliren gülümseme çok mantıklı görünüyordu. Çok... akli başında. Eğer bembeyaz gözleri ve o çürümüşlük dokunuşu olmasaydı.

"Bebeğini hala istiyor musun?"

Başını eğdi. Ellerini kucağında kavuşturdu. "O benim bebeğim değil, değil mi?"

Bu mu?"

Başımı salladım.

"Bana yıllarca o olduğunu söylediler ve ben de onlara inanmaya başladım."

"Çok üzgünüm, Novalee. Ama bilmem gerek, Erin'in ilk iki çocuğunu kocanız mı öldürdü?"

Başını daha da öne eğdi. "Evet. Onu durdurmaya çalıştım. "Ama neden?" Üzülerek ve midem bulanarak sordum.

"Kız kardeşim. Olanlardan sonra yanımda duran tek kişi oydu. Beni serbest bıraktırmaya çalıştı. Yetkilileri Delbert'in çocuğumuzu öldürdüğüne ikna etmeye çalıştı. İnsanların Delbert'in kendilerine yaptığı tüm zulümleri anlatmalarını sağlamaya çalıştı. Ona karşı geldiği için, ona karşı durmaya cesaret ettiği için, kızlarını da öldürmeye yemin etti. Ve oğlunun tüm kızlarını. Ve böyle devam etti. O zamandan beri bunu yapıyor. Sadece kızları ve sadece onlar bir yaşına gelene kadar. O kadar uzun süre hayatta kalırlarsa, onları yalnız bırakıyor."

"Lanet olsun. Kızlardan gerçekten nefret ederdi."

"O kötü bir adamdı."

"Beni buna ikna etmenize gerek yok. Onu durdurmaya mı çalışıyordun?"

"Evet." Sanki çabalamaktan bitkin düşmüş gibi omuzları çöktü. "Bunca yıl içinde üç kez başarılı oldum. Erin'in annesi ve ikiz kız kardeşiyle, sonra da Erin'in kendisiyle."

"Peki ya Erin'in teyzesi? Onun bir bebeği oldu-"

"Evet. Delbert'ti. Onu daha fazla tutamadım. Gittikçe güçleniyor." Umut dolu gözlerini bana doğru kaldırdı. "Onu durdurmalısın. İlk ve son kez."

Bu, kaydolduğum şeyin çok ötesine geçti. Başımı salladım. "Novalee, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum."

"Ama yapmak zorundasın," dedi panikleyerek.

O haklıydı. Denemek zorundaydım. Tehlikedeki bir çocuğu kurtarmaya çalışmazsam hayatımın ne değeri kalırdı ki? "Tamam. Deneyeceğim. Onu nasıl durdurabilirim?"

"Bilmiyor musun?"

"En ufak bir fikrim yok."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Sadece onu görmelisin." Sonra öne doğru eğildi ve yaşlılıktan yumuşamış serin ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Işığın gerisini halledecektir."

"Işığım mı? El fenerim gibi mi? O zaman yeni pil takmam gerekebilir."

Yanağımı okşadı ve gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

Ben de aynı şeyi yaptım. Irma'nın altında yerde yatan bebeği işaret ederek, "Onu Erin'e geri vereceğim," dedim.

"Teşekkür ederim." Bir an için öylece baktı ve ben onun ağlayacaktı. Belki de onun bebeği olmadığını söylememeliydim. Bazen cehalet mutluluktur. Burnunu çekti ve yeniden bana odaklandı. "Ama acele etmelisin. Onu oyalayabilirim ama çok uzun süre değil ve neredeyse geldi."

İçimi bir telaş kapladı. Ona başka bir şey sormadan önce bebeği, sonra da Mable'ın arabasının anahtarlarını aldım ve koşmaya başladım.

Erin ve Billy'nin evine vardığımda titriyordum.

kontROLSÜZCE. Muhtemelen üzerimde GARDİYAN MELEĞİMİN ÇATLADIĞINDAN EMİNİM yazan bir atlet ve hastaneden eve götürdüğüm bir çift önlük olduğu için ve hava sıcaklığı da lanet olsun ile soğuk arasında bir derece olduğu için. Mable'ın arka bahçesinden çıktım, arabanın çalındığını ihbar etme riskini göze almıştım ama açıklama yapacak vaktim yoktu. Ya da görünüşe göre bir ceket almaya. Ayağımın ne kadar kötü kesildiğini gaz pedalından kaymaya devam edene kadar fark etmemiştim, bu yüzden kan kaybı da sarsıntılı titrememe katkıda bulunan bir faktör olabilirdi.

Bakımlı evlerinin önünde kayarak durdum ve kapıya doğru koştum.

"Billy!" Elimden geldiğince sert vurarak bağırdım. "Erin! Aç kapıyı! Acele et!"

Mümkün olan en rahatsız edici zamanda huzuru bozduğum yaklaşık iki dakikanın ardından, Erin ve Billy dışında mahalledeki herkesin verandalarının ışıklarını açmasını sağlamayı başarmıştım.

"Billy!" Tüm ağırlığımla kapıya yüklenerek çığlık attım. Eğer onları bana getiremiyorsam, belki ben onlara gidebilirdim. Ama kapı bir tür süper ahşaptan yapılmıştı. Ben ittikçe daha da sıkışıyor gibiydi, ta ki sonunda cennetten inen bir ışık gibi verandalarının ışığı yanıp sönene kadar.

Erin kapıyı zincir mandalının izin verdiği kadar açtı. Kaşları hem uykudan hem de öfkeden çatılmıştı. "Ne oluyor Janey?" diye sordu, sesi kalın ve halsizdi.

"Kapıyı aç," dedim. "Siktir git."

Bir kez daha, açıklayacak zamanım yoktu. "Bunun için üzgünüm."

Derin bir nefes aldım ve tüm ağırlığımı kapıya doğru verdim.

Zincir koptu ve Erin bir çığlık atarak geriye doğru tökezledi.

"Erin!" Billy, karısının kalkmasına yardım etmek için eğildi.

Ona bebeği fırlattım. "O bebek değil. Yanılmışım," dedim yanından geçip merdivenleri çıkarken.

"Janey!" Erin çığlık attı. Aceleyle arkamdan merdivenleri çıktı ama kısa süre sonra onun hareketlerinin izini kaybettim. Eşiği geçip kızının odasına girdiğim anda durdum.

Delbert oradaydı ve Novalee'yi boğazından yakalamıştı, etli elleri onu boğuyordu. Novalee yavaşça yere yığıldı. Ona gerçekten zarar verebilir miydi? O zaten ölmüştü.

Bana doğru baktı. En azından ben öyle sandım. Gözleri olmadığı için bunu söylemek zordu.

Evet, kesinlikle bana bakıyordu ve benden pek memnun görünmüyordu. Sonra nedenini anladım. Onun dikkatini dağıtıyordu ve ben de boş boş bakıyordum.

"Billy, kızını evden çıkar," diye emrettim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Erin bir açıklama talep ederek sordu. Ne yazık ki Delbert karısını boğarak öldürmekle ilgilenmeyi bırakmış, dönüp bana bakıyordu.

Billy -Tanrı onu korusun- tereddüt etmedi. Hannah'ya doğru koştu ve onu kucağına aldı. "Onu nereye götüreyim?"

Erin dehşete düşmüş ve biraz da kafası karışmış bir halde duruyordu. "Neler oluyor?" diye sordu, sesini bir oktav yükselterek. Hannah'nın bez çantasını kaptığı gibi Billy'nin yanına koştu.

Açıkçası onu nereye götürmesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kutsal topraklara sahip bir yerin kötülüğü uzak tutacağı kesindi.

"Bir kiliseye," dedim. "Ya da bir mezarlığa. Kutsanmış toprağı olan herhangi bir yere."

Başını salladı ve Hannah ağlamaya başladığında onu zıplattı.

Çılgınlıkları Belediye Başkanı'nın tüm dikkatini çekti. Gözleri iştahla parlıyordu.

"Şimdi!" Önce ona, sonra Billy'ye bağırdım. "Çıkarın onları!"

Yine tereddüt etmedi. Erin'in eline yapıştı ve ikisiyle birlikte merdivenleri hızla indi.

Onlar gittikten sonra öfke Delbert'in etrafında elektrik gibi parladı. Onu aldım. Ondandır hortumladım. İçime çektim ve isteğime göre şekillendirdim. Yine de güçlüydü. Ve el fenerimi unutmuştum. Herhangi bir ışığın işe yarayıp yaramayacağını merak ettim.

Işık düğmesini ararken Erin'in geri geldiğini fark ettim. "Erin, ne oluyor? Çık dışarı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Billy Hannah'yı güvenli bir yere götürüyor. Bu işin sonunu görmem gerek." Biliyordu. Bir şekilde hayatını altüst eden doğüstü bir şey olduğunu biliyordu.

Ne görebildiğini bilmiyordum ama evi sarsan depremin bir iz bırakacağından emindim.

Novalee ayağa kalktı ve geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve Yüzünde memnun bir ifade vardı. Ona el fenerinden bahsetmek istedim ama Delbert her geçen an daha da sinirleniyor ve zayıflıyordu.

Enerjisi, şeytani ya da değil, harika hissettiriyordu. Şaşkınlıkla göz kırptım. O sanki

Bir uyuşturucu. Eroin, extacy ya da sabahın üçünde içilen kahve gibi. Yaklaştım, sanki aniden kavrulmuş gibi doyamadım. Onu içime çektim. Bana verdiği yüksekliğin tadını çıkardım. Enerjisi tamamen tükenene kadar onu içime çektim.

Novalee umut dolu ellerini göğsünün üzerine koydu. Delbert inledi. Ve ev temellerine kadar sarsıldı.

Çok geçmeden Delbert kollarını gözlerinin üzerinde tutmaya başladı. Sanki ışığı engelliyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

"Kızını da öldüreceğim," dedi çaresizce durdurmaya çalışarak Ona her ne oluyorsa.

Bir elimi tozlu ceketinin yakasına soktum ve onu kendime çektim. "Benim bir kızım yok."

"Ciğerlerinden nefesini çaldığımda bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsin." Tehditlerinin boş olduğunu bilmeme rağmen duvarlar daha da sert bir şekilde sarsıldı.

Resimler düştü ve yere çakıldı. Erin çığlık attı ama kendini tuttu. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım diyemem.

Delbert kasılmaya başladı. Derisi çatladı ve karanlık kanamaya başladı. Başı geriye fırladı ve omurgası eğildi.

"Eğil oğlum," dedim, tam olarak anlamadığım bir emir vererek.

Ama altında bir gölge belirdi. Büyüdü, bedensiz ruhunun altında her yöne yayıldı, ta ki içinde eriyene, gözleri fincan tabağı gibi olana ve karanlık onu ele geçirene kadar. Kötü olmak istiyordu. Bunu orada yapabilirdi.

Gölgeli kapı kapandığı anda her şey durdu ve etrafımıza bir sessizlik çöktü. Novalee dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı. Erin şok içinde duruyordu.

Telefonunu buldu ve kocasını aradı. Uzaktan siren sesleri duyduk. Ona ne olduğunu anlatmadı. Sadece Hannah'yı eve getirmesini söyledi. Güvendeydi.

"Bu çok garip," dedim, telefonu kapattığında Erin'e dönerek. "Sürekli garip depremler oluyor." Gerçi bu seferkine Delbert'in neden olduğundan emindim.

"Kanaman var," dedi.

"Oh, kahretsin." Halısının üzerinde büyük bir kan birikintisi bırakmışım. "Çok özür dilerim," dedim ayağımı kaldırıp kapıya doğru zıplayarak.

"Bekle. Burada." Beni koridorun sonundaki banyoya götürdü.

Erin ailesini karşılamak için kapıya koşarken ayağımı lavabonun içinde tuttum. Bir polis aracı geldiğinde Billy onlarla ilgilendi - ben Mable'ın arabanın çalındığını bildirmemiş olması için dua ederken - Erin de ayağımdaki açık deliğe baktı. Banyo tezgâhının üzerine oturup yanımdaki sepette uyuyan Hannah'ya baktım.

"O çok güzel."

Erin başıyla onayladı, sonra ayağıma biraz daha peroksit döktü. Bu kısmın hoşuna gittiğini hissettim.

"İyi misin, tatlım?"

Tekrar başını salladı, dudaklarını birbirine bastırmıştı, sanki sakın kalmak için umutsuzca çabalıyordu. Yine de benden daha çok titriyordu ve fark ettim ki

travma geçirmişti. Tanrıya şükür Delbert'i görmemişti. Yıllarca terapi görürdü.

"Erin," dedim başımı eğip onun gözyaşlarıyla dolu bakışlarına karşılık vererek, "seni ondan kurtardı. Büyük teyzen Novalee. Seni, anneni ve teyzeni kurtardı."

Yüz ifadesi hem şaşkınlık hem de anlayış gösteriyordu. Sonunda konuşabildiğinde, "Onunla aramda hep bir bağ olduğunu hissettim. Sanki beni kolladığını biliyordum."

"Artık nedenini biliyorsunuz. Ve sanırım uzun bir süre daha buralarda olacak."

"Umarım öyledir," dedi, sanki biriyle konuşmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınarak
Novalee.

Yaşlı kadın onu duydu. Tam yanımda durmuş, Hannah'ya sevgiyle bakıyordu. "İşyerinde fazladan mesaini çaldığım için özür dilerim," dedim.

Başını salladı ve temiz bir nefes aldı. "Haklıydın. Bunu asla sürdüremezdim. Bebekle o kadar çok çalışmak olmaz. Billy harika ama."

"Katılıyorum. Ve havlu içinde harika görünüyor." "Değil mi?" dedi yumuşak bir kıkırdamayla.

"Erin, işte daha fazla saate ihtiyacın yok. Sen inanılmaz bir sanatçısın. Okula geri dönmelisin. Grafik tasarımcı ya da iç mimar ol. Evin harika." Etrafı taradım. "Ya da, bilirsin, eskiden öyleydi."

"Eğer geldiğin zaman gelmemiş olsaydın..." Duygularını daha fazla dizginleyemeyince yıkıldı. Omuzları sarsıldı.

Elimi koluna koydum ve bana sarıldı, neredeyse beni yere düşürüyordu.

Tezgahın üzerinden. Onu sıkıca tuttum, her şeyle kendim mücadele ediyordum. Onun

Duygular çok baskındı ve onunkinin nerede bitip benimkinin nerede başladığını anlayamıyordum.

"Buraya zamanında gelebildiğim
için mutluyum." "Ben de."

Erin soğukkanlılığının parçalanmış kenarlarını kavrarken öylece durduk. Birkaç uzun dakikadan sonra hıçkırdı ve "Billy'yi ne zaman havluyla gördün?" diye sordu.

18

Keşke kişiliklerimden biri evi temizlemeyi sevseydi.

-T-SHIRT

Bir kızın iyi bir gece uykusunu çalmak için harap bir ev ve bir öcü gibisi yoktu. Vücudumu Denzel'in üzerine örtmek yerine, asla elde edemeyeceğimi bildiğim dinlenmeyi kovaladım, temizlik yaptım. Süpürdüm. Topladım. Zaten o kadar çok mobilyam yoktu. Şimdi dairem düpedüz acınacak haldeydi. Ve yeni bir bardağa ihtiyacım vardı.

Elimden gelenin en iyisini yaptıktan sonra duş aldım ve ayağımı tekrar bantladım. Saat hâlâ erkendi, hava kararmak üzereydi ama Reyes'in kahveye, benim de Reyes'e ihtiyacım olduğuna karar verdim. Mable'ın arabasını tekrar çaldım ve yerel yirmi dört saat açık markete gittim.

Osh kendine özgü silindir şapkasıyla oradaydı ve birkaç paket ekstra büyük prezervatif alıyordu. Bana komplocu bir göz kırptı. Burnumu çekmemeye çalıştım ama kadınlarla bir sorunu olmadığından da şüphem yoktu. Çocuk çok güzeldi. O gamzeler ve parıldayan bronz gözler başını belaya sokacaktı.

Reyes'in moteline vardığımda pencereleri karanlıktı. Park ettim ve kapısına doğru yürüdüm. Elimde iki büyük fincanla kapıyı usulca çaldım. Eğer gerçekten uyuyorsa, onu rahatsız etmek istemedim. Kapı hemen açıldı ve sersemlemiş, muhteşem vücutlu bir adam

Umutsuzca tıraş olmaya ihtiyacı vardı ve kapüşonlu göz kapakları ve dağınık saçlarıyla cevap verdi. Ayrıca gömleksizdi.

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Uyanık mıydın?" Sessiz bir davetle kapıyı daha da açtı.

"Her sabah uyandığında bu kadar güzel mi görünüyorsun?" Sıcak odaya girdiğimde sordum. "Uykumda ölmüş gibi görünüyorum."

Kapıyı kapattı ve ona uzattığım kahveyi aldı. "Almadığına sevindim."

"Yatağını yaptın mı?" Mükemmel bir şekilde toplanmıştı. O cevap vermişti

Hemen kapıya. Yatağını yapmaya nasıl vakti oldu?

"Hayır, sadece üstte uyudum." Bu odaya en son girdiğimde, üzerinde yattığı için yorganlar dağılmıştı. O yatağın üzerine yatılmamıştı. "İyi misin?"

Komodininin üzerinde yığılı duran kitap koleksiyonuna baktım. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Küçük masaya oturdu ve beni izledi. Her zamanki gibi. "Sadece emin olmak istedim. Yorgun görünüyorsun."

Lanet olsun. Biliyordum. "Pek uyuyamadım."

Sandalyesini duvara yaslayarak arkasına yaslandı ve bir kolunu başının arkasında kavuşturdu. "Bir sorun mu var?"

Döndüm ve yatağın kenarına oturdum. "Hiç de değil. Sen iyi misin?" Sordum çünkü Erin'den eve dönerken onu evinin karşısındaki sokakta gördüğüme yemin edebilirdim. Bir kez daha baktım ve gitmişti. Her zamanki gibi.

"Şeftali gibi," dedi ve neredeyse gülüyordum. Bırakın kendisini, herhangi birini tanımlamak için *şeftali* kelimesini kullanacağını asla hayal edemezdim.

Yarım saat kadar konuştuk. Güzeldi ama işe gitmesi gerekiyordu. Yakında. Saatimi kontrol ettim. "İş için hazırlanmana izin vereceğim. Benim günüm var."

off, so-"

"Gitmek zorunda değilsin." Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı. "Bir dakikaya geliyorum."

"Um-Okay."

Aramızdaki kapıyı kapatmadan kot pantolonunun düğmelerini açarken seksi ağzı yana doğru eğildi. Donup kaldım, bakışlarım lazer gibi kasıklarına kilitlendi, sonra keskin bir nefes alıp ondan uzaklaştım. Yumuşak bir kıkırdama duydum. Pantolon yere çarptı. Duş suyu geliyordu. Omzumun üzerinden baktım. Beyaz perdeyi kapatmıştı. Lanet olsun. Umutla opak perdeye baktım ama hayır. Bana x-ray görüşü yerine zamanda yolculuk yeteneği bahşedilmiş olmalıydı.

Kahvemi bitirdim ve garip bir şekilde benim mutfağımdan o kadar da küçük olmayan mutfağına doğru yürüdüm. Ve bardakları vardı. Dört tane falan. Birini çalmayı düşündüm ama bu beni ne tür bir insan yapardı?

Birkaç dakika sonra, bir havluyu beline, diğerini de omuzlarına sararak dışarı çıktı. Birini başını ovmak için kullanıyordu, görüş açısını engelliyordu, ben de bu şansı asla elde edemeyecek olan kadınların onuruna bakma fırsatını değerlendirdim.

Havluyu bırakıp başını salladığında dizlerimin bağı çözüldü.

"Ah, zaten bir tane var," dedim bana baktığında. Etrafına bakındı. "Bir tane ne?"

"Bir havlu. Noel için sana bir tane alacaktım."

Kıkırdadı. "Evet, aslında benim değil. Onları çaldığımda motel kaşlarını çatıyor."

"Güzel. Çalmalılar. Onları çaldığında ben de kaşlarımı çatıyorum. Peki ya gözlükler? Onlar motelin mi? Cam hırsızlarının cezasının o kadar ağır olmadığını duydum."

Ayıldı. "Gözlüğe ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Beşe beş, bebeğim." Ağzı inceldiğinde, "Benimki dün gece kırıldı" dedim.

"Hepsi mi?"

"Oh, hayır." Güldüm. "Sadece bir tane vardı."

"Sadece bir bardak mı içtin?" diye sordu, tezgâhtaki dört bardağı da alarak.

"Evet. Gözlük ağaçta yetişmiyor ki." Onları koyacak bir şey aradı.

"Reyes, sadece şaka yapıyordum. Gözlüklerine ihtiyacım yok. İki plastik bardağım var. Kahve fincanları da kışımından çıktı. Bunun nasıl olduğundan emin değilim."

Onlara baktı. "Bunlar zaten o kadar da iyi değil. Bugün sana marketten bir ş e y l e r alırım."

Kıkırdadım. "Gerçekten. Dixie'den birkaç tane yontulmuş alabilirim. Her şey yolunda."

Ciddi olmaya başlamıştı. Cam meselesi onu gerçekten rahatsız ediyor gibiydi.

Başını hâlâ eğik tutarak, "Kendi yolunu bulmana izin vermeliyim," dedi. Üzerinden suçluluk duygusunun yayıldığını hissettim. Suçluluk ve hayal kırıklığı.

"Ne demek istiyorsun?"

Çenesini zorladı. "Anlamalısın, bu varlığımın her zerresine aykırı. Ama arazide kendi başına gezinmene izin vermek zorundayım."

Nereye varmaya çalışıyordu? Benim hakkımda söylediğinden daha fazlasını bildiğini mi? Beni takip ettiğini ama müdahale edemediğini mi? "Dün gece orada mıydın?" Ona açıkça sordum. "Erin'lerde miydin?"

Gözlüğü yerine koydu ve bana dönmeden "Hayır" dedi.

Yalan söylüyordu. Öyle olmalıydı. Onu gördüm. "Mable'ın arabasını geri almalıyım." "Bekle," dedi ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım. O da oradaydı. O değilse bile Garrett ya da Osh. Beni takip ediyorlardı. etrafta. Söylediklerinden daha fazlasını biliyorlardı.

Yüzüme çarptığında buz gibi havayı büyük bir yudumla içime çektim. Kuzey Buz Denizi'ne dalmak gibiydi. Aceleyle sürücü tarafına tırmandım ve Reyes'in ceketinin cebinde anahtarı aramaya başladım.

Kontağı çevirmeden önce camdan bir ses geldi. Reyes dışarıda duruyordu. Havluyla. Saçları sıırılsıklamdı.

Onun da yalınayak olduğundan emin olunca dışarı fırladım. "Ne yapıyorsun?" I

onu kapıya doğru iterek sordu. Hareket etmedi. Bir santim bile. Ve evet, yalınayaktı. Darwinizm en iyi haliyle.

"Düşündüğün gibi biri değilsin," dedi onu geri iterken. Bu o da işe yaramadı.

"Biliyorum," dedim, ağırlığımı ona vererek. Bir omzumu onun orta kısmına dayadım ve havaya kaldırdım. Hiçbir şey olmadı. "Uzun zamandır biliyordum. Duh."

Sonunda gönüllü olarak geri adım attı. İlerleme kaydediyordum.

"Biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ne olduğumu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Ben bir zaman yolcusuyum."

Tüm ilerleme çığlık atarak durdu.

Nefes nefese ona yaslandım. "Sanırım ben gelecekten geldim."

"Tamam."

"Benim sorum, n e r e l i s i n ?" Onunla tekrar yüzleştım ve onu dürttüm. Göğsünü. Parmağımla. "Nesin sen?"

Başını eğip parmağını inceledikten sonra, "Ben boyutlar arası zaman araştırmaları biriminin bir parçasıyım," dedi.

"Kapa şu lanet çeneni. Ciddi misin sen?"

"Hayır," dedi homurdanarak.

Söndüm. "Oh, bu berbat." Tekrar ittim. Bu sefer itaat etti.

Güneş henüz ufukta belirmişti ve gözleri ateş gibi parlıyordu.

parlayan ışık.

"İçeri gir. Benim yapmam gereken işler var, senin de gidip yemek pişirmen gerekiyor." "Mable'ın arabasını geri götüreceğini sanıyordum."

"Öyleyim. O zaman tekrar ödünç alabilir miyim diye soracağım."

Başını salladı. Donmuş zemin, soğuk hava, hiçbiri onu etkilememişti.

Arabaya binmeden hemen önce, "Kahvaltı için bana biraz posole ayır.

Sonra geleceğim."

Kıkırdadı. "Sana kahvaltı hazırlamama ne dersin?"

"Tamam, ama şu posole kadar güzel olsa iyi olur."

"Sana söz veriyorum."

Eve dönerken markette bir kez daha durdum ve acil durumlarda kullanmak üzere ucuz, kullandıkça ödemeli bir telefon aldım, sonra Mable'a uğradım, ona dün gece arabasını çaldığımı söyledim, arabayı doldurmuş olmama rağmen masrafı karşılaması için son bahşış paramı verdim ve onunla bir fincan kahve daha içtim.

Bay Kubrick hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunu, dün geceki olaylardan hiç görüntü almadığına dair bir işaret olarak algıladım. Çok yazık. Onları bir magazin dergisine satabilirdi. Fazladan biraz para kazanırdı. Ama çekmemiş olması bana çok yardımcı oldu. Bunu nasıl açıklardım bilmiyorum.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama arabaya bugün yine ihtiyacım olabilir. Araştırıyorum."

"Kulağa ilgi çekici geliyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Canlandım. Kulübenin nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Sonra tekrar, yanlış kişiyle konuşabilirdi ve ... bunu riske atamazdım.

"Hayır, ama teşekkürler."

"Ne zaman istersen alabileceğini biliyorsun. Polisi arayıp dün gece senin için çıkardıkları arama emrini iptal etmelerini söylemem gerekecek."

Gözlerim yuvarlaklaştı. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Keyifle kıkırdadı. "Yakaladım seni."

* * *

Görünüşe göre Ulusal Hafıza Kaybı Punk Günü'ymüş. Telefonu şarja takmak için daireme geri döndüm - çalıştırdığımda şarjı azalmıştı - ve kahvaltı için gittiğimde Bay P'yi kafede yakalamaya karar verdim. O bir dedektifti. Burada, Hollow'da değil ama insanları tanıyacak kadar uzun süre burada yaşamıştı. Belki kulübeyi biliyordur. Ya da en azından bölgeyi. Bay Vandenberg'in dükkanından aldığım resmi etrafa göstermiyordum çünkü onu aldığında haneye tecavüz etmiş oluyordum. *Kırmak* anahtar kelime. Bir sürü kırma.

Ama itiraf etmem gerekiyorsa, itiraf etmeliydim. FBI ajanından haber alamamıştım. Telefonda sesi yeterince yetkin geliyordu ama siyasi bürokrasiyle uğraşıyor olabilirdi.

Hiç kırmızı bandım yoktu. Hatta şeffaf bant, koli bandı ya da elektrik bandı bile yoktu.

Hayır. Kasetsiz bir hayat yaşadım ve bundan hoşlandım. Bir şeyi kaydetmem gerekmedikçe.

Denzel'in karşısına uzandım ve parmaklarımı kalın siyah saçlarının arasına daldırmayı hayal ettim. Parmaklarımı karanlık, kıvrımlı kaslardan oluşan bir zeminin etrafına sarılmış nemli beyaz bir havlunun üzerinde gezdirmeyi. Dudaklarımı *seksi* kelimesini tanımlayan dolgun bir ağza bastırmayı. Kapı çalındığında bacaklarımı Reyes'in beline daha yeni dolamıştım.

Açtığımda fantezinin vücut bulmuş hali diğer tarafta duruyordu.

Suçluluk duygusu beni tüketti. "Akıl okuyamıyorsun, değil mi?" diye sordum, birden bu düşünce karşısında dehşete düştüm. O başka bir dünyadan geliyordu. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Göz kamaştırıcı beyazlıkta bir dizi dişini parlattı. "Bildiğim kadarıyla hayır." "Yemin eder misin?"

Uzun boyunu kapı pervazına dayayıp kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra, "Pinky yemin ederim," dedi.

Benim için yeterince iyi.

Kolları yukarı doğru itilmiş bej bir kazak ve koyu renk, bol bir kot pantolon giymişti. Pahalı bir parfümün mankeni gibi görünüyordu.

"Onun yerine kahvaltıya gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Sevinç lastik bir top gibi içimde zıpladı. "Bekle, işe geç kalmayacak mısın?"

"Dixie'nin umursayacağını sanmıyorum."

"Dixie'yi tanıyor musun?" Her yönüyle harikaydı ama geç kalmayı affetmek onun güçlü yanı değildi.

"Onu oldukça iyi tanıyorum. Sanırım bu riski göze alabilirim."

"Tamam," dedim, sesime bir cenaze töreni tonu katarak. "Ceketini almama izin ver."

İçeri girip soğuk rüzgâra karşı kapıyı kapattı ve çevreye özel bir dikkat gösteriyor gibiydi. O ana kadar dairemin ne kadar kasvetli olduğunu hiç fark etmemiştim. Ya da yerlerin ne kadar gıcırdadığını. Ya da rüzgârın kötü takılmış pencerelerden nasıl ıslık çaldığını.

Sonra tekrar, bir motelde yaşıyordu. Hem de bir dalış moteline. Ne kadar büyük olabilirdi ki? Çok değil. Ve bu beni daha iyi hissettirdi.

"Aklın neredeydi?" Ceketıyla yatak odamdan çıktığımda sordum.

Mutfağı kontrol ediyordu. Büyük miktarda kahve fincanım, beş tanesi ve iki plastik bardağım bir bulaşık havlusunun üzerinde duruyordu. Lavabonun üzerindeki kırık bölmenin üzerine bir karton parçası koymak zorunda kalmıştım. Ev sahibime açıklamam gereken başka bir şey daha vardı. Cezvem tek servis yapan şu küçük otel tiplerinden biriydi ama bu da sorun değildi. En azından bir tane vardı. Kapağı olmayan bir dolap da yiyecek stoklarımın ne kadar olduğunu gösteriyordu,

tuzlu kraker, fıstık ezmesi, yarım kutu mısır gevreği ve her yerde aradığım bir t p göz kaleminden oluyordu.

Tavrı değişmişti.  zg n görünüyordu. Hatta kızgın. "Reyes?"

Bakışlarını takip ettim. "Neyin var?"

Gerçek olduğundan emin olduğum Rolex'ini örtmek için kazağının kolunu aşağı doğru itti. Benim için üzülüyor muydu? Ona bir motelde yaşadığını hatırlatmama gerek var mı? Bir dalış motelinde? Ve şu anda taktığı Rolex'in muhtemelen oldukça iyi bir evin parasını ödeyebileceğini? Ya da en azından güzel bir peşinat ödeyebileceğini?

Derin bir nefes aldım ve onu yargıladığım için kendimi azarladım. Maddi durumunu ya da aile durumunu bilmiyordum. Hâlâ evli olabilirdi. Hatta bir çocuğu bile olabilirdi. Ya da bir a  tane. Kim bilebilirdi ki? Belki o saati ona babası ya da ölüm döşeğindeki büyükbabası vermişti. Ben kimdim ki onu sorgulayayım? Tahmin yürütmek için?

"Harikasın," dedi ve bu kesinlikle beklediğim y n değildi.

Homurdandım. "Sefalet içinde yaşadığım için mi? Ben bin kat daha iyisine sahibim.

James'ten daha iyi." Evsiz adamın genel yönünü işaret ettim.

 ki sandalyemden daha sağlam olanını odanın ortasına çektim ve yüzümde meydan okuyan bir sırtıma belirdi. " kinci buçuk raunda hazır mısın?" İlk raundumuz planladığımız gibi gitmediğinden, yine de çaba için yarım notu hak ediyordu. Neyse ki ikinci raundumuz oldukça muhteşemdi.

Onu ele geçiren a  bakış bana kesinlikle öyle olduğunu söyledi.

Oturmadan önce bakışlarının beni boydan boya dolaşmasına izin verdi.

Elimi cebine attım ve "Zamanlayıcıım yok" dedim. Telefonunu çıkardım ve zamanlayıcıyı on beş dakikaya ayarladım.

"O g t  ellerime almak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Ona sarıldım ve kollarımı boynuna doladım. "Önce ben seni bitireceğim."

Duygusal ağzının bir köşesi orantısız bir sırıtışla kalktı. "Bu sefer değil, tatlım."

Oh, açıktı.

19

Gün için plan yapmayı sevmiyorum.

Çünkü o zaman mahkeme salonunda "kasıtlı" kelimesi ortaya atılır.

-İTERNET MEME

Uzun zamandır yediğim en inanılmaz kahvaltıdan sonra Reyes'in kollarını benimkilerden ayırdım, yataktan sürünerek kalktım ve telefonunu aradım. Hâlâ mutfaktaydı, zamanlayıcı hâlâ çalışıyordu. Bir mesaj çaldığında DURDUR düğmesine bastım. Mesaj ekranda yanıp sönüyordu, bu yüzden gözetliyor gibi değildim. Garrett Swopes'dan geliyordu. Kafeye gelen Garrett Swopes'tan mı?

Basitçe, *"Bu adamı kontrol etmelisin."* yazıyordu. *Bölgedeki tek bilinmeyen o.*

Meraklandım ve artık gerçekten merak ettiğim için mesaja dokundum. Karşıma bir

İçinde karton kutular olan yarı yıkık bir depo resmi. Sokağın karşısındaki James'in eviydi.

Yatak odasına doğru baktım. Reyes'e doğru. Neden Evsiz bir adamı mı kontrol ediyorsun?

* * *

Bir saat sonra, Denzel'in üzerine kraker ve fıstık ezmesinden oluşan bir piknik yaptıktan sonra -yani, uzun zamandır yaptığım en inanılmaz ikinci kahvaltı-

kafeye yöneldi.

"Erin bugün çalışıyor mu?" Reyes bana sordu.

"Bilmiyorum," dedim, soruyu merak ederek.

İçeri girdik ve Reyes haklıydı. Dixie geç kaldığı için hiç endişelenmemişti.

Ona ters ters baktım. "Patronumuzla özel bir iş için cinsel iyilik ticareti mi yapıyorsun?"

ve ilerleme fırsatları için yeterince nitelikli değil misiniz?" Yüzüne orantısız bir sırıtma yayıldı. "Hayır."

"Ah. Ben de tam, gereken buysa yaparım diyecektim."

"Peki ya Cookie?"

"Onunla da yatardım ama bunun beni Dixie'yle çok uzağa götüreceğini sanmıyorum."

Tabii, bilirsiniz, bu tür şeylerle ilgilenmiyorsa."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Yani, bugün çalışıyor mu?"

"Oh, doğru. Öyle görünüyor." Banyodan çıktı, yüzünde mahcup bir ifade vardı, bluzu koyu espresso ile lekelenmişti. "Kısa kontrollü patlamalar," diye hatırlattım ona.

Bana Lizzie Borden'a yakışır ölümcül bir bakış attı. "Bu renk sana çok yakışıyor," dedim, yardım etmeye çalışarak.

Bu sefer beni tersledi. Öndeyken durmaya karar verdim.

Reyes kollarını gevşekçe bana doladı ve beni kendine çekti. "Mümkünse öğle yemeği için geri gelmelisin."

"Eminim yapabilirim," dedim, ilgimi çekmişti.

"Sanırım senin için hazırladığım şeyi seveceksin."

"Tamam ama kahvaltıda posole yemekten daha iyi olamaz." "Şaşırsan da."

"Sabırsızlanıyorum. Ve öyle görünüyor."

Erin içeri girdiğinde neden bahsettiğimi görmek için döndü, hem bitkin hem de... rahat görünüyordu. Reyes bana tatlı bir öpücük verdi.

Sonra da güne başlamak için mutfağa gitti. Erin bana doğru yürüdü. Francie zaten oradaydı ve gözlerinde bir tür kana susamışlıkla bizi izliyordu.

Erin tek kelime etmeden bana sarıldığında Francie'nin çenesi düşecek sandım.

Erin beni kol mesafesinde tuttu ama yine hiçbir şey söylemedi. yapamadı. Çok tıkanmıştı. Çok minnettardı.

"Rica ederim," dedim ve ellerini sıktım. "Senin adına çok mutluyum, Erin."

"Ben de öyle," dedi duygu dolu bir hıçkırıkla. "Sana borcumu asla ödeyemem." "Ne? Erin, hayır. Lütfen, l ü t f e n , l ü t f e n , l ü t f e n , asla kendini sana borçluymuşsun gibi hissetme. Ben."

"Tamam." Burnunu çekti. "Denerim ama haberin olsun, Billy parası olduğunda sana kocaman bir domuz yapmaya yemin etti."

Bir kahkaha patlattım.

"Motosikletleri seviyor."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle, ama bunu Hannah'nın üniversite fonu için saklaması gerekiyor. İçimden bir ses onun inanılmaz derecede sanatsal olacağını söylüyor."

Tam bugün Bay P'yi görme umudumu yitirmek üzereyken, içeri girdi. striptizciyle birlikte. Ya da Helen'la. Son birkaç gündür onu biraz daha tanımaya başlamıştım. Harika bir mizah anlayışı vardı ve bana fahişelik yaptığı günlerden bazı ipuçları verdi. Dün gece bir tanesini Reyes üzerinde kullanmıştım ve neredeyse çözülüyordu. Ona borçluydum.

"Hey, Bay P," dedim bir kabine otururken. "Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

"Size de merhaba, tabii ki. Kulağa ciddi geliyor." Ben karşısına yerleşirken Francie siparişini aldı.

"Vandenberglere tanıyor musun?"

Başını salladı. "Pek değil ama William'ı kulüpten tanıyorum."

"Şehir kulübü mü?"

Homurdandı. "Hayır, striptiz kulübü. Tarrytown'daki." Helen birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başladı.

"Bay V striptiz kulüplerine mi gidiyor?" Çok şaşırmış görünmemeye çalışarak sordum. "Sadece karısıyla birlikte. Sanırım bu onun fikri."

Ben bunu geçmekte daha da zorlanınca ekledi, "Merak etme. Onlar zampara falan değil. Sadece Tanrı'nın yeryüzüne koyduklarını arada bir takdir etmeyi seviyorlar. Ve sana söz veriyorum, o kadın onu terk etmedi."

Nihayet dedikoduculara karşı bağışıklığı olan biri. "Onun da yaptığını sanmıyorum. Kulübeleri var mı biliyor musun?"

"Oh, Tanrım, bilmiyorum, tatlım."

Umutlarım, yakalanan bir metamfetamin laboratuvarındaki şartlı tahliye edilmiş bir mahkûm gibi olay yerinden kaçtı. Bay V'nin dükkanından aldığım fotoğrafı çıkardım.

"Bu bölge tanıdık geliyor mu?"

"Blue Mountain Gölü'nde olabilir gibi görünüyor ama emin olamıyorum." "Oscawana Gölü," dedi Helen, kendisi de bir göz atarak.

"Bu Doc

Emmett'in yeri. Orada çok bulundum. Bir sürü yer var."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Bay P ve ben onun yardımcı olamayacağı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. "Neden soruyorsunuz?"

Yine de içimde bir heyecan kabardı. Helen biliyordu. "Oh, sadece seviyorum

" dedim, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Eğer burası onların kulübesiyse, bir hafta sonu için kiralamak isteyebileceğimi düşündüm."

"İyi fikir, Janey. Şehirden uzaklaş. Biraz temiz hava al."

"Kesinlikle. Yine de teşekkürler."

Ayağa kalktım ve Helen'e küçük kızların odasında bana katılmasını işaret ettim. O da

ve beş dakika sonra, onun sözlü talimatlarına göre çalışarak, bir

Bölgenin kaba bir haritası. Ayrıca Helen'in ilk adı olmasına rağmen sahne adının Helen Bedd olduğunu ve Bay V'nin arkadaşı Doc Emmett'in iyi viskileri, kucak danslarını ve avlanmayı sevdiğini de biliyordum. Aslında geçen hafta ava gitmişti ve o zamandan beri kimse onu görmemişti.

* * *

Helen'in haritasını kullanarak Taconic State Parkway'den yaklaşık kırk beş dakika boyunca Doc Emmett'in kulübesinin kıyısında yer aldığı Oscawana Gölü'ne gittim. Sonunda Chippewa Yolu'nu bulana kadar gölün etrafından kuzeydoğu kıyısına doğru, bir o sapağa bir bu sapağa girerek ilerledim. Aradığım kulübe o yol üzerinde bir yerdeydi ama hava gündüzdü. Yani, bulutlu ve yağmur ihtimali olan bir gün ışığı. Oraya kadar gidip Vandenberg'lerin evde olup olmadığını soramazdım. Arabayı sürerken sihirli bir şekilde aklıma bir fikir gelmesini umuyordum. Ne yazık ki, sihirli ya da başka türlü hiçbir şey çıkmadı. Biraz keşif yapmam ve ne görebileceğime bakmam gerekecekti. Umarım kimseyi öldürmeden.

Fiesta'yı park edip yolu tırmandım, ara sıra bir evin yanından geçiyordum ama hiçbiri resimdeki kulübeye benzemiyordu. Bay V'nin fotoğraflarından birinde gördüğüm bir kanoyu fark ettiğimde Helen'in yanıldığından endişelenmeye başlamıştım. Kulübe farklı görünüyordu. Çektikleri yaz kampı fotoğraflarındaki yemyeşil ormana kıyasla ormanın karanlığından kaynaklanıyor olabilirdi.

Her iki durumda da, burası o yer olmalıydı. Kulübeyi bulduğumda çok yaklaşmıştım. Pencereden bakıp beni fark edebilirlerdi, eğer henüz fark etmedilerse. Hiç araç görmedim ama hepsini arka tarafa park etmiş olabilirlerdi. Kulübenin hiçbir parçasını göremeyinceye kadar yürüdüm, sonra iki kat geri dönerek daha içerilere giden bir patıkaya saptım. Etrafından dolanırsam, arabaları ya da arabaları saklamış olabilecekleri diğer ek binaları görebilirdim.

Evrimleşmiş titreme gücümle soğukla savaştım. Yaklaştıkça, ayaklarımın altında kırılan her dal, çalılıkların arasından ilerlerken kırılan her dal, geldiğimi duyurmak için arazide yankılanıyor gibiydi. Reyes'in ceketini tırmalıyordum. Belki daha da çok severdi. Artık havalı bir "yıpranmış" görünümü vardı. İnsanlar bu saçmalık için çok para ödüyordu.

Kulübenin arkasındaki bir tepede iki araç gizlenmişti. Geçen gün ekipmanları getirmek için kullandıkları pikap ve eski model bir PT Cruiser. Bu Bay V'ninki olmalıydı. Ona benziyordu.

Bir dürbün bulmayı akıl edemediğim için daha yakından bakma imkânım yoktu. Gözlerimi iyice kısıtım ve hiçbir hareket görmedim. Araçları Vandenberg'lerin burada olduğunun kanıtı değildi. Ajan Carson'a vermek için iyi bir şeye ihtiyacım vardı. Telefonla birkaç fotoğraf çektim, sonra kamerayı kullanarak yakınlaştırdım. Resim çok bulanıktı, yine de hiçbir şey seçemiyordum.

Ancak evin güneyindeki çalılıklarda oturan bir adam fark ettim. Bir avcıya benziyordu. Harika. Şimdi bir geyikle karıştırılma konusunda endişelenmem gerekiyordu. Keşke Angel burada olsaydı.

"Neye bakıyoruz?"

Gıcırdadım ve otuz yedi metre havaya sıçradım. Angel yanımda belirmişti ve şimdi tepkime gülüyordu. Tekrar ciyaklamamak için bir elimi göğsümde, diğerini ağzımın üzerinde tuttum.

"Çok heyecanlısın, *chica*. Senin gibi insanlar hayatı yaşamaya değer kılıyor." "Bunu söyleyen ölü bir çocuk," dedim yüksek sesle fısıldayarak.

"Doğru. Yine ölü insanlar mı arıyoruz?"

"Eğer Vandenbergler oradaysa, hayatta olduklarını umuyorum. Kontrol edebilir misin?"

"Benim çıkarım ne olacak?"

"Normal bir sesle konuşma yeteneğiniz." "Anlamıyorum."

Kolunu kavradım, tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde derisine geçirerek pençeledim.

"Anladım. Anladım," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

Bıraktım ve o da yaralı kolunu kucaklayarak bıraktığım izlere üfledi.

Ona baktım. "İnsanların hayatı tehlikede, Angel. Ve sen sadece kendi açını düşünüyorsun. Kesimin."

"On üç yaşımdayım."

Haklıydı. "Bak, özür dilerim, git Vandenbergler orada mı bir bak." Bana ters ters bakınca, "Lütfen." diye ekledim.

Ortadan kayboldu. Sakinleşmeye çalıştım ama üşümüştüm, yorgundum ve açtım. Ve Bay V, Natalie, Joseph ve Jasmine için biraz endişeliydim.

Tam o sırada alçak bir gümbürtü duydum. Çok olağanüstü bir şey değildi ama bana çarpan enerji neredeyse beni devirecekti. Bir korku duvarı kafama çarptı ve Angel geri dönmeden önce Bay V ve ailesinin içeride olduğunu biliyordum. Ses bir silah sesi miydi?

Ayağa kalktım ve kulübeye doğru koşmaya başladım. Çok geçmeden koşmaya başladım. Angel beni yere yatırmasaydı kapıya kadar koşup içeri dalacaktım.

Çalıkların arasında yuvarlandık ve o aileye ulaşmaya çalışırken onunla mücadele ettim. O çocuklara.

"Kes şunu, lanet olsun," dedi Angel, beni yere yapıştırarak.

Tekme attım ve onu tekrar pençelemeye

çalıştım. "Onlar iyi, Janey. Yaşıyorlar." "O

ses de neydi?" Çılgınca sordum.

"Bayan V bir tava düşürdü. Kötü adamlar sinirlendi. Onlar iyi."

Çırpınmayı bıraktım ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak kollarına uzandım. Sonra yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Hepsinin ölümüne neden olabiliyordum. Duygularımla yanan gözlerimin üzerine bir elimi koydum.

Angel beni daha sıkı çekti. Ona izin verdim.

Şimdi başka bir büyük ikilemim vardı. Eve çok yaklaşmıştım. Beni henüz görmemişlerse bile, kalktığımda pekâlâ görebilirlerdi. Şu anda uzun bitki örtüsü tarafından gizlenmiştim ama gece çökene kadar orada kalamazdım. Onlara yardım götürmem gerekiyordu.

"Onlar iyi mi?" Angel'a sordum. "Çocuklar bile mi?" "Hayattalar."

"Keşke bir yolum olsaydı-" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir telefonum vardı. Yapabilirdim

Kimi arayacaktım? Kimsenin numarası bende yoktu ve cep telefonu numaraları için bir rehber de yoktu. Bildiğim kadarıyla yoktu.

Bağrıışmaları duyacak kadar eve yakındık. Biri Farsça konuşan bir adamın sesi bana doğru geliyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Angel."

"Ben de öyle."

Tam evdeki sesler kesilmişti ki telefonum çaldı. Önce sesi tanıyamadım. Sonra cebimin çaldığını fark ettim. Tutsakların duymamış olmasını umarak cevap vermek için çabaladım. Kim arıyor olabilirdi ki? Bu numara kimsede yoktu.

"Alo?"

Telefonda bir kadın konuştu, sesi sakin ve yatıştırıcıydı. "Janey? Ne yapıyorsun?"

Düşünceli bir şekilde göz kırptım. "Um, hiçbir şey."

"İçinde Vandenberg'lerin rehin tutulduğu ya da tutulmadığı bir kulübenin yanında yalan söylemiyorsun değil mi?"

Ayağa fırladım ama Angel beni tekrar yere yapıştırdı. Haklıydı. Bu kötü bir hareketti. Lanet refleksler.

"Ajan Carson?"

"Tek ve biricik. Peki senin nerede olman gerekiyor?"

Bir an düşündüm ama "Buradan başka bir yer var mı?" diye cevap verdim. "Bravo. Bonus turuna geçebilirsin."

"Neredesin?"

"Çok iyi düşünülmüş gizli bir pozisyonda. Senin aksine. Sen ortaya çıkana kadar harekete geçmeye hazır iki birimim vardı. Seni yakaladığım anda tutuklanacağını da garanti edebilirim." Çok sinirliydi.

"Taşınmaya hazırım da ne demek?"

"Gizli gözetleme yapmaya hazırlanıyorlardı, böylece biz de oraya göz atabilecektik."

"Bulutlu ve yağmur ihtimali olan gün ışığında mı?"

"Çok iyiler. Yaptıkları iş bu."

"Sadece bekle. Angel, Vandenbergler tam olarak nerede tutuluyor?"

"Hepsi şu köşedeki yatak odasındalar," dedi, "Bayan hariç.

Vandenberg. Onlar için yemek

pişiriyor." "Ailenin yanında bir

koruma var mı?"

"Hayır. Üç adam var. İkiisi oturma odasında, biri de mutfakta. Aile bağlı, yani hiçbir yere gitmiyorlar."

Başımı salladım. "Bak, içeriden bilgim var." Ona Angel'ın söylediklerini anlattım. "Bayan Vandenberg yemek yapmayı bitirdiğinde dikkatlerini bir şekilde dağıtabilirsek, onları dışarı çıkarabiliriz. Onları korumuyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm. Dürbünümle." "Ne dürbünü?"

"Düşürdüklerim. Ve artık sahip olmadıklarım."

"Sayende yapmamız gereken ilk şey seni oradan çıkarmaya çalışmak, böylece kimsenin ölümüne sebep olmazsın."

Suçluluk duygusu midemi kemirdi. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

"Onları şimdi görebiliyor musun?"

Tam hayır diyecektim ki Angel başıyla onayladı. Tabii ki, o benim gözlerim olabilir.

"Evet. Evet, yapabilirim."

"Dikkatinizi dağıtacak bir şeyler yaparsak oradan çıkabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Hayır!" Ona fısıldayarak bağırdım. "Hayır, bir günde iki dikkat dağıtıcı şey mi? Bu

Sanki zaten biraz şüpheli değillermiş gibi. Onlar kötü adamlar. Şüpheli doğmuşlar. Onları görebiliyorum."

Angel bana bir başparmak işareti yaptı, sonra kayboldu.

"Ne zaman kaçacağımı bilirim."

"Janey, eğer yanılıyorsan ve seni fark ederlerse-" "Bende bu var. Sadece harekete geçmeye hazır ol."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarının hazır olduğunu söylemiştin. Hazırlar mı, değiller mi?" "Hazırlar ama bu bir oyun değil Janey."

"Şöyle bir planım var. Vandenberg'lerin hepsi arka yatak odasına girdiğinde ben dikkatlerini dağıtacağım, sen ve adamların da odanın güvenliğini sağlayıp onları dışarı çıkaracaksınız."

"Janey, sana böyle bir şey yapma yetkisi vermeyi reddediyorum."

"İzin istemiyorum. Hareket zamanı geldiğinde sana tamam işareti vereceğim. Ya da kafamdan vurulabilirim. Eğer bunlardan biri olursa, çekil."

"Janey, sipariş veriyorum-"

Beni aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirmeden telefonu kapattım. Gerçek şu ki, tüm ekipmanlarıyla hepsinden daha avantajlıydım. Elimde tavırları olan ölü bir genç çete üyesi vardı ve kaybedecek pek bir şeyim yoktu.

Melek yine yanımda belirdi. Sanki onu görebileceklermiş gibi başını eğerek çalıların arasına uzandı. "Pencerede her zaman bir nöbetçi var. Dikkatini başka yöne çekmek için bir şeyler yapmam gerekecek."

"Başka bir fikrim var. Gerçekten iyi bir fikir. Sadece keskin bir sopaya ve bol miktarda kana ihtiyacım var."

* * *

O kadar gergindim ki kusmak istiyordum. Yere uzanıp Angel'dan gelecek haberi beklerken midem bulanıyordu.

Ajan Carson üçüncü kez aradı. Ona sonunda Bayan V'nin ailesinin yanına dönmesine izin verdiklerini, bu yüzden zamanın neredeyse geldiğini ve ekibini hazırlaması gerektiğini söyledim.

Adamlarının odayı güvene alabilmesi için kaçırانların dikkatini dağıtmama gönülsüzce izin vermişti. Ona fazla bir seçenek bırakmamıştım ama buna rağmen, yaşayan hiçbir ajan bir yabancıнын operasyonuna girmesine ve "dikkat dağıtıcı olmasına" izin vermezdi. İmkânı yok. Kesinlikle olmaz. Bu hikâyede eğitimli bir gözün görebileceğinden fazlası olmalıydı.

"Janey," dedi kasvetli bir sesle, "bunlar çok ama çok kötü adamlar." "Biliyorum. Bütün bir aileyi rehin tutuyorlar."

"Vandenberglerin hayatta kalma şansı hiç olmadı. Bunlar rehinelerinin gitmesine izin verecek türden adamlar değil."

Kan pompalanmaya başladı. "Anladım. Çok kötüler."

"Bundan emin misin?"

"Olumlu."

"Tam olarak ne yapacaksın?"

"Kulağıma göre oynarım diye düşündüm." Telefonu kapattım ve Angel'a baktım. "İşte bir şey yok."

Angel bana sopadan daha iyi bir şey bulmuştu, ama eğer Geleceği kesin olan çapraz ateşte öldürülürsem muhtemelen tetanos ya da et yiyen bir virüs yüzünden ölebilirdim. Bu hijyenik olamazdı.

Birkaç metre ötede bulduğu paslı metal parçasını aldım ve kafa derim boyunca kesmeye başladım. İlk denemem yeterince derin değildi. Daha fazla kana ihtiyacım vardı. Bunun inandırıcı görünmesi gerekiyordu.

Angel'a, "Belki de onunla beni bıçaklamalısın," dedim.

"Siktir et onu. Seni bıçaklamıyorum. Seni kesmiyorum. Bu senin fikrindi." Gözlerimi kapattım ve tekrar denedim. Bu sefer Joseph'i düşündüm ve

Jasmine ve ne kadar korkmuş olmaları gerektiğini. Metal birkaç katmanı kesti ve kan yüzümden aşağı fışkırdı. Kafa derime sürttüm ve dağıtmak için başımı salladım, sonra metali yanağıma, boynuma ve göğsüme sürterek derin ve umarım ikna edici kesikler açtım.

Telefon yine çaldı. Ajan Carson muhtemelen planımdan hoşlanmamıştı. Maalesef bu planın bir parçası da telefonumu parçalamaktı. Metali kaldırdım ve defalarca telefona çarptım.

"Çok sinirli bir hatunsun," dedi Angel.

Elimi onu tırmaladığım koluna koydum. "Özür dilerim Angel. Seni incitmek istememiştim."

Bir an bakakaldı, sonra gülüp geçti. "Lütfen. Ben bir pisliğim. Bunu biliyorum."

"Pislik gibi davranmıyordun. On üç yaşında bir çocuk gibi davranıyordun." Eğildim ve yanağından öptüm. Başını eğdi, utanmıştı.

"Tamam, o bakmıyorken söyle."

Başını salladı ve gözden kayboldu. Yaklaşık on beş saniye sonra tek bir kelime duydum: "Git."

Ayağa fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde evin etrafını saran ağaçlara doğru koştum. Oraya vardığımda çalıların altına girdim ve beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra bir "Git" sesi daha duydum.

Bu kez, geldiğim yöne doğru koştum, ama çok tökezledim, düştüm ve kendimi sürükleyerek ayağa kalkmak zorunda kaldım. Muhtemelen üçünün de beni izlediğini bilerek arka kapıya yöneldim ve avuçlarımı kapıya vurdum.

"Evde kimse var mı?" Sesim kısık bir şekilde bağırdım.

Gerçekten cevap vermelerini beklemedim. Sadece aklımı kaçırdığımı ve yardım almaya çalıştığımı düşünmelerini istedim. Evin çevresini dolaştım, kocama yardım etmesi için birine, herhangi birine bağırdım. Ön kapıya geldiğimde, kapıyı yumrukladım.

Angel beni takip ederken, "Bir şey olmadığından emin olmak için odayı kontrol ettiler," dedi. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu ve tekrar ortaya çıktı. "Şimdi üçü de önde, seni izliyorlar. Silahlarını çekmişler."

Kapının önüne düştüm ve kapıyı yumruklayarak üzerinde kanlı avuç içi izleri bıraktım. "Lütfen, telefonunuzu kullanmam gerek. Lütfen."

Angel, "Onlara şimdi gitmelerini söyle," dedi.

Bir elimi yanıma indirdim ve Ajan Carson'a tamam işareti verdim, görmesi için dua ettim çünkü kapı açıldı. Adam silahını bir kenara bırakmış beni inceliyordu.

En az iki gündür Bay V'nin masasında oturan adamla aynıyım ama saçlarımı karıştırmış ve yüzümü kanatmışım. Eminim beni tanımazdı.

"Lütfen," dedim, bilincimi kaybetmek üzereymişim gibi sallanarak. "Kocam. Arabada." Göle doğru işaret ettim, sonra elimi uzattım.

bozuk telefon. "Telefonunuz var mı? Lütfen. Kapana kısıldı."

Beni izlemekten başka bir şey yapmadıklarında, belimden eğildim ve yere kustum. Kusmuk gerçektir. Bunun sahtesini yapmanın imkanı yoktu. İçlerinden birinin elindeki AK-47'yi üzerime doğrultmuş olması -kapı ile pervaz arasındaki yarıktan görmüştüm- midemdekileri boşaltmak için ihtiyacım olan tüm motivasyonu sağladı. Sonra, benim bile tahmin edemediğim dramatik bir dönüşle dizlerimin üzerine çöktüm ve kendi kusmuğumun içinde bayıldım. Ya da öyle davrandım. Adamlardan biri silahını getirip kafama doğrulttuğunda olabildiğince hareketsiz yatıyordum.

20

Hayat burrito ve striptizcilerden ibaret değil, dostum.

-DOğRU GERÇEK

Güvenmek pek iyi olduğum bir şey değildi ama hayatımı hiç tanımadığım bir FBI ajanının ve ekibinin ellerine bırakıyordum. Umarım, mükemmel nişancılar olma ünlerine layık olurlardı.

Adamlar paniklemeye başladı. ılgınca Farsça konuşuyor, benimle ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyor, kendi aralarında tartışıyor ve ekibe Vandenbergleri kurtarmak için değerli zaman kazandırıyorlardı. Adamlardan biri diğerini itti. Beni arkadaki barakaya koymak istiyordu. Elbette uzun süre yaşayamazdım, özellikle de bu soğukta. Diğeri beni içeri götürüp bir odaya koymak istedi, böylece bana göz kulak olabileceklerdi. Üçüncüsü ise beni kafamdan vurmak istiyordu. Çok yaklaştımlardı. O akşam Bay V'nin dükkânına geri dönüp paketi alacaklardı ve beni nasıl olsa öldüreceklerse beni hayatta tutarak her şeyi riske atmak aptallık olurdu.

Gözlerimi açmaya cesaret edemedim, bu yüzden Angel bana onların her hareketini aktardı. "Geldiğini gören oldu mu diye dışarıya bakıp duruyorlar," dedi.

"Ama hiçbirisi henüz Vandenberg'leri kontrol etmeyi düşünmedi."

Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız vardı. Aileyi çözüp pencereden çıkaracak kadar uzun bir süre.

"Hemen döneceğim," dedi ve bir an sonra, "Tamam, hepsi çözüldü ve ekip şimdi çocukları dışarı çıkarıyor."

Sevinç dalgasıyla savaştım ve çok da zorlanmadığımı fark ettim. İçlerinden biri karnıma tekme attı. Beni verandadan indirmeye çalışıyordu. Beni bağlayıp ölmem için kulübeye koymaya karar vermişlerdi ama muhtemelen kendi kusmuğumda bayılma kararım sayesinde kimse beni almak istemedi. Aynı zamanda mükemmel bir tecavüz caydırıcısıydı.

Saçlarım karmakarışık. Ve ne yazık ki, yukarıda bahsettiğim kusmuk. Yüzümdeki kana yapışmıştı, bu yüzden görmek istesem bile göremezdim. Adam beni birkaç metre daha yuvarlamak için tekrar tekmeledi. Acı içimde sektikçe gözyaşlarım kirpiklerimi itti. Sonunda pes etti ve beni ahşap verandaya sürüklemek için çizmeli ayaklarımdan birini aldı.

"Seni uçurumdan aşağı çekecek," dedi Angel. Paniklemeye başlamıştı. "Verandanın yan tarafı en az beş metrelik bir düşüş. Düşersen boynunu kırarsın. Sıkı tutun." Yine ortadan kaybolma numarasını yapmış olmalıydı. Neredeyse anında "Koridordan geliyorlar." diyerek geri döndü. Sesi korkmuştan çok heyecanlıydı. "Kaçmaya hazır ol."

Ama FBI tüm Vandenbergleri dışarı çıkardı mı? Bilmem gerekiyordu.

"Büyük olan geri dönüyor," dedi, sesine yeniden panik karışmıştı. "Sanırım bir şey duydu."

İnledim ve bir an için kendime gelir gibi yaptım. Yarım ağızla ayağımı çekmeye çalışan adama tekme attım. Beni verandadan çekip çıkardığında başımı korumak için mükemmel bir bahanem oldu. Nefesimi kesen bir gümbürtüyle yere düştüm ama biraz kıvrılıp başımı verandanın kenarına çarpmaktan ve boynumun kırılmasından koruyarak omzumun üzerine düştüm.

"Başardın," dedi Angel. "Onların dikkatini çektin."

Sonra, hayal gücüne meydan okuyan bir hareketle, o kadar hızlı ve kararlıydı ki, bastırılmış tüfeklerle neredeyse aynı anda üç el ateş edildi. Gözlerimi açtım ve yanımdakinin bir yığın haline geldiğini görmek için tam zamanında önlerindeki saçları kazıdım. Sundurmanın çitaları arasından, çevresel görüşümde, diğer adamların da aynı anda çöktüğünü görebiliyordum, sanki her şey koreografiyle hazırlanmış gibiydi.

Ekip onları öldürmüştü. Yolun karşısındaki ağaçlarda bulunan bir keskin nişancı bana en yakın olanı indirdi ve arkadan giren ekip diğer ikisini aldı. Hepsi kafadan vurulmuştu. Hepsi mükemmeldi.

Bana en yakın olan adamdan uzaklaştım ve evet, yine kustum.

* * *

Angel, Vandenberg'lerin Alman kurduyla oynarken bir kadın ajan bana bir şişe su getirdi ve bir acil yardım görevlisi kendi kendime açtığım yaralarımına baktı.

"Ajan Carson?" Ben sordum.

Başını salladı ve ambulansın arkasında yanıma oturdu.

Hafifçe güldüm. "Biz zaten tanışıyoruz."

"Evet, var."

"Sen geldi içine ve lokanta Dün. Neden? yapmadı sen
Kendinizi tanıtır mısınız?"

Bir omzunu silkti. "Zaten sana hiçbir şey söyleyemezdim.

Ve o anda senden başka bir şeye ihtiyacım yoktu, bu yüzden..."

"Anladım. Onları sev ve bırak."

"İşte ben böyle bir kızım."

Onunla konuşmak güzeldi. Rahattı. Eski bir kot pantolon gibi-

"Ama yine de seni tutuklamak zorundayım."

-Bir kaktüs bitkisine sarılmıştı. "Bok yok mu?"

"Hadi canım. Devam eden bir soruşturmaya müdahale ettiniz-"

"Evet, ama sadece ben söylediğim için araştırma yapıyordun."

"İşte bu. Üstlerimle konuşup suçlamaların düşürülmesini sağlamaya çalışacağım."

Görevden alınmayı umuyordum.

Yanımdan bir adam, "Kendini çok kötü yaralamışsın," dedi.

Bobert'i orada görmek için döndüm. Bana bir fincan kahve uzattı ve ben de onunla öpüşmek istedim.

Bir yudum aldım ve sonra "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ajan Carson'a yardım etmek."

"Suçlamaları düşürmesi için onu ikna edebilir misin?"

"Bırakayım mı?" diye sordu, şaşırmıştı. "Birkaç tane daha ekler mi diye bakacaktım. Adaleti engellemek."

"Onda bu var."

"Bir kolluk kuvvetini tehlikeye atmak."

"Bunu yapmak istememiştim."

"Keskin, paslı bir nesnenin ... yasadışı kullanımı."

"Biliyor musun?" Dedim ki, henüz öndeyken onu durdurdum. "Onun suçlamalarıyla aram iyi. Sorun yok."

Kıkırdadı. "Cookie'yi görene kadar bekle. Hiç mutlu

değil." Şaşıрма sırası bendeydi. "Ona söyledin mi?"

"Sadece onunla evli kalmaya devam etmek istediğim için."

"Evet, şey," dedim kendi kendime mırıldanarak. "Cookie ismi kalbime korku salmıyor. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Bunu söylediğim anda, sol tarafımdan her yaştan çocuğu ürküten ve köpekleri inleten yüksek sesli bir çığlık yükseldi.

"Janey Doerr!" dedi. Adımı biliyordu.

Cookie tepinerek geldi ve ilk kez ondan biraz korktum. "Ne oluyor lan?" diye sordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ne-? Nasıl? -? Yapamıyorum bile-!" Sonra ne kadar acı verdiğinin farkında olmadan beni kollarına çekti.

Bobert'e baktım. "Ona ne söyledin?" "Gerçeği," dedi dönecek.

"Janey," dedi, beni bir kol mesafesinde tuttu, sonra da kemik kıran bir sarılma için geri çekti. Gerçekten. Kemiklerimi kırıyordu ve bunu bilerek yaptığından oldukça emindim.

Ajan Carson tekrar konuştu. "Benim adıma Bay Pettigrew'a teşekkür etmeniz gerekecek, Dedektif."

Bobert, "Kesinlikle yapacağım," dedi. "Elinden gelenin en iyisini yaptı."

Omuzlarımı dikleştirdim ve konuşmaya çalıştım. Nefes borumdan hava geçmediği düşünüldüğünde oldukça iyi bir çabaydı. "Peki ya Bay P?"

Bobert sıırttı. "Seni buraya gelmekten vazgeçirmeye çalışıyordu." Nefesim kesildi. Gerçekten uzun bir süre. "O da mı işin içindeydi?"

Cookie bıraktı, sonra aynı derecede meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırarak kocasını sorguladı.

"Evet, öyleydi," dedi Bobert.

Kendimi kullanılmış hissettim. İhanete uğramış. Tamamen döngünün dışında.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Ajan Carson, "siz Dedektif Davidson'dan araştırmasını isteyene kadar bu kulübeden haberimiz bile yoktu. Bizi doğrudan onlara yönlendirdiniz."

"Yani suçlamaları düşürüyor musun?" "Hayatta olmaz."

Acil yardım görevlisi benim bandajımı bitirirken biz de olan biteni izledik. ve bana tetanos aşısı yaptı. Dün gece ayağımdaki kesik

zaten iyileşiyor. Umarım bu da aynı hızla iyileşir. Önceki hayatımda vitamin manyağı olmalıydım. Muhtemelen yeşil şeyler yiyordum. *Bira* ve *marulla* kafiyele şeyler.

"Hey," dedim, dikkatini çekmek için Cookie'ye dirsek attım.

Ambulansta bulduğumuz oksijen maskesini takma sırası ondaydı. Bir emme sesi ve sorgulayıcı bir omuz silkmeyele maskeyi çıkardı.

"İşte o adam." Ayağa kalktım ve ayak parmaklarıma kadar sersemlemiş bir halde yavaşça ilerledim.

Cookie, "Bunu sadece benim sıram geldiği için yapıyorsun," dedi.

"Hayır, gerçekten. İşte o adam." İşaret ettim. Sarı şeridin hem dışında hem de içinde dolaşan çok sayıda memur ve ajanın arasında kuru temizlemecide çalışan kel kafalı iri yarı adam duruyordu. "Orada durun bayım!"

Bana döndü ve nükleer bir sırıtışla parladı. Onu yere sermeyi düşündüm. Onun yerine fırtına gibi estim. O sırada çelik yelek giydiğini fark ettim. Kötü adamlar çelik yelek mi giyerdi?

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Neden buradasın?" diye sordu. Sonra koca kafasını geriye attı ve güldü.

Ajan Carson elinde bir silahla yanıma geldiğinde hala onun varlığını düşünüyordum.

Kuru temizlemecideki kadını da. O da Kevlar giyiyordu.

Yoldaşına baktı. "Neden burada?" Sonra ikisi de başlarını geriye atıp güldüler. Çok tuhaftı, bir sitcom için kötü bir güldürü parçası gibiydi.

Alacakaranlık Kuşağı'ndaydım. Ve dışının sizi soktuğu iyi olana değil.

Kadın önce durdu ve başımdaki yarayı işaret etti. "Taşaklıymışsın," dedi. "Ben Klava Pajari, bu da ortağım Ilya Zolnerowich. Emekli FSB ajanıyız. Ve vork-" Nasıl söyleyeceğini düşündü. "-yan iş."

"Oh, yani bu bir ek iş mi?"

Ilya başını salladı. "Senin sayende birlikte uyuyoruz.

Zihinlerimizle." "Siz psişik aşıklar mısınız?"

Klava, İlya'ya ters ters bakarken gergin bir şekilde kıkırdadı. "Onun İngilizcesi

çok iyi. Demek istediği, bize nasıl yardım ettiğinizi bildiğimiz için içimiz rahat. Ve ceketinizi ücretsiz temizleyeceğiz, değil mi?"

Yine güldüler. Eskiden beynim olan eğlence evinin içinde yankılandı.

Benimle dalga geçmeyi bıraktıktan sonra -ki bu çok uzun sürdü- bana Yıllardır bir Rus silah tüccarının izini sürdüklerini anlatıyordu. Onu Amerika'ya kadar takip etmişlerdi ama çok sık yer değiştiriyordu ve yerini tespit edemiyorlardı. Nereye giderse gitsin, dini olarak yaptığı tek şey sokak dövüşlerine bahis oynamaktı. Rusya sokaklarında dövüşerek büyümüştü ve bu hayata bağımlıydı.

ABD, Rusya'nın iade başvurusunu görmezden gelince, birkaç aydır devam eden yasadışı bir sokak dövüşü organizasyonunu içeren bir operasyon düzenlediler. Vandenberg'leri yakalayanların plazma ile kesecekleri metal, bir panik odasıydı ama eğer onu yakalarlarsa, tam tersi yerine birini içeride tutmak için düzenlenmişti. Etrafında çok fazla kas gücü vardı. Onu hem gizli hem de ulaşılmaz tutmaları gerekiyordu.

Klava, "Buna olağanüstü yorumlama deniyor," dedi. "Kaçırmak ve zorla Bir suçlunun yargılanmak üzere başka bir ülkeye nakledilmesi." "Ve köpek gibidir," dedi Ilya.

"Köpekler mi?" Anlamadım. "Bulldog gibi mi?"

"Hayır, Dog the Bounty Hunter. Sadece benim saçlarım daha iyi, değil mi?" Bir elini kel kafasının üzerinde gezdirdi ve tekrar güldü. Beni etkilemeye başlamıştı.

"Köpek diye bir şey var mı ki artık?"

Göğsünü yumrukladı. "O içimdeki büyük şey."

Bununla pek çok yere gidebilirdim.

"İlyâ iyi bir dövüşçü," dedi Klava. "Çok para kazanıyor."

Bundan hiç şüphem yoktu. "İki yıldır bu adamın peşinde misin? Buralarda mı?"

"Da. Onu geçen hafta yakaladık, ancak papervork gelene kadar kutuda tutmak zorundayız."

Adamın yasadışı hobileri düşünüldüğünde, paniğe kapılmamalıydım, ama

Ben öyleydim. "Onu bir haftadır metal bir odada mı tutuyorsun? Donarak ölecek."

"Biz Rus'uz. Senin on vinterinle başa çıkabilirim. Ayrıca ısıtılır, soğutulur ve küçük tuvaleti vardır."

Bu çok çılgın bir hikayeydi. Öyle bir hikâye ki. bir boya-by-numbers oldu.

"Ama bu adamlar bu işe nasıl uyuyor?" Kulübeye, daha doğrusu kulübenin yanında yerde duran ceset torbalarına doğru başımı salladım ve ürperdim.

"Onlar onun en iyi müşterileriydi. El Kaide. Onu geri istiyorlar. En çok da parasını ve silah deposunu istiyorlar."

"Onun yerinde olmak berbat."

"Evet!" İlyâ sırtıma bir tokat attı. "Kesinlikle."

Ona vadi kızı deme isteğime direndim. Çünkü bu kelimeyi ben de çok sık kullanıyordum. Ve ona kız dersem bana ne yapacağından korkuyordum.

"Janey?"

Döndüğümde Bay V.'nin orada dikildiğini gördüm ve omuzlarımı dikleştirdim. "Bay Vandenberg, ailenizle birlikte olduğunuzu sanıyordum." Ailemle birlikte

Hemen hastaneye. Onları görmeyi çok istiyordum ama çocuklar su kaybından muzdaripti ve doğuştan gelen yaşamlarının geri kalanı için büyük bir terapiye ihtiyaç duyuyorlardı.

"Yoldayım," dedi sesi çatallaşarak. "Ben sadece-" Durdu ve başını salladı. "Bana söylediler... Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Ona doğru yürüdüm ve elimi koluna koydum. "Bana şu şekilde teşekkür edebilirsin suçlamada bulunmayacağım." Hâlâ ödemem gereken bir sürü antika vardı ama haneye tecavüz olayını erteleseydi ...

Kaşları birbirine kaymıştı. "Ben-"

"Şu anda bunun bir önemi yok. Sadece ailenin iyi olmasına sevindim."

Uzun, ince kollarını bana doladı. Angel'ı yanıma çağırdım. Onun da bunun bir parçası olmasını istedim. O olmasaydı, yaptığım şeyi asla yapamazdım. Angel'ın elini tuttum, ağzıma götürdüm ve öptüm. Birden utanarak başını eğdi.

"Kızım haklıymış," diye fısıldadı Bay V kulağıma. "Sen bir meleksin." Beni kol mesafesine koydu. "Seni pencerenin dışında görmüş. Senin bir melek olduğunu ve bizi kurtarmaya geldiğini söyledi. Ve haklıydı."

Başımı salladım. "Beni başka biriyle karıştırmış olmalı." O da başını salladı. "Cidden, kanatlarını nerede saklıyorsun?"

* * *

Bobert ve Cookie, Sleepy Hollow'a kadar beni takip ettiler. Kuyruğumun dibindeymiş gibi. Sanki benden çılgınca bir şey yapmamı bekliyorlardı. Sanki bana güvenmiyorlardı. Çok garip. Doğruca kafeye gittim ve orada da beni takip ettiler. Bu bir sorun olmaya başlamıştı.

Bobert onu aradığında Cookie'nin hiçbir açıklama yapmadan ve adres vermeden kafeden kaçtığını, ölüm perisi gibi çılgılık attığını söylediler. Dixie'ye ne olduğunu açıklaması gerekiyordu. Benim de Dixie'ye neden

Reyes ile ögle yemeğini kaçırdım. Ve daha sonra benimle tekrar seks yapmak isteyip istemediğini görmek için. Onu yazabilirim.

Sanki orada çalışıyormuşuz gibi mekâna daldık ve Cookie'nin planlanan vardiyası çoktan geçmiş olmasına rağmen Dixie onu işe aldı. Belli ki eleman sıkıntısı çekiyordu.

Reyes bana garip bakışlar attı ve Vandenberg'leri bilip bilmediğini merak ettim. Ya da onunla ögle yemeğini kaçırdığım için üzgündü. Telefonumu kırmamış olsaydım arardım.

Ciğerlerime hava çekerek arka tarafa doğru ilerledim. Çok uzaklaşmadan Shayla önüme çıktı.

"Selam tatlım," dedim ona gerçekten bakmadan önce. Baktığımda da Yüzümdeki gülümsemeyi başka nereye koyacağımı bilemedim.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sevimli, çilli burnu ve kocaman, neredeyse renksiz gözbebekleri onu tamamen peri gibi gösteriyordu, ama şimdi daha önce sahip olmadığı bir zarafete sahipti. Beni mest eden bir nezaket.

Yine de, her şeyin büyük planında, onun olduğu gibi olmasını tercih ederdim.

Tatlı, sevecen ve hayat dolu.

Bir adım geri çekildim.

Bir elini uzattı. "Sorun yok. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Görüşüm ıslaklıkla dolup taşarken o da bulanıklaştı. Bu mümkün değildi. Onu daha bir gün önce görmüştüm ve sağlığının resmiydi. Mutlu ve canlıydı. Adeta parlıyordu. Bu nasıl bu kadar hızlı değişebilirdi? Nasıl olur da saydam gri ölülerden biri haline gelebilirdi?

Ondan uzaklaştım ve kasaya yaslandım. Nefes almak için savaştım. Bir açıklama için çabaladım. Erin'in bebeğinden sonra. Vandenberg çocuklarından sonra. Bu mu? Şimdi mi? Hayat gerçekten bu kadar anlamsız mıydı? Bu kadar kırılğan mı? Bu kadar kolay mı kaybediliyordu?

Koluma dokundu. "Janey, ben sadece onun için kaldım. Lewis için. Ona bir mesaj iletebilir misin?"

Ona tekrar baktığımda kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzüldü. Ölüm gerçekten masumları mı hedef alıyordu? En saf, en ışıltılı ruhları mı hedef alıyordu?

"Lütfen ona hayatımın en güzel iki gününü geçirdiğimi söyler misin?" "Anlamıyorum," dedim sonunda.

Müşterilerden birkaçı bana doğru dönmüştü. Dixie hazırlık istasyonunun arkasından çıktı, ellerini bir havluya sildi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Cookie yaptığı işi bıraktı ve hareketsiz kaldı.

"Astımım ve ciddi alerjilerim vardı. Kimsenin suçu değildi. Whips'ten bir corn dog yedim. Yüzlerce yedim. Yer fıstığı yağına geçmiş olmalılar."

Boğazımdan yumuşak bir çığlık koptu ve dirseklerimin üzerine çöktüm. Eğer masa olmasaydı, daha önceki üç adam gibi ben de yere yığılırdım. Böyle bir şey olamazdı.

"Lewis'in ne kadar harika bir insan olduğunu bilmesini istiyorum. Gerçekten hiçbir fikri yok. Bilmesi gerekiyor, Janey. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi bilmeye ihtiyacı var." Bir adım daha yaklaştı.

Ona bakamadım. Bugünkü tüm kabadayılığımın rağmen, sonuçta bir korkaktım.

"Bana söz ver," dedi, muhtemelen odaklanmamı sağlamak için sesi öncekinden daha sertti.

Gidenleri öteki olarak görmek başka bir şeydi. Neredeyse hiç olmamış gibi. gerçektir. Bir zamanlar canlı, dinamik ve hayatın sunduğu her şeye layık olduklarını içgüdüsel düzeyde bilmek başka bir şeydi.

Sonunda kabul ederek başımı salladım ve o da gülümsedi. "Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden diğer tarafa geçti.

Hayatı gözümün önünden geçerken tırnaklarımı geçirerek tezgahı kavradım.

Gözleri. Lewis'in onu ilk fark ettiği anı gördüm. Ya da bir nevi onu fark ettiğini. O da

Lisedeyken kitaplarını düşürmüş ve yanındaki bir grup çocuk gülüşürken aceleyle yanına gidip kitaplarını almış, ona uzatmış, sonra da arkadaşlarına yetişmek için koşmaya devam etmişti. Onu yakalayan şey bu sıradanlıktı. Bunu övgü almak için yapmıyordu. Sadece yapıyordu. Bu onun doğasında vardı. O güne kadar görünmezdi. O gün, o dakika, görülmeye karar verdi.

Ortaokulda grubunun Fall Out Boy şarkısı çaldığı bir yetenek yarışmasında onu izlediğini gördüm. Gitarın başındaydı ve tüm bu etkinlik ona bir kupa ve bir sürü kadın hayran kazandırmıştı. Yine de Shayla'nın vücudunda kıskanç bir kemik bile yoktu, çünkü o zaman bile onu seviyordu. Onun adına mutluydu. Sadece en iyisini istiyordu.

Onu beşinci yaş günü partisinde astım krizi geçirirken gördüm. Çok kötüydü.

Kötü, acilen hastaneye götürülmesi gerekti. Partiyi, pastayı ya da hastanedeki arkadaşlarıyla geçireceği zamanı kaçırdığı için kızgın değildi. Kızgındı çünkü annesinin onun için bütün gece hazırladığı elbisenin üzerine kırmızı Kool-Aid dökmüştü. Bu onun kalbini kırdı ve saatlerce ağladı, bu yüzden annesi yine bütün gece uyumadı ve ona kalanlardan bir şort takımı yaptı.

Onu evlat edinildiği gün gördüm. Bebekken bir dizi koruyucu aileye verildikten sonra, ailesi onu nihayet üç yaşındayken bulmuştu. Zayıf ve hastaydı, burnunun altında ve kulaklarının etrafında bir oksijen tüpü vardı ama yine de onu tanımışlardı. Her yerde onu aradıklarını söylediler. Kendisi soluk benizli, mavi gözlü ve çilli, onlar ise esmer, uzun boylu ve egzotik bir güzelliğe sahip olsalar da, o da onları tanımıştı.

Onu yenidoğan yoğun bakım ünitesinde gördüm, ilaçların etkisiyle titriyordu, o kadar zayıftı ki kendi başına nefes alamıyordu, kalbi kendi başına çalışmıyordu, bu yüzden onu uyutmak için bir makineye bağladılar.

On gün boyunca vnlama sesleri. Hemşireler ona sahip olduğu her ŗeyle savaŗmasını söylediler, o da öyle yaptı.

Onun dünyaya geliŗini bir uyuŗturucu batakhanesinin pis zemininde gördüm. Annesi aŗırı dozdan lmŗtı. İlk baŗta kimse onu fark etmedi. Kimse polisi aramadı. Ama bu onların suçu değildi. O görünmez olarak doėmuŗtı. Satıcılardan birinin onu görmesi bir mucizeydi. Polislerle hiçbir ŗey yapmak istemeyen satıcı, onu üzerinde kurumuŗ kan olan bir gmleğe sarmıŗ ve bütün gece açık olan bir içki dükkanının önüne bırakmıŗtı.

Yüzünde Cheshire gülümsemesiyle bana döndü. Bileğinin iç tarafındaki dövmeyi ancak o zaman fark ettim. GÖRÜNMEZ KIZ, ŗİMDİ GÖRÜNÜYOR.

Hâlâ tezgâhı tutuyor, öfke, kızgınlık ve hiddetten öyle bir titriyordum ki tezgh titriyordu. Yüzümün altındaki formikanın üzerine kğk berrak damlalar dŗtı. Gzyaŗları єnemden damlıyordu. İçimdeki fke kendi baŗına bir hayat sürdü.

"Charley." Cookie yavaŗca bana doğru yürüdü, elleri havada, sesi yumuŗaktı.

Reyes mutfak giriŗinden beni izliyordu, baŗı ne eğikti, yüz ifadesi uyarıcıydı.

Çok geç.

İçimdeki fkeli ŗeyi serbest bıraktım.

21

*Ölü insanlar görüyorum.
Hayır, bekle. Sözümü geri
alıyorum. Ölmesini
istediğim insanlar
görüyorum.*

-ECARD

Yanlış anlaşılan kızın aniden süper güçler geliştirip lisenin camlarını patlattığı ve kendisine kötü davranan tüm çocukları istemeden de olsa kırık cam yağmuruna tuttuğu filmlerdeki gibiydi.

Aynen böyleydi, sadece ben ciddiye aldım.

Dünya patladı. Plaka camlı pencerelerden masaları kaplayan kahve fincanlarına kadar her şey milyonlarca keskin, ölümcül torpidoya dönüştü. İnsanlar geri uçtu, zaman durduğunda yüzleri çeşitli dehşet aşamalarında dondu kaldı. Cookie önümde durdu, elini uzattı, yüzü üzgündü. Biliyordum.

Sonra Reyes'i gördüm. Çelik gibi yüzeyinin altında kaynayan öfke beklediğimin çok ötesindeydi. Ölümüne hareketsiz duruyordu. Ateşi etrafını sarmış, alevler tavana kadar ulaşmış ve yayılmıştı.

İkimiz de ön kapıya doğru döndük. Yumruklarım iki yanımda sıkılı halde, daha önce gördüğüm meleksi varlığın bana doğru yürümesini izledim. Havada asılı duran cam parçaları yavaşça ayrıldı, onun yolundan çekildi, tıngırdadı

Birbirlerinden sekerken. Kış gününde buzun çatırdaması gibi bir ses.

Kanatlarını arkasına katlamadan önce kafenin tüm genişliğini kaplıyordu.

Reyes kafenin karşısında olmasına rağmen, melek önce ona hitap etti.

"Rey'aziel."

"Michael."

Melek bana baktı, hareketleri sertti. Resmi. "Elle-Ryn-Ahleethia

."

Kaşlarımı çattım ve geri çekildim. "Bu benim adım mı?"

"-Ben bu boyutun tek gerçek Tanrısı olan Baba Yehova tarafından gönderildim,

Ölümlü hayatınıza son verip hak ettiğiniz her şeyi bilme ve görev yapma konumuna yükselebilmeniz için."

Öfkem dağıldı ve yerini şok aldı. "Anlamıyorum."

"Sen Val-Eeth'sin. Bu halinle bu dünya için fazla güçlüsün."

Reyes'e baktım. Alevleri biraz sönmüştü ve

Michael yeni bir merakla.

"Daha fazlasını anlamıyorum."

Michael bana baktı, hızlı bir bakışla beni değerlendirdi. "Silahlı bir nükleer aygıtın fünyesi bir çocuğun eline geçerse ne olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım bu kötü bir şey."

"Şimdi aynı çocuğun yüz trilyon tanesinin fünyesini tuttuğunu hayal edin."

"Bu senaryoda çocuk olduğumu ve bir tür fünyem olduğunu varsayığıma göre?"

"Sen patlatıcısın Elle-Ryn ve nükleer aygıtların hepsi, yüz trilyon tanesi senin içinde."

Kendime baktım. "İçimde bir bomba var," dedim umutsuzca anlamaya çalışarak.

"Durumu kavrayamamanız sorunun oldukça büyük bir kısmını oluşturuyor."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?" "Ve sen beni yine haklı çıkardın."

"Ukalılığı bırak," dedim bir adım daha yaklaşarak. Bardak titredi ve etrafını sardı. "Anladım. Ben bir aptalım. Şimdi soruma cevap ver. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Öyle olmamalıydı," diye kabul etti. "Bedensel formunun süresi dolmadan güçlerine kavuşmamalıydın. Adını çok erken öğrendin ve bu nedenle güçlerini çok erken özümstedin. Gördüğünüz gibi, bu sizin için düzenlemek için çok fazlaydı. Şimdi adını hatırlayamıyorsun. Hiçbirini. Ve öfkenizi kontrol edemiyorsunuz. Az önce buradaki herkesi tek bir düşünceyle öldürmeye çalıştın."

"Hayır." Tezgâha çarpana kadar geri adım attım. "Yaptığım şey bu değildi." Kafenin etrafına bakındım. Dixie'ye, Bay P'ye ve Cookie'ye. "Onlara asla zarar vermem."

"Bu nedir o zaman?" diye sordu bana, etrafımızda ışıltılı bir kristal gibi asılı duran bardağı göstererek. "Ve bu sadece bir düşüncenin en ufak bir ipucuydu. Senin Sahra'nda tek bir kum tanesi bile etmeyecek kadar küçük bir düşünce. Daha ileri görüşlü olsaydın neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Reyes artık sadece birkaç metre uzağındaydı, yavaşça ilerliyor, yer kazanıyordu.

"Yani onu öldürmeye mi geldin?" diye sordu Michael.

Ciğerlerimdeki hava yumruk yemiş gibi dışarı çıktı.

"Elden bir şey gelmez."

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi. "Şimdi bu uçaktan in ve yaşamana izin vereyim."

Ama uçakta değildik. Emin olmak için etrafa bakındım. Olmadı. Uçak yok.

"Ben gönderildim, Rey'aziel."

"O halde ölüme gönderildiniz."

"Geçen sefer sana verdiğim darbeden sonra düşünebilirdim-

" "Komik. Gömleğimdeki kanın çoğu senindi."

Michael gözlerini devirdi. Melekler bunu gerçekten yapar mıydı? "Bütün gün bunu yapabiliriz."

"O tam olarak ne istiyor?"

"Val-Eeth işini yapsın diye. En başta bu yüzden onun bu uçağa gelmesine izin verdi. Düşmüş olanı durdurmak için."

Reyes başını öne eğdi. "Ben de onun portal olabilmesi için buna izin verdiğini sanıyordum. Onun portalı."

Bir omzunu kaldırdı. "O da var. Ama, olduğu gibi, bir boşluk var Babanla yaptığın orijinal anlaşma."

"Ah. Yani bir taşla iki kuş vurmak."

O da aynı fikirdeydi. "Ama, ne yazık ki, iki tanrı çok fazla bir tanrı gibi görünüyor." Ona azarlayıcı bir kaş çattı. "Beş bir istiladır."

Reyes bana bir adım daha yaklaştı. "Üç Tanrı'yı biliyoruz.

Uzan. Güçlüsün, Michael, ama o kadar da güçlü değilsin. Nasıl dövuştüklerini gördüm. Ve biliyorsun, onların tanrı olması meselesi var. Yardımımıza ihtiyacın olacak. Üçünü de bu uçaktan sonsuza dek çıkarabiliriz."

Durdu, göz kapakları daraldı. "Onları çıkarabilir misin? Uzan'ın üç tanrısını da mı?"

"Evet."

Bir an düşündü, delici bakışlarının Reyes'in üzerinde gezinmesine izin verdi. "Ve sen de onları dışarı mı atacaksın?" Sesi hiç ikna olmamış gibi geliyordu.

"Siz melek gibi pislikler benim neler yapabileceğimi biliyor olmalısınız."

Michael kılıcını yavaşça, tehditkâr olmayan bir şekilde kaldırdı ve ucunu boğazına dayadı. Soğuk kılıçla çenemi kaldırdı. Beni inceledi. Beni yargıladı. "Bu, öfkesiyle evreni çökertmeden önce mi yoksa sonra mı olacak?"

Reyes'in omuzlarından süzülüp ayaklarının dibinde biriken koyu duman siyah bir cübbeye dönüştü. Altından bir kılıç çıkardı ve aynı şeyi yaptı, kılıcını meleğin boğazına dayanana kadar kaldırdı. "O öfkesiyle evreni çökertmeden önce ve ben de kılıcımınla ciğerlerini çökerttikten sonra bir süre geçecek."

Melek kıpırdamadan ona yan gözle baktı. "Başarısız olursan senin peşine düşer. Şahsen."

"Bundan şüpheliyim."

Melek kılıcını indirdi ama Reyes kılıcını sabit tuttu. Belli ki güven sorunu vardı. "Söz veriyor musun?" diye sordu melek. "Üç tanrıyı da bu düzlemde kovacak mısınız?"

"Sana söz

veriyorum." "Bedeli

ne olursa olsun mu?"

"Bedeli ne olursa

olsun."

Birden Reyes'in oyuna getirildiği hissine kapıldım. Michael'ın ağzının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. Az önce yaptığı pazarlıktan memnundu. Aslında biraz fazla memnundu ve Reyes'in kendisini neyin içine soktuğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Reyes tepki veremedi Michael sağ yumruğunu kaldırdı ve bileğini Reyes'in bıçağının jilet gibi keskin kenarı boyunca kaydırды. Sonra, sanki

kendine zarar veriyormuş gibi

Reyes de aynısını yaptı. Kabzayı sol elinin avuç içine bıraktı ve sağ bileğini kılıcıyla kesti.

Elim ağzımı kapatmak için havaya kalktı. Derin yarıktan kan fişkırdı ve ön koluna doğru aktı. Birbirlerine doğru adım attılar ve üzerinde sallanmaya başladılar, ama Michael durakladı, son bir güvence için geri çekildi.

"Söz veriyorum. Uzan'ın üç tanrısı da bu düzlemde sürgün edilecek ve bir daha asla geri dönmeyecekler."

Reyes bir şeyler döndüğünü biliyordu. Başından beri biliyordu. Yapabilirdim.

İçinde kaynayan kargaşayı hissediyordu. Başını eğdi ve kara kirpiklerinin altından Michael'ı izledi, gözleri parlıyor, kaşları düşünceli düşünceli çatılıyordu. Bir süre düşündükten sonra başını salladı.

Michael, Reyes fikrini değiştiremeden onun ön kolunu dirseğine yakın bir yerden yakaladı. Reyes de onu takip etti ve parçalanmış bilekleri kan yemini anlamına gelen bir şekilde birbirine değdi.

Bir baş mekle.

İhtimaller neydi?

Yakıcı bir soru sorma ihtiyacı hissettim. "Yani birden fazla Tanrı mı?"

Cevap vermediler. İş biter bitmez Michael'ın yüzünde, içinde bulunduğu korkunç duruma göre fazla kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Pazarlık yapıldı Rey'aziel. Kan değiş tokuşu yapıldı. Hiçbir sebeple geri adım atamazsın."

Reyes bana bir adım daha yaklaştı. "Öyle bir planım yok."

"Burada, O'nun diyarındayken kazandığınız bu... sıra dışı onur duygusunun farkındayım." Kılıcını kınına soktu. "Sadece nereden geldiğini unutma."

Reyes yemi yutmadı. İzledi ve melek gibi pisliğin gitmesini bekledi.

Michael gitmek için döndü, sonra durdu ve "Bilmen gerektiğini düşündüm, onu her halükarda öldüremezdim" dedi.

Reyes'i hala hissediyorum.

"İnsan formunu maddesizleştirdi. Onu göksel enerjileriyle birleştirdi. Artık fiziksel bedeni bile ölümsüz. Sadece başka bir tanrı onun hayatına son verebilir. Babam da tam bunu yapmak üzereydi ama artık bir anlaşmamız var..."

İşin tuhafı, Reyes üzgün olmaktan çok şaşkın görünüyordu. "Bunu bilerek yaptın. Neden? Biz de aynı fikirdeydik. Tanrıları kovmak bizim yararımıza. Onu tehdit etmene gerek yoktu." Cesur bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Neden?"

"Bazı pazarlıklar kaçırılmayacak kadar iyidir."

Reyes'in göğsünden tatminsiz bir homurtu yükseldi. Şimdilik pes ederek, "Bunu düzeltmen gerek," dedi.

Michael bir kez daha çevreye hayranlıkla baktı. "Kendin temizle karmaşa."

"Eski günlerin hatırına," dedi Reyes.

Bir anda dünya ait olduğu yere geri döndü. Pencereleler tamamen sağlam duruyordu. Kahve fincanları kendi masalarında duruyordu. İnsanlar, sanki aşçıları tanrıları dünyalarından kovmak için bir baş melek kan anlaşması yapmamış gibi oturmuş konuşuyor ve gülüyorlardı.

Reyes'i bulmak için etrafıma bakındım, sonra da dış pencereden içeri baktım. Hiçbir şey olmamış gibi ızgaranın arkasında yemek pişiriyordu. Ağzım mükemmel bir O harfi oluşturdu. Her şeyi halüsinasyon mu görmüştüm?

Reyes baharatlığa uzanmadan önce kirpiklerinin altından bana baktığında her şeyin gerçek olduğunu anladım. Kocaman bir yarık

kolunun uzunluğu. Hiçbir şey hayal etmemiştim. Yaptıklarım gözümün önünden geçerken geri geri kapıya doğru yürüdüm.

Sinirlenip en iyi arkadaşlarımla hayatını riske mi atmıştım? Eninde sonunda evreni çökertecek bir tür saatli bomba mıydım? *Tanrı* - Tanrı -Ölmemi mi istiyordu? Ne tür bir canavardım ben? Reyes yaptığı şeyi bıraktı. Duygularımı ölçtü. Gözlerimdeki korkuyu gördü. Tam peşimden gelmeye başlamıştı ki, kapıdan fırladım ve kaçtım.

* * *

Kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Birine zarar vermeden önce insanlardan kaçmaktan başka bir şey düşünmedim. Ben koşarken öteki dünya etrafımı kasıp kavuruyordu. Rüzgârı tenimi kabartıyor ve ciğerlerimi yakıyordu. Kendime geldim ve kar yağmaya başlayan somut dünyada kalmak için savaştım.

Koşmaya devam ettim, bacaklarım sanki sınırsız bir enerji kaynağına sahipmiş gibi ileriye doğru itiyordu. En son koşmaya çalıştığımda, yarım blok ilerledim ve neredeyse devriliyordum.

Bu ben değildim. Bu Michael'ın ölmesini istediğı varlıktı. Tanrı'nın gezegeninden gitmesini istediğı kişi.

Yavaşlayarak durdum, dizlerimin üzerine çöktüm ve nefes nefese kaldım. Nefeslerim havada beyaz sis bulutları oluşturuyordu ve kot pantolonum kardan ıslanmıştı.

Sonra rüzgâr beni tekrar kavurdu. Kollarıma baktım. Ellerime. Derimde kabarcıklar oluşmaya başladı. Rüzgâr kaslarımı soymaya başladı. Hızlı bir çığlık attım ve geri çekildim. Kendimi toparlamaya, haftalardır şikâyet ettiğim karı ve dondurucu rüzgârı yeniden bulmaya zorladım. Ama bir şey beni bombaladı ve hangi dünyadan geldiğini anlayamadım. Tekrar oldu ve yere çöktüm. Bir kuş muydu? Ruhani bir varlık mı?

Gözlerimi kısıtım ve yuvasını korumaya çalışan serçeye odaklandım. İki dünya arasındaki bıçak sırtında sallanıyor gibiydim, ikisinde de tutunacak bir yer bulamıyordum.

Omzumda bir el hissettim ve irkildim.

"Janey," dedi bir erkek sesi. "Neler oluyor? Bir şey mi aldın?"

Ian. Ian'dı.

"Eve gitmem gerek," dedim, neredeyse panik halinde.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Buraya nasıl çıktın?"

"Nerede?" Etrafıma baktığımda bir dağın tepesinde olduğumuzu ve şehre tepeden baktığımızı fark ettim. "Şehre geri dönmem gerek. Eve gitmeliyim." Bir şey söylemeyince, "Beni götürebilir misin?" diye sordum.

Devriye arabasına binmeme yardım etti. "Çalışıyor musun?" diye sordum. Üniforması vardı.

"Daha yeni çıktım. Bekle."

Bagajına gitti, etrafı karıştırdı ve bir şişe suyla geri döndü.

"Susuz kalmışsın."

Dik ve kıvrımlı yollardan aşağıya, Hudson üzerinden Sleepy Hollow'a doğru inmeye başladık.

"Orada ne yapıyordun?" diye onuncu kez sordu bana.

Etrafımdaki dünyaları daha iyi kavırıyor, birini bir tarafta diğerini diğer tarafta tutabiliyordum. Sadece uykuya ihtiyacım vardı. Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve otoyola çıktığımızda kendimden geçmişim.

* * *

Dolap kapaklarının çarpması ve mutfağında bir bardağın kırılmasıyla uyandım, ama boş küvetimdeydim, üzerimde tüm kıyafetlerim vardı ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

"Sende bir damla bile alkol yok," dedi Ian küçücük odaya hışım la girerken. "Ne oluyor be?"

"Ian, ne yapıyorsun?" Ellerimi başımın iki yanına koyup odanın dönmesini engellemeye çalıştım. Ya da en azından ben denedim. Yüzümün yanından geçip kucağıma düştüler. Kas kontrolüm sıfırdı.

Ian'a bakmaya çalıştım ama başımı kaldıramadım.

"Orada ne yapıyordun?"

"Koşuya çıktım. Kendimi şu dağın tepesinde buldum. Neden? Orası s e n i n mi?"

Kelimelerim bulanıktı ama beni anlıyor gibiydi. "Orada... arkadaşlarım var."

"Senin hiç arkadaşın yok." Kıkırdadım, bu onun hoşuna gitmeyen bir süslemeydi.

"Sen de tıpkı diğer orospular gibisin."

Önceki hayatım hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama bana kaltak denmesinden hoşlanmadığımdan emindim.

"Hepiniz istediğinizi elde edene kadar sadece alaycı ve fahişesiniz, sonra istediğinizi elde etmek için yeterince uzun süre becermeye dayanabileceğiniz bir sonraki enayiye geçiyorsunuz."

"Biz hiç seks yapmadık," diye hatırlattım ona. O da bundan pek hoşlanmadı.

Yanımda diz çöktü. "Eğer senin canına okuyabilseydim, okurdum ve inan bana bundan zevk alırdım."

"Bugün güven sorunu yaşıyorum."

"Tamala ile hatamı burada yaptım. Kimse ilk seferde doğru yapamaz, bilirsiniz. Tereddüt ederler." Derimde küçük izler bıraktı, bazıları

sığ ve birkaçı çok daha derin. "Korkup kaçıyorlar. Sonra..." Bıçağı bileğime sapladı.

Acı iliklerime kadar işledi. Küvetin kenarından aşağıya ve pantolonuma kan damladı. Başım geriye düştü ve musluğa vurdum.

Saçımdan bir avuç tuttu. "Dikkatli ol," dedi tıslayarak. "Başka herhangi bir işaret intihar kararına şüphe düşürecektir."

"Özür dilerim," dedim. Bana verdiği her neyse, tüm bu durumu biraz komik hale getirmişti. Bugün üçüncü kez biri ya da bir şey beni öldürmeye çalışıyordu.

Diğer bileğimde çalışırken homurdandım. Onda daha az iz bıraktı çünkü ilk kesiği yaptıklarında adrenalinlerinin yükseldiğini ve ikincisinde daha iyi olduklarını söyledi. Gelecekte başvurmak için bunu bilmek iyi oldu.

"İlki yukarıda," dedi bana. "Dağda. Bazen onunla konuşmak için oraya çıkıyorum."

"Bu çok hoş."

Bileklerimi kesmeyi bitirdi ve yanımda yere çöktü. "Adı Janet'ti. İntihar gibi göstermeye çalışmadım, bu yüzden onu gömmek zorunda kaldım. Bunun sürekli ağırlığı, birinin cesedini bulması ve yaptığım aptalca bir hatanın araştırmacıları bana yönlendirmesi... Bu üzerimde çok fazla stres yaratıyor."

Başımı tekrar geriye attığımda öne doğru çekti. "Dikkat et, lanet olası onu. Size söyledim, başka herhangi bir işaret şüphe uyandıracaktır." "Herhangi bir işaret mi?"

"Herhangi bir işaret."

"Bunun gibi mi?" diye sordum ve kolumu kaldırdım.

Derime kazıdığım şeyi ona gösterdiğimde yüzündeki mutlak inançsızlık ifadesi beni gülmekten kırdı geçirdi. Ağzı balık gibi oldu.

okuduğunda, *Ian buradaydı* ve ben iki büklüm *oldum*.

Cidden, bu gün gittikçe daha da güzelleşti.

Saçlarımdan bir avuç aldı, parmaklarını saçlarıma geçirdi, sonra da biraz fazla olduğunu düşündüğüm bir hareketle yüzümü küvetin kenarına çarptı. Başım geriye sıçradı ve kör edici keskinlikte bir acı içime saplandı. Yüzüme vurma olayını birkaç kez daha yaptı. Sonunda acım kesildi, o kadar.

"Artık gülmüyorsun, değil mi kaltak?" dedi kulağıma. Başımı geriye doğru çekti ve tüm bunların ironisi - beni esir alan ve öldürmeye teşebbüs eden kişinin arkasında duran trençkotlu ve fötr şapkalı ruhsuz bir adam olması - bana çok komik geldi.

Omuzlarım titredi ve Ian'ın çözüleceğini sandım.

Kan kırmızısı burun buruna gelene kadar beni kendine yaklaştırdı ve "Ne?" diye sordu.

Yanından geçip işaret parmağımı kaldırarak ona göstermeye çalıştım ama Ian arkasını dönmeden adam ellerini Ian'ın başının iki yanına koydu ve büktü. Ian'ın boynu büyük bir gürültüyle kırıldı. Sonra tamamen gevşedi ve yana düştü.

Adam tezgâhtan bir havlu aldı, şeritler halinde yırttı ve kanayan bileklerime sardı. "Bunların hepsini kaybedemeyiz," dedi flörtöz bir göz kırpmayla. "En azından birkaç damlaya ihtiyacımız olacak." Kaşlarını çatarak Ian'a baktı. "Söylemeliyim ki, şimdiye kadar karşılaştığım en kolay manipüle edilebilen insandı."

"Pisliğin tekiydi," dedim kıkırdamamaya çalışarak.

"Katılıyorum."

Beni küvetten çıkardı ve beni öldüreceği yere taşıdı.

Hayır, bu sefer gerçekten.

22

*Her kız ayaklarının yerden kesilmesini ister.
Onu bagaja koyduğunuzda korkmaya başlıyor.*

-İTERNET MEME

Şoförü bizi siyah bir Rolls-Royce'la Sleepy Hollow sokaklarında gezdirirken bana, "Neyse ki artık seni öldürmek için çok şey gerekiyor," dedi. "O Jeffries denen çocuk seni günlerce dövebilirdi. En ufak bir fark yaratmazdı."

Burnumdan ve sol gözümün üzerindeki yaradan kan fışkırdığı için koltuklarına kan bulaşmasından endişe ediyordum ama hiç aldırış etmedi.

"Bütün gün beni öldürmeye çalışan en kibar adamsın," dedim ona.

"Teşekkür ederim." Bana doğru döndü. "Bunu takdir ediyorum. Çok fazla insan var,

Çoğunlukla insanlar, siyasi bir suikast, toplu intihar ya da kurban töreni gibi bir şeyin nasıl hazırlandığını anlamıyor. Bu çok yorucu."

"Bunu duydum."

"Ve sonra senin gibi birini al," dedi, küçümseyici bir el sallayarak, "bir tanrı, daha az değil. Hazırlık çalışmalarından bahset. Tek kelime: yıllar. Tüm söyleyeceğim bu."

Ona dehşete düşmüş bir ifade verdim. Bu adanmışlıktı.

"1400'lü yıllarda kayıt tutmanın ne kadar korkunç olduğu konusuna hiç girmeyeceğim bile."

"Dostum, onların bilgisayarları bile yoktu." Gözlerimi devirdim. "Bir şeyleri nasıl yapabildiklerini bilmiyorum."

"Amin."

Blue Öyster Cult'ın "Don't Fear the Reaper" şarkısını mırıldanmaya başladığında ağzımdaki saçları tükürmeye çalışmakla meşguldüm. Koluna bir yumruk indirdim. "Aman Tanrım," dedim, afallamıştım. "Sen James'sin."

Yukarıda bahsi geçen fötr şapkasını çıkardığı için görünmez bir şapka taktı. "Eğer teknik bilgi istiyorsanız, bu insanın adı Earl James Walker'dı. Kocanızın ... şey, ne olduğunu bilmiyorum. Onu yetiştirdi, eğer yaptığı şeye yetiştirme demek isterseniz. O adam kaba saba biriydi. Her neyse, hoş bir değişiklik olur diye düşündüm."

"Ben evli miyim?"

"Oh, tatlım, gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve gözümün üzerine bir kez daha kan hücum etmesine neden oldum. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok."

Bu beni daha iyi hissettirdi. Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım. Ancak birkaç verimsiz Z'yi zar zor başarmıştım ki gözlerim tekrar açıldı. Devasa bir deponun ortasında oldukça rahat bir sandalyeye bağlanmıştım ve arkamda bir sobanın içinde ateş yanıyordu.

Yüzümdeki kanama durmuştu ve James sıcak bir havluyla yüzümü siliyordu.

"Sadece bunun kişisel olmadığını bilmeni istiyorum."

"Teşekkürler, James."

Hepsi de hafif ceketler ve kot pantolonlar giymiş birkaç adam şununla bununla uğraşıyordu ve muhtemelen gözcülük yapan bir avuç adam da etrafa serpiştirilmişti.

Gidenlerden biri kafeye sık sık gelen bir adamdı. Hiç kimseyle konuşmaz ve benim bölümüme oturmazdı. Bunu sohbet etmekten hoşlanmadığına dair bir işaret olarak algıladım. Sırık gibi adam diğerlerinin çoğundan daha uzun boyluydu ve hayattayken çok fazla kaba yem yemiş gibi görünüyordu.

James işini bitirdi, bir zamanlar beyaz olan havlu artık koyu kırmızıydı, ardından devasa bir bagajın boşaltılmasına nezaret etmeye gitti.

Ayrılan adam yerinden kayboldu ve yanımda yeniden belirdi. Yanımda diz çöktü ve bedenimi James'in görüş alanından bir kalkan olarak kullandı. "Charley," dedi yumuşak bir fısıltıyla, "kendine gelmelisin. Bu gerçek bir anlaşma, tatlım."

Başımı sallamakla meşguldüm, tekrar uykuya dalma dürtüsüyle savaşıyordum. "Bu benim adım mı?" Ama ortadan kaybolmuştu.

James omzunun üzerinden baktı, ben de doğal davrandım. Tavanı kontrol etmek için başımı arkaya yasladım. Kanla kaplanmış tırnaklarımı incelemek için öne doğru eğdim.

Kutuya geri döndüğünde, Ölü Adam tekrar yanımda belirdi.

Ona odaklanmaya çalıştım. Gerçekten bir müttefikim var mıydı? "Reyes'i yakalayabilir misin?" diye sordum. "Reyes'in bir kılıcı var."

"Hayır," diye fısıldadı üzüntüyle.

"Ne var? Neden? Sen en kötü müttefik gibisin."

"O bunu göremez. Bunu kimse göremez. Henüz göremez. Sen hazır olana kadar olmaz." "Hayır, ben hazırım. Gerçekten hazırım. Doğuştan hazırım." Paniklemeye başlamıştım ve sesimi James'in dikkatini çekecek

kadar yükseltmişim. Ölü Adam tekrar ortadan kaybolmuş ve uzak bir köşede, devasa bir masanın yanında, görev yeri olduğundan şüphelendiğim yerde yeniden ortaya çıkmıştı.

Garaj kapısı.

James geri döndü ve sandalyemi çevirdi. "Bunu kontrol etmelisin. 1400'lerdeki espriyi hatırlıyor musun? İşte nedeni bu."

Getirdikleri sandığa baktım. Etrafında çarklar ve dişliler olan devasa bir ahşap kutuydu. "Güzel ahşap."

"1400'lü yıllarda saklanmış olan o kutuyu bulmak bir şeydi," dedi. "Anahtarı bulmak ise bambaşka bir hikâyeydi."

Tamam, ilgimi çekti.

Kölelerinden biri, yüzyıllardır denizin dibinde duruyormuş gibi görünen devasa bir demir anahtar yerleştirdi. Anahtarı çevirdi ve çarklar ve dişliler dönmeye başladı.

"Eğer bu işe yararsa, ki yarayacağını düşünmek hoşuma gidiyor, o kutu açılacak ve içinde kelimenin tam anlamıyla türünün tek örneği olan bir nesne olacak. Yani, hiçbir boyutta, hiçbir evrende, hiçbir yerde bir benzeri daha yok. Bu aklınızı başınızdan alacak. Ve sizi sonsuza kadar bir cehennem boyutuna hapsedecek. Ama yine de..."

Ölümün yüzüne gülebilecekken, cehennem boyutunda kapana kısılmak sonsuza dek biraz daha rahatsız ediciydi. Ya öyle ya da uyuşturucunun etkisi geçiyordu ve işler ciddileşmeye başlamıştı.

Omzumun üzerinden müttefikime baktım. Beni tamamen görmezden geldi.

Cookie'nin aksine, o adam rol yapabiliyordu.

Kutu inlemeye ve kaymaya devam etti. Paneller diğerlerinin üzerinden kaydı ve sonra kayboldu. Çarklar döndü, sonra merkeze doğru battı. Her hareket mekanik cihazların katmanlarını ortaya çıkarıyor, bunlar da kayarak daha fazla mekanik cihazı ve karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşabı ortaya çıkarıyordu. Dev bir mekanik Rus oyuncak bebeği gibiydi, her katman içinde yeni bir kutu ortaya çıkarıyordu.

James hayranlıkla bakıyordu, yüzünde büyülenmiş bir gülümseme vardı. "Evrende konuşulanlara göre, Lucifer geçidi yapıcısından çalmış ve kendi hain amaçları için kullanmış, çünkü kabul edelim, o Lucifer. Ve işi bittiğinde, onu bir rahibe vermiş, o da onu yargıç, jüri ve

Cemaatinin ve nihayetinde tüm kırsal kesimin celladı. Eğer herhangi biri onun isteklerine karşı gelir ya da yanlış olduğunu düşündüğü bir şey yaparsa, bu aleti kullanarak ruhlarını cehennem boyutuna sürgün ederdi."

Kutu çalıştıkça nihai ürün küçülüyordu, ta ki geriye sadece küçük bir ahşap biblo kutusu kalana kadar. Ona sığmamın imkanı yoktu.

"Ama sadece ruhları sürgün edilecekti. Ruhlarını çaldığı insanlar katatonik hale geldi, çünkü ev sahibi ruh olmadan yaşayamaz." Yanına gitti ve kutuyu aldı.

"Bunu neredeyse yirmi yıl boyunca yaptı, ta ki bir grup cesur keşiş ne yaptığını anladı ve bir tuzak kurdu."

Daha iyi görebilmem için kutuyu avucunun üzerinde Vanna-vari bir şekilde taşıdı. Oymalar ve demir bağlantılarla süslenmiş, hem narin hem de dayanıklı görünüyordu.

"Bir adam rahibi geçitten göndermeye gönüllü oldu, bunu yaptığında başına ne geleceğini biliyordu."

Kutuyu trençkotunun cebine koydu, ardından büyük demir anahtarı aldı ve yaktıkları ateşe attı.

"Efsaneye göre, bir ruh ya da varlık geçitten gönderildiğinde, o varlığın geri getirilebilmesinin tek yolu, onu gönderen kişinin geçidi açması ve adını söylemesidir."

Bir çubuk aldı ve ateşte yavaşça kırmızıya dönen anahtarı dürttü, daha eşit ve keyifli bir yemek deneyimi için her iki tarafını da kızartır gibi çevirdi. James ve yordakçıları turuncu ve sarı parıltıya kapılmış bir şekilde dururken, ben giden adama başımı sallayarak gitmesini söyledim.

James'in arkasını dönme ihtimaline karşı daha iyi bakmak istiyormuş gibi yaparak tekrar yanımda belirdi. "Rey'aziel'i yakalayamıyorum," diye fısıldadı. "O yapamaz

Bunu gör. Sen gerçeği öğrenmesini isteyene kadar olmaz, Charley. Bilmediğin çok şey var."

Hiçbir şey bilmiyordum. Sorun da buydu.

James bir kamp ateşinin etrafında anahtarı kavurup hayalet hikâyeleri anlatırken, "Böylece, ne olur ne olmaz diye," diye devam etti, "gönüllü rahibi geçitten cehennem boyutuna gönderdi - bu arada Lucifer'in değil - ve sonra normalde şiddete başvurmayan bir grup olan rahipler cesur adamın kafasını kesti, böylece bir daha asla açamayacak ve rahibin adını anamayacaktı."

"Kendine gel," diye fısıldadı Ölü Adam.

Ona kaşlarını çattım. "Yapamam," dedim dişlerimi sıkarak.

"Elbette yapabilirsin. Fazla düşünmeyi bırak ve sadece hatırla. Kuur'u alt etmek için cephaneliğinizdeki her şeye ihtiyacınız olacak."

"Kuur?"

James'e doğru başını salladı. "O Lucifer'in ordusundan bir elçi. Bilinen boyutların herhangi birindeki her tür varlığa karşı uzman bir suikastçı."

"Adı çok erkeksi."

Ölü Adam çenesini sıktı. Esprilerim herkese göre değildi.

"Çok geç olmadan kendine gel."

"Sonra ne olacak? Onlarla savaşılabileceğimden değil."

Daha da yaklaştı. Çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru kaldırdı. "Kim olduğunu hatırladığında, hatırlamak zorunda kalmayacaksın."

"Buldum!" James içinden küçük bir metal parçası çıkarırken seslendi Ateş.

Bana döndü ve Ölü Adam odanın karşısındaki pozisyonunda belirdi, ölü adamların yapmaya alışkın olduğu gibi boşluğa bakıyordu. James onu yanımda gördüyse bile umurunda değil gibiydi.

"Ve sonsuz bilgelikleriyle," diye devam etti, çünkü görünüşe göre bu *James Show'du*, "keşifler portalı tutmak için bu kutuyu yaptılar.

Güvende tutmak için." Yüz ifadesi hayal kırıklığına dönüştü. "Sonra kutuyu binlerce metre toprağın altına gömdüler ve nerede olduğunu kimseye söylemediler. Şerefsizler."

Ona şüpheli bir şekilde kaşlarını çatıttım. "O küçük kutu cehennem boyutuna açılan bir geçit mi tutuyor?"

"Öyle."

"Burası küçük insanlar için bir cehennem boyutu mu? Çünkü sana söz veriyorum, sığmayacağım."

"Ah," dedi şüphelerimi anlayarak. "Senin insan aklın sınırlı. Belli bir düşünce tarzını benimsersiniz. İşler her zaman olması gerektiğine inandığınız şekilde yürümez. Yıldızdan yıldıza uçan ve onların enerjisiyle beslenen yaratıkların olduğu boyutlar var. Tırnağınız büyüklüğündeki çakıl taşlarının tüm gezegene sonsuza kadar güç sağlayabileceği dünyalar var. Yaşayan en eski canlıların yavaş yavaş eridiği ve toprakları sular altında bırakarak milyonları boğduğu bir dünyanın bulunduğu bir galaksi var. Görebileceğin çok şey var." Eskiden büyük bir demir olan ve ateşten çıkardığı küçük gümüş bir anahtarı havaya kaldırdı. "Ama cehennem boyutları da eğlenceli olabilir."

"Onu gördün mü?" Kalp atışlarıyla daha da gerginleşerek sordum. Ne yazık ki kalbim hızla çarpıyordu.

"Bu değil." Kutuyu işaret etti. "Gideceğiniz boyuta girmenin ya da çıkmanın tek bir yolu var."

James anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kapak yumuşak bir sesle açıldı. İç çekti ve içinden bir ışık parladı. Uzandı ve güzel, yuvarlak bir kolye çıkardı. Aslında bir madalyondu ama üst kısmı şeffaf camdan yapılmıştı. İçinde daha önce benzerini hiç görmediğim pürüzsüz bir mücevher vardı. Görüşüm lazer ışını gibi ona kilitlendi. Öylece kalakaldım. O nereye giderse, bakışlarım da oraya gidiyordu.

James tepkime sevinerek güldü. "Buna tanrı camı deniyor. Ve eğer senin gibi bir tanrıysan, sadece bu cam aracılığıyla erişilebilen bir boyutun anlatılmamış hazinelerini göreceksin." Gördüğüm şeyleri neredeyse kıskanıyor gibiydi. Dans eden ışığı. Parıldayan su.

"Çok güzel," dedim. "Bu nasıl bir cehennem boyutu olabilir?" "Cehennemin pek çok çeşidi vardır, aşkım."

Kolye yumuşak bir renk ışıltısı yaydı. "Neden beni oraya gönderdin? Neden beni öldürmediniz?"

"Birileri Tanrı Kompozisyonu 101 dersine dikkat etmemiş. Sen bir tanrısın.

Tanrılar başka bir tanrı tarafından öldürülmedikçe öldürülemezler. Ama," dedi işaret parmağını kaldırarak, "tuzağa düşürülebilirler. Özellikle de hafızasını kaybetmiş ve tanrı olduğunu hatırlamayan bir tanrı. Ama o zaman bile kurallar var. Naklin gerçekleşmesi için yerine getirilmesi gereken bir dizi koşul."

"Hangileri?" Onu konuşturmak için sordum. Gözlerimi kıstım, dişlerimi sıktım, homurdanma sesleri çıkardım, hepsi zamanı durdurmak içindi. Sonunda pes ettim. Belli ki hatalı bir zamanlayıcım vardı.

"Bir tanrıyı tuzağa düşürmenin tek yolu önce fiziksel bir şekil almasıdır. Bir ev bitkisinden kanguruya kadar herhangi bir şey olabilir, ancak tanrı bir kez formunu seçtiğinde, yaşam gücünden bir damla - bu durumda sizin kanınız - ve tanrının adının okunması ve o tanrının sonsuza dek kapana kısılmasıdır. Tabii onu oraya koyan varlık ve sadece o varlık onu serbest bırakmaya karar vermezse. Başka çıkış yolu yoktur."

"Eğer beni oraya koyarsan ve sonra ölürsen, o zaman ne olacak?" "Artık sana mocha latte yok."

"Yani gerçekten cehennem gibi. Sadece daha kötüsü."

Hafifçe güldü, sonra bir mendil çıkardı ve bardağı parlattı.

Ona bulanık bir bakış attım. "Sanırım ruhsuz olduğun için endişelenmene gerek yok."

"Doğru değil." Mendilinin bir köşesini diline vurdu ve cilalamaya devam etti." Ben hissedebilen bir varlığım. Tıpkı sizin gibi benim de bir özüm, bir auram var."

"Ama bir insan ruhu gibi değil."

"Seninki de değil," dedi alıngan bir ifadeyle. "Ve Tanrı'ya şükür. İnsan ruhları pek iyi durumda değildir. Cehennem boyutunun psikolojik acımasızlıklarından sağ çıkmak için yaratılmamışlardır. Rahip bir keresinde bir ruhu geri getirmişti. Yaşadığı yerden çok uzak olmayan bir Fransız köyünden genç bir kız. Ona aşık olmuştu ve kızın babası rahibin evlenme teklifini reddettiğinde, bunun ana nedeni olarak yaşını göstermişti -rahip kırklı yaşlarındaydı ve kız on iki yaşındaydı-"

"Ew."

"-Papaz onun ruhunu cehenneme gönderdi."

"Onu cezalandırmak için. Ve babasını," dedim, böyle erkeklerin nasıl düşündüğünü bildiğimden.

"Büyük ihtimalle. Ama saplantı zor bir şeydir. Ailesi onun katatonik bedenine baktı ama artık hatırladığı, aşık olduğu o canlı kız değildi, bu yüzden ilk kez portalı tekrar açtı ve onun adını seslendi."

Merakım artarken sandalyede doğruldum. "Ne oldu?"

"Evinde, bedeninde uyandı ama yazdıklarına göre geri döndü... farklıydı. Ona çıldırmış diyordu, büyük ihtimalle ona ne yaptığını bildiği ve ne zaman yanına gelse çılgılık attığı için." Eğildi, sesi entrika doluydu. "Ama cehennem boyutunda geçirdiği zaman sayesinde kazandığı bir yetenekle oldukça ünlü oldu. Görme yeteneği."

"Medyum gibi mi?"

"Gerçekten de öyle. Pek çok ismi vardı ama siz onu Joan of Arc olarak tanıyorsunuz." Şaşkınlık tenimde bir elektrik dalgası yarattı.

"Tarih kitaplarını okuyun. Gerçek adını bir daha kimseye vermeyi reddetmesinin bir nedeni var." Omuzlarını dikleştirdi ve "Yeter. Devam edelim, olur mu?"

Kutuyu yardımcılarından birine vermek için döndü. O anda Ölü Adam yanımda belirdi ve kulağıma fısıldadı. "Üzgünüm, tatlım. Artık seni terk etmekten başka çarem yok."

Alarm kalbimin etrafını sardı. "Beni terk mi ediyorsun?"

"Hazır ol." Ve sonra gitmişti.

James geri döndü, kolyeyi iki eline aldı, mandalını itti sonra da avuçlarının içinde açmasına izin verdi. O sırada bedensel fonksiyonlarım üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim.

* * *

Ölü Adam odanın öbür ucundan tekrar, "Hazır olun," diye seslendi.

Onu zar zor gördüm. Daha çok kolyeden fırlayan yıldırımlarla ilgileniyordum. Tüm depoyu aydınlatan, dallanıp budaklanan ve tavanda gezinerek yerlerinde kıvılcımlar ve yanık izleri bırakanlar. Sıcak bir rüzgâr derimin üzerinden geçip kabarmasına ve çatlamasına neden olurken, asidik kum kızarmış katmanları soyarken irkildim.

Yine de bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyordu. Şimşek, sıcak rüzgar, asitli kum

Derimi patlatıyordu, bu kısmıyla başa çıkabilirdim. Beni iki katına çıkaran diğer kısmıydı.

James'in yordakçıları güvenli bir mesafeye çekildi. Biri hariç hepsi. Tabii ki,

Bıçağı olan oydu.

James gürültünün üzerine bağırdı, olaylardan çok memnundu. "Görme yeteneğı olmayan hiçbir insan bunların hiçbirini göremezdi! Rahip avuçlarının içinde tuttuğı gerçek gücü asla bilemezdi." O

döner bulutları ve çakan şimşekleri izledi ve güldü. "Böyle olacağını hiç hayal etmemiştim."

Görünüşe göre boyutun içindeki insanların dehşet içinde çılgılık atması hesaba katılmamıştı. Benim için bu bir ıstıraptı. Sadece çılgınlıklarını duymadım. Onları hissettim. Etlerin yırtıldığını ve kemiklerin çatırdadığını hissettim. Yanık saçları ve çürüyen yaraları kokladım. Eski kanı ve taze safrayı tattım. Burası insan ruhlarını tutmak için inşa edilmiş bir yer değildi. Bu insanlar oraya hayattayken yaptıkları seçimler yüzünden gönderilmemişlerdi. Oraya gönderilmişlerdi çünkü en kötü türden bir pislik öyle karar vermişti.

Ellerim sandalyeyi o kadar sıkı kavradı ki tırnaklarım hızla kırılmaya başladı. Tutsakların çektiği acı, tüm bedenim çığ sinir uçlarından oluşan bir yığın gibi hissedene kadar içime işledi. Onları dışarı çıkarmalıydım. Onları serbest bırakmalıydım.

Ölü Adam'a baktım, görüşüm bulanıklaşıyor ve kenarları kararıyordu.

Bana doğru dönmüştü ve sanki bir yarışa hazırlanıyormuş gibi yere çökmüştü. "Şimdi," diye mırıldandı. Sonra havalandı.

Bana doğru koşmaya başladı ve birden ne yapacağını anladım. Karşıya geçecekti. Bunun en iyi zaman olduğunu düşünmedim ama birkaç milyon fark edip onu yakalamaya çalıştığında, onlardan kaçtı. Etraflarında zikzaklar çizdi. Bir kolunu oraya, bir bacağını buraya savurdu ve son bir umutsuz bakışla içime daldı.

James baktı ama endişeli olmaktan çok kafası karışmış gibiydi. Ve sonra sessizlik oldu.

İlk duyduğum şey, sonsuza kadar uzayan sabit, katı bir tondu ve sesin iyi olmadığını biliyordum. Hastane önlüğü giymiş bir adama baktım. Bir tabureye oturmuş, omuzları kederden titriyordu.

Sonra onun kollarındaydım ve bana gülümsüyordu. İliklerime kadar hissettiğim acıya, kaybetmişlik duygusuna rağmen gülümsüyordu.

"Görünüşe göre sadece üçümüz kaldık," dedi ve içinden bir başka keder nöbeti geçti. Benim de içimi ürpertti.

Ölü adamdı. Babamdı. Kendime gelebilmem için birlikte geçirdiğimiz zamanı feda etti. Böylece kim olduğumu hatırlayacaktım. Ne olduğumu. Onun gözünden hayatım, kader gecesinde kaybettiği karısı ve kazandığı kızı da dahil olmak üzere, ileri sarılmış bir film gibi gözümün önünden geçti. Onun gözünden kendimi, büyürken yaptığım her şeyi, sahip olduğum tüm yetenekleri, suçları çözmesine yardım ederek yaptığım iyilikleri - o bir dedektifti - ve kötü adamları parmaklıkların arkasına tıktı. Yanlış yaptığı her şeyi ve çok ama çok doğru yaptığı birkaç şeyi.

Bana bisiklete binmeyi öğrettiği zamanı gösterdi, her şeyi kendi başıma yapıyormuşum gibi davrandı, yanımda koşup beni neşelendirirken iyi bir önlem için bir parmağını koltuğun arkasında tuttu.

Arkadaşlık ettiğim küçük bir çocuk benim yanımdan geçtiği ve üvey babasının onu nasıl öldürdüğünü gördüğüm için saatlerce ağlarken beni kollarına aldığı zamanı gösterdi. Bunu hissettim. Haftalar boyunca o adamın yumruklarının acısını hissettim. Tekmelerinin acısını. Birlikte adamı parmaklıklar ardına koyduk ama bu babam için güçlü bir ders oldu. Davalarında ona yardım ettiğimde neler yaşadığımı gördü. Başkalarının anılarının bana neler yapabileceğini gördü.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni sevemeyen bir kadınla evlendiği için duyduğu pişmanlığı bana sık sık gösterdi. Her şeye rağmen iyi bir şekilde büyüdüm. Mükemmel bir çocuk değildim ama beni ölçüsüz bir şekilde severdi.

Ve sonra o gitti. Öldürüldü ve ilk kez benim göksel parçamı gördü. Işığım onu büyüledi. Benden ışıldıyordu.

Camdan yapılmış olsam da göz kamaştırıcı bir umut ışığı olacağım.

Hiçbir fikri yoktu. Yeteneklerim olduğunu biliyordu ama bu farklıydı. Bu dünyayı değiştirecek bir şeydi.

Reyes'in ne olduğunu da gördü. Karanlığı. Tehlikeyi. Ama o zamana kadar

Reyes'i bir koruyucu olarak görecektik kadar beni ve dünyamı biliyordu. Benim için canını verecek bir savaşçı. Bir koca.

Ve bir ışık yılı öteden gelen Bip sesini gördü. Bip.

Kıpırdamadım, geri dönüşleri duraklattım.

Bip. Bir bebeğim oldu. Reyes ve benim küçük bir kızımız oldu ve o yıldız tozundan, ışıktan ve sıcaklıktan yapılmıştı. Benim yüzümden, ışığım yüzünden, kim olduğum ve neyden yapıldığım yüzünden, onu çok iyi insanlarla yaşaması için uzağa göndermek zorunda kaldık. Onun peşinde olan varlıklar vardı ve benim ışığım onları doğrudan ona yönlendiriyordu.

Onu götürdüklerinde parçalandığımı gösterdi. Çatladığımda oradaydı. Güçlerim nükleer erime seviyesine ulaştığında ve patlayıp ortadan kaybolduğumda, sadece buraya, Sleepy Hollow'a geldiğimde. Ve şimdi nedenini biliyordum.

Earl James Walker. Kuur. Tanrı camını bulmuştu ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Dünyanın öbür ucuna yelken açıp kutuyu orada okyanusa bırakma niyetiyle keşiflerin gemileri New York'a dönüşecek olan kıyılarda battı.

Kutuyla birlikte kürek çekerek karaya çıktılar, yorgunluk ve hastalık onları ele geçirmeden önce gidebildikleri kadar içerilere gittiler ve sonraki bir ayı kutuyu Hudson Nehri kıyısındaki küçük bir noktada olabildiğince yerin altına gömerek geçirdiler.

Babam Beep'i güvende tutmamıza yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi.

-Özünde bir polis. Gizli göreve gitti. Şeytan'ın saflarına sızdı ve

öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Ve şimdi öğrendiği her şeyi bana şaşırtıcı bir teknik renkle aktarıyordu.

Reyes için elçileri gözetliyordu, on ikisinin de yerini bulmaya çalışıyordu. Ve beni kendime getirmek için kendini, görevini ve benimle geçirebileceği zamanı feda etti. Kendimi ve dolayısıyla kızımı kurtarmak için. Kaderinde Şeytan'ı yok etmek olan. Elçilerin Yağmacı dediği küçük yaratık.

Ama ben ona Elwyn
diyordum. Elwyn
Alexandra.

Kalbim içinden geçen tüm duygularla kabardı. Elwyn'i götürdüklerinde, buna katlanmak çok zordu. Reyes'le yaşadığımız onca şeyden, üstesinden geldiğimiz onca engelden sonra, bu beni yıkan damla oldu. Beni bu kasabaya hiçbir şey hatırlamadan gönderen şey.

Tekrarlar durduğunda, şaşkınlık içinde orada oturdum. Onu bir daha asla göremeyecektim. Benim için, bizim için yaptığı onca şeyden sonra, o sadece... gitmişti.

James bana bakıyordu, ne düşüneceğinden emin değildi. Neden bu adam geçti. Yardımcılarına başıyla işaret etti ve onlar da isteksizce görevlerine devam ettiler; James'in kolyeye bir damla kan damlatabilmesi için kolumu tutmaları gerekiyordu. Bu kadar kolaydı. Bir damla kan. Talihsizin adı söylenecekti. Ve ruh ebedi azap boyutuna taşınacaktı.

James beni inceledi. Adamlarının beni güvence altına aldığına karar vererek kolyeyi indirdi ve kölelerden biri parmağımı kesti. Kolumu çekip James'in suratına bir tokat attım ve tırnaklarımı yanağında gezdirdim.

"Tutun onu!" diye bağırdı rüzgâra karşı, o akşam ilk kez sinirlenmişti.

Kolumu sıktılar ve bir damla kanı cama iterken hareketsiz tuttular. Bir şimşek çaktı ama ben sabit durdum.

İfadesi temkinden sevince dönüştü. Kolyeyi gökyüzüne kaldırdı ve benim adımı söyledi.

"Elle-Ryn-Ahleethia." Tabii ki. Göksel isimim.

Yumuşakça söyledi. Sevgiyle. Ve sonra bekledi.

Ve bekledim.

Camdaki kana baktı ve tekrar, bu sefer daha yüksek sesle söyledi. "Elle-Ryn-Ahleethia!"

Hiçbir şey.

Kolyeyi avuçlarının içinde salladı. Kafası karışmış bir şekilde kölelerine baktı.

Sonra bakışlarını bana çevirdi. Ve durdu.

Zekiydi. Hakkını vermeliyim. Düşündüğümde daha hızlı anladı. Kolyeyi kapatmak için ellerini birleştirdi, ama kapanmadan bir mikrosaniye önce söyledim.

"Kuur."

Neyse ki kısa bir ismi vardı. Madalyon tıklayarak kapandı ve etrafı sessizlik kapladı. Nefes nefese bekledi, ona tokat attığımda kanını çaldığımı ve kendi kanım yerine cama koyduğumu fark etti.

Bir dizi keskin gümbürtü duydum. Birisi metal bir kapıya vuruyordu. Sonra keskin bir patlama sesi duydum ve çevresel görüşümde bir dizi boğuşma gördüm. Odağımı Kuur'dan ayırmaya cesaret edemedim ama bana ulaşmak için boyun üstüne boyun kıran kocamın pürüzsüz, ölümcül şeklini seçebiliyordum. İlki kadar kısa süren bir başka çatışmada Oş ve üç kölesi vardı. Kaçmaya çalıştıklarında Garrett iki tanesini daha hakladı.

Ama Kuur'un gözleri kolyeye yapışmıştı. Tam rahat bir nefes almak üzereydi ki bir şimşek uzanıp onu yakaladı. Minik

Örümcek bacakları gibi dallar etrafını sardı. İçindeki canavarı parçaladı. Bir yumruk gibi kapandı.

Ve o gitmişti.

Kolye havada birkaç saniye asılı kaldı, sonra düştü. Uzandım ve onu yakaladım. Sonra, bunun duyulmaması için, giden her hediyeyle tek bir yıkıcı düşünceyle yok ettim.

23

Bizler yakamadığınız cadıların torunlarıyız.

-BİLİNİYOR

Bir düzine kadar giysi, bir tüp rimel, dudak parlatıcısı, saç bantları ve müthiş bir bot koleksiyonundan oluşan az sayıdaki dünyevi eşyayı topladım. Hafıza kaybı yaşayan benim bile botlara karşı bir ilgim vardı. Biblo kutusunu da paketledim ama kolyeyi cebimde sakladım. O alanda hâlâ yapmam gereken işler vardı. Yapacağım son şey de olsa o insan ruhlarını oradan çıkaracaktım.

İlk başta James'in yordakçılarının Ian'ın cesedini alıp ortalığı temizlediğini düşünmüştüm ama beni kollarına alıp depodan çıkardığından beri yanımdan ayrılmayan Reyes, bunu kendisinin ve "adamlarının" yaptığını söyledi.

Dövušten sonra yorgunluk üstüme çökmüştü. Deponun zeminine dağılmış cesetler vardı. Reyes son bir kez boynunu kırdı ve minyonu kenara ittikten sonra bana doğru koştu ve dizlerinin üzerinde kayarak önümde diz çöktü. Ve kocamın tanıdık -ve acı verecek kadar yakışıklı- yüzüne baktım. Benim güzel, gerçeküstü kocama.

"Dutch," diye fısıldadı, yüzümdeki yaraları tararken. Koyu renk gözleri, hayatta olduğum ve nispeten zarar görmediğim için rahatlamış bir şekilde parıldadı.

durumu. Sonra boynumu gördü ve onu sonsuza dek kınına sokan alevler yavaşça büyüdü. İstikrarlı bir şekilde. Öldürücü bir şekilde.

"Eğlenceliydi," dedi Osh durumumu kendi gözleriyle değerlendirmek için yanıma gelirken.

Garrett onu takip etti, ağzının bir köşesinde muzip bir sırıtiş vardı. "Bence yeni bir hobi edinmelisin."

Oş başını salladı içinde anlaşma. "Bir o değil dahil etmek insanlar ya da sizi öldürmeye çalışan doğaüstü varlıklar."

Nefes nefese bir kahkaha attım, rahatlamıştım, mutlak. Kim olduğumu biliyordum. öyleydi. Kim olduklarını biliyordum. Artık bir belirsizlik denizinde yüzmüyordum. En azından kimliğim konusunda. Kocama baktım ve kaşlarımı birbirine yaklaştırmakla tehdit eden endişeyle savaştım. O fark etmedi. Beni kollarına aldı ve Osh ile Garrett'ı deponun temizlenmesi konusunu konuşmaları için yalnız bıraktı.

Garrett'ın kiraladığı cipin arkasında kollarına daha da sokulduğumda hiçbir şey söylemedim. Görünüşe göre bir plan yapmış olan Osh ve Garrett araca bindiler ve daireme doğru yola çıktık.

Reyes tüm bu süre boyunca beni izledi. Parmakları yüzümde gezindi ve arkalarında yumuşak bir alev bıraktı. Derin ve huzurlu bir uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey buydu.

Ertesi sabah saat üçte uyandığımda, hâlâ Reyes'in kollarındaydım, az konuşuyor ve çok seviyorduk. Gerçekten çok. Hiç hatırlamadığım kadar şiddetli seviştik. Yine de bir sebepten dolayı ona hafızamı geri kazandığımı söylemedim. Henüz söylemedim. Anı mahvetmek istemedim. Ve birden Janey'nin anonimliğinin tadını birkaç saat daha çıkarmak istedim. Ona bakmak ve yüzünün her kıvrımını yeniden hatırlamak. Ağzının her çizgisini. Yontulmuş vücudunun her kıvrımını.

Eve gitmeye ne kadar hazır olsam da, önce halletmem gereken birkaç iş vardı, bu yüzden onu işe gitmesinin sorun olmayacağına, kısa süre içinde orada olacağıma ikna ettim - saatler gecikmeyeceğimizden değil. Oş'u bana göz kulak olması için ön tarafa koydu, artık bu gerçeği saklamaya çalışmıyordu ve ben arkasından sırtarak savaşıırken celladın ilmiğine doğru yürüyen bir adamın isteksizliğiyle ayrıldı. Ve sonra toparlandım.

Dünyevi eşyalarımın olduğu kutuya baktım. Mable'a çoktan veda etmiştim. Satana'yı aldı ve bana Fiesta'yı satmayı teklif etti. Çok cazipti ama onu Albuquerque, New Mexico'ya kadar sürmek istemiyordum. Sahip olduğum her şeyi -en azından New York eyaletinde- ön kapının yanındaki bir kutuya bıraktım, Denzel'e veda ettim ve dikkatimi köşemde bekleyen Irma'ya çevirdim.

Kollarımı kavuşturdum ve yüzünü görebilmek için başımı duvara yasladım.

"Lil Teyze," dedim gülmemeye çalışarak. Ya da gözyaşlarına boğulmamaya. Ne yaptığını biliyordum. Yıllardır Albuquerque'deki dairemin köşesinde gezinen küçük Asyalı bir adam vardı. Bir başmeleğe eşdeğer olduğu ortaya çıktı ve Beep'e göz kulak olmak için ayrıldı, bu yüzden Lil Teyze'nin bir süreliğine onun yerini alacağını düşündüm. Belki de bana tanıdık bir şeyler vermek için. Belki de Beep'in yokluğu hepimizi olduğu gibi onu da üzdüğü içindir.

Rolünü sonuna kadar oynayarak bana cevap vermedi.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım ve ona sarıldım. "Artık iyiyim Lil Teyze.

Bana geri dönebilirsin."

O da bana sarıldı. "Hey, balkabağı kafa," dedi, tatlı, dişsiz gülümsemesi cennet gibiydi.

"Sana Irma dediğim için özür dilerim."

"Neden? Hoşuma gitti. Adımı kalıcı olarak değiştirebilirim."

Uzun süre sarıldık ve sonra onunla Albuquerque'de buluşacağımı söyledim. Başını salladı ve gözlerimin önünden kayboldu.

İşteki son günüm için ayrılmaya hazırlandım. Ne yazık ki kötü bir notla ayrılacaktım. Geç bile kalmıştım. Herkes çoktan orada olacaktı. Ve onlara unutamayacakları bir sabah yaşatacaktım. Mutluluk ve hüznü bir pişmanlık duygusuyla çığlık atmak istiyordum ama Denzel'in bende kötü bir izlenim bırakmasını istemiyordum. Denzel ve ben çok güzel geceler geçirmiştik. Ayrılığımız çok tatlı bir hüznü olacaktı.

Osh beni uzaktan takip ederken, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ıslık çalarak, Kafasız Henry'nin en iyi arkadaşının evinde hızlı bir mola verdim ve durumu açıkladım. Bana sanki başsız olan benmişim gibi baktı ama benim için sorun yoktu. Ben konuşurken ona bir sakinlik geldiğini hissettim, sanki hiç yapmadığı bir şey için sonunda kendini affetmeye izni varmış gibi.

Kafenin kapısında çiçekler ve Firelight Grill'in iki gün sonra bir cenaze töreni nedeniyle kapalı olacağını belirten bir not vardı. Shayla'nın ölümü uzun bir süre boyunca hissedilecekti. Kafeyi bir kasvet kaplamıştı. Onu iyi tanımayanlar bile bu kaybı hissetti.

Nasıl görüldüğümün farkındaydım. Hızlı iyileşiyordum, artık resmen bir tanrı olduğum için daha da hızlı iyileşiyordum ama yüzümde hâlâ taze çürükler, kesikler ve sıyrıklar vardı. Bu yüzden içeri girip doğruca şeytanın vücut bulmuş halinin huevos rancheros yapmakta olduğu mutfağa doğru yürüdüğümde endişeli bakışlar beni şaşırtmadı.

Durdu, kahve fincanı ağzının yarısına kadar gelmişti ve tüm dikkatini dikkati üzerimdeydi. İçinden baygın bir takdirin yuvarlandığını hissettim ve göğsüm daraldı.

Zamanı gelmişti.

Sumi'nin taburesini aldım, önüne koydum ve onunla göz göze gelmek için ayağa kalktım.

"Bana başka bir yalan daha mı söyleyeceksin?" Yumuşak bir sesle sordum. "Söylediğimin farkında değildim."

Hüzünlü bir sırtışı uzak tutmak için mücadele ettim. "Evli misin, değil misin?" Bardağı hazırlık masasının üzerine koydu. "Evliyim."

"Yani, ne? Sorun mu yaşıyorsun? Artık ona aşık değil misin? Ayrıldınız mı? Şimdi bana ne yalan söyleyeceksin?"

"Yalan yok," dedi, bir adım daha yaklaşarak.

Dixie'nin mutfağa girdiğini duydum, bizi gördüğünde hissettiği sıcaklığı hissettim. O biliyordu. Kim olduğumu biliyordu ve bir süredir harika ailemin ve arkadaşlarımla planından haberdardı. Reyes ona her şeyi anlatmış olmalı.

Yüz ifadesi yumuşadı ve karanlık bakışları yüzümde öyle bir takdirle, öyle bir hayranlıkla gezindi ki kalbim onun için sızladı. Ama aynı zamanda bir temkinlilik de vardı ve ne düşündüğümü bilmediğini fark ettim. Artık duygularımı hissedemiyordu. Yani neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordu ama şüpheleniyordu. Ya da -belki de- umuyordu.

"Onu yüzyıllardır seviyorum," dedi. "Ve onu kıyamete kadar seveceğim. yıldızlar yanar."

"Peki, tamam o zaman," dedim ona doğru eğilerek. "Söylemen gereken tek şey buydu."

Bildiğimi kesin olarak anladığında sustu. Tüm anılarımı geri aldığımı. Ondandır duyduğum rahatlama beni eritti. Duyguları çok baskındı ama her zamanki gibi yüz hatlarını düzeltti, her zamanki gibi poker oyuncusuydu.

"Tekrar hoş geldin," dedi yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklığı silerken. Ben de uzandım ve aynısını ona yaptım.

Sonra birkaç gün önce yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. "Göksel adımı öğrendiğimde gerçekten gideceğimi mi düşündün? Seni tamamen unutacağımı mı?"

"Gittin. Beni tamamen unuttun." "Bu farklı."

"Acı da bir o kadar gerçektir."

Buna itiraz edemezdim. Kollarını bana doladı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi sıktı.

"Sana ne olduğunu bilmem gerek," dedi kucaklaşmanın arkasından.

"Sadece eve gidebilirsek."

Beni geri çekti. "Evet, hanımefendi."

O sırada Cookie içeri girdi ve kocamla benim bir an yaşadığımızı umursamayan tek kişi o gibi görünüyordu. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Ve neden bir çubuğun üzerinde cehennem gibi görünüyorsun?"

Reyes'i bıraktım ve ona döndüm. Yumruklarını kalçalarına sıkıştırmış, ters ters bakıyordu. Hem de gerçek bir bakış. O sahte, pansy olanlardan değil.

"Sanırım arkadaşın Charley ile tanıştım."

"Sen... yaptın mı? Ne zaman?"

"Bu sabah aynaya baktığımda."

Bir an inanamayarak durdu. Sonra şaşkınlık. Sonra şüphe. Sonra umut. Sonra temkin. Aka, Kurabiyenin beş aşaması.

Sanki çok fazla umutlanmak istemiyormuş gibi fısıldadı, "Charley?"

Başımı salladım.

Boğazından sevinçli bir çığlık koptu ve bana koştu. Ve sabah aşağı yukarı böyle geçti.

"Biliyor musun," dedi Osh içeri girdiğinde, "birkaç tane işaretleyebilirdin. Bu insanlardan benim için. Burada açlıktan ölüyorum. Erin'in çocuğunun peşindeki o pislik mi? I

O adamla aylarca yaşayabilirdim. Ama hayır. Onu aşağıya gönderdin. Ona ne yapacaklar? Cehennemde yanmasına izin verecekler, olan bu. Kimseye faydası olmaz. Sadece söylüyorum."

Garrett geri döndüğüm için biraz daha minnettardı. Beni uzun, sıcak bir kucaklamanın içine çekti ve Reyes homurdanana kadar kucaklamayı bitirmedi. Ian ve diğer cesetler söz konusu olduğunda, katı bir sorma, söyleme politikası uyguluyorlardı. Ben de buna uyuyordum.

Bay P. içeri girdiğinde hızlı bir şeytan çıkarma-sarılma kombinasyonu yaptım. İblisin neden onu hedef aldığından ya da neden uykuda yattığından emin değildim ama önemli olan tek şey Bay P. Ona Helen'in mesajını, oğluyla ilgili olanı ve ona ne kadar yardımcı olduğu için ne kadar minnettar olduğunu anlattım.

"Kalbimin iyiliğinden değil," dedi. "Helen büyürken iyi bir çocuktu."

Tabii ki onun hemen yanında oturuyordu. "Beni tanıyor muydu?" diye sordu,

Şaşırdım.

"En iyi arkadaşımın kızlarından biriydi. Ona davranış şekilleri hiç hoşuma gitmedi. Sanırım babası yüzünden sokağa düştü."

"Yaptım," dedi. Bir elini kalbinin üzerine koydu, ona duyduğu minnettarlık her halinden belliydi.

"Her zaman bir şansı daha hak ettiğini düşündüm."

"O halde oğluna kalbinizdeki iyilikten dolayı yardım ediyorsunuz."

"Kısmen. Ama aynı zamanda annesinin sevgisi. O iyi bir kadındı. çok genç öldü. Helen ona biraz daha sahip olsaydı..."

"Gördün mü?" dedi, eğildi ve başını onun omzuna koydu. "Sana onun en iyisi olduğunu söylemiştim."

Dixie vardiyalarımızda çalışması için başka bir ekip çağırmıştı ve öğrendim ki

Reyes başından beri onlara evde kalmaları için para ödüyordu. "Bana senin

hafızanı geri kazanmanı. Sadece burada olduğun sürece bir işin olmasını ve aklın başına geldiğinde onların da hala işlerinin olmasını istedi."

Vay canına, onu özleyeceğim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Dixie. Sana çok şey borçluyum."

"Saçmalama," dedi beni kucağına çekerken.

Bir süre kaldık, Reyes'in huevos rancheros'unu yedik ve sohbet ettik. Lewis'e gerçekten veda etmek istiyordum ama geleceğinden emin değildim. Gerçi Francie ve Erin başarmıştı. İkisi de hâlâ yas tutuyordu ama Francie farklı görünüyordu. Shayla'nın başına gelenler onu tamamen şaşırtmıştı.

Erin küçük bir çizim yapmış ve bana özel olarak sunmuştu. Bu Reyes'in fotoğrafını çekmiş ve onu çarpıcı bir isabetle yakalamıştı. Bu günün en uzun sarılmalarından biriydi.

Lewis sonunda kendini içeri sürükledi, bitkin ve perişan görünüyordu. Kızarmış, şişmiş gözler ve kırık bir kalp insana bunu yapar. Anılarımın geri geldiğini anlattım ve üzüntüsüne rağmen benim için gerçekten mutlu oldu.

"Sadece bilmeni istiyorum," dedim ona, "Shayla bana hayatının en güzel günlerini seninle geçirdiğini söyledi. Seni çok sevdi ve ne kadar harika biri olduğunu bilmeni istedi."

Başını eğdi ve duygularını kontrol altına almadan önce omuzları birkaç kez titredi. Onu kucakladım ve tamamen çöktü, saçlarıma sarılıp ağladı. Sorun değildi. Ben de onunkine ağladım.

Daha fazla dayanamayınca benden ayrıldı ve işe gitti. Bir ara Francie onu teselli etmeye çalıştı. Ondan gerçek bir endişe hissettim. Yakınlık, şefkat ve empati. Lewis bunların hepsini görmezden geldi. İronik bir şekilde, bu onu eziyor gibiydi.

Onunla konuşmaya gittiğimde bana "Onu hiç görmedim," dedi. "Ve sonunda onu gördüğümde, artık çok geç."

"Ona zaman ver, tatlım."

Bana çabucak sarıldı. "Her zaman göstermesem de senden hep hoşlandım."

"Ben de senden hep hoşlandım."

Bobert, yani Bob amcam içeri girdiğinde kendimi tutamadım. Ona doğru koştum, kollarımı boynuna doladım ve gözyaşlarına boğuldum. Bütün bir ay işten nasıl izin almıştı, asla bilemeyeceğim ama her şeyimi ona borçluydum. Gece gündüz gözetimimi o koordine etmişti. Günün neredeyse her saniyesinde izlendiğimden emin olmuştu. Ne yazık ki o saniyelerin hiçbiri Ian ya da Kuur'un ortaya çıktığı zamanlar değildi. İdari becerilerindeki eksiklikleri tartışmamız gerekebilir.

"Seni özledim Bob Amca," dedim ve gözlerindeki ani ıslaklık O da beni özlediğini söyledi.

Sonunda eve gitme vakti gelene kadar yarım saat boyunca boynuna yapışıp kaldım. Bir kez daha kucaklaştıktan ve Reyes'ten Shayla'ya veda etmek için cenaze evine uğrayacağımıza dair söz aldıktan sonra Firelight Grill'den ayrıldık.

Eşyalarımı almak için uğradık ve Reyes'in motel odasındaki az sayıdaki eşyasını topladık, sonra Reyes ve ben kiraladığımız cipin arkasında kol kola oturduk. Rahatlamış görünüyordu. Mutluydu.

"Bir şey duydun mu?" Ona sordum ve detaylandırmama gerek kalmadı.

Güçlü bakışlarını üzerime dikti. "Sadece sağlıklı ve iyi durumda olduğunu."

Başımı salladım. Bu kadarı yeterliydi. Olmak zorundaydı. En azından şimdilik.

Sevimli Sleepy Hollow kasabasından ayrılırken daha da yakınlaştım ve babamın öğrendiklerini ona ne zaman söylemem gerektiğini merak ettim. Şöyle ki

Onun hakkında. Lucifer'in tanrı camını Tanrı'nın kendisinden çaldığı zaman hakkında. Onu bir tanrıyı tuzağa düşürmek için kullandı, tıpkı James'in bana yapacağı gibi. Sadece Lucifer'in, çünkü o Lucifer'di, art niyetleri vardı. Kendisi için bir tanrının gücünü arzulayan Lucifer, bir tanrıyı sadece onun enerjisini kullanacak ve onunla tek oğlu Rey'aziel'i yaratacak kadar uzun süre hapsedmişti. Başından beri planı Reyes'in bedenini ele geçirmektir ve parmaklarının ucundaki bir tanrının gücüyle sonunda Tanrı Yehova'ya meydan okuyabilirdi. Sonunda cenneti ele geçirmek için bir şansı olacaktı.

Michael beni öldürmeye çalıştığında, Uzan'ın üç tanrısını kovmaktan bahsetmiş, Reyes'ten aldığı sözden dolayı kendinden çok memnun olmuştu. Bunu yapacağımızı. Onları kovacaktık. Üçünü de. Sorun şu ki, onlardan biri Lucifer'in Reyes'i yaratmak için kullandığı tanrıydı. Ve üçü arasında, boyutlar arasında bilinen adıyla Razer en vahşi olanıydı. En kana susamış olanıydı.

Adı her şeyi anlatıyordu, çünkü yaptığı şey buydu. Yerle bir etti. Yıktı. Yok etti. Ve ben onunla evliydim.

Cebimdeki tanrı camı kolyeyi sıktım. Babam haklıydı. Bu bir gün çok işe yarayabilir.

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı [DARYNDA JONES](#), *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkkan talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Ülkesi'nde kocası ve iki güzel oğlu, Kudretli, Kudretli Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Darynda Jones tarafından da

Sekizinci Mezar Karanlıktan

Sonra Yedinci Mezar ve

Ceset Yok Altıncı Mezar

Sınırdaki Ölüm ve Sevdiği Kız

Beşinci Mezar Işığın

Ötesinde Ölüm, Kıyamet ve

Gözaltı

Ayaklarımın Altındaki Dördüncü

Mezar Ölüm ve Komşu Kızı

Üçüncü Mezar Ölü Önde

İkinci Mezar Solda

Birinci Mezar Sağda

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik v e yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

DOKUZUNCU MEZARDAKİ TOPRAK. Telif hakkı © 2015 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak fotoğrafı: Herman Estevez

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Jones, Darynda.

Başlık: Dokuzuncu mezardaki toprak / Darynda Jones.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2016. | Seri: Charley Davidson serisi

Tanımlayıcılar: LCCN 2015037096 | ISBN 9781250074485 (ciltli) | ISBN 9781466886155 (e-kitap)

Konular: LCSH: Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. | Kadın özel dedektifler-Kurgu. | Kadın medyumlar- Kurgu. | BISAC: FICTION / Mystery & Detective / Women Sleuths. | FİKSİYON / Fantastik / Paranormal. | GSAFD: Gizemli kurgu. | Okült kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O6236 D57 2016 | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <http://lcn.loc.gov/2015037096> adresinde mevcuttur

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: Ocak 2016

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Bildirimi

İthaf

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Yazar Hakkında

Darynda Jones'un Kitapları

Telif Hakkı